

Yêu con Ma

Trung kim

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 5 \(tt\)](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương Cuối](#)

Trung kim
Yêu con Ma
Chương 1
Con ma dễ thương

Để cho tâm trí thư giãn trước khi bước vào niên học mới, Duy đã quyết định về nghỉ hè ở xứ Daklak này. Những đêm đầu tiên Duy không thể nào ngủ được bởi chưa quen với thời tiết lạnh lạnh, với không gian tĩnh mịch ở đây, Duy ra trước sân nhà ngoại ngồi ngắm trăng đêm. Nhìn bầu trời thoáng mát, trong lành, Duy thầm nghĩ:” Ở Sài Gòn dễ dẫu gì

có được ánh trăng đêm đẹp mộng mị như thế!” Có tiếng lục cục ở phía chuồng bò. Duy nghĩ có lẽ một con bò nào đó ngứa sừng cọ đầu vào chuồng mà thôi. Nhưng tiếng lục cục nghe như ai đang mở cửa chuồng khiến Duy chú ý. Khi Duy chú tâm nhìn về hướng chuồng bò thì tiếng động ngưng. Nhớ đến lời bé Chim con dì Lê nói khiến Duy bật cười:” Khi nào anh gặp ma thì cứ đá ra cho ướt quần rồi cởi quần mà quất vào nó thì nó sẽ biến mất. Ở đây ma nhiều lắm!” “ Ai dạy em làm như vậy?” “ Người ta!” “ Hơi đâu mà nghe chuyện tầm phào. Cả đời anh chưa thấy ma lần nào. Làm gì có ma! Nghe người ta bịa ra rồi người khác thổi phồng lên mà tin. Chỗ nào có ma em chỉ cho anh, anh tới đó ngồi chơi cho em thấy.” “Ừ, ở đó mà nói ngang!” Bỗng Duy thấy một vật gì từ từ đi ra khỏi chuồng bò. Nhìn kỹ, Duy nói:” Hóa ra là mày sút chuồng hả bò?” Mày làm vậy cho nên ai cũng nghĩ là ma đấy!” Duy liền chạy theo để xua con bò trở lại chuồng nhưng nó cứ cắm đầu phóng vào rừng. Sợ bò lạc mất, Duy cố đuổi kịp theo nó cho đến khi con bò mất hút trong khu rừng và Duy thì cũng không còn biết đường nào để về nữa.

Càng đi Duy càng thấy mình lạc sâu vào trong những khu rừng rậm rạp hơn. Trăng đã lên đỉnh đầu rồi mà Duy vẫn loay quanh chưa tìm được lối ra khỏi khu rừng. Duy như muốn bật khóc. Ước gì có một phép lạ cho Duy trở về ngay Sài Gòn. Nghĩ lại, Duy cứ thắc mắc không biết ai đã mở cửa chuồng cho bò chạy ra. Hay là ngoại đã quên chốt cửa? Thấy cuối góc rừng có một mảng ánh trăng sáng hắt vào, Duy chui qua những đám cây cỏ mui đi về phía ấy. Một khoảng không gian rộng lớn mở ra đầy ánh trăng huyền ảo mộng mị. Một khu đất có nhiều ngôi nhà sàn nhỏ như những ngôi nhà sàn lớn trong buôn người dân tộc Êđê. Chưa biết những ngôi nhà sàn nhỏ đó nói lên điều gì nhưng Duy đã bớt lo sợ hơn. Khi đến bên một trong những ngôi nhà sàn nhỏ gần đó, Duy chột rùng mình vì nhận ra đây là một khu nhà mồ của người dân tộc Êđê. Nhưng chẳng còn biết đi đâu nữa, chung quanh toàn là rừng rú âm u. Thoát ra được khỏi khu rừng tối tăm kia là mừng rồi. Ngồi ở khu nhà mồ này chờ trời sáng may ra còn đỡ nguy hiểm hơn là lạc vào trong rừng. Duy ngồi nép xuống bên cạnh một cầu thang bốn bậc của một nhà mồ và đưa mắt quan sát chung quanh để cảnh

giác.

Khu nhà mồ có diện tích khoảng 200m². Phía cuối khu nhà mồ giáp với rừng tre lồ ô. Phía đối diện với rừng tre mà những nhà mồ đều hướng mặt về đó có một cây đa rất lớn. Duy nhìn hướng trăng đi lên từ phía rừng tre thì biết hướng có cây đa là hướng tây. Còn hướng Duy đang ngồi là hướng nam. Trong ánh trăng mờ mờ ảo, sương giăng giăng tỏa khắp nơi khiến cho khu nhà mồ trở nên âm u lạnh lùng. Có tiếng róc rách của con nước ở phía đám tre lồ ô. Hình như ở đó có một con suối nhỏ. Chợt một cơn gió nhẹ thoảng qua mang theo một mùi thơm tho nhẹ nhàng. Mùi thơm làm cho Duy nhớ đã từng cho Duy một cảm giác thanh thoát dịu dàng của một người con gái cũng rất là duyên dáng dễ thương mà chỉ một lần thoáng qua Duy ở sân trường đại học. Duy nghĩ:” Quái, khu nhà mồ trong rừng mà cũng có mùi nước hoa của Sài Gòn sao?” Duy cảm thấy hình như trong khu nhà mồ này có điều gì đó đang chuyển động bởi Duy như vừa nghe có tiếng thì thào, tiếng rên rỉ, tiếng khóc thốn thức ở đâu đây. Một dòng khí lạnh lan tỏa dọc sống lưng Duy lên tới đầu khiến cho Duy rung mình nhắm mắt lại. Nhưng Duy nghĩ nếu nhắm mắt lại mà có ai đó hoặc có con gì vỗ tới thì sao mà tránh kịp. Thế là Duy từ từ hé mắt. Những rặng tre phủ phục tàn lá đong đưa theo gió như ai mặc áo choàng thụng thính, tóc tai rủ rượi chồm về phía Duy. Một tiếng động nhẹ từ hướng tây. Có đôi cánh xò đen đáp xuống trên ngọn cây đa như là đôi cánh của quý Sa Tăng*. Một lúc sau, ở đó có tiếng kêu náo nộ như gọi hồn ai của một con chim cú. Chợt lại có tiếng thì thào, tiếng thốn thức như khóc lần nữa. Duy toát lạnh cả người và nín thở để nghe ngóng như không tin vào tai mình. Tiếng thì thào, tiếng khóc thốn thức lần này rõ hơn chứ không vắng vắng ở đâu đó như từ cõi âm vọng lại lúc đầu nữa. Duy đưa tay lên cổ tìm sợi giây chuyền thánh giá mà mẹ Duy đã tặng khi đậu vào trường đại học Bách Khoa. Theo kinh thánh thì ma sẽ sợ Chúa và Duy tin chắc như vậy. Nhưng tiếng thì thào, tiếng khóc thốn thức như cố rót vào tai Duy lớn hơn và Duy nghe rõ giọng điệu của một cô gái. Lần này Duy còn nghe cả tiếng bước chân đi lúc nhẹ nhàng lúc vội vã. Duy nhắm nghiền mắt lại và đưa tượng thánh giá lên phía trước. Chợt những tiếng động ấy im bật. Duy mừng vì thấy tượng Thánh

Giá đã phát huy tác dụng. Nhưng, Duy như vừa thấy có một cái gì động đậy ở ngôi nhà mờ phía gần cây đa. Toàn thân Duy bỗng nổi gai ốc. Trong ánh trăng đêm mờ mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện bóng dáng một cô gái xòa tóc ngang vai nhìn về hướng Duy. Duy co người lại nép sau bậc thang. Bỗng cô gái cất tiếng hát nhỏ nhỏ. Duy quá kinh ngạc vì vừa mới nghe khúc đó giờ thì hát. Một làn gió nhẹ từ hướng cô gái đến. Duy lại nghe mùi hương thơm dịu dàng lúc này. Mùi hương thơm dễ chịu khiến cho Duy thấy bớt sợ hơn. Duy nghĩ :” Quái lạ.. ma quỷ thì phải có mùi lạnh lùng sát khí chứ!” Chợt cô gái như đang vẫy vẫy tay gọi Duy. Duy tái mặt xanh co người lại. Chưa biết phải xử trí như thế nào thì Duy nhận ra là cô gái đang xòe tay múa chứ không phải gọi Duy. Duy nghĩ : “ Hú hồn! Tính khí ma quỷ thì ai mà lường trước được. Thấy xa xa thì như tiên nữ mà đến gần là mặt mày máu me xám xịt với cái lưỡi dài thòn luôn chực để rút hồn mình lìa khỏi xác ngay.” Một đám mây xám bay qua che phủ ánh trăng khiến cho bầu trời bỗng sầm tối lại. Một lúc sau, bầu trời chợt sáng nhưng cô gái đã biến đi đâu mất. Duy nhắm mắt và chấp tay vái vái: “ Cầu cho đừng hiện ra mà nhác tui nữa. Mai về mua kẹo bánh lên tui cúng cho!” Rồi Duy mở mắt và thốt lên:” Ôi chời.. bà lại hiện ra nữa kìa!” Nhưng điều làm cho Duy hoảng hơn là cô gái bước xuống bậc thang và tiến về phía Duy. Trong lúc hoảng sợ, Duy chợt nghĩ đến lời dặn của bé Chim. Thế là Duy “ tè” ra cho ướt quần. Nhưng khi định cởi quần thì Duy bỗng mất hết can đảm. Bởi Duy sợ nhớ đây là một cô gái trẻ. Tuy là ma nhưng cũng không thể trần truồng trước mặt một cô gái trẻ như thế được. Không còn cách nào khác thế là Duy bật dậy bỏ chạy. Rồi một vật gì đó vướng níu chân làm cho Duy đổ sụp xuống và thiếp đi.

Chẳng biết Duy thiếp đi được bao lâu nhưng khi tỉnh dậy thì thấy đầu mình đau buốt. Duy biết mình đã vấp té và bị thương tích trên đầu. Chợt có một bàn tay mềm mại cầm cái khăn ướt vuốt nhẹ nơi vết thương của Duy khiến Duy toát mồ hôi. Duy chẳng dám mở mắt mà cũng chẳng dám cựa quậy. Tiếng củi lửa nổ lách tách bên cạnh Duy cho Duy biết mình đang nằm gần một đống lửa. Bàn tay tiếp tục hơ cái khăn ướt vào lửa cho ấm rồi chùi vết thương cho Duy. Mùi thơm dịu dàng lúc này từ bàn tay tỏa ra

khiến Duy vừa thích thú vừa ớn lạnh. Chợt có tiếng nói lơ lơ nhỏ nhẹ bên tai Duy:” Có gì mà phải sợ chứ!” Câu nói khiến cho Duy bớt sợ thật. Duy hé hé mắt để xem thật hư thế nào. Và Duy quá ngạc nhiên bởi trước mắt Duy là một cô gái trẻ đẹp mặc váy của người dân tộc Êđê với chiếc áo thun màu trắng.Trong ánh lửa bập bùng, đôi mắt mộng mị của cô gái đượm chút u buồn nhưng bù lại cặp chân mày không thưa cũng không nhiều mà lại hơi hớ chân tơ đen tuyền, cong đều và vuốt dài tới đuôi mắt khơi gợi chút nhục cảm. Cô gái chúm chím vành môi đỏ mọng trên khuôn mặt thon gọn trắng mịn theo động tác chùi vết thương cho Duy khiến Duy bồi hồi lòng dạ muốn mở to mắt ra mà ngắm nhìn cho thỏa thích. Cô gái loay hoay muốn cho cái đầu Duy cao hơn một chút. Sau một hồi nhìn quanh chẳng có cái gì làm gối kê cho Duy, cô gái đành để đầu Duy nằm gọn trên cặp đùi mình. Một cảm giác hưng phấn mà Duy chưa bao giờ thấy từ cha sinh mẹ đẻ đến bây giờ; một sự êm ái dịu dàng cả hồn lẫn xác. Sự mềm mại của cơ thể và sự ấm áp của bộ ngực đã làm cho Duy mê mẩn không còn biết mình đang ở trong tình cảnh u ám lạnh lùng nữa. Chợt Duy thấy mọi động tác của cô gái như ngừng lại. Duy nghĩ:” Có lẽ con ma đã thấy mình đá ra trong quần rồi!” Duy hé mắt và thấy cô gái đang chăm chú nhìn mình một cách mẫn mộ.” Đẹp trai quá! Ước gì anh ấy yêu mình!” Cô gái nói. Gương mặt cô gái chợt buồn rồi đôi dòng nước mắt tuôn trào. Có tiếng gà rừng gáy ở phía con suối trong khu rừng tre lồ ô khiến cô gái ngược nhìn lên bầu trời về hướng ấy và nói:” Trời gần sáng rồi, Hờ Nhiêu đi nhé! Thế nào rồi anh cũng tỉnh lại thôi!” Cô gái nhìn Duy một lúc rồi ngập ngừng, ngập ngừng như muốn làm một điều gì táo bạo. Bỗng Hờ Nhiêu cúi xuống thật nhanh rồi hôn một cái vào môi Duy. Xong, cô đỡ đầu Duy nhè nhẹ ra khỏi cặp đùi của mình. Cái hôn bất ngờ làm cho Duy bàng hoàng chưa biết ứng phó như thế nào thì cô gái đã bật dậy chạy nhanh tới ngôi nhà mồ rồi leo lên bậc thang và chạy mất hút vào trong. Đúng là ánh trăng đã lặn từ lâu và một vùng chạng vạng sáng ở phía đông khiến cho Hờ Nhiêu vội vàng như sợ ánh sáng của mặt trời. (còn tiếp)

Duy bật dậy và bước nhanh đến ngôi nhà mồ có Hờ Nhiêu xuất hiện và

biến mất. Chẳng hiểu điều gì thúc dục Duy mạo hiểm và tò mò. Nhưng cái vẻ đẹp mộng mị và mùi thơm dịu dàng của H Nhiêu đã lấn át nỗi ghê sợ. Nó khiến cho Duy ước muốn gặp lại cô gái thêm một lần nữa. Lúc này trời đã hừng sáng hơn. Mùi xú khí lạnh tanh từ trong ngôi nhà mờ bốc lên khó chịu thay cho mùi thơm nhẹ nhàng khi có sự xuất hiện của H Nhiêu. Ngôi nhà mờ cũng như ngôi nhà sàn của người dân tộc Êđê nhưng nhỏ khoảng 16m². So với những ngôi nhà mờ khác thì ngôi nhà mờ này lớn hơn, có vẻ sang trọng hơn, được trang trí đẹp hơn. Phía trước nhà mờ có một giàn tre lồ ô kết vào nhau để giữ một cây tre cao lên. Cây tre cắm một biểu tượng bằng tranh, tre, lá như hình mặt trời chiếu sáng. Cả giàn tre lồ ô này được trang trí đủ màu sắc hoa văn. Nhà mờ có hai mái tôn nhọn như hình một tam giác cân. Phía trước có một cầu thang 4 bậc bắc lên một hành lang rộng 1m² dài 4m. Cầu thang đeo khắc hình một cặp vú no tròn như bộ ngực phụ nữ. Duy bước lên bậc thang và rón rén đi vào ngôi nhà mờ. Khung cảnh trong ngôi nhà mờ khiến Duy lạnh xương sống. Ngay giữa ngôi nhà có một khúc cây khô đường kính khoảng 1m, dài 1m 8 được đục đẽo sơn phết nhiều hình thù và màu sắc. Khúc cây được chia ra 1 phần mỏng để làm nắp, 2 phần lớn hơn làm thân và 2 phần úp sát vào nhau. Cũng dễ hiểu ra đây là một khúc cây lớn được đục rỗng bên trong để làm quan tài. “ Chắc là H Nhiêu nằm trong đó!” - Duy nghĩ. Có một bức tượng gỗ được dựng gần đó khiến Duy ngạc nhiên. Bức tượng đeo gọt một người đàn ông trần truồng có dương vật dài lên cả mét. Một bức tượng khác ở trong góc nhà thì mô tả cảnh nam nữ đang giao hợp một cách đăm đỗi với 2 bộ phận sinh dục nam nữ to quá cỡ thợ mộc nối liền nhau. Ngoài ra trên mỗi cột nhà mờ được khắc hình hoa thị, chữ thập và những hình thù giống như những bộ phận cơ thể của phụ nữ. Trong nhà mờ có đủ vật dụng nấu nướng ăn uống. Phía sau ngôi nhà mờ còn có một cầu thang đi xuống. Trời lúc này đã rạng nắng. Hương cây đa có vài tốp người dân tộc Êđê bế con gùi củi đi ngang qua. Duy nhìn quanh ngôi nhà mờ một lần nữa như thầm mong muốn cô gái mang tên H Nhiêu xuất hiện. Nhưng chỉ thấy một khung cảnh lạnh tanh với một quan tài bất động, Duy thất vọng rời khỏi ngôi nhà mờ. Phía trước cây đa có một con đường mòn. Duy theo một tốp người dân tộc

Êđê đang đi trên con đường mòn này xuống suối. Khi những người dân tộc dừng lại ở một góc suối và lấy nước từ những ống tre làm máng cắm sâu trong mạch nước chảy ra thì Duy hỏi họ đường về. Nhưng họ chẳng hiểu Duy nói gì bởi họ không biết tiếng Kinh. Khi nước đầy hết những trái bầu khô, những người dân tộc Êđê lại đi tiếp. Thế là Duy cứ đi theo họ.

Họ đến một đám rẫy rồi dừng lại. Đám rẫy rộng khoảng 200m² có hình thù tròn không ra tròn vuông không ra vuông. Có những gốc cây khô lồm chồm và bắp, bầu, bí xen lẫn trong lúa. Có một cái chòi tranh ở giữa đám rẫy. Bao quanh chòi tranh là những cây khoai mì. Ở trong chòi tranh đã có trước một người đàn ông Ê đê đang nhúm lửa. Tốp người mà Duy đi theo đang nói gì đó với người đàn ông rồi người đàn ông xăm xăm đến hỏi Duy:

- Cái bụng mày muốn gì mà đi theo vợ tao lên rẫy chớ?
- Tôi muốn hỏi đường về nhà.
- Cái nhà nằm ở đâu?
- Ở Hà Lan!
- Cái làng người Kinh ở xa ngoài đường lộ đi lên cái phố sao không biết được chớ!

Sau một hồi chỉ cho Duy nào là băng qua hai con suối, nào là xuống dốc lên rừng mà thấy Duy cũng chẳng hiểu gì cả thì ông ta gọi một đứa bé khoảng 10 tuổi dẫn Duy đi. Con bé tên Hồ Thanh, nghe và hiểu được tiếng Kinh nhưng nói không rành lắm. Dáng dấp ốm yếu, khô khan. Mắt sâu đen và đôi môi tái nhợt như bị sốt rét kinh niên. Tóc tai rối bù chụp trên khuôn mặt ngăm ngăm đen khiến cho em càng thêm khắc khổ. Đã vậy nó còn toát ra một mùi khét tưởng như cả đời con bé chỉ toàn phơi mình ngoài nắng. Duy nghĩ: “ So với H Nhiêu cũng cùng là người dân tộc nhưng cả hai khác nhau xa.” Nhưng rồi Duy lại nghĩ:” Ủ, H Nhiêu là ma kia mà! Đã là ma rồi thì biến hóa gì mà chẳng được! Thậm chí còn biến hóa cho da thịt mềm mại thơm mát để cho mình gối đầu như gối đầu trong mộng nữa chứ.”

Đứa bé dẫn Duy trở lại con suối rồi đi qua cây đa trước khu nhà mồ. Thấy Duy cứ nhìn vào ngôi nhà mồ có H Nhiêu xuất hiện và như muốn dừng lại nghe ngóng, con bé lăm lét ra hiệu cho Duy đi mau và nói chập chững bằng tiếng Kinh:

- Con.. ma!

- Có ma ở trong nhà mồ đó à? – Duy giả bộ hỏi lại.

Nó gật đầu rồi bỗng phóng chạy khiến Duy hết hoảng cũng vội vàng chạy theo. Chạy qua khỏi khu nhà mồ một đoạn thì nó dừng lại đợi Duy. Nó bật cười khi Duy vừa chạy đến.

- Em có thấy ma ở trong đó khi nào chưa?

Nó gật đầu rồi vừa bước đi nhanh vừa lăm lét nhìn chung quanh khiến Duy phải vội bước theo nó. Khi băng qua hết một khu rừng tre lồ ô đến những đám cà phê rộng lớn thì H Thanh dừng lại rồi chỉ cho Duy một con đường đất lớn đi thẳng ra một khu làng rộng lớn nằm dọc hai bên QL.14. Đến đây thì Duy cũng nhận ra đường đi nước bước để về đến nhà ngoại rồi nên cũng không cần thiết phải nhờ H Thanh nữa. Duy đưa cho con bé 50.000 đồng nhưng H Thanh dứt khoát không nhận. Chẳng hiểu do được giáo dục hay do tính chất của người dân tộc Êđê là vậy nên Duy không ép cô bé nhận tiền nữa.

Yên tâm là đã biết đường về nhà rồi, Duy ngồi xuống trên một gốc cây khô bên rẫy cà phê nghỉ mệt. Chợt Duy ngửi thấy một mùi khai từ trong người mình bốc lên. Duy bật cười nhìn xuống cái quần bây giờ đã khô hẳn rồi và thầm nghĩ không biết H Nhiêu đêm qua có phát hiện ra mình đã đái ra trong quần không. Duy mong mùi thơm của cô ta sẽ át đi mùi khai. Nhưng Duy lại tự hỏi H Nhiêu là ma thì không biết có thấy được mọi thứ không. Trong kinh thánh Thiên Chúa Giáo nói rằng ma quỷ có thể làm được tất cả mọi chuyện chỉ không thể làm cho người chết sống lại được mà thôi. Duy bất chợt nhìn ra chung quanh và nghĩ rằng cũng có thể cô ta đang đứng bên cạnh mình. Nhưng rồi Duy lại nghĩ ma thường không xuất hiện vào ban ngày, bởi có lẽ ma sợ ánh sáng mặt trời. Và.. Duy chợt thấy hình như có ai đang đứng từ phía sau lưng mình. Rồi ..một cái bóng đen thét lên và nhảy ập tới. Duy giật thót tim đứng bật dậy. Bóng đen rú lên một tiếng cười dài thích thú.

- Anh Duy!

Bé Chim trở mắt nhìn Duy đang tái xám mặt mày. Nãy giờ nó đã thấy Duy ngồi thất thần miệng lẩm bẩm điều gì. Nó nghĩ hù Duy một cái thì Duy sẽ

sực tỉnh. Ai ngờ Duy càng hoảng hốt hơn. Từ sáng sớm, cả nhà không thấy Duy đâu nên tò ra đi tìm. Riêng bé Chim thì có phận sự lừa bò lên rẫy cho ăn cỏ kéo đói. Bởi vậy nó mới thất Duy ngồi đây.

- Làm anh hú hồn! – Duy nói.

- Anh bệnh hả?

- Bệnh gì đâu!

- Sao thấy anh kì lắm! Mà anh đi đâu từ sáng tinh vậy?

- Anh đi từ tối hôm qua lận!

- Há!?

- Bò tìm ra chưa? – Duy nói.

- Bò gì?

- Con bò đực của ngoại chứ bò nào?

- Chẳng có con bò nào của mình mất cả.

- Sao lạ vậy! - Mặt Duy đờ ra.

- Lạ gì?

- Đêm qua anh thấy con bò đực của mình ra khỏi chuồng cắm đầu phóng chạy vào rẫy nên anh chạy theo. Do vậy nên anh mới bị lạc trong rừng cho đến sáng nay.

- Chẳng có con bò nào ra khỏi chuồng cả!

Duy lẩm bẩm:” Vậy là đêm qua chính con ma dễ thương này đã đưa đường dẫn lối mình đến khu nhà mồ, nơi yên nghỉ của cô ấy.

- Em..em có tin không? – Duy nói – Đêm qua có con ma dẫn anh đi vào trong rừng đấy!

Bé Chim thấy Duy cứ nói lẩm bẩm lẩm bẩm điều gì rồi cười một mình như người bị bệnh tâm thần thì nó liên tưởng đến những chuyện mà người trong làng hay đồn đoán về một hồn ma trinh nữ thường hay xuất hiện trong rừng. Bỗng nó đứng bật dậy chạy vụt đi sau khi nói với lại:

- Ở đó chờ em nha!

Bé Chim băng qua rẫy cà phê xuống một thung lũng đầy cỏ non, nơi có những đứa trẻ đang chặn giữ hàng chục con bò.

Vừa chạy xuống đến nơi, nó la lên:

- Tao tìm thấy anh Duy rồi! Tụi bây chặn bò dùm để tao dẫn về. Anh tao bị

ma ám ngôi nói điên điên khùng khùng ở trên này.

Bọn trẻ nhao nhao lên. Một vài đứa chạy theo bé Chim trở lại nơi chỗ Duy.

Khi vừa lên tới, bé Chim nói:

- Anh Duy, về với với em!

- Ủ, về thì về!

Mấy đứa trẻ nhìn Duy bằng ánh mắt dò xét. Những cử chỉ của Duy bây giờ dường như đều là khác thường đối với tụi nó. Chỉ với câu nói bình thường:” Ủ, về thì về!” mà cũng làm cho tụi nó bật cười. Thấy bọn nó cười Duy cũng cười theo thì bọn nó im bật vì sợ. Khi Duy cũng im bật như tụi nó thì tụi nó lại bỏ chạy. Thấy lạ nhưng Duy nghĩ có lẽ mình từ thành phố lên nên trẻ con ở thôn quê thường hay tò mò xét nét như vậy.

Trên đường về, Duy thì cứ sắp xếp lại những gì đã xảy ra đêm qua cho đến khi H Nhiêu mất hút trong ngôi nhà mồ còn bé Chim cứ lảng lạng lăm lét nhìn sắc mặt biến đổi lúc vui lúc buồn lúc ngớ ngẩn của Duy mà lòng tràn đầy nghi ngại.

Duy ngủ thiếp đi đến chiều tối mới tỉnh dậy. Nhiều người đã đứng ngồi chung quanh giường Duy với vẻ mặt lo lắng cũng có mà hiếu kì cũng có. Điều làm Duy ngạc nhiên nhất là cả ông bà Lâm cũng vừa từ Sài Gòn lên. Thấy Duy thức dậy, bà Lâm nhào đến hỏi:

- Con khỏe chưa?

Duy gật đầu. Bà Lâm hỏi tiếp:

- Sao bị chảy máu đầu thế con?

- Có sao đâu, chỉ ngủ hơi nhiều thôi!

Mọi người bật cười bởi hỏi một đường trả lời một nẻo của Duy. Duy biết điều đó nhưng vì không muốn kể dài dòng chuyện xảy ra đêm qua nên trả lời như vậy.

- Còn sức đâu mà trán thì sao? – Bà Lâm nói

- Chật, không sao mà! – Duy nói.

- Nghe nói đêm qua con gặp ma? – Bà Lâm nói.

Duy gật đầu khiến mọi người càng thêm tò mò muốn nghe ngóng câu chuyện của Duy. Nhưng Duy lặng thinh. Ba Duy nóng lòng hỏi tiếp:

- Có phải đêm qua có ai đó dẫn con vào rừng?

- Con bò của ngoại.
- Nhưng sáng nay con bò vẫn còn trong chuồng kia mà! – Ông ngoại nói.
- Con cũng không biết vì sao nhưng con thấy rõ ràng như vậy. – Duy nói.
- Ma đực hay ma cái vậy anh Duy? – Bé Chim nói.

Nghĩ bé Chim tưởng ma như là một con vật rất đáng sợ nên mới hỏi như vậy, Duy bỗng bật cười một tràng ha hả rồi chỉ vào bé Chim và nói:

- Cái con này.. ha ha..nó coi ma như là một con quái vật gì dễ sợ lắm! Em biết không, ma là một cô gái .. một cô gái rất đẹp!
- Hiện hồn lên ở khu nhà mồ của người dân tộc chứ gì! – Bé Chim nói - Ở đây có nhiều người ban đêm lên rầy giỡn cà phê bị nó nhác hoài. Anh từ xa về không biết đó thôi!

Ông bà ngoại và mọi người trong nhà nhìn nhau thở dài như là một đại họa vừa mới giáng xuống trên đầu mọi người. Bà Lâm nói:

- Thôi thôi, ngày mai theo mẹ về Sài Gòn. Không ở đây nữa!
- Gì gấp vậy mẹ! – Duy nói.

Mọi người lại bật cười khiến Duy chưng hửng. Dường như bây giờ Duy nói ra cái gì họ cũng cười cả.

- Không gấp gì cả! – Bà Lâm nói - Về Sài Gòn may ra còn kịp.
- Kịp gì mẹ? – Duy trở mắt hỏi.
- Kịp chữa bệnh chứ kịp gì?
- Bệnh gì đâu? – Duy nói.

Mọi người lại bật cười nữa.

- Không bệnh mà nửa đêm mò tới nghĩa địa! – Bà Lâm nói.

Duy lúng túng không biết nói gì cho phải.

- Về Sài Gòn cũng có nhiều nơi để cho con thư giãn nghỉ ngơi đúng không?
- Ông lâm nói.
- Nhưng con thích khung cảnh ở đây. Ở Sài Gòn làm gì có trăng đẹp như thế này!

- Đừng có cãi lời mẹ! – Bà lâm nói – Thôi bây giờ con đi với ba lên dạo phố Buôn Mê cho thoải mái rồi ngày mai về Sài Gòn nhé!
- Không, trời tối rồi! Dân thành phố mà thèm đi dạo phố chẳng khác gì dân mổ heo mà thèm thịt heo. Để con ra ngoài chuồng bò...

- Ôi chời..bây giờ nó nói cái gì chẳng ra cái gì nữa. – Bà Lâm nói
- Chứ sao! – Duy nói – Con xem vì sao ở đó có một con bò đi ra...
- Thôi, thôi mẹ xin con!
- Mẹ yên tâm đi, con không sao đâu!
- Mẹ biết con không sao nhưng..con nên đi chơi với ba!

Duy nhìn ông Lâm và nói vui:

- Ba dám đi với con đêm nay lên khu nhà mồ đó gặp ma không?

Bà Lâm hốt hoảng:

- Ôi chời ơi, nó điên thật rồi ông ơi!

Nghe mẹ nói thế, Duy bực bội:

- Điên đâu mà điên!
- Vậy chứ có cái thằng điên nào công nhận mình điên không? – Bà Lâm cũng bực tức quát lên

Duy đứng dậy đi ra khỏi phòng và nói lẩm bẩm như nói với chính mình: “Lớn rồi chứ còn nhỏ dại gì mà đi đâu cũng phải theo ý của cha mẹ...”

Bà ngoại thấy Duy cứ lẩm bẩm điều gì trong miệng liền nói nhỏ với bà Lâm:

- Nó cứ đọc đọc cái gì trong miệng.
- Thôi mẹ ơi, con rầu lắm rồi, đừng nói nữa! Tự nhiên khi không lên đây để bị ma ám. – Bà lâm bực bội

Duy ra ngoài sân ngồi. Cái chuồng bò lại đập vào mắt Duy. Duy nghĩ chẳng lẽ mắt mình bị quáng gà. Rõ ràng là có một con bò đi ra từ đây kia mà. Và Duy chắc chắn rằng điều này có sự dẫn dắt của H Nhiêu. Lúc này Duy hoàn toàn tin có một thế giới siêu hình cùng tồn tại song song với cái thế giới hữu hình. Điều mà trước đây Duy cho rằng huyền hoặc cuồng tín và chẳng còn lại gì khi thế xác tan rã. Nhưng có một điều cứ làm cho Duy băn khoăn là Duy đã cọ xát với một thân hình mềm mại, một bàn tay dịu dàng thơm mát như một người trần tục. Sự hoài nghi không có lời đáp khiến cho hình ảnh H Nhiêu cứ ám ảnh Duy không bao giờ cạn trong tâm trí Duy. Có một sự thật đã tiềm ẩn trong lòng Duy mà chính ngay bản thân Duy cũng không hề nhận ra là dường như mỗi khi nghĩ đến H Nhiêu thì mặt mày Duy bỗng bừng lên một niềm say mê phấn chấn đến lạ lùng.

Duy nằm thao thức nên mới nghe rõ đêm của Tây Nguyên như thế nào. Tiếng côn trùng hòa điệu âm ỉ nỉ non lê thê như than thở cho số phận ngàn năm sâu bọ của mình. Tiếng ọt ẹt của rặng tre cọ mình vào nhau theo gió sau vườn nhà. Thỉnh thoảng có một vài tiếng sột soạt của những con bò, con heo thức dậy cọ mình vào chuồng. Đêm ở đây thật tĩnh lặng và người dân ở đây thường ngủ sớm hơn dân Sài Gòn. Mới 8 giờ là họ đã ngủ say. Có lẽ nhà ở cách xa nhau nên họ ít tụ tập qua lại chuyện trò khi trời tối. Phần nữa là nhiều người phải lên ở lại đêm trên rẫy để giữ cà phê nên xóm làng thường vắng vẻ.

Duy đứng dậy mở cửa sổ nhìn ra ngoài sân. Một luồng trăng sáng vắng vặc ủa vào mang theo một làn gió lạnh lạnh khiến Duy rùng mình. Nhưng chẳng hiểu vì sao lòng Duy cứ muốn hướng về cái khu nhà mờ đó. Duy biết chắc chắn giờ này H Nhiêu sẽ hiện lên. Phần có tính phiêu lưu tò mò, phần cứ thích gặp lại cái gương mặt duyên dáng khả ái của H Nhiêu, thích mùi hương thơm dễ chịu và sự ân cần vuốt ve của đôi bàn tay mềm mại. Sự thôi thúc muốn gặp H Nhiêu làm cho Duy không thể kìm nén được, Duy rón rén rời khỏi nhà ngoại hướng thẳng lên rừng. Duy băng nhanh theo con đường mà lúc sáng Duy đã về. Nó không còn khó khăn như lúc đi lạc loanh quanh trong rừng nữa

Bà Lâm tỉnh giấc rồi nằm trằn trọc lo âu. Vợ chồng bà rất tự hào và hy vọng vào Duy. Bởi Duy là một đứa thông minh và hiếu học. Trước khi có Duy bà đã đi cầu khẩn không biết bao nhiêu thầy bà. Đông tây y cũng có mà thầy bùa cô gái cũng có. Rốt cuộc bà Mào chữa bùa cho bà mới bầu ra Duy. Bởi thế bà rất tin vào bùa ngải của bà Mào. Ông Lâm thì chẳng tin vào điều đó nhưng bản chất hiền từ nên cũng nghe theo. Vả lại bà Lâm có bầu là sự thật, mặc dù chẳng biết nhờ thuốc hay nhờ bùa ngải, nhưng như vậy là đủ để cho ông vui mừng rồi.

Nghĩ đến bà Mào, bà Lâm ngồi bật dậy với nét mặt hớn hở. Bà thấy đã có cách chữa trị cho Duy rồi. Bà rón rén qua phòng của Duy để xem Duy thế nào.

- Ôi, nó đi đâu rồi! – Bà Lâm thốt lên

Bà đi nhanh khắp vườn nhà mà cũng chẳng thấy Duy đâu liền thức mọi

người dậy.

- Ở Sài Gòn thì còn biết đi đây đi đó vào giờ này chứ ở đây thì chỉ có lên rừng lên rẫy chứ biết đi đâu! – Ông ngoại Duy nói.

- Anh Duy bị con ma đó dụ lên nhà mồ rồi!

Câu nói bá trúng bá phát của bé Chim đã làm cho mọi người hốt hoảng và công nhận là hợp lí.

Bà Lâm rơm rớm nước mắt nói với mẹ mình:

- Con nghĩ là nên đến nhờ bà Mào đi cùng với mình lên khu nhà mồ.

Bà ngoại nghe nói thế thì cũng sức nhớ đến công của bà Mào trước đây liền gật đầu tán thành:

- Chắc phải nhờ bà ấy mới mong ma quỷ nó sợ!

Thế là trong lúc ông ngoại và ông Lâm soạn đèn pin, dao, rựa...thì bà Lâm và bà ngoại tìm đến cậy nhờ bà Mào.

Không còn hoảng sợ như lúc đầu nữa nhưng Duy cũng đứng phía ngoài khu nhà mồ quan sát nghe ngóng. Lúc này trăng đã chênh vênh giữa bầu trời trong xanh. Ánh trăng chiếu sáng khu nhà mồ cho Duy thấy mọi vật cũng y như tối hôm qua. Ngôi nhà mồ nơi có H Nhiêu xuất hiện thì im ắng lạnh lùng. Đống củi mà H Nhiêu nhen nhúm để sưởi ấm và rửa vết thương cho Duy chỉ còn một đống tro tàn. Duy mon men vào đến bậc thang trước ngôi nhà mồ dưới hành lang mà tối hôm qua H Nhiêu vừa hát vừa múa. Đứng nghe ngóng một hồi thấy ngôi nhà mồ chẳng có động tĩnh gì, Duy bước lên bậc thang và ghé mắt vào trong ngôi nhà mồ. Ngôi nhà mồ tối tăm lạnh lẽo. Duy khẽ rùng mình rồi vội bước xuống, đi tới đống tro tàn và ngồi xuống như chờ đợi sự xuất hiện của H Nhiêu. Chờ cũng chẳng được bao lâu thì Duy chợt bật cười về sự ngớ ngẩn điên rồ của mình và chẳng hiểu điều gì thôi thúc mình giữa đêm khuya đi lên đây để chờ đợi một bóng ma. Nghe thì thấy phi lí nhưng nó đã xảy ra thật sự đối với một người chẳng tin vào một điều gì huyền hoặc như Duy. Duy đứng dậy và định bước ra khỏi khu nhà mồ thì một làn gió mang theo mùi thơm dịu dàng mà khiến cho Duy có cảm giác hưng phấn dễ chịu tối hôm trước thoảng qua. Duy nhìn lại ngôi nhà mồ nơi có H Nhiêu đã từng xuất hiện. Bỗng trong ngôi nhà mồ có ánh đèn sáng lên một chút rồi tắt. Toàn thân Duy chợt nổi

gai ốc. Đáng ra Duy tự mình phiêu lưu mạo hiểm đến đây thì chẳng sợ điều gì mới đúng. Đẳng này Duy lại thấy tim mình đập thành thịch và lo sợ cái điều mà mình mong muốn xây ra. Duy nửa muốn tiến tới ngôi nhà mờ, nửa muốn thối lui về. Trong ngôi nhà mờ lại có ánh đèn sáng lên và lần này thì không tắt nữa. Đang lừng khừng chưa biết phải thế nào thì mùi hương thơm nhẹ nhàng ấy lại thoảng đến làm cho Duy ngây ngất. Và mùi hương thơm làm cho Duy hướng bước tới ngôi nhà mờ. Vừa định bước lên bậc thang thì một cái bóng từ trong nhà mờ bỗng lao ra. Duy giật mình nhưng cái bóng cũng khựng lại khi thấy Duy. Cái bóng chính là H Nhiêu. Duy chưa kịp nói gì thì H Nhiêu đã lên tiếng khi nhìn thấy vết thương đã được băng bó trên đầu Duy

- A.. anh là người tối hôm qua đây mà!

Duy gật đầu mà miệng cứ ú ớ. Ú ớ bởi xuất hiện trước mặt Duy là cái cô gái ma đầy quyến rũ của ngày hôm qua khiến cho Duy thao thức nghĩ ngợi. H Nhiêu khẽ cười dịu dàng khiến Duy mạnh dạn.

- Mình đến để cảm ơn ..H Nhiêu!

- Ủa..sao anh biết tên H nhiêu chớ? Mà sao anh đã biết H Nhiêu làm gì cho anh chớ?

Nói đến đây H nhiêu bỗng thẹn thùng cúi mặt. Có lẽ cô chợt nhớ đến nụ hôn mà cô đã bạo dạn thực hiện khi Duy đang mê man. H Nhiêu liếc ánh mắt tinh quái thông minh nhìn Duy một cái rồi thẹn thùng quay mặt đi. Cô nhận ra Duy cũng đang lúng túng.

- Anh thật sự tỉnh lại từ lúc nào chớ? Hay anh chẳng bất tỉnh gì?

-Tôi chỉ bất tỉnh một nửa.

- Một nửa thời gian còn lại sao anh không thức dậy...

- Nhờ vậy tôi mới biết...

- Biết gì chớ? – H nhiêu lại quay mặt đi để giấu nét ngượng ngùng.

- Biết..H nhiêu rất tốt với mình

H nhiêu lúng túng:

- Nhưng..như thế là không tốt, không trung thực đâu! Người dân tộc Êđê không thích vậy đâu!

- Vâng..cho mình xin lỗi..

H. nhiều gật đầu cười tươi, nói:

- Cái vết thương đã hết đau rồi chứ?

Duy gật đầu. H Nhiều nói tiếp:

- Có phải anh giữ một rẫy cà phê nào gần đây?

H nhiều tưởng Duy là nông dân địa phương đang ở lại canh giữ trong một rẫy cà phê nào gần đó.

- Không, mình không canh giữ rẫy nào cả. Mình cũng chẳng phải người ở một địa phương nào gần đây. Mình từ Sài Gòn lên.

- Ồ..Sao đang đêm lại ở trong rừng chứ? Hay anh đang làm một công việc gì đó có liên quan đến rừng?

- Cũng không luôn.

H nhiều bật cười rồi nói:

- Thôi chịu..Anh nói đi! À, nhưng anh tên gì chứ!

- Duy!

Bỗng có ánh đèn pin quét qua lại và nhiều tiếng nói từ xa khiến H Nhiều hốt hoảng.

- Thôi, H Nhiều đi đây! Tối mai anh có đến đây nữa chứ?

Duy chưa kịp hiểu gì thì H nhiều đã chạy nhanh vào ngôi nhà mồ. Nhìn ra nhóm người đang đi đến và Duy nhận ra gia đình mình. Tuy vậy, Duy cũng vội bước nhanh lên bậc thang và chạy nhanh vào trong ngôi nhà mồ để xem H Nhiều còn ở đó không? Nhưng H Nhiều đã biến mất rồi. Duy bước nhanh xuống ngôi nhà mồ và đi ra nơi có gia đình mình đang nhón nháo nhìn vào tìm mình.

- Mọi người đi đâu vậy? – Duy nói với giọng bức bối

Ông bà Lâm nghe tiếng Duy liền chạy nhanh vào. Bà Lâm thốt lên:

- Con đây rồi!

- Ba mẹ đi đâu trên này?

- Đi tìm con chứ đi đâu!

- Tìm con mà làm gì?

- Cái thằng này.. – Ông Lâm bức tức.

Bà Lâm nháy mắt ra hiệu cho Ông Lâm đừng quát mắng gì làm phật lòng Duy.

- Con ma đêm qua cháu gặp ở đâu? Bà Mào hỏi.

Duy vô tình liếc mắt lên ngôi nhà mồ của H Nhiêu khi nghe bà Mào hỏi. Thế là ai cũng ngầm hiểu con ma đã ám Duy xuất hiện từ đây. Bà Mào đi nhanh tới trước ngôi nhà mồ mắt nhìn láu liên chung quanh nhưng không dám bước lên bậc thang ngôi nhà mồ. Sau một hồi chẳng biết làm gì nhưng bà biết mình cần phải làm một điều gì để người khác tin mình có khả năng trừ tà diệt ma. Thế là bà rút cái khăn tay trong người bà ra rồi vẽ những chữ gì trong không khí và phất phất nhiều cái về hướng ngôi nhà mồ như hăm dọa trừ khử. Thực hiện những động tác kì quái đó xong, bà đến bốc một nắm đất dưới bậc thang ngôi nhà mồ cho vào cái khăn rồi gói lại cất vào túi xách. Những động tác của bà Mào làm cho bà Lâm rất sùng bái và tin tưởng. Nhưng ông Lâm thì chẳng có biểu hiện gì. Ông cầm tay Duy và nói khẽ:

- Về con!

Duy liếc nhìn lên ngôi nhà mồ một cái rồi lặng lẽ đi theo ông Lâm.

- Ba không hiểu điều gì cuốn hút con lên đây! – Ông Lâm nói

Duy chẳng biết trả lời như thế nào nên lặng thinh. Một lúc sau, bà Lâm, bà Mào và ông ngoại cũng về theo. Bà Mào cho rằng Duy đã bị ma ám nặng rồi nên phải để cho bà trừ khử cái hồn ma ở trong người Duy ra.

- Ngày mai đưa cháu đến nhà tôi – bà Mào nói

- Tôi định ngày mai đưa cháu về Sài Gòn.

- Không được đâu! Càng ngày càng nặng hơn đấy! Để tôi đuổi nó ra cho sạch rồi về. Có nhiều người để nặng quá rồi không trừ được nữa.

Bà Lâm gật đầu:

- Chắc phải vậy thôi! Trăm sự nhờ bà chứ biết sao giờ.

Họ về đến nhà thì đã quá nửa đêm. Không chỉ có Duy là người thao thức trần trọc suy nghĩ mà cả ông bà Lâm và ông bà ngoại cũng không thể ngủ được. Ông bà Lâm và ông bà ngoại Duy thì phiền muộn lo lắng đến nỗi ruột về tình trạng của Duy. Còn Duy thì tâm hồn bay bổng với hình tượng một cô gái trắng trong dịu dàng, một cảm giác nồng nàn thích thú, một nụ hôn lén lút bất ngờ và táo bạo làm xao động tim gan bất cứ ai. Duy nghĩ ở trần gian chắc không có ai có một vẻ đẹp thanh thoát quyến rũ và nồng

nhật như H Nhiêu đâu. Và bởi vì nghĩ thế nên Duy càng khao khát gặp cái hồn ma này nữa.

Sáng hôm sau, Ông Lâm tỏ vẻ buồn bực khi không thể thuyết phục được bà Lâm và Duy về Sài Gòn nên lặng lẽ đón xe về một mình. Ý định của bà Lâm thì đã rõ. Còn Duy thì càng muốn ở lại để mong gặp H nhiêu.

Sau khi ông Lâm đi rồi, bà Lâm kêu Duy đi với bà qua nhà bà Mào.

- Nghe lời mẹ đi, con đừng hỏi gì cả!

- Nhưng.. con chẳng có bị gì đâu nha!

- Sao con biết con không bị gì? Không bị gì thì ở lại đây làm gì! Qua cho bà Mào đuổi tà ma ám muội trong người con ra. Bà ấy cũng hay lắm! Nhờ bà làm phép cho mà có con đấy!

- Chậc..con không thể nào hiểu nổi mẹ!

Nhưng Duy chợt nghĩ đó cũng là lí do mà mẹ mình hoãn lại ngày về Sài Gòn nên thôi thì cứ đến cho bà Mào vẽ bùa vẽ ngải gì đó một chút có sao đâu mà bù lại tối mình còn có cơ hội gặp được H Nhiêu. Nghĩ đến H Nhiêu lòng dạ Duy bỗng bồn chồn phẩn chấn đến lạ kì và thế là Duy chịu đi theo mẹ mình đến nhà bà Mào.

Chẳng biết bà Mào thờ ông thần bà thánh gì mà trong nhà bà dán nhiều bùa Bát quái. Chính ngay giữa bàn khách cũng có một hình bùa Bát quái lồng dưới tấm kiếng với dòng chữ “ BÁT QUÁI TIÊN THIÊN. Nhưng lá bùa Bát quái lồng dưới tấm kiếng lớn gấp bốn lần những lá bùa nhỏ dán chung quanh nhà, có hình bát giác và nhiều màu sắc. Trong hình bát giác có tám hình tượng như những lá cờ xếp đều chung quanh một hình tròn. Có hai nửa đen trắng với hai chấm chia đều hình tròn bằng một đường ranh chữ S như hai con cá voi nằm trở đầu nhau. Hình tròn đen trắng được chú thích hai chữ Lương Nghi. Nửa bên đen có chữ Âm và nửa bên trắng có chữ Dương. Mỗi hình tượng như lá cờ lần lượt có chữ Càn, Đoài, Ly, Chấn ở vị trí bên Dương và Khôn, Cấn, Khảm, Tốn ở vị trí bên Âm. Bà Mào lấy tuổi của Duy, sinh năm 1984 trừ 3 chia cho 60 rồi lấy số dư còn 1 này nhằm tính trên đầu ngón tay một lúc và nói:

- Cháu sinh năm Giáp tí, mã số 1, hệ Can là dương mà hệ Chi cũng là

dương. Như vậy CAN CHI của cháu rất mạnh về Dương. Thiên là trời, Địa là đất. Trời là dương, đất là âm. Con người là trung gian giữa trời đất tất nhiên con người là phải có cả âm lẫn dương. Nhưng có người thì âm thịnh dương suy. Có người thì dương thịnh âm suy. Thánh thần trên trời thì cõi dương, ma quỷ dưới âm ti địa ngục thì cõi âm. Nam đây dương thịnh nên tà ma cõi âm, nhất là ma nữ luôn tìm cách sát nhập để thỏa mãn những gì trước đây còn làm người chưa thực hiện được.

Bà Mào lấy một giải lụa màu đỏ định trói Duy lại nhưng Duy không chịu. Bà nói:

- Cô buộc tượng trưng cho cháu để cô đuổi tà ma trong người cháu. Không buộc vĩa cháu lại thì khi đuổi tà ma đi, nó sẽ kéo cháu theo.

- Phải đó con! - Bà Lâm tán thành – Con đừng có ngang bướng mà chẳng tin điều gì. Có những điều con không hiểu đâu!

Duy nghĩ đúng là trước đây mình chẳng tin vào những điều gì có vẻ không thực, có vẻ ma quái siêu nhiên. Nhưng rõ ràng mình đã gặp và thích một hồn ma. Chuyện H Nhiêu chăm sóc mình và đã nói chuyện với mình là có thật chứ đâu phải là chuyện trong mơ. Như thế chuyện mẹ mình và bà Mào tin có một thế giới vô hình khác thì chắc chắn là không sai. Kể cả chuyện mẹ mình và bà Mào cho rằng mình bị ma ám thì cũng có lí. Bởi chẳng hiểu vì sao chỉ mới gặp H Nhiêu một lần và tự trong thâm tâm mình biết đó là một hồn ma, thế mà mình vẫn bị quyến rũ đến như thế. Đúng là mình đã bị ma ám thật rồi. Và nếu thế thì để cho người ta xua đuổi tà ma ra khỏi mình thì cũng tốt thôi. Và tâm trí mình cũng không suy tư nghĩ ngợi nhiều về một hồn ma, về một điều ảo tưởng vô hình không có thực thì tốt hơn.

Bà Mào dán vào phía trước ngực và sau lưng Duy hai lá bùa Bát quái. Tay phải bà cầm cây phất trần mà bà gọi là cây Càn khôn còn tay trái cầm ba cây nhang mà bà gọi là Đất, nước và lửa rồi đọc: “ Càn trời, Đoài đồng, Li lửa, Chấn sấm “. Bà hươ hươ cây phất trần về những chữ gì về hướng đông nam. Xong bà lại quay về hướng Tây bắc, đọc:” Tốn gió, Khảm nước, Cấn núi, Khôn đất “ rồi phất phất cây Càn khôn như xua đuổi tà ma về hướng Tây Bắc. Bà mở cái khăn có gói cục đất bà lấy ở ngôi nhà mồ tối hôm trước, cho vào một cái lò có hình thù vuông tròn cũng như hình Bát quái rồi

đem để ở hướng Tây. Xong, bà vung cây phát trần Càn khôn lên và quát mấy tiếng giống như đánh cho tơi tả hồn ma vậy. Tiếp theo, bà gỡ hai lá bùa Bát quái dán trên người Duy rồi đốt lấy tro ném vào người Duy.

- Xong! – Bà Mào nói sau khi vái tứ phương mấy vái. – Ngày mai tới tôi trị tiếp.

- Khoảng bao lâu mới xong? - Bà lâm nói.

- Khi nào cháu hết bị ám thì thôi. Nhưng không lâu đâu. Bùa Bát quái phải trị đủ tám quẻ. Nếu vẫn chưa đủ mạnh thì phải trị đến 64 quẻ. Cách trị tà ma của tôi được truyền lại từ ông cụ tổ nhà tôi rất linh ứng. Phải cao tay hơn tà ma thì mới trị nó được.

Bà lâm thừa biết dòng họ nhà bà Mào cũng như dòng họ nhà mình là dân di cư vào sinh sống tại xứ Tây Nguyên từ năm 1954. Trong số dân di cư tới đây có nhiều làng miền khác nhau trước đây sống ở ngoài Bắc. Bà con dòng họ nhà bà Lâm thuộc làng Nội Hà tỉnh Quảng Bình theo cha giáo xứ họ đạo vào ở dọc theo quốc lộ 14 bên này con suối H Lan. Còn dòng họ nhà bà Mào thuộc một địa phương gần biên giới Trung Quốc, cũng vào ở dọc theo quốc lộ 14 nhưng bên kia con suối H Lan. Cả hai bà quen thân nhau từ khi còn học chung một trường tiểu học. Bởi cả hai rất tin vào chuyện coi bói, coi tướng. Cả hai cũng rất tin vào số phận và thần linh. Tuy bà Lâm là người công giáo (người công giáo không được mê tín dị đoan) nhưng bà cho rằng chính kinh thánh cũng công nhận có ma quỷ và ma quỷ cũng có phép thuật chẳng thua gì thánh thần. Ma quỷ cũng xuất thân từ thánh thần mà ra nhưng phạm tội kiêu ngạo muốn mình bằng Chúa cho nên bị đày thành ma quỷ. Nếu đã tin vào Chúa và thánh thần thì tin ma quỷ cũng chẳng có gì sai. Còn bà Mào cho rằng con người ăn hiền ở lành thì chết thành thánh và ai ăn độc ở ác thì thác thành ma quỷ. Thế gian thì càng ngày càng nhiều ma quỷ mà Ông Trời thì trị không xuể nên phải nhờ đến bùa phép của các vị thần linh mà thôi.

Sau khi cùng với Duy từ nhà bà Mào về, Bà lâm căn dặn Duy đừng nghĩ ngợi gì nhiều về con ma Duy đã gặp và đeo lại cho Duy sợi giây chuyền có tượng thánh giá mà khi làm bùa phép ở nhà bà Mào phải cởi ra cho bùa ngải linh ứng.

- Con mang tượng thánh giá vào cho ma quỷ nó sợ!

- Mẹ tin đủ thánh thần như vậy thì làm sao mà linh

Bà Lâm hốt hoảng, can:

- Đừng, đừng xúc phạm mà thánh thần phạt cho!

- Ma ám chưa bị gì mà đã quá căng thẳng với người ám rồi.

- Giọng điệu giống y ông Lâm! – Bà Lâm bực bội nói – Sáng nay ông cũng xô cái giọng như vậy rồi đừng đừng bỏ về Sài Gòn đấy!

Nghe mẹ mình nói thế Duy biết ba mẹ cũng vì lo lắng cho mình mà phải xung khắc như vậy nên không muốn buồn lòng mẹ thêm nữa, Duy lặng lẽ vào phòng mình nằm.

Cứ đêm xuống là hình bóng H Nhiêu lại tràn về trong đầu Duy. Từ lúc ở nhà bà Mào về đến giờ, Duy cố không nghĩ đến những gì xảy ra với Duy trong mấy đêm qua và Duy thiếp ngủ đi. Những tưởng như thế là bùa phép của bà Mào đã hiệu nghiệm. Nhưng bây giờ Duy lại thấy tội nghiệp cho H Nhiêu. Duy thấy chẳng có lí do gì để mà trừ khử H Nhiêu trong lúc cô ấy chẳng làm hại gì mình, trái lại còn cứu giúp mình trong lúc gặp nạn nữa. Có một điều mà Duy cảm nhận rất rõ là vì sao cứ nghĩ tới H Nhiêu là lòng dạ thôi thúc mong muốn gặp cô ta ngay chứ không phải một nỗi ghê sợ như người ta vẫn tưởng. Nói cho đúng hơn, đối với Duy thì H Nhiêu hiện thân như một thiên thần mang lại niềm lạc quan thích thú hơn là một hồn ma đem đến những điều bất hạnh.

Duy vật dậy đến mở cửa sổ. Đêm nay trăng lên muộn hơn khiến cho lòng dạ Duy nôn nao. Duy tìm cây đèn pin và lên rời khỏi nhà băng lên rừng.

Khi Duy lên đến ngôi nhà mồ thì trăng cũng đã treo chênh chếch ở phía rừng tre lô ô. Nhìn ngôi nhà mồ nơi có H. Nhiêu xuất hiện tối tăm im lìm, Duy hơi thất vọng. Nhưng Duy nghĩ H Nhiêu là hồn ma thì thế nào cũng biết mình đến, cũng như đêm qua, sau khi mình đến một lúc thì H Nhiêu xuất hiện. Do nghĩ thế nên Duy ngồi ngoài khu nhà mồ phía trước cây đa chờ. Bỗng từ dưới một ngôi nhà mồ bên cạnh nhà mồ của H Nhiêu có một bóng đen từ từ nhô lên. Rồi tiếp theo những ngôi nhà mồ khác cũng có vài bóng đen nhú lên nữa. Những bóng đen vận khố như những đàn ông dân tộc Ê Đê. Một trong những cái bóng đen mặc một cái áo choàng dài từ vai

xuống gối như thầy pháp. Ai cũng có mang một cái xà gạt. Họ đến vây quanh ngôi nhà mồ H Nhiêu một lúc rồi đi nhanh về hướng Duy. Duy hốt hoảng bật dậy chạy xuống suối. Khi đã chạy xuống suối rồi Duy mới biết những bóng đen đó không hề đuổi theo Duy. Chưa biết nên về hay trở lại ngôi nhà mồ chờ H nhiêu thì Duy nhận ra một mùi hương thơm quen thuộc theo gió thoảng tới Duy từ phía thượng nguồn con suối. Duy mừng quá vì biết chắc rằng H Nhiêu đã xuất hiện ở đó. Thế là Duy men theo con suối lội ngược lên. Lội được một đoạn khoảng 50 mét thì con suối rộng ra, sâu hơn và giữa con suối có nhiều tảng đá lớn nằm chìm hơn một nửa dưới nước. Bỗng Duy nghe như có tiếng khua nước của đôi tay chứ không phải tiếng con nước chảy siết va đập vào đá. Duy núp vào một lùm cây và nhìn vào hướng ấy. Một điều bất ngờ khiến tim Duy như ngộp thở. H. Nhiêu lỏa thể toàn thân lồ lộ trước mặt Duy chưa đầy mấy bước chân. Cô nằm nghiêng trên một tảng đá bằng phẳng duỗi thẳng hai chân và khoát nước lên tấm đôi gò bông. Thân hình trắng mịn của H. Nhiêu nổi lên trong ánh trăng sáng vắng vặc như một bức tượng thạch cao khỏa thân. Duy thầm nghĩ cô ấy là người dân tộc Ê Đê sao da thịt lại trắng mịn đến thế! Biết nhìn lén như thế là thiếu lòng tự trọng nhưng chẳng hiểu sao Duy cứ muốn nhìn, mà lại muốn nhìn kĩ hơn nữa. H Nhiêu say sưa tắm còn Duy thì say sưa ngắm nhìn. Chợt có tiếng nói của nhiều người đi đến gần bờ suối. H Nhiêu hốt hoảng bật dậy, nhảy mấy bước nhắm hướng có Duy đang ẩn núp. Duy chưa kịp xử trí như thế nào thì đã thấy H Nhiêu đứng trước mặt. Cô gái cũng hốt hoảng há hốc miệng khi thấy Duy và liền vội đưa hai bàn tay lên úp che mặt lại. Đang bối rối vì sự việc xảy ra quá nhanh chưa biết phải làm như thế nào để đỡ ngỡ ngàng cho cả hai thì lại thấy H Nhiêu phản ứng ngược đời với thiên hạ. Đáng lí ra thay vì dùng tay che đậy những chỗ dễ gây tò mò cho thiên hạ nhất thì cô lại úp tay che mắt mà cứ để lồ lộ những nơi kín đáo ấy ra khiến cho Duy không biết phải độn thổ đi đâu. Nhưng chỉ một chút lúng ta lúng túng thôi là Duy đã lạnh trí vội cởi liền áo sơ mi của mình ra và khoác phủ lên trên người của H. nhiêu. H Nhiêu chợt thấy một cái áo phủ lên người mình thì xích kẽ ngón tay trở qua một bên rồi hé mắt nhìn Duy. Và cô liền vội khép ngón tay che mắt lại khi bắt gặp ánh mắt Duy

cũng đang nhìn vào mắt mình. Lúc này, Duy nhận ra số người xuất hiện là mấy cái bóng đen trôi lên từ khu nhà mồ. Họ băng qua con suối rồi đi luôn. Khi nhóm người kia đi rồi thì H Nhiêu chạy nhanh về hướng bờ suối lấy áo váy mặc vào. Cũng may là số người kia không thấy áo váy của H Nhiêu để ở phía bên bờ suối phía nơi nhóm người đó đi tới. Sau khi mặc áo váy rồi, H Nhiêu cười bẽn lễn đem trả áo cho Duy.

- Sao anh như một con ma vậy chớ! Để một mình H Nhiêu là con ma thôi! Nhìn H Nhiêu, Duy nghĩ cô ta không phải là một con ma. Vì đứng trước Duy là một cô gái bằng xương bằng thịt rõ ràng chứ đâu phải là một hình tượng, một ảo ảnh.

H Nhiêu rất tự nhiên nắm tay Duy kéo ra ngồi trên tảng đá mà lúc này cô ta nắm khóa thân để tắm. Cô ta chỉ tay về hướng bọn người đã đi, nói:

- Họ đi bắt H Nhiêu đó chớ!

- Vì sao lại bắt H Nhiêu?

- H Nhiêu là con ma mà!

- Nhưng H Nhiêu đâu có làm hại ai?

- Ủ..cũng giống như ba mẹ anh hôm qua đã cho là H Nhiêu ám hại anh vậy. Duy giật mình vì câu chuyện của gia đình mình H Nhiêu cũng đã nghe thấy. Nhưng rồi Duy không cảm thấy ngạc nhiên nữa vì nghĩ hồn ma thì nghe được câu chuyện của gia đình mình cũng chẳng có gì là lạ.

Rất tự nhiên, H Nhiêu xich sát vào Duy rồi nhìn vào vết thương trên đầu Duy, hỏi:

- Anh còn đau ở đây không?

Giọng H Nhiêu nói lơ lơ nhẹ nhàng với ánh mắt nồng nàn quan tâm cùng mùi thơm dịu dàng ở trong thân thể của H Nhiêu toát ra làm cho Duy mơn man bồi hồi.

- Nhờ H Nhiêu mà nó không còn đau nữa. – Duy nói.

H. Nhiêu bật cười khúc khích.

- Anh làm H. Nhiêu sợ quá! Bỗng nhiên có một cái bóng bật dậy chạy rồi ngã xuống đập đầu, chảy máu..Tưởng ma..a!

- Ủa!? H Nhiêu mà..cũng sợ ma sao?

- Sợ chứ! – H. Nhiêu cười nói – Nhưng H Nhiêu là con ma nên H Nhiêu

cũng sợ người luôn nữa chứ!

H Nhiêu như vừa sức nhớ ra điều gì liền hỏi Duy:

- Vì sao anh thường xuất hiện vào đêm tối trùng hợp với những nơi có H Nhiêu như thế là đang cố ý tìm H Nhiêu vậy? Anh đã nói anh đâu có canh giữ đám cà phê nào ở quanh đây mà?

- Anh tìm H Nhiêu!

H Nhiêu gật đầu cười với vẻ mặt hạnh phúc.

- H Nhiêu cũng nhận ra điều đó. Nhưng anh tìm H Nhiêu không phải để trả ơn chứ?

- Không..

- H Nhiêu thích anh trả lời như vậy lắm đó! Nhưng.. H Nhiêu thích anh nói ra..là vì cái gì ở trong cái bụng của anh chứ?

- Vì vẻ đẹp quyến rũ và mùi hương thơm dịu dịu của H Nhiêu..

Vừa nói ánh mắt của Duy vừa vô tình nhìn xuống người H Nhiêu. Thấy ánh mắt Duy như muốn xuyên qua lớp áo váy của mình thì lại nhớ mình mới lỏa thể trước mặt Duy. Chỉ nghĩ đến vậy là H Nhiêu thẹn thùng quá liền úp hai bàn tay lên che mặt. Điều này cũng khiến cho Duy bật cười vì nhớ lại cử chỉ của H Nhiêu lúc khóa thân.

- Anh cười gì vậy chứ?

Duy lắc đầu. H Nhiêu không chịu, truy tiếp:

- Anh đang cười một điều gì đó về H Nhiêu.

Duy vẫn lắc đầu.

- Không.. ông! H Nhiêu thích anh thẳng thắn thôi. Có phải anh cười H Nhiêu..không có mặc gì mà chạy vào đó không chứ?

Duy gật đầu, nói:

- Vì sao không che thân thể mình mà lại che mặt?

H. Nhiêu thẹn thùng bối rối quá nên quên kèm chế mình liền sà đầu, úp mặt vào ngực Duy và nói nhanh:

- Xấu là xấu cái mặt! Phải che cái mặt! Cái khác đâu có biết xấu đâu chứ!

Chợt nhiên nhận sự mềm mại, yếu đuối và cần được che chở yêu thương của H Nhiêu qua cử chỉ trao phó thân thiết này khiến cho Duy cũng vô cùng hạnh phúc, Duy quàng tay ôm gọn lấy bờ vai của H Nhiêu và cứ để

cho H Nhiêu trứ mặt lạng yên trong ngực mình như thế. Một lúc sau, H Nhiêu chợt nhớ ra điều gì liền ngược mặt hỏi:

- Đêm đó, hình như anh đã biết H Nhiêu nói gì, làm gì rồi phải không?

Duy biết H Nhiêu nhớ lại lời cô đã ước mong được Duy yêu và nhất là cái hôn lén táo bạo mà cô đã thực hiện trong lúc tưởng Duy đã bất tỉnh. Duy gật đầu rồi chẳng hiểu năng lực gì làm cho Duy bỗng dưng cúi mặt xuống áp môi mình vào đôi môi đang mấp máy thẹn thùng của H Nhiêu. Thế là cả hai đắm đuối ngập chìm trong cơn say luyện ái dưới ánh trăng đêm lung linh huyền ảo.

Có tiếng gà rừng cất tiếng gáy ở phía đầu con suối khiến H Nhiêu giật mình.

- H Nhiêu phải đi trời sáng rồi!

Duy hoảng hốt ví như mình sắp bị mất một điều gì quý giá:

- Chưa.. ư!

- Gà gáy báo hiệu mặt trời sắp lên. Anh có biết con ma thì sợ ánh sáng ban ngày chớ? Nếu cái bụng anh có em thì tối mai mình lại gặp nhau nữa chớ?

Duy gật đầu. H Nhiêu với ánh mắt trù mểm đượm vẻ buồn buồn, nói:

- Em rất mong anh đến. Em đơn độc lắm!

- Anh sẽ đến! – Duy bỗng bật nói - Gặp em ở đâu? Ở con suối này hay ở ngôi nhà mồ của em?

- Không, đó là ngôi nhà mồ của mẹ em!

- Ừa..vậy ngôi nhà mồ nào của em trong khu nhà mồ đó?

Đang buồn thế mà H Nhiêu cũng bật cười. Nhưng trầm ngâm một lát, H Nhiêu nói:

- Đừng quan tâm là ngôi mộ của em ở đâu. Biết em là một con ma thì được rồi.

H Nhiêu dụi mặt vào ngực Duy và lạng thình một lúc rất lâu. Duy cảm thấy như cô ta đang khóc vì thấy ngực áo mình ươn ướt ẩm. Rồi cô ta nghẹn ngào nói:

- Nếu không có anh thì đời em .. buồn lắm.. đơn độc lắm! Cái bụng em..vô cùng biết ơn anh! Giàng đã đem anh tặng cho em..

Duy chưa hiểu duyên cớ gì mà H Nhiêu khóc nhưng lòng mình chợt dâng

trần một cảm xúc yêu thương H Nhiêu quá liền nói không suy nghĩ:

- Anh hứa là sẽ không để cho em cô độc nữa đâu!

- Ủ..em tin anh!

Duy gật đầu. Tiếng gà rừng lại gáy nhiều hơn như thúc dục H Nhiêu. Nghe theo lời H Nhiêu, Duy nhắm mắt lại. Trong chốc lát, Duy mở mắt ra thì không còn thấy H. Nhiêu nữa. Duy nghe lòng mình hụt hẫng. Khi không còn H Nhiêu nữa, Duy mới cảm nhận một sự trống vắng, một sự thiếu thốn xót xa của tâm hồn.

Suốt đêm ở bên nhau nhưng cả hai rất ít lời. Duy sợ chạm vào cái khoảng cách giữa thế giới hữu hình và vô hình thì H Nhiêu hiểu lầm cho là mình phân biệt. Có một điều gì ẩn kín sâu xa trên vẻ mặt lo lắng suy tư của H. Nhiêu mà cô ta không muốn nói khiến Duy cũng không dám hỏi về thân phận của cô ta khi chưa chết. Có một điều làm cho Duy suy nghĩ hoài về cái thể xác của H Nhiêu. Duy nhận thức rất rõ rằng H Nhiêu hiện hữu trong cảm giác của mình cả hồn lẫn xác. Nhất là trong lúc giao hoan ân ái, lúc đắm đuối tột cùng. Cô ta cũng biết nhói đau và hưng phấn; cũng lộ vẻ thẹn thùng và rên xiết; cũng lo lắng và tận hiến. Chẳng lẽ hồn ma cũng có những cảm xúc như người chẳng? Duy không chắc về sự cảm nhận của mình. Bởi Duy chưa một lần chạm vào da thịt của một người khác phái nào trước khi ân ái với H Nhiêu nên cũng không phân biệt được có sự khác nhau giữa hồn ma và con người hay không?

Duy men theo con suối trở lại con đường đất quen thuộc để về nhà mà đầu óc cứ muốn quay lại những đắm đuối yêu đương trong đêm. Duy thật sự choáng ngợp với cái thứ tình mộng mị hoang đường đầy sợ hãi âu lo này. Cả Duy và H Nhiêu đã bị cuốn hút vào cái vòng xoáy đam mê đắm đuối. Ai cũng run rẩy vụng về. Nhưng có lẽ cái bản năng sinh tồn đã dạy cho cả hai biết vượt ve âu yếm, biết thực hiện những hành vi khao khát nhục dục, biết thỏa mãn những gì mà tình yêu lôi cuốn.

Gia đình Duy đã biết Duy đi suốt đêm nhưng không biết Duy ở chỗ nào. Bà Lâm đã nhờ người lên khu nhà mồ tìm cũng không thấy. Đến sáng khi thấy Duy về bà mừng quá nhưng không dám nói nặng một lời sợ Duy càng thêm khủng hoảng tinh thần. Duy tắm rửa và ăn uống qua loa rồi vào phòng nằm.

Duy thiếp ngủ đi trong sự phẫn chấn và tràn đầy mộng tưởng. Bà Lâm gọi bà Mào đến để ém bùa cho Duy. Cứ để cho Duy ngủ mê như thế, bà Mào thấp nhang múa may gì đó một lúc rồi dán lên người Duy một lá bùa Bát quái. Bà dặn bà Mào tối nay đừng để Duy lên ra khỏi nhà nữa.

Tối hôm đó, tuy bà Lâm căn dặn Duy đừng đi đâu nữa nhưng bà biết Duy sẽ không nghe lời bà khi Duy bị ma ám. Bà kê giường nằm ngủ trước cửa phòng Duy và cẩn thận cài chốt cửa bên ngoài phòng Duy khi Duy đã lên giường nằm.

Đến nửa đêm, khi trăng vừa sáng tỏ giữa bầu trời, Duy rón rén mở cửa và thất vọng biết mẹ mình đã khóa chốt bên ngoài. Trong tâm trạng bồn chồn, Duy biết giờ này H Nhiêu đang chờ mình dưới con suối. Nhớ đến cảnh ân ái đêm qua, Duy càng nôn nao hơn. Duy bật dậy đến gõ cửa gọi bà Lâm. Nhưng bà Lâm dứt khoát không cho Duy ra ngoài.

- Mẹ ơi, cho con đi đây một chút rồi con về! – Duy van nài.

- Đêm khuya rồi mà còn đi đâu?

- Con không sao đâu mẹ.

- Ai biết chuyện gì xảy ra với con. Nghe lời mẹ đi con!

Duy quá bức tức đập rầm rầm vào cửa:

- Con nói rồi, cho con đi một chút thôi!

Cả nhà thức dậy. Ông ngoại quát tháo gì ngoài cửa. Mẹ Duy bật khóc.

- Con ơi là con..Sao lại trở nên như thế này hả con! Chắc kiếp trước tôi ăn ở thất đức nên bây giờ đã rất khó khăn mới có một đứa cũng bị ma ám nè trời...

Nghe mẹ than khóc quá, Duy thôi không đòi đi nữa. Duy đến nằm thườn thượt trên giường mà lòng buồn bã nghĩ đến H Nhiêu tội nghiệp đang đơn độc giữa rừng chờ đợi mình.

H Nhiêu xuất hiện mà không thấy Duy thì tới ngồi ủ dột trên tảng đá giữa con suối tối hôm qua để chờ. Chờ đến nửa đêm vẫn không thấy Duy đến thì tủi thân bật khóc. Hai dòng nước mắt cứ tuôn trào rớt xuống hai cánh tay trần. Cô không hiểu vì sao trước đây chưa quen Duy, cô cũng lang thang vất vưởng như thế giữa chốn âm u rừng rú này thì có gì đâu. Còn bây giờ, cô lại không chịu nổi từng giây từng phút đơn độc. Cô khao khát, nhớ

nhưng Duy như khát nước, như đói cơm. Nhưng cô thấy bụng dạ cô còn hơn thế nữa, nghĩa là cô có thể nhịn đói khát mà không thể nhịn thiếu vắng Duy. Nhưng khi vừa chợt nhớ lại những giây phút ân ái đêm qua thì cô thẹn thùng. Những hành động khác thường đối với cô là không thể chấp nhận được thì lại mang đến cảm giác hưng phấn thích thú tràn trề không thể cưỡng lại được khiến cô phải đồng lõa. Những ngón tay mơn trớn của Duy trên thân thể cô khiến cô run lên bần bật bởi cô đã biết như thế bao giờ đâu, cơ thể cô đã có tê dại như thế bao giờ đâu? Cô nhớ hình như có một chút nhói đau, nhưng sự hưng phấn tột cùng đã lấn lướt và cô chỉ biết choáng ngợp mê muội.

H nhiều quá phấn chấn với những hạnh phúc mới lạ và bất ngờ này nên thốt lên trong đêm:

Em mê muội nên quên đi cái đau

Em mê muội nên quên đi cái buồn

Ai cũng đăm đuối quay cuồng

Vì em còn con gái

Nên ngượng ngùng nhắm mắt

Vì anh còn con trai

Nên vụng về ngây dại

Lạ lùng quá!

Giây phút ấy quái quỷ quá!

Em thấy miệng lưỡi em ngọt quá!

Em thấy da thịt em run rẩy

Em thấy cai ngực đập thành thịch

Sao thế anh?

Sao bây giờ cái bụng cứ nhớ anh?

Càng nghĩ H nhiều càng khao khát muốn gặp Duy ngay. Muốn được Duy ân ái vuốt ve nữa. Chợt ánh mắt cô rực lửa. Cô vừa nghĩ đến một điều táo bạo.

Đến quá nửa đêm thì trăng mới lên tới đỉnh đầu. Trăng nay đã quá tuổi nên không tròn như trăng 16 nữa nhưng vẫn còn sáng cả núi đồi; và càng về

sáng, sương giăng càng nhiều hơn khiến cho bầu trời mờ mờ ảo ảo như cảnh tiên bồng. Duy mở cửa sổ ngóng lên đồi nương mà lòng ray rứt biết giờ này H' Nhiêu đang chờ mình ở dưới con suối đơn cô lạnh lẽo. Bỗng từ trên lưng đồi, cách xa chừng 500 mét, xuất hiện một bóng trắng cứ lớn vờn, lớn vờn hướng về phía Duy. Duy trố mắt nhìn cho kĩ để xem có phải là người hay không. Bóng trắng dường như đang bồng bênh trên mặt đất khiến cho da thịt Duy nổi gai ốc. Nói đúng hơn, cái bóng hình như là không có đôi chân. Cái bóng cứ là là trôi về hướng Duy. Duy dụi dụi mắt nghĩ là mình bị quáng gà. Nhưng Duy càng hoảng hơn bởi cái bóng bây giờ lại đi thoăn thoắt bằng đôi chân của mình trên mặt đất mà lại không có đầu. Bóng trắng càng lúc càng tiến gần hơn. Duy đóng sập cửa và lên giường nằm. Rồi Duy tự hỏi có phải đây cũng là một con ma. Và tại sao H' Nhiêu cũng là ma mà Duy chẳng thấy sợ gì trái lại còn thương nhớ, còn cảm thấy dễ chịu khi gần gũi. Duy không trả lời được cho câu hỏi này nên nằm lặng im để nghe ngóng bên ngoài. Bên ngoài chẳng có tiếng động gì lạ ngoài tiếng tí tê của côn trùng, tiếng sột soạt của những con bò ngựa sừng cọ đầu vào chuồng và tiếng một cành lá mít theo gió quét qua lại vào vách tường bên ngoài trên cửa sổ phòng Duy. Được một lúc, Duy bật dậy hé cửa nhìn lên đồi. Không thấy có bóng dáng gì trên đồi nữa, Duy mở hẳn cửa ra và quan sát chung quanh. Chợt có một cái gì như là một đôi chân trần trắng toát đang lòng thòng, đung đưa trên một nhánh cây mít phía bên cửa sổ. Duy chưa kịp phản ứng như thế nào thì đôi chân trần kia nhảy bổ về phía Duy. Sự việc quá nhanh khiến Duy la lên một tiếng. Đúng lúc ấy, Duy cũng vừa nghe thoảng qua mùi thơm quen thuộc và nhận ra đó là H' Nhiêu. H' Nhiêu xịt một tiếng và ra hiệu im lặng. Nhưng trong nhà đã nghe tiếng la của Duy. Bà Lâm đang í ới trước cửa phòng Duy. H' Nhiêu chỉ còn kịp nói:

- Sao anh không xuống suối ? H' Nhiêu nhớ lắm chứ!

- Anh bị mẹ nhốt trong phòng!

Tiếng bà Lâm gấp rút và tiếng mở then cửa bên ngoài khiến Duy hoảng hốt quay mặt vào nói:

- Chờ con một chút đi..i!

Nhưng khi Duy quay lại định nói với H' Nhiêu câu gì thì không còn thấy

H' Nhiêu đâu nữa. Duy vội chạy đến giường nằm thì cũng vừa lúc cánh cửa phòng mở bật ra. Bà Lâm nhìn Duy rồi nhìn ra cánh cửa sổ đang mở tỏ vẻ nghi ngờ.

- Sao con không đóng cửa?

- Để cho mát mẹ ạ!

- Trời lạnh thế này mà mát gì!

- Con thích ngắm trăng.

- Trăng ma trăng quỷ chứ trăng gì! Đừng có để thêm bệnh nữa mà gây tội tình cho mẹ khổ lắm con ạ!

Bà Lâm vừa nói vừa đến đóng cửa sổ lại. Duy nhóm bước định đi ra cửa thì bà Lâm ngăn lại.

- Cho con ra ngoài một chút! – Duy nói.

- Con đi đâu?

- Đi tiểu!

- Trong phòng đã có đủ. Không cần phải ra ngoài cho trúng gió.

Bà Lâm đi nhanh ra khỏi phòng và đóng cửa cài then lại. Duy tức quá thốt lên:

- Mẹ ác lắm!

Bà Lâm nói vọng vào:

- Mẹ ác cũng được. Sau này con sẽ hiểu mẹ. Bây giờ con bệnh rồi, chẳng biết gì đâu.

Duy nhào xuống giường úp mặt vào gối bực bội như muốn khóc. Nhưng chỉ được một lúc, Duy bật dậy đến mở hé cửa sổ nhìn ra ngoài. Thì ra bên ngoài, bà Lâm và ông ngoại đang rảo quanh như muốn tìm một điều gì. Duy thất vọng trở lại giường nằm mà lòng dạ cứ nôn nao. Chợt Duy thấy vách tường phía sau lưng nhà hở từ vách lên đòn tay đỡ mái tôn rộng khoảng chừng 30 đến 40 phân. Duy bật dậy mở hé cửa sổ nhìn ra ngoài. Thấy mẹ và ông ngoại đã đi ngủ, Duy trèo nhẹ lên vách chui ra ngoài mà chẳng ai hay biết.

Duy vừa đi vừa chạy về hướng con suối với hy vọng gặp được H' Nhiêu trước khi trời sáng. Khi xuống đến con suối thì cảnh vật tĩnh mịch một cách lạnh lùng chỉ còn nghe tiếng róc rách của con nước và một vài tiếng sột

soạt trong những lùm cỏ Mui, nhưng Duy dường như không còn biết sợ nữa. Duy nói khẽ: “ H’ Nhiêu ơi! Nếu biết anh đến đây thì hiện ra đi. Thời gian không còn nhiều nữa. Trời sắp sáng rồi và anh cũng phải về trước khi mẹ và ngoại anh thức dậy...” Nhưng đáp lại Duy cũng chỉ là một khoảng không bao trùm lạnh lẽo. Chợt Duy nghe có nhiều giọng nói vọng đến. Giọng nói khi lớn khi nhỏ. Duy nhìn quanh thì chẳng thấy ai cả. Giọng nói càng lúc càng lớn dần. Có cả giọng phẫn nộ lẫn cười cợt. Thỉnh thoảng có một giọng rú lên với những câu gì bằng tiếng dân tộc Ê đê. Đến khi cận bên tai Duy những bước chân vội vàng từ một con đường mòn nhỏ dẫn xuống suối thì Duy vội nhảy vào một bụi cỏ rậm ẩn núp. Từ đường mòn nhỏ dẫn xuống suối xuất hiện bốn, năm người đàn ông dân tộc Ê Đê. Họ mang theo cả dây thừng và xà gạc rồi băng qua suối đi lên hướng khu nhà mồ. Một người mặc quần dài đen trong số những người còn lại chỉ vận khố trùm bộ hạ nói lên những câu gì có nhắc đến tên H’ Nhiêu một cách căm thù giận dữ. Một lúc sau, tốp người như biến mất sau con đường mòn ấy. Duy thấy có một người đàn ông quen quen nhưng không nhớ đã gặp ở đâu. Và tốp người này không phải là tốp người mà Duy đã thấy đêm hôm trước, lúc H’ Nhiêu đang tắm khóa thân. Lòng Duy cứ vang lên câu hỏi tại sao có nhiều người cứ muốn truy bắt, hãm hại H’ Nhiêu như thế.

Chờ một lúc, vẫn không thấy H’ Nhiêu đâu, Duy rời khỏi tảng đá mà Duy và H’ nhiêu đêm hôm trước ân ái, lội qua suối và hướng theo con đường mòn lên khu nhà mồ. Khi gần đến khu nhà mồ thì Duy nghe có tiếng rên rỉ vọng lại ở phía sau lưng. Duy nhìn lại thì chẳng thấy bóng dáng ai cả. Đang dáo dạt quan sát phía sau thì tiếng rên lại nổi lên phía trước. Tiếng rên phát ra từng quãng dài ngắn đứt đoạn, lúc lớn lúc nhỏ. Tiếng rên thật lạ lùng. Nó không xuất phát từ một sự đau đớn. Nó cuốn trong gió và đi theo gió. Càng gần đến khu nhà mồ thì tiếng rên càng lớn hơn. Duy thôi lại định quay về nhưng nghĩ sợ người ta đang hãm hại H’ nhiêu nên liều mạng chạy tới.

Khu nhà mồ bây giờ không còn lạ lùng gì đối với Duy nữa. Nhưng tốp người lúc này đang múa máy gì trước ngôi nhà mồ của mẹ H’ Nhiêu là một điều khiến cho Duy tò mò. Duy mon men đến núp sau một lùm cỏ gần họ để xem họ làm gì. Người đàn ông mặc quần đang vừa nhảy nhót vừa rên rỉ.

Hóa ra tiếng rên lúc nãy xuất phát từ ông này đã vọng theo gió tới Duy. Tuy Duy chưa hiểu với lí do gì mà họ làm như thế. Nhưng Duy nghĩ hành động của họ cũng giống như bà Mào là nhằm triệt tiêu H' Nhiêu mà thôi. Bỗng Duy thấy từ phía cầu thang sau ngôi nhà mờ có một bóng trắng đang lấp ló rồi vụt lao xuống và phóng chạy như bay vào rừng. Duy vừa kịp nhận ra H' Nhiêu thì tốp người đang nhảy nhót múa may cũng phát hiện và la toáng lên rồi rượt theo. Không còn suy nghĩ gì nữa, Duy cũng liền chạy bám theo họ. Chạy băng qua một khu rừng thì đến một đám rẫy mà chỉ nhìn cái chòi là Duy đã nhận ra. Đây là đám rẫy của gia đình người dân tộc cho cô bé H' Thanh dẫn đường Duy về nhà. Khi nhớ ra điều này thì Duy cũng chợt nhớ ra người đàn ông mà Duy thấy quen lúc nãy. Người đã sai H' Thanh dẫn đường cho Duy. Tốp người rượt theo H' Nhiêu thất vọng vì để H' Nhiêu biến mất nên vào trong căn chòi này nằm nghỉ. Mục đích của Duy là tìm gặp H' Nhiêu nên Duy không cần quan tâm đến họ nữa mặc dù trong đầu Duy nổi lên bao nhiêu câu hỏi liên quan đến H' Nhiêu. Duy rời khỏi đám rẫy rồi lội quanh khu rừng gần đó để mong gặp được H' Nhiêu nhưng vô vọng. Trời đã ló dạng bình minh, Duy vội chạy nhanh về nhà.

Bà Lâm cứ sụt sùi khóc và ông bà ngoại thì mặt mày ảm đạm. Trong lúc đó thì bà Mào và bé Chim cứ thêu dệt những chuyện mà những người dân tộc trong buôn đồn đại. Họ đồn rằng con ma này là một cô gái lai tây. Có mẹ là người dân tộc Ê Đê. Cha là con trai của một trong những ông chủ đồn điền cao su cà phê người Pháp ở Buôn Hồ trước năm 1975. Trước khi chưa chết thì cô gái có ăn học đàng hoàng và đã từng về trọ học đại học ở Sài Gòn. Cô gái này một hôm bỗng ngã bệnh bất thành linh, sốt mê man và mặt mày người ngợm lở lói xấu xa như ma quỷ rồi chết. Dân buôn để cô trong một quan tài bằng một khúc cây khô đục rỗng đem đặt trong khu nhà mồ chờ đục đẽo xong cái nắp rồi đây. Nhưng qua ngày hôm sau thì xác cô biến mất. Dân trong buôn nói cô bị ma rừng nhập và đến mang hồn đi rồi. Kể từ đó, trong rừng xuất hiện một con ma. Người trong buôn nói con ma chính là cô gái đó. Con ma cứ lang thang vất vưởng trong rừng ám hại phụ nữ trẻ con; phá hoại rẫy bãi ao hồ và dụ dỗ đàn ông thanh niên. Người đàn ông nào mà bị con ma này ám thì càng ngày càng gầy guộc xanh xao, tâm thần ngậy dại

điên khùng chỉ chờ ngày chết.

- Tôi muốn đưa nó về Sài Gòn để cắt đứt cái khu rừng này. Bà có cách nào trị cho xong một lần chứ cứ để như thế này thì khó mà cản nó nổi. Nó đâu còn tỉnh táo để phân biệt đúng sai nữa.

Bà Mào nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Thôi được, bà cứ đem nó về dưới đi rồi cứ nửa tháng tôi về giải ám cho nó một lần đến khi hết thì thôi!

Bà Lâm hớn hở mừng khi lòng mong mỏi được như ý.

Duy lên nhanh vào vườn, trèo lên vách tường và định chun vào phòng mình y như khi chun ra thì nhìn thấy cửa sổ phòng mình đã mở. Biết là mẹ mình đã phát hiện ra mình không ở trong phòng đêm qua rồi, Duy không cần phải chui nữa mà đi vòng ra phía giếng nước sau nhà và nhẹ nhẹ múc nước rửa mặt. Bà Lâm đã biết Duy về nhưng không đề cập gì đến chuyện Duy bỏ vào rừng mà chỉ gọi Duy sửa soạn để về Sài Gòn ngay.

- Con muốn ở lại đây cho hết mấy tháng hè!

- Còn hơn hai tháng nữa mà đến lúc đó chắc con tiêu rồi.

- Con có gì mà tiêu!

- Sao biết không có gì!

Duy cố tìm lí do để ở lại nên hỏi thật lòng:

- Không ở lại để cô Mào trừ khử ma quỷ cho con à!

Nhìn vẻ mặt thật tình như tin mình bị ma ám thật rồi của Duy, bà Lâm rất đau lòng. Bà thấy con mình đã mất hết vẻ thông minh, nhanh nhẹn, tự tin và quyết đoán. Tuy bà cho rằng Duy bị ma ám rồi nhưng trong thâm tâm bà không muốn Duy nghĩ rằng mình bị ma ám. Thế mà bây giờ Duy đã công nhận mình bị ma ám và còn muốn để cho bà Mào trừ khử ma quỷ trong người mình ra nữa. Bà nghĩ rõ ràng đó là hành động lời nói của một kẻ điên khùng rồi. Chỉ những người điên khùng mới không hiểu mình nói gì, không biết mình làm gì.

Lòng Duy ngổn ngang trăm mối. Bao nhiêu câu hỏi về H. Nhiêu vẫn chưa có lời đáp. Nhưng chẳng có lí do gì để thuyết phục mẹ mình đồng ý cho ở lại cả. Duy miễn cưỡng sửa soạn hành lí nhưng lòng Duy vẫn có ý định không rời khỏi nơi đây. Thái độ trù trừ của Duy không qua được mắt bà

Lâm. Thế là bà Lâm đã ngầm nhờ ông Ba, một người anh họ của mình tháp tùng theo như là về Sài Gòn chơi, nhưng mục đích là kèm giữ Duy về tới Sài Gòn.

Chiếc xe lên đồi Hà Lan chạy về thành phố Buôn Ma Thuột. Xa xa, phía gần dưới chân đồi, nơi có nhà ngoại Duy, là những mái nhà ngói đỏ lẫn trong những khu vườn cây lá xum xê nằm dọc hai bên quốc lộ 14 xuống đến thung lũng cạn rồi lại lên đồi bên kia như một con rồng xanh đang nằm chầu trời. Bao bọc quanh con rồng xanh ấy là những lô cà phê xanh thăm tủa rộng ra cho đến giáp với những cụm rừng già phủ kín cả một góc chân trời. Duy đưa tầm mắt hướng lên khu rừng có suối Buôn Lung. Nếu dọc theo QL. 14 từ thị trấn Buôn Hồ hướng về TP. Buôn Ma Thuột thì rừng và suối Buôn Lung nằm bên tay trái Duy về hướng đông bắc. Duy chợt xót xa thương nhớ. Ở nơi đó có hình bóng của một người con gái đã dâng trọn thân xác cho Duy, đã toàn tâm gửi trọn niềm tin yêu lẫn cả nỗi buồn đơn độc vào Duy . Ở nơi đó, có một người con gái, từ đây, đêm đêm chờ đợi Duy trong nỗi niềm hy vọng. Cổ họng Duy nghẹn lại, tim gan Duy như có ai bóp chặt. Có một giọt nước mắt rớm khóe. Duy nói như nói với chính mình:” Em cứ trách anh đi! Cứ trách anh cho đến khi nào vơi đi buồn phiền tủi phận. Anh đã gieo cho em niềm tin tuyệt đối. Thế mà anh chẳng giúp được gì. Hãy tha thứ cho anh...”

Bà Lâm nháy mắt cảnh giác với người anh họ khi thấy mặt Duy ngây dại và miệng cứ lẩm bẩm điều gì. Bà sợ Duy điên lên rồi nhảy xuống xe thì mệt. Nhưng cuối cùng thì bà Lâm, Duy và ông Ba cũng về tới Sài Gòn.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 2

Ma ám

Đã ba ngày qua, Duy như người mất hồn. Bà Lâm thì không rời Duy nửa bước. Bà thuê hẳn một người ra chợ bán hàng cho bà. Còn bà thì ở nhà lo cho Duy. Nhưng như thế Duy càng bức rứt khó chịu hơn. Duy trở nên cáu gắt và giận dữ vu vơ. Chuyện của Duy cả khu phố đều biết. Lúc đầu bà Lâm định giấu, nhưng thái độ khác thường của bà thì không thể che mắt ai được. Và cuối cùng thì cũng chính miệng bà nói ra khi hàng xóm cứ tìm cách để biết chuyện bất thường ở nhà bà. Thế là khu phố nơi Duy ở cũng bắt đầu nhìn Duy với con mắt lạ lùng. Ông Lâm thấy tính khí của Duy như thế thì cũng tin là Duy có vấn đề về tâm thần rồi. Nhưng ông không chịu nổi về sự mê tín quá đáng của vợ mình. Ông đã chung sống với bà ba chục năm nay thì ông hiểu tính nết hậu đậu và suy nghĩ nông cạn của bà. Nhưng vì trách nhiệm và lương tâm đối với vợ con mà ông không thể đạp đổ. Do vậy, cuộc sống riêng tư của ông cũng chẳng hạnh phúc gì. Và ông cũng chẳng biết bày tỏ cùng ai. Ông câm lặng, nhường nhịn và an phận cho qua ngày đoan tháng. Bây giờ ông chỉ hy vọng vào Duy là hình ảnh của mình sau này sẽ không lặp lại những gì mà ông đã trải qua. Ông cũng mong muốn Duy sẽ không gặp một người phụ nữ như vợ mình. Nhưng sự an phận thiết thòi của ông cũng không được bà Lâm đền bù. Với một người đàn ông trung niên sung mãn, không rượu chè, cờ bạc, hút xách và gái điếm như ông thì chuyện sinh hoạt tình dục vợ chồng là một điều giải tỏa cả tinh thần lẫn thể xác. Nhưng bà Lâm thì không suy nghĩ được những điều sâu kín ở trong tâm hồn chồng. Bà sống theo bản năng và suy nghĩ nông cạn của mình. Bây giờ gặp chuyện của Duy như thế nữa thì bà tin rằng bà đã bị thần thánh trừng phạt bởi thân thể bà ô uế vì chuyện nhục dục. Bà nghĩ đời bà chẳng làm điều gì xấu cả ngoài chuyện ân ái nhục dục với ông Lâm. Không phải tự nhiên mà bà suy diễn như thế. Thời gian gần đây, bà nhận thấy cứ đêm nào mà ông Lâm sinh hoạt tình dục với bà thì sáng ngày là bà

buôn bán ế ẩm. Nhưng có một nguyên nhân trên tất cả các nguyên nhân mà bà Lâm không nhận ra. Đó là sự ham muốn tình dục của bà đã cạn kiệt theo tuổi tác. Chính điều này đã làm cho lí lẽ đạo đức về một thể xác trong sạch lẫn át cả sự khao khát nhục dục là điều tiên quyết lúc còn trẻ.

Ông Lâm quay người gác tay lên ngực bà Lâm. Bà Lâm nói:

- Thăng Duy bây giờ càng ngày càng tệ như thế thì làm sao tiếp tục học hành đây. Chỉ còn hai tháng nữa là đi học lại rồi!
- Từ từ nó sẽ bình phục lại thôi. Để đến khám ở bệnh viện Chợ Quán xem sao.
- Từ nay..kiêng cử bớt cái chuyện đó đi nha ông!

Ông Lâm lặng thinh và thở nhẹ ra một tiếng rồi nằm nhìn lên trần nhà. Ông nghĩ nếu xưa kia ông đừng lấy một người vợ ngang tuổi ông thì có lẽ hay hơn. Bây giờ, tuy năm mươi tuổi rồi, nhưng ông vẫn còn ham muốn xác thịt. Trái lại, với lứa tuổi như thế thì vợ ông lại cảm thấy không còn hứng thú gì nữa.

- Ông không tin gì cả cho nên thăng Duy mới như thế đấy. Già rồi, bớt cái chuyện ô uế đi một chút!

Ông Lâm chán nản ngồi dậy, lững thững ra khỏi phòng ngủ rồi ghé mắt vào phòng Duy và ông không thấy Duy đâu. Giờ này, thường thì Duy đang ngồi trước máy vi tính. Thế là cả ông và bà Lâm lật đật chạy ra khắp cùng ngõ hẻm trong khu phố để tìm Duy.

- Chín mươi giờ rồi mà nó đi đâu nhỉ? – Ông Lâm nói

Duy lần thân ra khỏi nhà với những bước chân vô định mà lòng dạ cứ nghĩ hoài về H' Nhiêu. Cứ đến đêm về là Duy cồn cào nhớ. Nỗi nhớ khao khát yêu đương như muốn đốt cháy cả hồn lẫn xác Duy. Cứ đi như thế, cứ nghĩ ngợi mông lung như thế mà Duy đã đến bến xe Miền Đông từ lúc nào như có ai dẫn dắt. Chợt có ai đó vẫy tay gọi mời uống nước mía, Duy cũng bước vào vì nhận thấy mình cũng khát. Người ta đem ra cho Duy một ly và hỏi gì đó Duy cũng gật đầu. Thế là người ta đem ra một gói thuốc, Duy cũng hút mặc dù chưa bao giờ hút thuốc. Uống xong ly nước mía, người ta

hỏi gì đó, Duy lại gật đầu. Thế là người ta lại đem ra cho Duy một ly nữa. Để khi thấy rót cả miệng lưỡi thì nhìn lại thấy mình đã uống hết năm ly nước mía và hút hết một gói thuốc. Duy bật cười và nói một mình:” Vậy cho nên người ta nói mình bị ma ám là phải! Ừ, mình bị H’ Nhiêu ám cũng được có sao đâu!” Người bán nước mía cứ nhìn Duy dò xét và canh chừng. Khi thấy Duy cứ ngồi nói lảm nhảm, bà ta càng nghi ngờ Duy là một người bị bệnh tâm thần bỏ nhà đi lang thang trong đêm. Duy chưa kịp trả tiền thì vừa lúc ấy ông bà Lâm chở nhau trên xe gắn máy đã nhận ra Duy và tạt xe qua. Bà Lâm vừa vẫy vẫy Duy vừa nói với ông Lâm:

- Thấy tôi nói đúng không! Nó chắc chắn là muốn đón xe về Buôn Ma Thuột!

Thấy trên bàn đến năm ly nước mía và một gói thuốc lá rỗng thì ông bà Lâm ngán ngẩm lắc đầu nhìn bà bán nước mía. Chị bán nước mía kề tai nói nhỏ với bà Lâm:

- Hình như nó bị đàng dưới ám rồi phải không? Cái này chắc phải nhờ ông thầy Năm trị cho!

Bà Lâm gật đầu qua quýt, trả tiền cho Duy rồi gọi taxi đưa Duy về. Ông Lâm chạy xe gắn máy theo sau. Khi ngồi yên trên xe, bà Lâm bật khóc bởi thấy Duy cứ cười lẩn thẩn một mình. Thật ra Duy cười vì thái độ của mọi người cứ cho Duy như một kẻ bị bệnh tâm thần. Nhưng bà Lâm thì cho rằng Duy đã bị nặng quá. Rồi bà chợt nhớ lại lời của bà bán nước mía nói có một ông thầy Năm nào đó.

Duy thấy mẹ khóc liền nói:

- Mẹ thật phi lý! Tự nhiên gán cho con cái bệnh rồi tự dẫn vặt mình, tự làm khổ mình. Con là quá sức chịu đựng cái mê tín của mẹ lắm rồi!

- Thôi con! Con đừng hành tội mẹ nữa. Con chịu khó nghe lời ba mẹ đi chữa bệnh nha!

- Bây giờ mẹ muốn như thế nào?

Duy nuốt một cụm nước miếng, lắc đầu ngán ngẩm và thầm nghĩ: “Thôi thì cứ làm theo ý của mẹ mình cho mẹ mình khỏi buồn!”

- Ba muốn con đi khám bệnh ở Chợ Quán thì cứ đi thử xem sao. Sau đó mẹ sẽ tính chứ nghe lời ba con thì không đúng đâu. Vì con không phải bị

bệnh...

- Thôi thôi.. được rồi! Thế là ngày mai đi khám bệnh với ba phải không?

- Ủ, cứ thử xem sao!

Bác sỹ tâm thần sau khi khám tổng quát cho Duy xong thì đưa cho Duy một xấp giấy in mấy trăm câu hỏi a, b, c, d và cho Duy vào ngồi một mình trong một căn phòng kín yên tĩnh. Duy bật cười vì những câu hỏi bình thường nhằm thăm dò tâm lý, tình cảm, tinh thần, sinh hoạt, học hành và giao tiếp bạn bè của Duy. Tuy vậy, Duy cũng thực hiện cho xong thủ tục và cũng để thử xem đầu óc mình minh mẫn đến đâu.

Sau một buổi khám bệnh, làm trắc nghiệm tâm sinh lý, thử các xét nghiệm và đo điện tim v.v. Bác sỹ trả kết quả với một câu: “ Sức khỏe bình thường – Tâm thần ổn định – không có dấu hiệu suy nhược thần kinh.”

Ông Lâm muốn biết chẵn chẵn kết luận của bác sỹ một lần nữa nên hỏi lại. Vị bác sỹ khẳng định:

- Không có vấn đề gì cả!

Sau khi bác sỹ kết luận Duy chẳng có gì liên quan đến bệnh tâm thần cả thì ông Lâm cũng tin vợ mình nói Duy bị ma ám là có lý.

- Ông thấy tôi nói có đúng không! Nó bị ma ám cho nên khám thì làm sao mà ra bệnh được! Phải nhờ đến thầy bà chứ nhờ đến mấy ông bác sỹ thì thua.

Vừa về đến nhà thì bà Lâm căn dặn ông Lâm canh chừng Duy rồi vội vàng chạy xe xuống bến xe Miền Đông tìm gặp bà bán nước mía hôm trước.

- Nghe nói chị có quen ông thầy Năm nào có thể trị được tà ma?

- Cho con trai chị hôm trước đó phải không?

- Dạ!

- Mới nhìn là tui biết nó bị ma ám rồi! Ông thầy này hay lắm! Nhưng giá cả là vô chùng. Có khi ông không lấy tiền. Thầy chỉ cứu nhân độ thế. Tuần sau chị đem nó xuống đây đi với tui. Nhà thầy ở Bình Dương lận!

Bà Lâm mừng quá cảm ơn rồi rút bà bán nước mía và hứa sẽ hậu tạ rồi

về.

Duy hầu như bị kèm chặt trong nhà và rất ít được đi đâu ra ngoài phố. Có đi đâu thì bà Lâm cũng đòi đi theo hoặc là bà bám sát theo phía sau Duy. Và cũng do là cứ quanh quẩn trong nhà nên Duy càng nghĩ về H' Nhiêu nhiều hơn. Có đôi lúc quá nhớ H' Nhiêu, Duy muốn đập phá tất cả, muốn thoát ra khỏi cảnh tù túng gia đình để bay lên cái khu rừng kì bí kia, cái khu nhà mồ ảo ảnh kia, cái con suối mộng mị kia để được ôm H' Nhiêu, được chìm ngập trong ân ái với H' Nhiêu. Một điều rất thích thú say mê mà trước khi chưa chung đụng xác thịt với H' Nhiêu thì Duy chưa cảm nhận được. Bây giờ biết rồi thấy thích quá, khao khát quá. Và Duy nghĩ chắc nó là điều hạnh phúc nhất của loài người vượt trên tất cả mọi thứ nên nhân loại mới đề cập nhiều đến nó, mới từ bỏ tất cả mọi thứ để được có nó. Duy bật cười bởi cái sức mạnh mãnh liệt của nó, bởi mới vừa nghĩ đến cảnh H' Nhiêu tắm khỏa thân dưới suối đêm hôm đó thôi thì gần như tất cả mọi tế bào trên cơ thể Duy đều bật dậy như nổi loạn; Chỉ nhớ đến ánh mắt đắm đuối và hơi thở hỗn hển của H' Nhiêu ở dưới thân thể của mình thôi thì Duy cũng muốn lập tức lao ra khỏi nhà chạy lên khu rừng đó. Nhưng cơn mê khao khát đã kịp lắng xuống khi Duy nghĩ đến ba mẹ vì thương và lo lắng cho mình nên không cho phép mình làm điều gì buồn phiền đến họ nữa. Duy thở dài và thốt lên: “Thượng đế thật là tài tình và cũng thật là trớ trêu khi sáng tạo ra để ban tặng cho loài người một món quà diệu kì nhất mà chưa có một bật vĩ nhân nào sáng tạo ra được và đồng thời cũng đưa ra một sợi giây oan nghiệt trái ngang để ràng buộc món quà như là một sự ghen tức bởi đã lỡ ban tặng một điều kì diệu mà tự nó đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mình”.

Hết nghe nhạc rồi lại đọc sách, hết xem ti vi rồi vào mạng lướt web đọc văn nghệ thể thao cũng không làm nguôi ngoai nỗi nhớ H' Nhiêu. Nhưng bất chợt Duy lại muốn tìm hiểu về Tây Nguyên, muốn tìm hiểu những gì liên qua đến H' Nhiêu. Thế là Duy vào mạng tìm đến các vùng miền, các dân tộc thiểu số sống ở Đắc Lắc. Có một nhóm nữ cựu học sinh trường

Phan Chu Trinh thành phố Buôn Ma Thuột lập trang web để tâm sự với nhau sau khi tốt nghiệp rời khỏi mái trường thân yêu mỗi người mỗi ngã trên đường đời làm Duy chú ý. Đa số các thành viên là người dân tộc Ê đê. Tự nhiên Duy có cảm tình với những cái tên như H' Mê, H' Lang, H' Thanh, H' Răm, Y' Man Niê, Y' Nhu Blo... Một cô gái tên H' Lang viết cho một người bạn gái tên H' Thi đang học tại đại học KHXH & NV TP. Hồ Chí Minh thế này: “H' Thi ơi! Từ ngày H' Nhiêu mất đi, tao cảm thấy bọn mình như không còn gắn bó như xưa nữa. Mà thì học tận Sài Gòn. Tao thì làm việc đầu tắt mặt tối ở bệnh viện còn thời gian đâu mà tâm sự với nhau. Nghĩ lại mà tội nghiệp cho H' Nhiêu quá! Nó chết bí ẩn quá khiến tụi mình chẳng biết điều gì xảy ra. Tội nghiệp..sự nghiệp học hành của nó đang còn dở dang. Trước đây, nó còn học ở Sài Gòn với mà thì mà cũng đỡ buồn phải không...” Rồi H' Thi trả lời: “Đừng nhắc đến nó nữa! Ở buôn làng người ta đồn đại nhiều về nó lắm! Nó đã thành ma rồi! Nó chết khi còn con gái nên linh lắm. Bây giờ ai cũng sợ nó. Nếu thấy nó hiện đến chắc tao cũng chạy thôi!” Duy mừng quá như đang ở đất khách quê người mà chợt nhận ra một người đồng hương. Duy không nghĩ trên đời lại còn có một H' Nhiêu với cùng một hoàn cảnh nào khác nữa. Chắc chắn đây là H' Nhiêu xui khiến mình tìm đến với trang web này. Duy viết lời làm quen với H' Thi và H' Lang để mong biết thêm thông tin về H' Nhiêu: “Chào các bạn! Mình là Duy, hiện là sinh viên trường đại học Bách Khoa Thành phố Hồ Chí Minh. Rất muốn làm quen với các bạn. Mình rất yêu mến Tây Nguyên và muốn hiểu biết thêm về Tây Nguyên. Qua lời tâm sự của các bạn về một người bạn đã mất, mình có cảm tưởng như mình có quen biết với H' Nhiêu của các bạn. Một cô gái mà mình hoàn toàn mù tịt về hoàn cảnh lí lịch của cô ấy nhưng mình lại luôn luôn nghĩ về cô ấy. Hy vọng sau khi kết thân với nhau, các bạn sẽ kể cho mình nghe nhiều hơn về H' Nhiêu của các bạn. Thân mến”. Và chỉ 30 phút sau, Duy nhận được câu trả lời của cả H' Lang ở Buôn Ma Thuột và H' Thi đang học ở Sài Gòn. H' Thi viết: “Rất vui được Duy kết bạn với bọn mình. Và càng ngạc nhiên hơn khi một thanh niên người Kinh ở Sài Gòn lại muốn làm bạn với những cô gái người dân tộc Ê đê ở Tây Nguyên. Con gái người Ê đê không đẹp như

con gái người Kinh ở Sài Gòn nhưng bù lại họ có cái bụng tốt lắm! Trước đây, H' Nhiêu có học chung khoa với H' Thi ở Sài Gòn này. H' Nhiêu học rất giỏi. Trong một lần về buôn thăm mẹ, H' Nhiêu bị ma nhập rồi chết mất xác...". Còn H' Lang thì viết: "H' Lang thì ngạc nhiên hơn khi bạn Duy đã quen một con gái H' Nhiêu có tên giống tên của một người bạn thân nhất với bọn mình trong thời học sinh mà bây giờ đã chết vì bị ma rùng..." Duy định hỏi tới khi nghe nói về chi tiết chết mất xác nhưng cả H' Thi và H' Lang đã ngưng cuộc đối thoại rồi cho một cái hẹn lần sau.

Như đã nói ở chương 1, Duy cũng phân vân rằng chắc mình bị ma ám như mọi người nghĩ. Bởi không hiểu vì sao suốt ngày đêm chẳng có giây phút nào mà Duy không nhớ nhưng quay cuồng về H' Nhiêu. Hình ảnh H' Nhiêu cứ lớn vờn hoài trong tâm trí Duy. Do vậy, khi bà Lâm thuyết phục Duy đi Bình Dương cho thầy Năm đuổi tà ma ra thì Duy cũng đi; Phần nữa vì cũng muốn cho mẹ mình khỏi ưu phiền về mình.

Bà bán nước mía dẫn bà Lâm và Duy vào một ngôi nhà ngói cũ kỹ như cái đình làng nằm giữa một khu vườn nhỏ. Ông thầy Năm búi tóc một lọn sau gáy và để một chòm râu giống mấy lão tiền bối trong phim kiếm hiệp. Đôi mắt sâu hóm nhưng sáng quắc và đảo qua lại khi nói chuyện. Nhìn nét mặt ông có vẻ đanh đá như phù thủy. Chẳng biết ông thờ thần thánh gì mà trên bàn thờ ông có một bức tranh Ngũ Hồ. Bốn con cọp đen, trắng, đỏ, và xanh đứng ở bốn hướng đông, tây, nam, bắc chầu một con cọp răng màu nâu sọc vàng ở giữa. Ở dưới bức tranh có ghi hàng chữ: "Ngũ Dinh Quan Lớn". Phía trên đầu bức tranh có một lá cờ hình vuông bằng vải với năm màu khác nhau. Một hàng chữ dọc cột nhà bên phải: "Ngã Phương Chi Thần" và một hàng chữ dọc cột nhà bên trái: "Ngũ Đạo Chi Thần". Phía đối diện với bàn thờ, phía trên cửa chính ra vào có bức hình một con Long Mã (đầu rồng, mình ngựa). Một hàng chữ phía trên ghi: "THIÊN - ĐỊA - NHÂN" và một hàng chữ phía dưới con Long Mã: "Thủy - Hỏa - Mộc - Kim - Thổ"

Thầy Năm lấy từ trên bàn thờ xuống năm tờ giấy có vẽ những gì giống như chữ nho, đủ màu sắc mà ông gọi là bùa ngũ sắc trị tà ma. Ông quay về

hướng đông vái chín cái rồi quay qua hướng Nam lạy mười cái. Cuối cùng ông đốt những lá bùa ngũ sắc rồi lấy tro thổi vào người Duy và dùng tay đánh gió vào Duy như xua đuổi tà ma vậy. Nói chung ông cũng làm y như bà Mào vậy chỉ có điều thần thánh và những lá bùa là khác nhau. Sau một hồi lâm râm khấn vái, ông như tỉnh lại sau cơn mê sáng rồi phán với bà Lâm.

- THIÊN - ĐỊA – NHÂN. Trời trời, đất đất, người người. Trời thì phải có đất. Đất thì phải có người. Trời là dương. Đất là âm. Người ở giữa phải có âm dương và không thể thiếu một trong hai cực đó... –(Ở chỗ này, Thầy Năm nói y chang bà Mào)- Đó là sự giao hòa. Trời đất giao hòa, âm dương giao hòa mới tạo nên sự vật, tạo sự bình an, mới sinh sôi nảy nở, mới ổn định thần sắc khí huyết. Bây giờ một mặt dùng bùa ngũ sắc trị đuổi tà ma. Mặt khác, phải bổ sung cho nam đây một nữ để đủ âm dương thì sẽ hết. Ma âm nữ kia sẽ không có chỗ để lấp vào. Dương nam đây cũng không còn chỗ trống để nghĩ về ma nữ kia nữa.

- Dạ..thầy nói như thế có ý là...?

- Cưới một nữ cho nam đây!

- Dạ dạ..thầy nói có lí lắm đấy ạ.

Loan được bà Lâm để ý. Tuy học hành không giỏi lắm, nhưng Loan cũng xinh đẹp, lại là con gái rệu của ông bà An - một quan chức trong quận. Bà Lâm và vợ ông An trở nên thân thiết là do vợ ông An thường ra mua hàng của bà Lâm ngoài chợ. Tuy vậy, chuyện của Duy bị ma ám, bà Lâm cũng không hề hé răng cho bà An biết. Bởi thế khi nghe bà Lâm ngỏ ý muốn cho Duy và Loan lấy nhau thì ông bà An rất vui. Ông bà An đã biết Duy ngoan, hiền, vừa đẹp trai lại học giỏi. Họ đã có ý muốn đó từ khi Duy đậu vào học trường chuyên Lê Hồng Phong nhưng vì chưa có cơ hội để nói hoặc là có thể chờ ngày Duy tốt nghiệp Đại học. Loan thì rất vui mừng khi nghe như thế. Cô đã biết và thích Duy từ lâu. Bây giờ cha mẹ hai bên đã cởi mở tình cảm cho rồi thì cần gì phải giấu chặt trong lòng. Nghĩ thế cho nên Loan bắt đầu tỏ rõ tình mình với Duy nhiều hơn.

- Anh đang làm gì vậy? – loan nói

- Đang tìm vài người bạn mới quen trên mạng. – Duy nói – Hôm nay sao

bỗng đến đây chơi một mình thế, không có hai bác à?

- Từ nay em được quyền đến đây chơi một mình chứ?

Duy chưng hửng nhìn Loan mà chẳng hiểu câu nói ấy có ý gì.

- Anh làm bộ không hiểu hay không hiểu thật đấy?

- Ừ..thì em đến chơi là vui rồi chứ có sao đâu! Chẳng lẽ lớn rồi đi đâu cũng phải có bố mẹ đi theo hay sao!

Loan gật đầu cười rồi đến ngồi bên cạnh Duy khiến Duy cũng bất ngờ về sự táo bạo thân mật này. Loan nhìn vào vi tính, nói:

- Anh tìm gì ở Tây nguyên vậy?

- Có quen một vài bạn ở Đắc Lắc nên tìm gặp nói chuyện cho vui!

- Chuyện của mình sao anh?

- Chuyện gì?

- Chuyện ngày hôm qua ba má anh đến gặp ba má em đó!

Duy linh tính ba mẹ mình có bàn bạc gì với ba mẹ Loan về chuyện hôn nhân giữa Loan và mình nên hôm nay Loan đến với vẻ thân mật như thế.

- Bộ anh không thích..em hả?

- Anh..anh chưa hiểu chuyện gì cả!

Loan có vẻ tự ái lặng thinh. Cô nghĩ: Một là Duy không thích cô. Hai là Duy giả vờ như thế, chứ làm gì ba mẹ của Duy không bàn bạc trước khi đến nói chuyện với ba mẹ cô.

Sợ mất lòng Loan, Duy nói:

- Chuyện gì thì vẫn còn đó mà!

Loan dạ một tiếng nhỏ nhẹ rồi tựa đầu vào vai Duy khiến Duy bối rối.

Chưa bao giờ có một sự xung khắc kịch liệt giữa bà Lâm và Duy cả. Thế mà bây giờ chuyện đó lại xảy ra. Duy không thể chịu nổi mẹ mình coi thường mình để tự quyết định chuyện hệ trọng liên quan đến cuộc đời mình mà không thèm hỏi ý kiến mình một tiếng. Bà Lâm thì cho rằng Duy đang trong tình trạng bất ổn tâm thần nên có bàn bạc với Duy thì Duy cũng chẳng biết gì. Điều mà bà muốn đạt được bây giờ là cưới vợ cho Duy để khỏi bị ma ám thôi. Còn Duy có đồng ý hay không là không quan trọng đối với bà nữa. Ông Lâm thì không có lập trường. Nghe bà Lâm nói thì ông thấy cũng có lý. Có nhiều trường hợp như thế, cưới vợ về thì hết. Ông nghĩ

Duy đã đi khám bệnh mà chẳng có vấn đề gì về thân kinh thì thầy bà nói Duy bị ma ám là đúng. Nhưng ông thấy Duy còn trẻ, chưa có sự nghiệp gì mà lấy vợ thì cũng khổ. Do tính cách ba phải như thế nên ông chỉ biết lặng thinh.

- Con đã nói là con không bị ma ám hay điên khùng gì cả, mẹ có chịu nghe lời con không?

- Con không bị ma ám sao tối nào cũng chạy lên cái khu nhà mồ ở trong rừng đó để làm gì?

Thế là Duy im bật. Rồi Duy tự hỏi: "Ừ..tại sao mình lại như thế! Hay là mình bị ma ám thật sự mà mình tự bào chữa cho mình. Mình không tự nhận thấy điều đó mà chỉ có khách quan mới nhìn thấy sự thế. Nhưng mình yêu H' Nhiêu. Đó là tình yêu chứ đâu phải ma quái. Chẳng lẽ phạm trù ma quái cũng mãnh liệt, cũng mê muội tương tự như tình yêu! Phải chăng người ta nói: "Tình yêu có những lí lẽ mà lí trí không thể nào hiểu nổi" cũng xuất phát từ chữ ÁM này mà ra. Tình yêu ám hay ma ám thì cũng là mù quáng cả".

Đang cãi nhau, bỗng nhiên Duy im bật rồi thừ người ra như kẻ mất hồn khiến ông bà Lâm lo lắng. Thế là bà cũng không dám nói năng gì nữa.

Cả hai gia đình Duy và Loan chuẩn bị cho đám cưới vào dịp tết. Loan bây giờ thật sự đã qua yêu Duy. Rảnh một chút là đến với Duy. Cô thật sự tự coi mình là vợ của Duy rồi nên quan tâm đến Duy từng li từng tí. Nhưng cô cũng buồn vì Duy tỏ ra hờ hững với tình cảm của cô. Bên cạnh Duy, cô ao ước được Duy ôm cô một lần, hôn cô một cái. Hoặc nếu Duy muốn, cô cũng sẵn lòng trao thân cho Duy trước ngày cưới. Nhưng đáp lại, Duy đứng đưng xem loan như là một người bạn thân thôi.

Một hôm, Duy nói với Loan:

- Thật ra anh xem Loan như một người bạn, một người em gái. Chuyện đám cưới là do mẹ anh xếp đặt nhằm cho anh thoát ra khỏi cái bệnh mà mẹ anh gọi là ma ám. Anh yêu một hồn ma người dân tộc Êđê. Anh chẳng biết anh có bị ma ám hay không. Nhưng anh cảm thấy anh rất tỉnh táo và cảm nhận một tình yêu thật sự. Bọn anh cũng yêu nhau cả hồn lẫn xác như một người bình thường, như những đôi lứa bằng xương bằng thịt yêu nhau...

Lúc đầu, Loan chứng hứng thất vọng rồi đến trở mắt kinh ngạc khi nghe Duy nói. Nhưng sau đó, tuy hơi buồn một chút vì nghe Duy nói xem mình như một người em, cô bình tâm trở lại và tỏ ra không tin chuyện Duy đang yêu một hồn ma. Cô cho rằng đó là một câu chuyện không thật do Duy bịa ra để khước từ tình cảm của cô; Không thể nào một thanh niên thông minh như Duy mà chìm đắm vào một chuyện hoang đường ảo tưởng được; và càng không thể có chuyện yêu đương khi không có một con người cụ thể cả hồn lẫn xác được; Chuyện chỉ có trong tiểu thuyết hoang đường mà thôi. Cô nghĩ Duy vẫn đối xử tốt với cô, vẫn trân trọng và quý mến cô thì rồi Duy sẽ nhận ra tình cảm của cô và sẽ yêu cô mà thôi.

- Em không tin điều đó đâu và cũng không tin anh bị ma ám đâu! Anh là một người tinh táo nhất và thông minh nhất mà em đã nhận thấy so với những anh chàng khác.

- Nhưng anh bị ma ám thật...

- Không không..Em không tin và một ngàn lần không tin!

Vừa nói Loan vừa nhào đến đưa ngón tay trở đặt dọc đôi môi của Duy để khóa miệng Duy lại không cho nói nữa. Duy cũng im bật theo cử chỉ đáng yêu của Loan và nhìn Loan với ánh mắt dịu dàng thích thú. Loan bỗng cảm xúc cái ngoan ngoãn đầy vẻ nhường nhịn lịch thiệp và ánh mắt ngưỡng mộ ấy thì không kèm chế nỡ mình nữa nên ập người ngã đầu vào vai Duy.

- Dù thế nào đi nữa, em..em cũng yêu anh!

- Anh...

- Anh đừng nói gì cả! Em tin rồi anh sẽ yêu em mà thôi!

- Nhưng...

- Anh chỉ trả lời cho em câu này! Anh thấy em có đáng yêu không?

Duy gật đầu. Loan nói:

- Thế là được rồi!

Qua liên lạc trên mạng với H' Lang và H' Thi, Duy được biết chắc chắn trước đây H' Nhiêu cùng học một lớp với hai cô gái này ở trường trung học Phan Chu Trinh, Buôn Ma Thuột. H' Lang với H' Nhiêu cùng ở buôn Lung thuộc huyện Krong Buk tỉnh Đắk Lắk. Còn H' Thi ở buôn Ea Rốt thuộc huyện Ea Súp tỉnh Đắk Lắk. H' Thi và H' Nhiêu cùng đậu vào khoa Đông

Phương Học của trường Đại Học Khoa Học Xã Hội – Nhân Văn Thành Phố Hồ Chí Minh. Sau khi học một năm ở Sài Gòn, trong một kì nghỉ hè về buôn thăm mẹ, H' Nhiêu bỗng phát bệnh và chết mất xác. Dân trong buôn đồn rằng H' Nhiêu bị ma Cây trong rừng nhập rồi mang đi. Mấy tháng sau, mẹ của H' Nhiêu cũng bị chính H' Nhiêu về ám đố bệnh và cũng chết luôn. Vì thế sau này dân buôn làng khi nhắc đến H' Nhiêu thì ai cũng sợ. Ngay cả H' Lang và H' Thi cũng không dám nghĩ đến. Ba của H' Nhiêu là một người Pháp giàu có. Trước đây khi H' Nhiêu còn sống, ông cũng có gởi tiền về nuôi H' Nhiêu ăn học. Nhưng sau khi H' Nhiêu thành ma thì ông không gởi nữa. Những thông tin đại loại như thế thì Duy cũng đã từng nghe nói khi Duy còn ở trên nhà ngoại rồi. Nhưng chẳng hiểu sao, Duy vẫn muốn biết thêm nữa, nhiều hơn nữa về những gì liên quan đến H' Nhiêu. Duy hẹn gặp H' Thi ở quán cà phê Văn Khoa kế bên trường ĐHKHXH - NV, nơi mà trước đây Duy vẫn thường đến uống Cà phê và cũng tiện gần trường của H' Thi học.

Duy nói với bà Lâm là đến trường để đăng kí môn học cho niên học mới. Thế là bà Lâm cũng đòi đi theo. Nhưng khi đến trường, Duy bảo bà Lâm về đi rồi khoảng hai giờ sau đến đón. Sau khi để cho bà Lâm về, Duy trở ra khỏi cổng trường, gọi xe ôm chạy thẳng đến quán cà phê Văn Khoa.

Duy đảo mắt quanh quán cà phê vẫn không thấy bóng dáng một cô gái người dân tộc nào cả. Kéo ghế ngồi, Duy gọi một ly cà phê. Bỗng một mùi hương thơm dịu dàng quen thuộc thoảng qua. Mùi hương thơm đã làm cho Duy ngây ngất ở trong khu rừng buôn Lung. Duy kinh ngạc lẫn bồi hồi xúc động vui mừng. Lòng ngực Duy như co thắt lại, hơi thở như hụt hẫng nhưng trống tim thì đập loạn xạ. Duy đảo mắt nhanh khắp nơi trong quán cà phê để tìm bóng dáng H' Nhiêu, nhưng chẳng thấy bóng dáng con ma dễ thương dưới con suối buôn Lung đâu cả. Tuy vậy, Duy vẫn cứ khắp khởi hy vọng lát nữa đây H' Nhiêu sẽ xuất hiện. Bởi Duy nghĩ trước đây, cứ mỗi lần H' Nhiêu sắp xuất hiện thì mùi hương thơm thoảng qua như báo cho Duy biết trước. Như đã hẹn trên mạng, Duy lấy cây thước và cây viết gát

chéo nhau trên bàn. Bỗng mùi hương thơm quen thuộc thoảng đến và một tiếng cười khúc khích bật lên ở phía đối diện với Duy. Một cô gái mặc quần jean và áo pull ngồi bàn đối diện trước mặt Duy nhoẻn miệng cười. Nhìn kỹ nét mặt và nước da ngăm ngăm thì Duy biết chắc đây là cô gái người Êđê mà Duy đã hẹn gặp.

- Nếu Duy không lầm thì đây là H' Thi?

H' Thi gật đầu. Duy bước qua bàn của H' Thi ngồi. Mùi hương thơm quen thuộc lại thoảng qua Duy từ người H' Thi.

- Rất vui được quen biết với H' Thi!

- H' Thi cũng rất vui!

- Coi như mình đã bạn bè thân thiết rồi đi nhé! – Duy nói – Cho Duy hỏi một câu hơi bất ngờ. Hình như mùi nước hoa H' Thi đang dùng là giống của H' Nhiêu lắm thì phải?

H' Thi trở mắt ngạc nhiên nhìn Duy.

- Thì ra trước đây anh và H' Nhiêu có quen biết nhau lắm rồi chơ! Thế mà H' Thi không biết cái chi cả chơ! Khi cái con H' Nhiêu chưa chết, ba của H' Nhiêu ở bên Tây gửi về cho H' Nhiêu một hộp mười hai chai nước. H' Nhiêu cho H' Thi một cái. H' Thi để dành đó chơ! Thịnh thoảng có đi ăn cái cưới, cái tiệc, cái hội thì mới cho phun chút chút vào trong cái người thôi! Không dám cho bắn cái nước nhiều, sợ hết lắm!

Bây giờ Duy mới vỡ lẽ cái cội nguồn mùi hương thơm dễ chịu tỏa ra từ H' Nhiêu. Rồi Duy chợt nghĩ, cũng có thể khi H' Nhiêu còn học ở đây, Duy đã gặp đôi ba lần một cô gái rất đẹp với mùi hương thơm quyến rũ này khi vào chơi ở trường ĐH KHXXH – NV. Thảo nào lúc ở trong rừng, Duy đã thấy quen thuộc với những gì đã ở trong tiềm thức của mình rồi.

- Thật ra thì Duy mới biết H' Nhiêu đây thôi...

- H' Nhiêu chết rồi sao anh biết được chơ!

- H' Nhiêu hiện lên.

H' Thi rùng mình nhìn ra chung quanh.

- H' Nhiêu có..có làm gì anh không chơ!

- H' Nhiêu rất hiền, rất dễ thương. Và bọn anh đã yêu nhau.

- Ôi Giàng ơi..Chắc..chắc anh bị nó ám rồi đó!

- H' Thi đừng hiểu lầm H' Nhiêu như thế! H' Nhiêu không làm hại ai cả. Người ta chỉ đồn đại ra như thế mà thôi.
- Có chớ! H' Nhiêu ám hại cả mẹ mình chết nữa đó chớ!
- Mình không tin! Có uẩn khúc gì đây mà người ta chưa biết đó thôi.

Duy kể cho H' Thi nghe chuyện Duy đã quen biết H' Nhiêu như thế nào và những điều làm cho Duy nghi ngờ về những gì liên quan đến H' Nhiêu trong thời gian Duy chứng kiến ở trên rừng. Và thế là H' Thi kể cho Duy nghe những gì mà cô ta biết về H' Nhiêu. Cô nói mẹ của H' Nhiêu có hai con gái với hai người đàn ông. H' Lo là con của ông chồng, còn H' Nhiêu là con của ông người Pháp, con trai của một ông chủ đồn điền cà phê ở Buôn Hồ. H' Lo lấy Y' Moan Niê một thời gian thì H' Lo chết. Theo tục lệ thì H' Nhiêu phải lấy Y' Moan và thế là hẳn đòi H' Nhiêu phải bỏ học về buôn làm vợ hẳn. H' Nhiêu không yêu hẳn và không bằng lòng làm vợ hẳn. Còn buôn làng, già làng thì ủng hộ hẳn vì hẳn thực hiện đúng theo luật tục. Đã có lần cả buôn làng kéo đến nhà sàn mẹ H' Nhiêu bắt đền và đòi mẹ H' Nhiêu xuống Sài Gòn bắt H' Nhiêu phải về làm vợ Y' Moan Niê còn không thì mẹ của H' Nhiêu phải làm vợ hẳn. Nhưng H' Nhiêu cũng phản đối không cho mẹ mình làm vợ Y' Moan Niê khiến hẳn vô cùng tức giận H' Nhiêu. Kì nghỉ hè năm ngoái, H' Nhiêu nhớ mẹ quá về thăm thì bị con ma Cây ám phát bệnh và chết mất xác luôn. Sau khi H' Nhiêu chết, Y' Moan đòi mẹ của H' Nhiêu phải làm vợ hẳn. Bởi chồng của mẹ H' Nhiêu cũng chết rồi nên hẳn được quyền như thế. Theo lệ của người Êđê thì những người phụ nữ trong gia đình nếu chưa có chồng hoặc đã mất chồng phải kế tục làm vợ cho anh, em, con, cháu rể của mình khi chị, em, con gái, cháu gái của mình chết. Nhưng mẹ của H' Nhiêu làm vợ hẳn chỉ đôi ba tháng thôi thì bà ta cũng chết theo H' Nhiêu luôn.

Sau khi chia tay H' Thi, Duy vẫn cứ miên man trong lòng một điều gì uẩn khúc của H' Nhiêu chưa được giải tỏa. Mặc dù H' Thi đã cho Duy biết khá nhiều thông tin về H' Nhiêu nhưng Duy vẫn chưa thỏa mãn. Cái mà Duy muốn biết là một điều phi lí khó có thể giải thích được: Đó là tại sao H'

Nhiều đã chết, tức nhiên là không tồn tại một thể xác bằng xương bằng thịt mà sao trong vòng tay siết chặt của Duy vẫn rõ ràng là một vật chất cụ thể, một cảm giác tràn ngập hưng phấn cụ thể, một giới hạn cực khoái không thể vượt qua rất người.

Bà Lâm chuẩn bị lễ vật để làm đám hỏi cho Duy khiến Duy càng tỏ thái độ gay gắt hơn. Nhưng chẳng có gì làm cho bà Lâm đổi ý. Không còn cách nào khác, Duy nhắc lại với Loan thêm một lần nữa rằng mình thỉnh thoảng lên cơn điên vì bị ma ám. Nghĩ rằng lần này chắc Loan sẽ tin. Ai ngờ lần này, Loan cũng không tin như những người trong xóm mấy hôm nay tìm cách làm quen với Loan để bật mí cho Loan biết. Bởi Loan yêu Duy và nhận ra rằng Duy không những thông minh, tinh táo mà còn điềm đạm, chững chạc hơn cả những thanh niên khác mà cô quen biết. Cô nghĩ Duy nói như thế chẳng qua là Duy chưa muốn lập gia đình sớm bởi phải hoàn tất chương trình đại học, một phần nữa là cô biết Duy chưa thật sự yêu cô lắm. Cô tìm hiểu nhiều sách vở nói về tâm lý đàn ông và cô nhận ra cái câu của ai đó nói: “Đàn bà cho tình dục để được tình yêu” là rất có lí. Cô nghĩ, muốn cho Duy yêu mình thì không khó lắm.

Bà Lâm thấy Loan đến thì yên tâm xách giỏ ra chợ bán hàng. Thế là nhà chẳng còn ai ngoài Duy và Loan. Để yên cho Duy ngồi trước máy vi tính, Loan vào tắm mát rồi choàng vào một chiếc áo ngủ màu đỏ mà Loan chuẩn bị mang theo trước khi đến nhà Duy. Loan ra ngồi cạnh Duy. Duy bất ngờ trước vẻ quyến rũ và làn da tươi mát mịn màng gợi cảm của Loan. Nhưng lại làm cho Duy nhớ đến H' Nhiêu không một mảnh vải che thân ở dưới suối nữa. Duy rất thích khi nhớ đến kỷ niệm này và mỗi khi nhớ đến, Duy lại ao ước tái hiện chuyện ân ái với H' Nhiêu nữa. Càng nghĩ Duy càng thấy ngọn lửa khao khát nhục dục bùng cháy toàn thân. Khi Loan tựa cả người vào Duy thì cả bộ ngực của cô ta cọ vào cánh tay trần của Duy qua lớp vải mỏng manh mịn màng càng làm cho gân cốt của Duy như căng cứng lên. Duy hít vào một cái như lấy lại bình tĩnh. Nhưng Loan đã kề môi mình vào dưới rái tai của Duy và hôn lướt nhẹ dài một cái xuống cổ khiến

cho cái dục tính của Duy đã một lần biết qua dưới tuổi với H' Nhiêu trôi dạt.

- Anh muốn không? Em..em chịu...- Loan nói nhanh.

Duy lặng thinh và Loan then thừng cởi bỏ áo ngủ. Thân thể của Loan phơi bày lồ lộ những đường cong rạo rức, ngọt ngào làm cho đôi con mắt Duy ngây ngất lịm dại. Loan then thẹn ngã cả ngọn lửa bùng bùng khao khát vào người Duy như muốn đốt cháy tâm can Duy một cách êm ái, dịu dàng, mát mẻ khiến cho Duy không thể từ chối được nữa.

Sau khi bàn bạc chuyện cưới hỏi, cha mẹ Loan mời ông bà Lâm đi nhà hàng. Bị bà Lâm buộc phải đi, Duy ngồi trên chiếc xe Toyota của cha mẹ Loan mà đầu óc cứ suy nghĩ mãi chẳng biết phải làm gì để ngăn chặn cuộc hôn nhân giữa mình với Loan. Hôm trước, Duy nói mình bị ma ám mà Loan cũng không tin lại còn buông thả ân ái tình dục với mình nữa. Duy nghĩ chỉ còn một cách là làm cho cha mẹ Loan biết và tin mình bị ma ám thật sự thì họ mới thôi. Duy bật cười khi nghĩ đến chuyện giả làm một người điên khùng cũng chẳng khó khăn gì. Ông bà Lâm tỏ vẻ lo lắng sợ Duy bắt đầu bộc lộ hành vi khác thường khi thấy Duy ngồi thừ ra và cười thầm một mình. Khi xe đến một ngã tư gặp đèn đỏ, tài xế thấy đường vắng, định cho xe vượt qua nhưng Duy cản lại:

- Chờ đèn xanh rồi đi!

Ông An nói:

- Chờ đến tối! Trụ đèn này hư rồi!

Duy nói tỉnh bơ:

- Kệ, chờ đi!

Chẳng hiểu sao, tài xế nghe theo lời Duy. Cuối cùng thì đèn cũng chuyển qua xanh tuy lâu hơn bình thường bởi đèn tùy hứng muốn chuyển giờ nào thì chuyển. Nhưng chỉ cần như thế là ông bà An cứ dò xét Duy. Khi băng qua nhà hàng, Duy nhất định đi tìm kẻ vạch dành cho người đi bộ xa cách nhà hàng 50 mét mới chịu qua đường với một thái độ từng tưng khiến cho ông bà An càng thêm nghi ngại. Thấy trên một chiếc xe buýt, ném xuống giữa đường một bịch ni lông chứa vỏ chôm chôm, Duy bất thần lao ra lượm

rồi đi tìm thùng rác. Chẳng thấy thùng đựng rác đâu, Duy giữ luôn cho đến khi vào bỏ sọt rác trong nhà hàng. Thấy ông bà An cứ trố mắt dò xét những hành động bất thường của mình, Duy bật cười thành tiếng một mình khiến họ càng lo lắng hơn.

Sau khi đưa ông bà Lâm và Duy về ở đầu hẻm, ông bà An và Loan vào một quán cà phê bên đường kê nước uống với mục đích là dò hỏi về Duy. Bà chủ quán đã để ý hết mọi sự từ khi gia đình ông bà Lâm lên xe của ông bà An đi nhà hàng cho đến khi về tới giờ.

- Dạ, anh chị và cháu uống gì ạ?

Khi bà chủ quán đem nước ra, bà An nói:

- Tôi có quen nhà ông bà Lâm ở trong xóm này nên ghé chơi...

- À! Nhà có thằng con trai bị ma ám đó mà!

- Ma ám?! Bà An trố mắt hỏi lại

- Dạ, thằng Duy đó! Chẳng hiểu vì học hành quá hay vì bị ma ám mà khùng khùng chị ơi! Nhưng nghe nói bị ma ám!

Thế là đã rõ, ông An vừa ra xe vừa căn nhắc với bà An và Loan. Nhưng Loan một mực khẳng định Duy chẳng bị gì cả.

Đến lúc này thì ông bà An dứt khoát ngưng cuộc hôn nhân giữa Duy và Loan. Nhưng Loan một mực thề đời mình chỉ lấy Duy chứ không lấy ai khác.

- Con thật mù quáng! – Bà An nói – Hành vi, cử chỉ của nó rành rành ra như thế thì đủ thấy rồi! Rước mấy thằng điên khùng về cho khổ hả con?

- Nhưng...

- Nhưng cái gì! Ba mẹ đã quyết rồi không lay chuyển được đâu!

- Không..con..con cũng quyết rồi!

Loan vùng vằng bật khóc và bỏ chạy vào phòng mình. Cô nghĩ nếu mà không có Duy, chắc cô sẽ không thiết tha gì trong cuộc đời này nữa. Từ ngày cô liều chủ động trao thân cho Duy đến nay. Tuy mới chỉ một lần duy nhất đó, nhưng cô cứ nhớ mãi từng cử chỉ, cảm xúc của cả hai khiến cho cô càng khao khát thêm nữa. Cô nghĩ Duy chắc chưa một lần nào như thế nên

có vẻ thụ động, khờ khạo và điều đó khiến cô càng yêu Duy hơn. Còn cô thì không thể tưởng tượng nổi sao nó có những cảm xúc thích thú đến như thế. Bởi vậy, cô lúc nào cũng nhớ, cũng khao khát đến Duy. Nếu lúc này mà để mất đi niềm khao khát ấy, niềm hạnh phúc ấy, những cảm giác đắm đuối ấy thì chẳng có tiếc nuối nào hơn thế nữa, chẳng có một bù đắp nào hơn thế nữa.

Bà An thấy Loan vào phòng đóng cửa lại rồi im re trong đó quá lâu thì sợ con mình làm điều gì dại dột liền xô cửa vào. Thấy Loan đã ráo nước mắt, bà nói:

- Cứ thử mà nghĩ đi! Lấy nó về con có được hạnh phúc không? Hay tối ngày cứ lo cho nó trên nhà thương điên...

- Thôi thôi...đừng nói nữa! Con có thai với Duy rồi...Có nói cũng bằng thừa!

- Mà..mày..mày nói cái gì?

Loan lặng thinh. Bà An nhìn vào người Loan như quan sát một món hàng.

- Lâu chưa?

Loan vẫn lặng thinh.

- Tao hỏi lâu chưa sao mày không nói?

- Con không biết!

- Sao lại không biết hả trời! Tắt kinh lâu chưa? Mày cho nó chơi khi nào?

- Má nói gì kì vậy?

- Vậy chứ nói sao nữa hả mày! Mày cho..mày cho...

- Má đi ra khỏi phòng con đi!

Bà An dùng dùng nổi giận vừa dậm chân thành thịch đi ra khỏi phòng vừa hăm Loan:

- Tao phải điện cho ba mày về giải quyết. Trời ơi là trời! Con với cái nè trời...

Duy lên mạng và gặp H' Thi đang online với H' Lang. H' Thi viết: "Tao đã gặp cái anh chàng Duy rồi mà ơ! Cái bụng nó yêu con ma H' Nhiêu lắm!". H' Lang viết: "Chẳng biết hần gặp H' Nhiêu khi nào mà giấu trong bụng cái con H' Nhiêu như thế!". H' Thi viết: "Hần kể đã gặp H' Nhiêu

trong rừng mới đây. Như thế là sau khi con H' Nhiêu chết. Mà ời! Con H' Nhiêu này linh quá. Tao sợ quá! Cho nên dân buôn làng sợ nó là phải. Tao thấy thằng Duy này hiền lành quá, đẹp trai quá. Tao muốn khuyển quá nhưng ngại quá! Nhưng cái tình ở trong cái bụng rồi thì làm sao nói nghe chớ! Vô lí quá! Làm sao mà hẩn nhớ nhưng say mê cái hồn được chớ!”. H' Lang viết: “Mày nói cho tao sợ quá! Cái bụng mày có chân thật không đó! Ai mà tin được cái chàng Duy đó ở Sài gòn lên đây gặp cái hồn con H' Nhiêu rồi cái bụng si mê. Nếu mà con H' Nhiêu còn sống thì tao tin liền. Vì nó là hoa khôi của trường mà. Có ai đẹp bằng nó chớ! Con gái người kinh trong trường đẹp thế mà cũng thua nó chớ! Tao là con gái mà cái bụng tao cũng muốn ngắm nhìn nó nữa chớ! Làm sao mấy thằng con trai không thích nhìn nó cho được chớ!”. Duy viết: “Chào H' Lang và H' Thi! Nãy giờ nghe các bạn nhỏ to hết rồi đấy nhé! Đúng là chuyện của mình khó có ai tin được. Nhưng đó là sự thật. Các bạn không tin cũng được. Mình đã gặp một H' Nhiêu thật đẹp đúng như H' Lang đã nói. Lúc đầu mình cũng nghĩ là chuyện hoang đường ảo tưởng mới có một cô gái hiện ra trong rừng tuyết vời như thế. Nhưng mình đâu chỉ phải gặp một lần. Và đối với mình thì đây rõ ràng là một cô gái bằng xương bằng thịt đàng hoàng. Nhưng thú thật mình chẳng biết diễn tả như thế nào cho người ta tin. Mình buồn lắm! Mình nhớ H' Nhiêu nhiều lắm! Ước gì mình bay lên được trên khu rừng đó để được gặp H' Nhiêu nữa”. H' Lang viết: “Ô..xin lỗi anh Duy! Nãy giờ cái bụng của bọn em không tốt đâu! Nói xấu anh quá có giận không chớ! Thật sự thì H' Lang không tin cái chuyện của anh đâu! Nhưng H' Lang tin là anh đã gặp cái hồn ma H' Nhiêu rồi đó chớ! Ở đây, người ta cũng có gặp cái con ma H' Nhiêu nhiều lần rồi đó! Khi nào anh Duy về Buôn Ma Thuột thì nói cho H' Lang biết. H' Lang sẽ mang anh vào buôn chơi. H' Lang sẽ chỉ cho anh biết nhà của H' Nhiêu. H' Lang sẽ chỉ cho anh cái thằng Y' Moan Niê đòi làm chồng H' Nhiêu. H' Nhiêu còn một người em gái của mẹ H' Nhiêu lấy chồng đang ở buôn G' Ram. Khi nào về, đến bệnh viện tỉnh Đắk Lắk để tìm gặp H' Lang ở phòng cấp cứu nghe!”. H' Thi viết: “Đúng đó chớ! Khi nào anh Duy đi nhớ rủ H' Thi cùng đi về thăm Đắk Lắk luôn nha! Cái bụng H' Thi cũng nhớ mẹ lắm rồi chớ!”

Gia đình Duy trở nên bối rối khó xử khi ba mẹ Loan báo cho biết là Loan đã có thai với Duy. Chuyện nan giải hơn nữa là họ chấm dứt hôn nhân giữa Duy và Loan nhưng buộc ông bà Lâm và Duy phải chịu trách nhiệm về cái thai của Loan. Ông bà Lâm đâm ra cãi vã nhau về những vận hạn cứ ập xuống gia đình mình. Bà Lâm cho rằng ông Lâm không chịu tu tâm tích đức, lòng dạ tà dục ô uế. Còn ông Lâm thì đổ lỗi do bà mưu đồ tạo điều kiện để Duy và Loan tự do luyến ái nhằm đạt đến mục đích hôn nhân cho Loan và Duy. Tình cảnh xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Duy khiến Duy cũng không lường trước được chuyện sẽ có lúc rối rắm, bế tắc như thế. Càng suy nghĩ, Duy càng tức tối với chính mình. Duy chẳng hiểu vì sao mình lại hành động nông nổi như thế. Đã biết rằng không yêu Loan thế thì tại sao mình cũng thực hiện tình dục được với Loan. Biết rằng mình không thể kết hôn với người mình không yêu. Thế mà mình cũng thỏa mãn theo đòi hỏi của xác thịt. Điều gì khiến cho Duy bỗng dưng phải đạt cho được cái khoái cảm bốc cháy trong cơ thể mình thì Duy chẳng biết được, chẳng nhận ra. Nhưng nghĩ lại thì rõ ràng Duy cũng bị cuốn hút mà không thể dập tắt được cái thèm khát đang ngùn ngụt căng cơ đến mức có thể đứt hết các mạch máu trong cơ thể khi nhìn những đường nét trên thân hình cân đối tràn đầy sức sống gợi cảm của Loan được. Chính cái sức mạnh dục tình không thể kiềm chế được đó để bây giờ Duy phải day dứt ân hận, để bây giờ Duy cảm thấy mình có lỗi với H' Nhiêu, có lỗi với cha mẹ mình và có tội cả với Loan và cha mẹ Loan.

Cứ tưởng ông bà An tức giận vì Duy ăn cơm trước kêng làm cho Loan có thai nên ông bà Lâm cùng với Duy đến nhà Loan nhằm để xin lỗi và giải bày mong muốn xin cưới Loan cho Duy.

- Anh chị cho chúng tôi xin lỗi! – Bà Lâm nói - Dẫu gì thì chuyện cũng đã rồi. Bọn nó còn trẻ quá, suy nghĩ còn nông cạn.

- Ôi, thế chị nói con Loan có lỗi à! – Ông An nói.

- Mấy thằng con trai thường là “máu lửa” lắm! – Bà An nói – Nó dụ khi con gái chứ.con gái ai mà dám!

- Vâng! – Bà Lâm nói – Thì chuyện cũng đã lỡ rồi. Tôi nghĩ cho tụi nó lấy nhau sớm trong lúc cái thai chưa lớn thì cũng chẳng có ai biết.

- A! – Ông An nói – Bà nói nghe dễ quá ha! Vấn đề là tôi không cho con tôi lấy con bà nữa!

- Tôi nghĩ đâu có vấn đề gì mà phải hủy bỏ! - Bà Lâm nói - Chẳng Duy nhà tôi nay cũng đồng ý rồi mà!

- Ôi, bà nói hay chưa! – Ông An nói - Thế thì trước đây nó không chịu à?

- Dạ...- Duy ấp úng - Dạ thưa hai bác! Con..con biết lỗi rồi! Bây giờ cho con cưới Loan cũng được ạ...

Đang đứng phía sau bức rèm cửa, nghe bà Lâm và Duy nói thế, Loan rạng rỡ vui mừng. Nhưng ông An bỗng quát lên:

- Quí quá há! Vấn đề bây giờ khác rồi! Chúng tôi không đồng ý nữa!

- Dạ..có vấn đề gì đâu ạ? – Duy nói.

- Vấn đề là..là..là câu bị tâm thần, hiểu chưa?

Duy nghe nói vậy cũng bực tức lớn tiếng:

- Sao bác lại kết luận hồ đồ như thế?

- Ôi chời..- bà An lớn tiếng – Xóm làng đồn hà rầm lên đó ai mà chẳng biết! Khi cậu bị ma nhập thì cậu làm sao mà thấy mình khùng điên chứ?

Bà Lâm nhục quá bật khóc khiến Duy tức quá:

- Ba mẹ, về!

Nhưng ông bà Lâm không nghe theo Duy, định nán lại để nài nỉ ông bà An. Duy bực bội quá lao nhanh ra khỏi nhà ông bà An, gọi xe ôm đi, dù Loan có chạy theo gọi lại nhưng Duy cũng mặc.

- Đi đâu anh? – Xe ôm hỏi

- Cứ đi đi!

- Đi vòng vòng vậy à?

- Vâng!

Đầu óc Duy quá bực bối về những gì đã xảy ra làm cho mình bị tổn thương vừa hối hận về những gì mình đã gây ra làm cho cha mẹ buồn phiền. Tâm trí Duy rối rắm căng thẳng và Duy chợt nghĩ đến H' Nhiêu. Khi nghĩ đến H' Nhiêu thì lòng Duy bỗng dưng thư thái bình yên đến lạ kì. Duy nhận ra điều đó khi còn ở trong khu rừng buôn Lung, bên cạnh H' Nhiêu. H' Nhiêu

như dòng suối mát lan tỏa trong cơ thể Duy mỗi khi Duy chạm đến da thịt cô ta; Như một làn gió thơm tho, ngọt ngào làm say đắm tâm hồn Duy mỗi khi chạm vào suối tóc cô ta; Như một cơn say ve vuốt dịu dàng, hưng phấn luôn lách trong từng đường tơ kẽ tóc mỗi khi đôi môi Duy khẽ chạm vào đôi môi cô ta. Ở bên H' Nhiêu, Duy như thấy mình bình tâm và hạnh phúc vô tận.

- Chẳng lẽ cứ đi vòng vòng hoài vậy anh?
- Thôi, cho tôi về bến xe Miền Đông đi!

Chiếc xe khách chở Duy quẹo qua lộ 13, hướng vào Bình Dương để lên Buôn Ma Thuột. Xe cộ chen chúc thành hàng để qua một trạm thu phí. Nhiều người trên xe đã bắt đầu bực dọc vì hành trình bị trì hoãn. Nhưng Duy thì chẳng hay biết gì ngoại cảnh nữa. Lòng Duy rối rắm khi vừa chợt nghĩ mình sắp có một đứa con. Một đứa con không mong đợi, không là một sự kết hợp của tình yêu. Một đứa con tự nhiên khi không rớt vào đời Duy như là một cái giá phải trả cho những hành động sống theo bản năng thiếu suy nghĩ, thiếu kiểm chế, thiếu chính chắn. Miệng lưỡi, mắt mũi Duy đắng cay chua xót, nửa như muốn khóc, nửa như muốn cười vì chẳng hiểu sao mình lại nông nổi như thế để bây giờ không biết phải giải quyết như thế nào. Duy cảm thấy mình vô cùng có lỗi với H' Nhiêu nhưng với Loan đang mang trong người giọt máu của mình thì sao? Loan sẽ vô cùng bất hạnh khi mình bỏ rơi cô ta và đứa con của mình. Cái tội tệ ở đây là sự vô trách nhiệm của mình. Tại sao mình không dám đương đầu với những vấn đề nan giải do mình gây nên làm cho người khác phải buồn phiền vì mình. Mình hèn hạ, ích kỷ quá! Mình đi như thế này chẳng khác gì mình chạy trốn cái hậu quả tội tệ của mình một cách vô trách nhiệm. Duy úp mặt vào thành ghế trước mặt như muốn khóc. Rồi chợt như bừng tỉnh, Duy gọi lớn:

- Bác tài ơi, cho tôi xuống!
- Gì?
- Cho tôi xuống!
- Mới chạy một chút mà mắc đá rồi hả cha nội?
- Dạ không, tôi xuống luôn! Tôi không đi nữa!

Duy lững thững lê bước trở lại Sài Gòn mà chẳng hề nghĩ đến chuyện đón xe đi cho đến khi đôi chân rã rời.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 3

Ma cũng lụy tình và những án mạng cường dục

Kể từ khi Duy bỗng dưng không đến khu nhà mồ và cũng không xuống suối buôn Lung nữa thì H' Nhiêu như kẻ mất hồn. Thời gian đầu cô thường xuyên mon men ra tận nhà của ngoại Duy để mong gặp Duy. Nhưng cô linh cảm Duy đã không còn hiện diện ở trong ngôi làng này nữa. Khi nào nhớ Duy quá cô mới chạy ra xem sao. Có một điều làm cho cô cứ băn khoăn xao xuyên nghĩ về Duy mãi là cô chẳng hiểu vì lí do gì mà Duy rời bỏ cô không một lời từ biệt trong lúc cả hai đang cuốn hút nhau đắm đuối. Hằng đêm cô vẫn thường xuất hiện dưới con suối buôn lung này để chờ đợi Duy, chờ đợi một sự giải thích của Duy; và hằng đêm cô cũng đến nơi ngôi nhà mồ của mẹ cô để trông mong một cuộc gặp bất ngờ như cái đêm đầu tiên gặp Duy đầy mộng mị thực hư ấy.

Đêm nay cũng thế, lại là một đêm trăng đầy mộng tưởng như cái đêm mà cô tận hưởng những cảm giác hưng phấn đến độ không thể nào tận hưởng thêm được một chút nào nữa..Cái đêm mà Duy đã luồn lách vào từng chân tơ kẽ tóc, từng tế bào máu thịt khiến cho cô quá thắm thía hạnh phúc. Để bây giờ mới chỉ nhớ lại thôi mà da thịt cô bắt đầu rạo rức. Không thể chịu được cảm xúc khao khát nhớ nhung, H' Nhiêu tí tê thì thầm như nói với Duy:

Suối nước nào trôi vào em thế
Để từng giọt hứng thú luồn lách
Máu huyết em run rẩy từng khoảng cách
Tâm hồn em chơi với từng đoạn
Cái bụng em thèm muốn từng ngày
Mà anh thì càng lúc càng xa xăm
Em ước ao anh tức khắc đến đây
Ngồi cạnh em để vuốt ve em nữa

Em sẽ khóa thân cho anh ngắm
Bởi em biết anh thích như thế
Chỉ cần nhìn vào đôi mắt anh
Là em biết ngay thôi mà
Nhưng đừng nhìn vào mắt em nhé
Vì cái bụng em cũng vậy
Tại anh bắt cầu cho cái nước
Vào tận lòng dạ em rồi
Để bây giờ em thấm thía
Cho cái bụng cứ rạo rức khát khao

H' Nhiêu cởi hết áo váy ra cho thân hình cân đối mềm mại trắng mịn của mình khóa thân dưới suối rồi thẹn thùng nhìn về bụi cây mà trước đây Duy đã núp để nhìn cô tắm. Cô mơ mộng rằng mình đang để cho đôi mắt say đắm của Duy ngắm nghĩa mình. Bỗng ở đó có một tiếng động nhẹ khiến cho H' Nhiêu reo lên mừng rỡ.

- Anh Duy!

Lặng đi một chút H' Nhiêu nói tiếp:

- Em biết mà! Thế nào anh cũng đến khi em...

Nhưng H' Nhiêu linh tính có một điều khác lạ ở trong bụi rậm kia khi chờ mãi không thấy Duy ra. H' Nhiêu vùng chạy nhanh lên bờ suối chụp lấy áo váy định mặc vào. Nhưng không còn kịp nữa, từ trong bụi rậm có một bóng người phóng chạy đến phía H' Nhiêu. Nhanh như chớp H' Nhiêu lao nhanh lên vào rừng tre lô ô biến mất. Bóng người xuất hiện không ai khác chính là Y' Moan. Y' Moan đưa hai tay lên miệng làm loa hú lên mấy tiếng rồi phóng chạy theo hướng H' Nhiêu. Vài phút sau, có mấy người nữa chạy đến và nghe tiếng hú của Y' Moan thì họ cũng chạy theo hướng Y' Moan.

Y' Lo và Y' Can đang uống rượu trong chòi. Y' Lo liếc mắt ra ngoài đám cà phê xem có động tĩnh gì không. Vừa đêm bọn trộm cà phê thường lợi dụng người canh giữ quá mệt mỗi ngủ thiếp đi là len lỏi vào tuốt hết trái cà phê vào bao. Chợt Y' Lo giật mình vì mới thoáng thấy một cô gái trần truồng trắng toát đang chạy từ xa hướng về phía mình.

- Chuyện gì vậy mà? – Y' Can nhìn theo ánh mắt lạ lẫm của Y' Lo.
- Có một con gái trần truồng chạy ngoài rùng!
- Tầm bậy tầm bạ không hà! Tao không có thấy gì hết!

Bây giờ cả hai chỉ còn thấy những làn sương mỏng manh phía ngoài bầu trời trắng sáng mờ ảo mà thôi, Y' Can nói:

- Chắc mầy say rồi đó chứ!
- Không có say đâu mà! –

Y' Lo dụi dụi mắt và nhìn ra thì hẳn lại thấy cổ gái trần truồng xuất hiện. Mới thoát đầu Y' Lo hốt hoảng. Nhưng dưới ánh trăng mộng mị, đường nét đầy đặn, gợi cảm của một cô gái lửa thể đã cuốn hút một thanh niên tràn trề sinh lực như Y' Lo khiến Y' Lo tan biến lo sợ. Y' Lo hoàn toàn bị mê mẩn tinh thần nên cứ chú mục vào cô gái. Đến lúc này Y' Can cũng đã thấy được cô gái khỏa thân. Hẳn hốt hoảng khi chợt nhớ đến những tin đồn về con ma H' Nhiêu. Y' Can len lén chun tọt ra phía sau, lủi chạy về chòi của mình. Y' lo thấy Y' Can bỏ chạy về rẫy cà phê của Y' can rồi thì cũng sợ nhưng khi nhìn lại ngoài kia thì cô gái khỏa thân cũng đã biến đi đâu mất rồi. Đang nháo nhác chưa biết phải làm gì, bởi trong lòng nửa muốn đi tìm cô gái khỏa thân để ngắm nhìn thỏa thích, nửa lo sợ đây chính là cái con ma H' Nhiêu mà dân buôn thường đồn đãi thì Y' Lo lại thấy cô gái bất thần xuất hiện từ một góc rẫy cà phê của mình mà không còn khỏa thân nữa. Sự biến hóa khôn lường khi trần truồng, khi váy áo làm cho Y' Lo hoảng sợ. Hẳn thu mình vào trong một góc chòi rồi lấy chăn mền trùm kín đầu lại để không nhìn thấy gì ngoài kia nữa.

H' Nhiêu lấm lét nhìn chung quanh khu nhà mồ một lúc rồi leo lên bậc thang đi vào khu nhà mồ của mẹ mình. Cô cởi áo váy ra và mặc lại. Bởi lúc này quá sợ bọn Y' Moan rượt kịp nên cô vội vàng. Bây giờ chợt thấy cài nút không đúng nên một bên bầu ngực của mình lộ ra thì cô mới biết mình mặc áo trái. Chợt H' Nhiêu bật khóc. Cô thấy mình đơn độc và bị áp bức quá. Duy đã từng hứa là không để cho cô buồn tẻ một mình ở trong rùng. Thế mà giờ đây cô cứ mong mỏi hoài vẫn chẳng thấy hình bóng của Duy đâu. Không những thế, cô còn lo ngược lại chẳng biết có vấn đề gì xảy ra

cho Duy hay không mà bỗng dưng Duy biệt tăm. Lúc đầu cô khóc thút thít cho sự đơn độc của mình. Nhưng khi nghĩ đến Duy, lo lắng cho sự bình an của Duy thì cô lại càng thổn thức hơn. Cô nghĩ nếu không có Duy xuất hiện và mang đến cho cô một hạnh phúc nồng nàn như thế thì đời cô mãi mãi cô độc lạnh lẽo trong chốn rừng rú âm u này thôi. Và nếu không có Duy thì cô không thể nào và không bao giờ biết được một cảm giác đắm đuối tuyệt vời đến thế. Chỉ nghĩ đến vậy là cô cảm thấy biết ơn Duy vô cùng. Chỉ nghĩ đến vậy thì H' Nhiêu ngừng khóc và chẳng những cô không khóc nữa mà ngược lại mặt cô tươi vui lên. Cô hy vọng một ngày nào đó sẽ lại được gặp Duy nữa. Bởi cô tin vào lời hứa chân thành của Duy. Nghĩ tới đây mắt H' Nhiêu chợt liếc nhìn bức tượng gỗ đẽo một đôi nam nữ đang làm tình mà cái dương vật của người đàn ông dài cả mét nổi vào bộ phận âm vật của người phụ nữ rồi then thừng tùm tùm cười.

Y Lo chết trong tư thế trần truồng ở rẫy cà phê của mình trong đêm vừa qua. Công an xã và du kích xã đang bảo vệ hiện trường chờ công an huyện vào làm việc. Một số người có rẫy cà phê chung quanh đó cũng đến nghe ngóng và bàn tán xôn xao. Họ đều quy chụp về một bóng ma nữ khóa thân và xoắn tóc chạy vụt biến trong đêm mà họ bất chợt thấy loáng thoáng. Một vài người còn nói họ nghe cả tiếng khóc thổn thức sau đó. Ông Y' Ban B'Loc, trưởng công an xã lệnh cho Y' Moan ghi chép hết tất cả những dư luận của người dân. Bởi Y' Moan là phụ trách an ninh của buôn Lung . Khi công an điều tra huyện đến làm việc, người ta còn biết thêm toàn bộ hạt cà phê đã đến ngày thu hoạch trong rẫy cà phê của nạn nhân đã bị tuốt hết. Còn bộ phận dương vật của nạn nhân thì cương cứng và vể mặt thì khủng hoảng căng thẳng như bị cưỡng dục quá mức. Người ta còn tìm thấy một sợi dây điện dài nhưng chưa biết thủ phạm dùng nó với mục đích gì. Nhưng dư luận chẳng chú ý gì đến sợi dây điện mà xoáy quanh chuyện con ma. Bởi người ta cho rằng ma giết người thì đâu cần đến giây điện. Y' Moan thấy một công an điều tra cất sợi dây điện vào túi ni lông đem về thì nói:

- Cái dây điện này đâu có làm gì chớ! Ở trong rừng làm gì có điện chớ!

Ông Y' Ban B' Loc cũng gật đầu đồng ý với Y' Moan. Nhưng điều tra viên

chỉ cười và làm theo ý mình.

Sau khi nhóm điều tra khám nghiệm tử thi, chụp ảnh hiện trường, thu thập thông tin xong và ra về thì già làng Y' Mút Blo đến. Ông Y' Ban, Y' Moan và những người đứng xem đều tò vò về tôn kính già làng Y' Mút Blo. Già làng Y' Mút chỉ vào Y' Moan và nói với Y' Ban.

- Cái thằng Y ' Moan đêm qua có thấy con ma H' Nhiêu về phá cái rẫy đó chớ! Thằng Y Can, con của già cũng thấy nữa đó chớ!

- Cái con ma này xấu quá, ác quá rồi! – Ông Y' Ban nói – Không có cách nào để trị nó nữa hơ già làng? Phải trị nó cho dân buôn yên ổn chớ!

- Lâu nay cũng cho thằng Y' Moan đi bắt đó. Nhưng con ma H' Nhiêu này tinh ranh lắm chớ! Hiện ra chút chút rồi biến mất luôn đó!

- Bây giờ chỉ còn cách cho cả buôn đi tìm con ma thôi! – Y' Moan nói

- Nó chết rồi! – Y' Ban nói – Nó lên bằng cái hồn, không có cái xác thì làm sao mà tìm chớ! Chỉ có cách làm sao mà tìm cho ra cái xác của nó nằm ở chỗ nào. Ém bùa vào nó thôi. Ông thầy cúng Y' Sa nói như vậy đó!

- Thì cho cả dân buôn vào rừng tìm cái xác của nó thôi! – Y' Moan nói – Ban đêm thì tìm hồn nó, ban ngày thì tìm xác nó chớ!

Thế là cả già làng và ông Y' Ban đều tán thành ý kiến của Y' Moan. Ngày hôm sau, Họ kêu gọi cả buôn từ trẻ tới già tập trung lại rồi tỏa ra các hướng len lỏi vào trong rừng tìm kiếm con ma H' Nhiêu. Già làng nói với họ rằng làm sao tìm cho ra cái xác, cái mộ hoặc tro tàn xương cốt, vết tích gì của H' Nhiêu. Nếu không tìm được thì đến tối sẽ rình đợi cho đến khi H' Nhiêu xuất hiện là bắt trói lại bằng những sợi giây bùa phép của thầy cúng Y' Sa.

Khi mặt trời lặn về khu rừng hướng Tây thì mọi người trở về buôn với một gương mặt thất vọng. Họ chẳng tìm thấy một vết tích gì của H' Nhiêu cả.

Y' Moan nói với già làng Y' Mút Blo:

- Tối nay phải đi bắt cái hồn của nó thôi!

- Thì mày và thầy cúng Y' Sa nói cho dân buôn biết chớ!

- Còn già làng không đi sao?

- Đi chớ! Nhưng tao phải kêu cái thằng con trai Y Can tối nay lên rẫy giữ

cái cây cà phê cho tao chớ!

- Như vậy là đúng đó! – Y' Moan nói – Phải có người canh giữ chớ!

Tối hôm đó, dân buôn làng chia ra hai hướng tỏa vào rừng để truy bắt cái hồn ma H' Nhiêu. Một hướng do già làng và thầy cúng Y' Sa dẫn đi. Hướng khác do Y' Moan và Y' Ban. Già làng còn dẫn theo con gái H' Leo 10 tuổi của mình. Bởi H' Leo không dám ở nhà một mình vì sợ con ma H' Nhiêu hiện về. Họ len lỏi trong rừng đến nửa đêm vẫn không thấy động tĩnh gì.

Khi tìm kiếm mãi chẳng thấy vết tích gì của H' Nhiêu cả, già làng Y Mút mệt mỏi ngồi nghỉ dưới gốc một cây xoài rừng. H' Leo nhìn thấy trái xoài sum sê trên cây thì đòi trèo hái ăn và già làng gật đầu. Trèo lên cây H' Leo say sưa vừa ăn vừa hái chất đầy cái áo thun mà nó cởi ra để làm bọc chứa. H' Leo chất đầy xoài vào túi áo cho đến khi không còn chỗ nào để nhét thêm vào nữa rồi nhảy xuống gốc xoài ngồi ăn thỏa thích. Trong lúc đó muỗi rừng cũng chích vào mình trần của H' Leo thỏa thích.

H' Leo như còn muốn hái thêm nữa để bù vào số mà nãy giờ mình đã ăn nên ngược nhìn lên cây xoài xem coi nhánh nào còn nhiều trái. Dưới một nhánh cây, qua những tia sáng trăng yếu ớt, H' Leo bất chợt thấy một cái chân trắng toát đang đung đưa. Vừa há hốc miệng ứ ớ thì H' leo lại thấy phía trên tán lá vén ra một khôn mặt trắng xóa lỏa xỏa tóc. H' leo hét lên một tiếng, mặt mày tái mét, miệng lưỡi tê cứng và bất tỉnh luôn. Già làng Y' Mút hoảng quá không hiểu chuyện gì còn thầy cúng Y' Sa thì cho rằng H' Leo bị trúng ma gió, ma cây. Thế là cả hai vội vàng công H' leo về.

Khi hoàn hồn trở lại, H' Leo nói:

- H' Leo thấy con ma H' Nhiêu trên cây xoài
- Đâu..đâu..- già làng Y Mút hốt hãi.
- Trên cây xoài! Nó có một chân thoi mà cái mặt sợ lắm chớ!
- Đúng là nó bị con ma H' Nhiêu ám rồi chớ! – Thầy cúng Y Sa nói.

Già làng Y Mút hốt hoảng đặt tay lên đầu và vào bụng H' leo rồi nói:

- Thấy cái bụng có đau không chớ!

H' Leo lắc đầu. Y Sa nói:

- Chưa có đau đâu! Mai mới mới đau chứ!

Gần sáng hôm sau, mọi người phờ phạt trở về nhưng cũng chẳng tìm thấy được con ma H' Nhiêu đâu. Đồng thời già làng Y Mút cũng nhận được cái tin đau đớn là Y Can chết trong rẫy cà phê của mình cũng với kiểu chết trần truồng, dương vật cương cứng y như cái chết của Y Lo hôm trước. Còn cà phê thì bị tuốt sạch hết cả rẫy. Cơ quan điều tra thì cho rằng đây là vụ giết người cướp cà phê. Còn già làng, thầy cúng Y Sa, Y Moan và dân buôn làng thì quy kết cho con ma H' Nhiêu hãm hại quấy phá. Sự việc càng làm cho già làng Y Mút căm hờn con ma H' Nhiêu hơn nữa là H' leo lên cơn sốt lạnh run cầm cập.

Già làng Y' Mút cúng một con heo lớn để bắt con ma H' nhiều trong người H' leo ra. Thầy cúng Y' Sa đọc rền rền những câu gì chẳng có ai hiểu nhưng những anh chàng xách cồng chiêng thì cứ đánh nhịp đều đặn mà chẳng ăn khớp gì với giọng đọc của Y' Sa cả. Dân buôn làng thì tụ tập chung quanh những cái ché để hút rượu cần. H' Leo thì lên cơn sốt lạnh run bần bật đang nằm trùm chăn kín đầu giữa nhà sàn. Già làng Y' Mút cúng bắt con ma qua hai ngày rồi vẫn chưa xẻ thịt con heo chia cho dân buôn. Dân trong buôn thì bỏ hết chuyện rẫy bãi để đến uống rượu cần. Rượu có cạn thì châm thêm nước suối chứa trong những cái bầu vào. Lúc này họ lại kể thêm tội trạng và lên án con ma H' nhiều. Ai cũng mong thầy cúng Y' Sa tiêu diệt cho được con ma H' Nhiêu để trừ hậu họa. Một số người còn tỏ ra e ngại không dám vào rẫy nữa.

Sau khi Y Sa cúng vái múa may một hồi thì đến ngồi bên cạnh Y' Moan. Y' Moan móc túi lên đưa cho Y Sa một gói bột trắng.

- Cái thuốc chi?

- Mà y cứ cho H' Leo uống đi! Mà y không muốn người ta tin vào bùa ngãi của mà y hay sao chứ!

Y Sa buông vôi rượu cần và đứng dậy đến bên H' Leo tiếp tục đọc như đọc khàn rồi đổ thuốc vào miệng H' Leo. Đúng là linh nghiệm, đến trưa, H' Leo hết sốt. Thế là ai cũng tin vào bùa ngãi của Y Sa. Duy chỉ có một mình Y' Moan là không tin mà thôi. Nhưng đến khuya hôm đó, H' Leo lại lên

cơ sốt dữ dội mà chẳng ai hay biết. Bởi ai cũng tin H' Leo đã được thầy cúng Y' Sa trục xuất con ma ra khỏi người rồi nên yên ngủ thẳng giấc. H' Leo càng sốt càng khát nước. Trong cơn mê sáng, H' Leo đi như người mất hồn vào tới trong rừng nơi có con suối mà H' Leo thường xuống uống nước. Khi H' Leo ngửa mặt cho nước từ ống lồ ô chảy vào miệng thì bất chợt thấy trên nhánh cây có một bàn tay vẫy vẫy. H' Leo chưa kịp phản ứng ra sao thì bất thành linh một khuôn mặt trắng toát vồ đến.. H' Leo hét lên một tiếng rồi ngã xuống bất tỉnh.

Tại trạm y tế xã nằm bên quốc lộ 14, cô y tá Thanh trực đêm ngồi ngáp ngẩn ngáp dài nhìn ra cửa sổ. Chợt cô dụi dụi mắt nhìn ra trong lất phất sương đêm một bóng người đi tới. Thanh thầm nghĩ: “Chắc là một ca sinh đêm nữa rồi đây!” Nhưng cô chau mày thấy lạ bởi hình như là một cô gái xoa tóc cứ là là trên mặt đất để bay tới cô. Bỗng những tin đồn về cô gái ma hiện ra trong đầu cô. Cô bật dậy khép vội cánh cửa sổ lại và đến ngồi thu mình trên giường. Một lúc sau, toàn thân cô nổi gai ốc khi có ai đó bên ngoài cứ muốn mở cánh cửa sổ ra. Được một lúc thì cánh cửa lặng yên. Nhưng cái tay nắm của cửa chính lại nhúc nhích. Thanh tái mét mặt mày mở to con mắt chú mục vào cái tay nắm. Cô biết cửa đã khóa. Nhưng cô nghĩ nếu là ma thì làm gì mà chẳng được. Cái tay nắm xoay qua xoay về một lúc thì lại nằm yên. Rồi một lúc sau, cô nghe tiếng gọi khe khẽ ngoài cửa sổ:

- Cô ơi..Cô y tá ơi..Có người cấp cứu trong buôn Lung...Cô phải đi cứu họ chứ...

Thanh rùng mình rồi im thinh thít. Thật lâu sau đó, Thanh không còn nghe gì nữa. Và cô cứ ngồi như thế cho tới sáng. Khi y sĩ trạm trưởng y tế đến thì Thanh kể lại sự việc. Trạm trưởng phân vân không biết Thanh gặp ma hay là có bệnh nhân cấp cứu thật liền cho người vào buôn Lung thăm hỏi.

Tại buôn Lung, nhiều người đang tập trung tại nhà già làng Y mút để nghe Y Moan kể chuyện con ma H' Nhiêu đã mang H' Leo vào rừng rồi đến sáng mang về như thế nào. Nhiều người hỏi H' Leo thì H' leo gật đầu: “Tối qua con thấy con ma nằm trên cành cây! Sáng nay không biết ai cũng

con về để nằm trên bậc thang ngoài nhà sàn”. Cô y tá đến sờ trán H’ Leo thì thấy nóng bừng, liền cặp nhiệt kế cho H’ Leo và đề nghị ông Y’ Mút đưa H’ Leo ra trạm xá. Nhưng già làng Y Mút không đồng ý và nói rằng H’ Leo đã hết bệnh rồi. Cô y tá không còn cách nào khác đành lấy một viên paracetamol cho H’ Leo uống tạm khi cô hỏi H’ Leo và H’ Leo đáp có nhưc đầu. Nhưng cô y tá ra về một lúc sau đó thì H’ Leo lại lên cơn sốt nhiều hơn. Thế là già làng Y Mút nói do tại viên thuốc của cô y tá làm cho H’ Leo đổ bệnh trở lại. Ông gọi Y’ Sa và nói:

- Mày cho cái bùa để con H’ Leo uống đi chớ! Con Y tá cho uống thuốc tây làm cái bùa giận rồi chớ!

Y Moan nháy mắt với Y Sa. Y Sa nói:

- Để về nhà lấy đã chớ!

Lúc đó, Y Moan cũng rút đi đâu mất rồi. Y Sa chạy nhanh về nhà Y Moan. Thì ra Y Moan đã chạy về nhà hẩn trước rồi và đang ngồi nghiền mấy viên thuốc màu trắng ra thành bột. Hẩn gói bột trắng vào những miếng lá chuối rồi đưa cho Y Sa. Y Sa liền chạy nhanh trở lại nhà Y Mút rồi đưa cho H’ Leo uống. Sau khi uống thuốc bùa của Y Sa khoảng một giờ thì H’ Leo ngồi dậy ăn uống nói cười như người chẳng có bệnh tật gì. Sự việc xảy ra trước mắt mọi người khiến cho ai cũng tin vào thầy cúng Y Sa hơn.

Nhưng, đến nửa đêm hôm đó thì H’ Leo lại lên cơn sốt. H’ Leo như bị ma xui khiến hay sao mà cứ đến nửa đêm thì lại lên cơn mê sảng và bật dậy đi như người mất hồn vào rừng, xuống suối tìm nước uống. Lần này thì H’ Leo vừa mới tới con suối mà chưa kịp uống nước thì lá người đi và gục té bên triền suối.

Cô y tá trực đêm nay là Hương. Hương nghe Thanh kể lại chuyện đêm hôm trước thì sợ. Cô khóa kín tất cả cửa trong phòng rồi lên giường nằm trùm mền lại. Nhưng càng sợ, cô càng để tâm nghe ngóng những động tĩnh cả bên ngoài lẫn bên trong căn phòng. Cô muốn ngủ quên đi cho qua đêm trực nhưng đôi mí mắt không tài nào khép được. Cô nghĩ đến con ma H’ Nhiêu mà người ta đồn đại lâu nay. Cô không ngờ người bạn học cùng lớp với cô thời cấp một trong xã rất ngoan hiền và dễ thương mà khi chết đi lại

biến thành ma đi phá hại người ta đến thế. Hương bật dậy định đi lấy một viên thuốc ngủ uống để ngủ luôn qua đêm cho khỏi phải sợ hãi gì nữa. Nhưng, bỗng bên ngoài cửa sổ vọng vào tiếng thở hỗn hển kèm theo tiếng gọi nho nhỏ, đứt đoạn và lạnh lùng của một cô gái:

- Hương..ương..Hương ơi..Hương..

Hương rùng mình và toàn thân nổi gai ốc. Cô nhảy một cái lên giường rồi định lấy cái chăn trùm đầu lại. Nhưng cái chăn đã không còn ở trên giường nữa. Hoảng quá, cô thu mình lại trong góc phòng. Tiếng gọi yếu ớt lại vang lên:

- Hương..Hương ơi..mở cửa ra đi..mở cửa ra để cứu người nè Hương...

Lặng đi một chút, Hương nghe thấy tiếng thở nặng nhọc di chuyển ra phía trước cửa chính rồi tiếng ngã đổ của cái ghế. Hương chăm chăm nhìn vào cửa chính để đề phòng cánh cửa bất thành linh mở ra thì còn phản ứng kịp thời. Chợt cô thấy cái tay nắm của cánh cửa xoáy qua xoáy lại. Cô lại đảo mắt tìm cái chăn và cô không hiểu vì sao cái chăn của cô lại nằm vắt lên bên cái tủ thuốc (Hương đã quên lúc này đi lấy viên thuốc ngủ, cô đã ôm theo cái chăn rồi vắt lên tủ để rảnh tay mở lọ thuốc). Sau khi xoáy qua xoáy về mãi mà không mở ra được cửa thì giọng nói lúc này lớn tiếng:

- Giàng ơi! Mở cửa đi mà..Hương ơi!

Có vẻ như bức tức, tiếng gọi bên ngoài chuyển qua hăm dọa:

- Mà..mày có chịu mở cửa không chứ! Mà..mày không có cái bụng thì tao không thèm chơi với mày nữa đâu! Đừng có trách tao...

Nghe thế, Hương sợ quá, bật dậy chạy lại nhấc ông nghe khi cô vừa chợt thấy cái điện thoại bàn.

- Alô, alô! Máy anh ơi! Bên trạm xá có..ma...Em...

- ...

- Trạm xá..ma...

Bên Ủy ban xã bỗng có tiếng kèng huy động công an, du kích và dân quân tự vệ rồi nhiều tiếng chân người chạy vội về hướng trạm y tế xã.

Khi ông Y Ban Bloc dẫn công an, du kích và dân quân tự vệ đến trạm y tế xã thì họ thấy H' Leo đang nằm thiêm thiếp trên chiếc ghế gỗ dài ở

trước cửa phòng trực y tá. Ông Y Ban gọi Hương ra cứu chữa cho H' Leo thì vừa lúc ấy ông trạm trưởng y tế cũng được tin cấp báo liền tức tốc chạy từ nhà ông vào. Ông cặp nhiệt, đo nhịp tim và vén mí mắt của H' Leo ra xem xong rồi nói:

- Có lẽ nó bị sốt rét rồi! Chắc là phải đưa đi bệnh viện huyện gấp!

Giữa lúc ấy thì già làng Y Mút cùng với bà con trong buôn đang lục lọi khắp nơi để tìm H' Leo. Khi được ông Y Ban Bloc báo tin vào thì già làng Y Mút, Y Moan và Y Sa cùng với bà con trong buôn thấp đuốc kéo ra trạm xá.

Họ vừa tới trạm xá thì ông trạm trưởng hỏi:

- Có ai mang cô bé này ra đặt nằm ở đây không? Nó sốt nặng thế sao không có người trông coi mà ném đây rồi về?

- Con ma H' Nhiêu đó chớ ai! – Y Moan nói – Đêm qua con ma H' Nhiêu đã đem H' leo vào giấu trong suối một lần rồi chớ!

Trạm trưởng sau khi nghe Hương kể lại sự việc xảy ra trong đêm thì ông cũng phân vân. Đã hai đêm liên tiếp con ma H' nhiêu về quấy phá trạm xá của ông rồi. Nhưng theo ông nghĩ những hành động của nó lại hàm chứa một ý tốt là cứu người. Ông nói:

- Con bé này đang sốt nặng, phải đưa nó xuống bệnh viện huyện cấp cứu ngay!

- Nó bị con ma H' nhiêu ám thôi! – Y Mút nói – Không bệnh gì đâu! Thầy cúng Y Sa cho uống thuốc bùa thì hết. Còn y tá bác sĩ cho uống thuốc tây lại càng đau thêm đó chớ!

- Không đúng! – Trạm trưởng nói – Tôi đoán nó đang bị sốt rét ác tính đấy!

- Không có sốt rét sốt rác gì hết đâu! – Ông Y Mút bực tức quát lớn.

Y Moan, Y Sa cùng với dân buôn làng nhao nhao lên đồng thanh tán thành ý kiến của già làng Y Mút. Vừa lúc ấy, A Ma Yun – một thanh niên trong buôn đang đứng cùng với họ, nói:

- Ông trạm trưởng nói có lý chớ! Chắc là H' Leo bị sốt rét thôi! Lúc trước A Ma Yun cũng bị như vậy chớ!

Y Moan quắt mắt quát A Ma Yun:

- Vậy thì nửa đêm mà ai mang H' Leo vào suối, ai mang H' Leo ra đây chớ?

A Ma Yun ú ớ nhưng tự ái vì bị Y Moan quát, hăn nói:

- Để tui về lấy xe gắn máy chở H' Leo đi xuống bệnh viện huyện!

Nói xong, hăn chạy nhanh về buôn. Trong lúc đó, già làng xông đến cổng H' Leo về. Trạm trưởng cản lại:

- Tôi khuyên buôn làng nên đưa con bé đi bệnh viện ngay chứ không kịp đâu!

- Mà có cho tao cái tiền không? Có cái tiền người ta mới chích thuốc không đau, không có thì chích đau lắm chớ! – Y Mút nói – Mà có biết chắc là H' Leo bị bệnh thôi chứ không phải bị ma ám đâu? Nếu tao để cho mà đem con H' Leo đi bệnh viện mà nó chết thì mà phải thế mạng con gái mà cho buôn làng tao nghe!

Trạm trưởng lúng túng nhìn trưởng công an xã Y Ban. Nhưng Y Ban nói:

- Cái chi cũng có lí cả! Ma ám cũng đúng! Sốt rét cũng đúng! Dân buôn làng muốn Y Sa chữa thì cứ để cho Y Sa chữa trước. Nếu không lành thì cho đi chữa ở bệnh viện chớ!

- Không được! – Trạm trưởng nói – Như thế thì trễ lắm!

Nhưng già làng Y Mút đã công H' Leo lên lưng cùng với dân buôn làng rời khỏi trạm xá. Đi được nửa chặng đường vào buôn thì A Ma Yun phóng xe chạy ra. Hăn thấy ông Y Mút công H' Leo vào liền nói:

- Sao không cho H' Leo đi bệnh viện chớ!

Y Moan tức tối chạy lại nắm cổ áo A Ma Yun:

- Mà phản lại dân buôn làng à?

- Tao không phản bội buôn làng! Nhưng tao không tin mà đâu! Mà nói H' Leo bị ma nhập. Nhưng tao nghe lời y sĩ trạm trưởng mới đúng chớ!

Quá tức giận vì bị siết cổ áo, A Ma Yun thoi một cái thật mạnh vào bụng Y Moan. Y Moan buông cổ áo A Ma Yun ra và tổng một đạp vào người A Ma Yun làm A Ma Yun bị bật ngửa văng ra một đoạn. Thế là A Ma Yun chồm dậy lao đến đấm đá túi bụi vào Y Moan. Y Moan cũng trả miếng không thua gì. Dân buôn làng xúm lại can ngăn hai người ra hai phía. A Ma

Yun yếu sức thua nên lẳng lạng nổ máy xe chạy về buồn.

A Ma Yun quá bức bối nên cất xe xong rồi mà đứng ngồi không yên. Tự nhiên hẳn muốn vào rẫy cà phê của mình nằm cho yên tĩnh. Thế là hẳn bật dậy đi nhanh vào rừng. Khi gần đến rẫy cà phê của mình, A Ma Yun chợt nghe văng vẳng bên tai tiếng cười khúc khích của một cô gái. Hẳn khựng lại và nháo nhác nhìn chung quanh thì tiếng cười lại im bật. A Ma Yun không tin vào tai mình nên đi tiếp thì tiếng cười lại vang vọng sau lưng. Hẳn dừng lại quay nhìn lui thì tiếng cười lại ngưng. A Ma Yun nói thật to để át nỗi sợ hãi:

- Đừng có nhát chớ, tui không sợ đâu!

Tiếng nói của A Ma Yun vọng trở lại với hẳn rồi chìm vào hoang lạnh. Lặng yên một lúc chẳng thấy động tĩnh gì thì A Ma Yun đi tiếp. Nhưng A Ma Yun mới đi có vài bước thì tiếng cười của cô gái lại vang lên rồi một giọng nói dịu dàng ở phía sau lưng:

- A Ma Yun hấp dẫn lắm! A Ma Yun ơi, hái lá đắp cái chỗ bị Y Moan đánh chảy máu rồi kìa!

A Ma Yun chỉ nghe tới đó thì liền ba chân bốn cẳng chạy một mạch vào rẫy của mình luôn. Nhưng ở trong chòi rẫy của mình rồi mà hẳn cũng không yên tâm. Thế là A Ma Yun chạy nhanh qua rẫy Y Bơ kể bên rẫy của mình. Y Bơ và A Ma Yun là bạn học cùng lớp phổ thông trung học. Nhưng cả hai thi rớt đại học mấy năm liền. Bây giờ ở nhà vừa giúp cha mẹ làm cà phê vừa ôn luyện để năm tới thi tiếp.

Vừa thấy A Ma Yun, Y Bơ nói:

- Ôi, cái miệng mà bị bẻ rồi!

- Tao bị thằng Y Moan đánh.

- Làm sao mà để cho hẳn đánh chớ!

- Để tao sẽ kể cho mà nghe! – A Ma Yun nháo nhác nhìn lui sau lưng - Nhưng..chuyện đáng sợ hơn là tao vừa gặp con ma.

Y Bơ chợt nhìn ra chung quanh rồi nói:

- Tao chưa thấy là tao chưa tin đâu chớ!

- Tao nghe rõ tiếng cười và giọng nói của nó. Nó thích tao lắm chớ! Nó nói

tao hấp dẫn nên cứ bám theo tao mãi. Tao sợ quá chạy nhanh tới đây đó! Thăng Y Lo và Y Can bị cường hiếp đến chết thì chắc là con ma H' Nhiêu cũng thích bắt cái nước* với tụi nó thôi chứ!

Y Bơ nói đùa như có ý làm cho không khí bớt căng thẳng bởi hẳn cũng đang sợ:

- Vậy thì mày đẹp trai, khỏe mạnh nên hấp dẫn nó. Còn tao thì khỏi sợ rồi!

- Mày cũng hơn tao chứ!

- Tao không sợ đâu! Khi gặp nó tao nói: Muốn bắt cái nước thì tao sẽ bắt cho thoải mái. Bao nhiêu cũng được. Nhưng đừng có giết tao!

- Chết vì không chịu nổi chuyện bắt cái nước của con ma chứ đâu phải nó giết.

Chợt Y Bơ và A Ma Yun nghe một tiếng động nhẹ sau chòi. Cả hai nhìn nhau rồi Y Bơ tỏ vẻ gan dạ hơn, rón rén đi tới cửa sau và thò đầu nhìn ra ngoài. Từ phía một gốc cây khoai mì, dưới ánh trăng nghiêng, có một người đang đội nón lá, mặc một cái áo vải rách rưới, hai tay áo lòng thòng xuống đất và không thấy cái đầu và mặt đâu cả. Y Bơ nổi gai ốc nhưng cũng cố gắng nhìn cho kỹ. Rồi Y Bơ gật đầu cười vì chợt nhớ ra ở đó mình có làm một hình nộm trên cây khoai mì để đuổi chim. Nhưng Y Bơ thắc mắc không hiểu vì sao mà hình nộm lại cứ lúc lắc. Bỗng Y Bơ vùng dậy chụp cái xà gạt và nói nhanh với A Ma Yun:

- Nhím, Nhím, to lắm! Lẹ lên!

Thì ra nhím đang đào củ khoai mì để ăn khiến cho cái hình nộm choàng trên cây khoai mì cứ rung rinh theo.

Y Bơ và A Ma Yun rượt theo bắt con nhím xuống tận suối thì con nhím trốn đi đâu mất. Nhưng một sự bất ngờ đầy kinh ngạc là cả hai chạm mặt với một người con gái quá đỗi dịu dàng quyến rũ đang ngồi trên tảng đá dưới con suối. Cả Y Bơ và A Ma Yun sững sờ trước vẻ đẹp thanh thoát xuất thần cho dù đã biết đây là con ma H' Nhiêu. So với khi H' Nhiêu còn sống ở trong buôn thì bây giờ H' Nhiêu da thịt trắng mịn hơn, dáng vẻ cân đối hấp dẫn hơn và những đường nét cơ thể khơi gợi cảm xúc hơn.

* *Bắt cái nước: Làm tình*

Có lẽ Y Bơ và A Ma Yun bất ngờ chạy xuống suối nhanh quá khiến H' Nhiêu cũng không kịp né tránh. Cô ngượng ngùng từ từ đứng dậy, lội qua suối rồi lên bờ. Cả Y Bơ và A Ma Yun đứng như trời trồng nhìn theo. Chợt H' Nhiêu quay lại nhìn A Ma Yun một cách thân thiện rồi cười, nói:

- A Ma Yun nói đúng đó! H' Leo bị bệnh mà thôi chứ không phải bị H' Nhiêu ám đâu!

Y Bơ thấy H' Nhiêu nở nụ cười quyến rũ quá định nói một câu gì nhưng H' Nhiêu đã chạy khuất mất vào sau đám rừng tre lô ô. Cả Y Bơ và A Ma Yun nghe nhiều lời đồn đại không tốt về H' Nhiêu thì có ác cảm với cô ta lắm nhưng bấy giờ mọi sự đều ngược lại với những ý nghĩ trước đây của cả hai. Cả hai bị cuốn hút theo bóng dáng của H' Nhiêu nên cả hai cứ đứng tần ngần nhìn theo nẻo đường mà H' Nhiêu đã đi khuất.

Tình hình trong xã càng ngày càng xấu đi, Ủy ban xã triển khai một cuộc họp, bàn cách triệt hạ những tội phạm chuyên hái trộm cà phê và cưỡng hiếp đến chết những thanh niên canh giữ cà phê trên rẫy. 2/3 số người họp, tin và kết tội con ma H' Nhiêu. 1/3 còn lại bán tính bán nghi kẻ sát nhân không phải là một cô gái ma. Cuối cùng họ đồng ý mở một cuộc truy lùng kẻ thủ ác. Cuộc truy lùng sẽ bắt đầu từ 12 giờ đêm hôm đó.

Trời mới chạng vạng tối, Y Moan đã lẳng lẳng vào rừng. Hẳn hy vọng sẽ gặp H' Nhiêu trước khi lực lượng dân quân tự vệ truy lùng. Chẳng hiểu sao, hẳn có linh tính đêm nay họ sẽ tiêu diệt được H' Nhiêu. Hẳn cầu Giàng cho hẳn gặp được H' Nhiêu mà H' Nhiêu chưa kịp chạy biến mất để hẳn được nói với H' Nhiêu vài lời. Hẳn nghĩ H' Nhiêu vẫn chưa hiểu hết nỗi lòng của hẳn; Vẫn tưởng hẳn cố lòng truy bắt cô là vì hẳn căm ghét cô. Nhưng tất cả những gì hẳn làm là vì muốn đạt được điều mà hẳn ôm ấp kể từ khi vợ hẳn chưa chết. Hẳn quyết phải lấy cho được H' Nhiêu. Theo tục lệ buôn làng lẽ ra H' Nhiêu là vợ của hẳn rồi. Thế mà H' Nhiêu quá ngang bướng và khinh rẻ hẳn nghèo hèn ít học. Tính khí này của H' Nhiêu bộc lộ kể từ khi cô được đi học ở Sài Gòn chứ trước đây cô rất ngoan ngoãn. Nếu mà hẳn biết thế trước kia hẳn ngăn cản thì vợ hẳn và mẹ của H' Nhiêu chắc không cho H' Nhiêu đi học đâu. Mà hẳn cũng đâu có ngờ H' Nhiêu càng lớn càng đẹp như thế. Trong lòng hẳn không lúc nào mà không nghĩ

đến H' Nhiêu. Trong đêm, nhiều lúc đang ngủ, nghe tiếng gió rừng xào xạc là hẳn nghĩ rằng H' Nhiêu đang ở nơi đó. Thế là hẳn bật dậy chạy nhanh vào rừng với hy vọng chỉ cần nhìn thấy H' Nhiêu một chút cho dù cô ta có chạy biến ngay thì hẳn vẫn thấy lòng dạ thanh thản. Thật ra, nhiều lúc quá bức bối nhớ nhung H' Nhiêu, hẳn cũng muốn tìm bắt H' Nhiêu với mục đích để thuyết phục tình cảm cô ta hoặc bắt cô ta phải quy phục già làng, quy phục luật tục của buôn làng mà thôi. Trước đây, khi mà chưa đưa H' Nhiêu vào khu nhà mồ thì hẳn còn hy vọng vào một tình cảm tốt đẹp của H' Nhiêu đối với hẳn. Nhưng kể từ khi H' Nhiêu thành ma và biến mất khỏi quan tài thì niềm hy vọng của hẳn quá mong manh. Và điều ấy khiến hẳn càng si mê H' Nhiêu nhiều hơn. Bây giờ hẳn nghĩ hẳn sẽ hành động khác với trước đây để H' Nhiêu vẫn tồn tại trên đời này. Chứ mà cứ như trước đây thì không khéo H' Nhiêu sẽ bị tiêu diệt mất.

Y Moan lòng sục khắp những nơi nào mà trước đây hẳn đã từng gặp H' Nhiêu nhưng chẳng thấy bóng dáng H' Nhiêu đâu. Hẳn chợt nhớ đến khu nhà mồ. Thế là hẳn tìm đến khu nhà mồ. Hẳn trèo lên ngôi nhà mồ của mẹ H' Nhiêu nhìn thoáng vào trong ngôi nhà mồ một cái rồi đứng phía trước nhà sàn nơi mà trước đây H' Nhiêu múa hát dưới trăng để cho Duy như sống trong một thế giới thần tiên. Hẳn đảo mắt nghe ngóng chung quanh một lúc rồi hẳn sực nhớ chỗ để quan tài của H' Nhiêu trước đây. Thế là hẳn bước xuống khỏi ngôi nhà sàn vòng ra phía sau. Hẳn lách qua một đám tre lồ ô thì đã thấy cái quan tài. Nhưng hẳn cau mày khi nhận ra ai đó đã mở nắp quan tài. Hẳn nhớ là trước đây, khi mà phát hiện H' Nhiêu đã biến mất sáng hôm đó thì dân buôn làng đã đập nắp quan tài lại rồi. Đang phân vân chưa biết tính sao thì hẳn nghe một tiếng động nhẹ từ phía một bụi tre sau cái quan tài. Hẳn vội chạy vòng ra sau bụi tre xem nhưng chẳng thấy gì. Y Moan nghĩ H' Nhiêu đang ẩn hiện đâu đây nên nói lớn:

- Anh không có muốn bắt H' Nhiêu đâu chứ! Cái bụng Y' Moan muốn lấy H' Nhiêu làm vợ thôi. Không muốn hại đâu. Luôn luôn yêu thương cho dù có chết rồi cũng được, có thành con ma rồi cũng được. Tại sao cứ muốn trốn Y' Moan chứ? Cứ để cho Y' Moan nhìn thấy cái mặt chứ! Ra đây đi H' Nhiêu, mình nói chuyện một chút chứ. Chính quyền đêm nay sẽ truy

vào rừng để bắt H' Nhiêu đó, sẽ bắn bằng súng đạn đó.

Vẻ mặt hăn nhăn nhó khổ sở gần như muốn khóc là đủ biết hăn cũng sợ mất H' Nhiêu lắm. Hăn mở miệng định nói gì nữa thì bất thành linh một trái xoài rừng bay tới trúng vào miệng hăn một cái bốp khiến hăn giật thót người. Y Moan nháo nhác nhìn quanh một lúc rồi đoán hướng bay của trái xoài và lao đến. Nhưng một trái xoài khác lại vèo tới trúng sau lưng Y Moan. Công nhận Y Moan rất lì lợm, hăn quay người lại và phóng nhanh đến hướng trái xoài vừa bay đến ở phía sau lưng. Hăn chạy nhanh ra khỏi lùm tre lồ ô, tới ngôi nhà mồ của mẹ H' Nhiêu rồi nhìn quanh mà cũng chẳng thấy gì. Thế là hăn liền quay nhanh trở lại lùm tre lồ ô rồi đảo mắt nhìn chung quanh tìm kiếm. Thấy lặng lẽ chẳng có động tĩnh gì, hăn nói lớn:

- Ra đi H' Nhiêu, đừng có đùa như thế chớ! Em đâu còn nhỏ dại như xưa nữa...

Chưa nói hết câu thì một trái xoài khác lại bay tới trúng vào mặt hăn một cái bốp nữa. Y Moan ôm mặt nhưng nhanh như gió lao đến. Đúng là lần này hăn vừa kịp thấy người ném hăn. Một cái bóng chạy loáng thoáng phía trước hăn. Nhưng bóng người chạy nhanh cũng không thua gì hăn. Hăn cố tăng tốc thì bóng người cũng tăng tốc. Hăn chạy chậm qua khúc đường hẹp thì cái bóng cũng chạy chậm lại như trêu tức hăn. Y Moan nghĩ đây chính là H' Nhiêu mới dám trêu ghẹo mình như thế. Hăn vừa chạy nhanh tới vừa la lên:

- H' Nhiêu..iêu! H' Nhiêu..iêu! Anh muốn nói chuyện với em một chút. Y Moan không bắt em đâu mà!

- ...

- Đừng sợ anh chớ! Anh..anh muốn em làm vợ anh mà..mà sao làm hại em được chớ!

Bóng người như chậm lại một chút để lắng nghe. Y Moan thấy thế vọt lên nhưng bóng người cũng tức tốc vọt lên. Y Moan lại la lên:

- Đừng có làm khổ anh nữa chớ! Đừng có khinh anh nữa chớ! Anh sẽ có nhiều tiền cho H' Nhiêu mua dầu thơm để xức cho thơm cả khu rừng này luôn chớ! Anh sẽ có nhiều tiền cho em hết thành con ma chớ. H' Nhiêu

không nghe lời anh thì tối nay chính quyền sẽ truy vào rừng bắn em đó biết không chứ! Anh sợ mất H' Nhiêu thôi...

Y' Moan thấy bóng người như biến thành hai. Hấn dụi mắt và phóng nhanh hơn tới trước để nhìn cho rõ. Đúng là bây giờ có đến hai cái bóng. Hấn toát mồ hôi hột. Và hấn toát mồ hôi không phải vì hấn sợ ma mà hấn sợ đó là người. Bởi đó là người thì những điều hấn nói ra người ta đã nghe thấy. Thế là hấn cố hết sức chạy nhanh hơn để nhìn xem hai người này là ai. Rồi hấn cũng nhận ra người chạy chậm hơn là A Ma Yun. Khi nhận ra A Ma Yun, hấn càng lo lắng rối trí hơn. Do phân tâm nghĩ ngợi nên hấn vấp một rễ cây và té ngã. Khi lồm cồm đứng dậy thì hấn không còn thấy A Ma Yun và thẳng kia đâu nữa. Hấn khờ sở phúi tay và chột bật khóc. Hấn chẳng hiểu vì sao mà hấn yêu H' Nhiêu đến hành hạ bản thân mình như vậy. Nếu biết thế hồi H' Nhiêu mới 14 tuổi, hấn cưỡng hiếp H' Nhiêu cho rồi. Hấn nghĩ nếu lúc ấy mà cưỡng hiếp H' Nhiêu thì cũng có thể H' Nhiêu si mê hấn luôn. Hấn nhớ hồi mà chị H' Nhiêu mới cưới hấn về, H' Nhiêu cũng rất thích hấn. Đang thần thờ nghĩ ngợi, hấn chợt nhớ đến giờ tập trung các lực lượng dân quân xã để truy vào rừng khuya nay. Thế là hấn chạy nhanh ra khỏi khu rừng về hướng ủy ban xã.

Y Bơ và A Ma Yun chạy về rẫy cà phê của Y Bơ thì nằm thở hổn hển. Khi đã hết mệt A Ma Yun nói:

- Sao mà ném xoài cho hấn biết chứ!

- Tao ghét cái bụng của hấn quá! Sao hấn si mê con ma H' Nhiêu quá mà hấn cũng kêu buôn làng đi bắt cái hồn H' Nhiêu nữa chứ!

- Bắt về làm vợ chứ! Theo luật tục thì H' Nhiêu là vợ hấn đúng chứ! Nhưng H' Nhiêu đẹp quá sao mà chịu hấn được. Tao cũng không chịu đâu, tiếc lắm!

- Nhưng H' Nhiêu đã chết rồi. – Y Bơ Nói – Thành con ma rồi có lấy vợ cũng không được.

- Nhưng đẹp quá thì yêu chứ! Mà cũng thích nữa phải không? Có thích mới rủ tao đến khu nhà mồ xem H' Nhiêu có hiện về nữa không chứ!

Y Bơ gật đầu rồi ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Cái thằng Y Moan la lên là đêm nay chính quyền xã vào rừng bắt người, bắt H' Nhiêu nữa đó!

- Con ma thì sao mà bắt được chứ? Bắt bọn trộm cắp, giết người thôi!

- Thì người ta nói H' Nhiêu cường hiếp, giết người. Người ta bắn súng cho cái hồn sợ mà tiêu luôn chứ!

- Trước đây thì tao tin. – A Ma Yun nói – Nhưng từ cái đêm gặp H' Nhiêu dưới suối, tao không tin đâu. Một con ma dịu dàng xinh đẹp như thế mà hại người sao chứ! Họ không tiêu diệt được hồn ma H' Nhiêu đâu, nhưng nếu họ gặp mình thì có thể rắc rối đấy. Nhất là trong họ có thằng Y Moan nữa...

Cả Y Bơ và Y Ma Yun đều lo sợ những rắc rối phiền toái liên quan đến chính quyền khi biết rằng đêm nay lực lượng dân quân tự vệ xã truy lùng vào rừng bắt tội phạm mà trong lực lượng đó có cả Y Moan. Do vậy cả hai nhanh chóng rời khỏi khu rừng.

H' Nhiêu nhanh chóng đi ra khỏi khu rừng nhưng trong lòng cũng chưa biết về đâu. Ngoài khu rừng này thì cô biết đi đâu nữa. Suốt cả ngày cô ở trong cái địa ngục tối tăm rồi. Cô trông đợi từng phút từng giây cho mặt trời lặn để cô giải thoát mình ra với bầu trời thông thoáng, hít thở cái không khí trong lành. Đối với người ta, một ngày bắt đầu khi mặt trời ló dạng; chim chóc tung cánh; muôn vật thức giấc. Còn với cô, một ngày bắt đầu khi hoàng hôn buông xuống; không gian chìm đắm trong tối tăm hoặc mờ ảo mộng mị của ánh trăng; Côn trùng tỉ tê than thở cùng với loài cú mãi gọi hồn ai. Lúc này, đang trong tâm trạng sáng khoái, cô định xuống suối tắm một chút thì nghe tiếng vang vọng từ xa của Y Moan thông báo tối nay chính quyền xã sẽ truy lùng vào rừng. Đối với hành động này của Y Moan thì cô tin.

H' Nhiêu hướng ra lộ 14, đi nhanh vào làng của ngoại Duy với hy vọng mong manh là sẽ gặp Duy. Nhưng cô đã lòng vòng mấy lần quanh nhà ngoại Duy rồi vẫn chẳng thấy bóng dáng người thanh niên nào trong nhà cả. H' Nhiêu đi thẳng ra khỏi con đường đất vào chính lộ 14. Ở đây, giờ này vẫn còn người qua lại và những ngôi nhà mặt tiền ở phía dưới chợ vẫn còn mở cửa buôn bán. H' Nhiêu bất ngờ khi thấy ở đây bỗng trở nên buồn bán

đông đúc từ lúc nào. Thời còn đi học, H' Nhiêu có ra đây giờ này. Nhưng xóm làng hiu hắt buồn tẻ chẳng khác gì trong buôn làng của cô. Bây giờ điện đóm sáng tung, người qua kẻ lại dập dìu vui chơi. Rồi cô chợt hiểu khi nhìn thấy đường dây điện cao thế giăng qua trên cao: “ Chắc là nhờ có điện về đây thôi chớ!” H' Nhiêu đi dọc lộ 14 thẳng xuống chợ nơi có nhiều quán sá điện đóm sáng tung. Nhiều chàng trai chú ý đến H' Nhiêu: Một phần vì H' Nhiêu là người dân tộc Ê đê (thường giờ này người dân tộc Ê đê ở sâu trong buôn ít ra đây. Ở đây, dọc hai bên lộ 14 toàn là người Kinh sinh sống); Một phần vì quá ngạc nhiên chưa bao giờ thấy một cô gái người Ê đê nào mà da dẻ mịn màng quyến rũ như thế. Còn H' nhiêu thì cũng cảm thấy thích thú vì chẳng có ai biết mình là ai. Cô không ngờ chỉ một góc chợ quê như thế này mà làm cho mình tưởng như mình đang sống ở Sài Gòn trước đây. H' Nhiêu thấy một tiệm internet với khoảng 10 cái máy vi tính đang mở cho một vài người chơi game và coi phim. Trong thời sinh viên, H' Nhiêu đã có học qua cơ bản vi tính nhưng chưa có dịp khám phá về thế giới internet. Cô biết ở thế giới mạng này cũng có nhiều điều thú vị lắm nên nhiều người mới say mê như thế. Tiếc là chưa biết thêm gì nữa thì cô ngã bệnh, rồi chết và thành một hồn ma lang thang trong rừng.

H' Nhiêu bước vào tiệm internet. Anh chủ quán há miệng nhìn sững H' nhiêu. H' Nhiêu hốt hoảng tự nhủ: “ Giàng ơi! Ông này đã biết mình là con ma H' nhiêu rồi sao?” Nhưng nhìn kỹ ánh mắt của anh ta thì H' Nhiêu yên tâm. Bởi ánh mắt anh ta cũng giống như ánh mắt của những chàng trai khác đã từng nhìn H' nhiêu một cách thích thú thế thôi.

- Cô xử dụng internet?

- Dạ!

Anh ta mở máy cho H' Nhiêu nhưng H' Nhiêu có vẻ lúng túng trước màn hình vi tính. Cô đã quên hết những gì đã học. Liếc qua người ngồi bên cạnh, thấy anh ta đang gõ vào bàn phím để đối thoại với một ai đó trên mạng. Nhìn qua một người kế tiếp, thấy chị ta đang đọc một tờ báo. Bỗng H' Nhiêu thấy Y Bơ ở ngoài đường đang bước vào tiệm internet. Cô vội quay mặt cúi xuống bàn phím để tránh Y Bơ. Y Bơ đi vào tận trong góc phòng ngồi quay lưng với H' Nhiêu. H' Nhiêu đợi cho Y Bơ mở máy chú

mắt vào màn hình rồi rón rén đứng dậy bước ra. Chợt H' Nhiêu thấy màn hình vi tính trước mặt Y Bơ hiện ra chân dung của H' Thi, một người bạn học cùng lớp với mình ở trường Phan Chu Trinh, Buôn Ma Thuột. Đang quá bất ngờ, nhưng vì sợ Y Bơ phát hiện ra mình nên H' Nhiêu vội đi nhanh ra ngoài.

Đêm hôm đó, chính quyền xã truy lùng suốt đến sáng nhưng cũng chẳng được gì. Khi ông Y Ban dẫn dân quân tự vệ về ngang qua buôn Lung thì già làng chạy ra báo tin H' Leo đã bị con ma H' Nhiêu hành hạ cho lạnh run quá chịu không nổi chết rồi. Ông nói chính quyền chịu thua con ma H' Nhiêu thì ông sẽ tìm cách triệt hạ nó ra khỏi buôn làng, ra khỏi khu rừng buôn Lung này. Ông dẫn đầu một tốp dân buôn làng trong đó có cả Y Sa lên khu nhà mồ. Y Moan đang ở trong đoàn dân quân tự vệ cũng tách ra và đi theo tốp của già làng. Khi lên khu nhà mồ, già làng cho bằm nát cái quan tài của H' Nhiêu. Chưa hết cơn tức, già làng dẫn tốp người băng rừng đi thẳng vào buôn G' Ram để gặp em gái của mẹ H' Nhiêu. (Hóa ra em gái của mẹ H' Nhiêu là người phụ nữ mà Duy đã từng đi theo đến tận rẫy lúc Duy bị lạc trong rừng để chồng chị ta cho con gái là H' Thanh dẫn đường Duy về nhà). Già làng Y Mút leo lên bậc thang nhà sàn của em gái mẹ H' Nhiêu rồi xông thẳng vào chỉ mặt em gái của mẹ H' Nhiêu, nói:

- H' Mây ơi! Con ma H' Nhiêu đã ám chết con H' Leo rồi. Mà không được cúng cơm để nuôi con ma H' Nhiêu nữa!

- H' Mây mặt mày biến sắc liền hốt hoảng nói:

- Từ lâu không có cúng cơm cho nó đâu chớ! Chồng Y Ru không cho H' Mây cúng cơm cho H' Nhiêu lâu rồi chớ!

H' Mây liếc ánh mắt sợ sệt nhìn Y Moan. Chị hiểu Y Moan biết rõ Y Ru chồng chị, từ sáng tinh sương đi lên trạm thu mua cà phê của Y Moan trên Buôn Ma Thuột đến tối mới về nên hầu như chẳng hay biết gì chuyện ở nhà.

- Vậy con ma H' Nhiêu có về quấy phá ở đây không? – Y Mút nói

- Không đâu! – H' Mây vội nói – H' Nhiêu không có hiện về đây đâu!

Y Moan liếc xéo H' Mây một cái rồi nói:

- Y Ru đi suốt ngày suốt đêm thì làm sao mà biết chuyện ở nhà phải không?

- Biết chớ! Đến khuya về ngủ với vợ thì biết chớ! H' Nhiêu chỉ hiện về ban đêm thôi chứ có về ban ngày đâu chớ!

Thấy nhà H' Mây đông người, già làng của buôn G' Ram là Y Theo, đến hỏi thăm có sự. Già làng Y Mút nói với già làng Y Theo:

- Già phải giết cái con ma H' Nhiêu này nha! Nó là một con ma dữ quậy phá giết hại dân lành nhiều rồi. Không cúng cơm, không làm nhà mồ cho nó đâu!

- Đã nghe nhiều rồi chớ! – Y Theo nói - Không có cúng bậy bạ đâu! Có vài người trong buôn này thấy con ma H' Nhiêu về đây rồi chớ!

- Không có thấy đâu! – H' Mây vội nói – Người ta chỉ đồn tầm bậy tầm bạ thôi mà!

Y Moan cười khinh một cái rồi nói:

- Tui sẽ cho Y Ru ở nhà nhiều hơn với H' Mây để khỏi sợ H' Nhiêu về quấy phá nha!

H' Mây lặng thinh một chút rồi nói:

- Tùy lòng tốt của Y Moan thôi! Y Moan trả lương cho Y Ru đó mà!

Già làng Y Mút nóng lòng muốn về giải quyết chuyện ma chay cho H' leo nên quay lưng bỏ đi. Tốp người đi với Y Mút cũng lật đật về theo. Y Moan nán lại hỏi H' Mây:

- Còn nợ của Y Moan bao nhiêu biết không chớ?

- Biết chớ! Để cà phê chín rồi trả chớ!

- Không đủ đâu! Nếu dì mà cũng bắt H' Nhiêu làm vợ cho tui thì nợ nần đã được xóa lâu rồi.

- Tại con H' Nhiêu không thích mày thôi!

- Rồi cũng phải thích thôi chớ!

- Bây giờ thành con ma rồi thì có thích cũng chịu thôi!

Y Moan cười khinh, nói:

- Ma thì ma! Thích thì thích! Con ma cũng được, không con ma cũng được. Nhưng hết mùa này mà dì không trả hết nợ, thì tui lấy rẫy cà phê, lấy rẫy lúa.

- Phải cho gia đình tui sống chớ!

- Có Y Ru đi làm cho tui thì tui trả tiền là đủ sống rồi.

- Không đủ đâu!

Y Moan không thèm nghe câu phải trái của H' Mây mà bước nhanh xuống nhà sàn để kịp đi theo già làng Y Mút. H' Mây nhìn theo Y' Moan miệng lẩm bẩm nguyên rủa. Chị tức tối vì những hành động mờ ám của thằng cháu rể này từ lâu mà chẳng làm gì được hẳn. Từ chuyện vợ của hẳn là chị của H' Nhiêu tự nhiên lăn đùng ra chết cho đến mẹ của H' Nhiêu cũng thế, rồi đến H' Nhiêu trở thành ma. Bây giờ vì nghèo túng chắc chị cũng sắp trở thành nạn nhân của hẳn. Thời gian sau này, hẳn giàu lên nhờ mua cà phê rẻ của buôn làng rồi bán lại cho nước ngoài. Hẳn đã trở thành chủ của một doanh nghiệp thu mua xuất khẩu cà phê trên phố rồi nhưng hẳn cũng không rời bỏ được nơi này. Hẳn vẫn muốn giữ chức phụ trách an ninh của buôn. Nhiều người thấy lạ nên cho rằng hẳn sở dĩ như thế là vì để dễ bám sát nguồn hàng cà phê của dân làng làm ra và dễ lợi dụng vị thế để mua giá rẻ. Nhưng với H' Mây thì chị biết rõ ngoài mục đích mua bán cà phê còn là chuyện hẳn vẫn muốn đeo đuổi theo cái bóng H' Nhiêu nữa. Chị biết hẳn si mê H' Nhiêu từ khi chị của H' Nhiêu chưa chết. Bởi vậy mà cả mẹ của H' Nhiêu và chị đều nghi ngờ về cái chết của vợ hẳn. Chị muốn chửi rủa hẳn nhưng cũng chẳng dám bởi chị đã mắc nợ hẳn rất nhiều tiền và Y Ru chồng chị cũng đang làm việc cho hẳn. Nhưng điều làm cho H' Mây lo lắng nhất lúc này là không có cách nào để giải thoát cho H' Nhiêu ra khỏi cái con ma cây bệnh hoạn ấy. Chị thương H' Nhiêu nhưng cũng đành bó tay.

Trời vừa sẩm tối, H' Mây lẳng lặng đi nhanh vào rừng. Chị lội qua suối buôn Lung, hơi ngập ngừng đảo mắt chung quanh suối một chút rồi chị đi tắt xuyên qua những đám rừng tre lồ ô lên khu nhà mồ. Chị băng qua khu nhà mồ rồi tiếp tục đi nhanh nữa. H' Mây đến một thung lũng sâu, cây cối rậm rạp như rừng nguyên sơ. Dưới thung lũng có một con suối chảy mạnh về hướng buôn Lung. Có lẽ suối buôn Lung xuất phát từ những mạch nước ngầm trong bờ vực cao nơi mà H' Mây đang đứng. “ H' Mây níu những cây con đu mình xuống. Vừa chưa kịp xuống suối thì một cái bóng vút tới vồ lấy H' Mây. H' Mây rú một tiếng rồi quát lên:

- Đồ con ma! Làm cho tao hết hồn rồi đây!

Cái bóng không ai khác hơn chính là H' Nhiêu. H' Nhiêu rú lên cười và nói:

- Dì cũng sợ con ma H' Nhiêu nữa đó chớ!
- Sao không sợ được chớ! Tối tắm như thế tự nhiên khi không...
- Đã mua sách vi tính cho H' Nhiêu chưa đó?

H' Mây soạn trong gùi ra đưa cho H' Nhiêu ba cuốn sách và những ống cơm tre rồi nói:

- Không biết cái chi để mua. Sách nào có chữ vi tính là mua đó thôi!
- Kệ đi chớ!
- Nhưng thành con ma rồi mà học làm cái chi chớ! Bữa nay đừng về nhà Dì nữa nghe!
- Sao mà không được về chớ?
- Thằng Y Moan dẫn già làng buôn Lung đến nhà rồi. con H' Leo chết rồi! H' Nhiêu ám đó chớ!

- Ha ha..thật tức cái bụng quá! Bị sốt rét rừng mà không biết đó chớ. Cứ để cho con H' Leo ở trần, ăn trái xoài rừng đến no cái bụng mà muỗi đốt đầy lưng thì bệnh sốt rét thôi.

- Tao lo quá! Thằng Y' Moan mà đòi nợ, đòi cái rẫy cà phê, cái rẫy lúa, thì không biết làm gì để sống đó! Phải chi trước đây H' Nhiêu lấy hẳn thì hẳn đã xóa nợ cho tao mà H' Nhiêu cũng không thành con ma nữa đó!

H' Nhiêu nghe H' Mây nói thế mặt mày buồn xo. Bởi cô ngẫm nghĩ mà thấy cũng đúng. Nếu cô mà chịu lấy Y' Moan thì hoàn cảnh của cô bây giờ có thể khác. Cô đâu phải chịu bị dồn nén cùng cực như thế. Nhưng cô lại bật nói với H' Mây:

- Không lấy được đâu! Cái bụng không thích Y Moan thì làm sao mà lấy được chớ!
- Vậy cái bụng tao có thích Y Ru đâu chớ!
- Thế cho nên Y Ru cứ đánh H' Mây hoài đó chớ...

Chỉ nói chuyện được với nhau một chút là H' Mây đã vội vã về buôn sau khi dặn lui dặn tới H' Nhiêu đừng về nhà mình nữa. H' Nhiêu còn lại một mình bỗng nhiên nước mắt tuôn trào. Những lời dặn lui dặn tới của H' Mây chứng tỏ H' Mây cũng sợ liên lụy đến bản thân và gia đình mình nếu để cho mọi người biết con ma H' Nhiêu có liên hệ với mình. Cô tủi thân vì thấy mình bơ vơ lạc loài quá. Ngẫm lại cô thấy mình chẳng còn ai thân

thuộc để đến nữa. Cô nghĩ đến lời lẽ hứa hẹn của Duy mà càng tủi phận hơn. Cô lại thầm thì: “ Duy ơi, H’ Nhiêu đơn độc lắm anh có biết không! Anh đã hứa với em là không để cho em cô đơn rồi mà sao bây giờ biệt lập luôn thế. Nhưng em không sợ sống một mình đâu, vì em đã quen thế rồi mà. Em chỉ nhớ anh quá thôi! Cái bụng em lúc nào cũng muốn lấy anh. Vì tin anh nên em lo cho anh đó. Chẳng biết anh có bị chuyện gì mà không thấy anh nữa. Chợt cô sợ Y Moan làm điều gì có hại đến Duy. Nhưng cô không tin vào điều mình vừa nghĩ, bởi Y Moan đâu có biết sự liên hệ giữa cô và Duy. Rồi H’ Nhiêu không hiểu Y Moan lúc này tại sao không săn đuổi để bắt cô về làm vợ hẳn nữa mà lại tìm cách thông báo cho cô biết chính quyền đang truy lùng cô: “ Ừ, cũng đúng thôi chứ! Mình là một con ma rồi thì hẳn cũng không còn ham thích mình nữa đâu. Hẳn cũng sợ chứ! Chỉ có Duy là yêu mình thôi. Nhưng nếu Duy mà biết mình...” Nghĩ tới đây, nước mắt H’ Nhiêu lại tuôn trào. Cô như sắp đuối sức. Cô đã chịu đựng nhiều gian lao cô độc trong khu rừng này mà chưa thể làm cho cô gục ngã được. Thế mà chỉ nghĩ đến Duy không còn yêu mình nữa thì cô như chơi với ngộp thở, tâm trí cô hoảng loạn, choáng váng.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 4

Sợ ma - Ma sợ

Duy lại lên mạng. Bây giờ ngoài thời gian dành cho học hành ra thì Duy không thiết gì chuyện rong chơi la cà với bạn bè đây đó hoặc chúi mũi vô với những thảo luận trên diễn đàn mạng về các cầu thủ bóng đá nữa. Duy vào mạng để tìm hiểu thêm về các lối sống, tập quán, hủ tục, tôn giáo các dân tộc thiểu số ở Đắk Lắk và nhất là những gì có liên quan đến dân tộc Ê đê – tộc người của H' Nhiêu. Duy không chỉ tìm hiểu thêm về bản sắc văn hóa của các dân tộc Tây Nguyên mà còn tìm hiểu thêm cái thế giới siêu nhiên ma quỷ, thần thánh; về những điều lạ lùng bí ẩn; về những ngôi nhà ma...Nói tóm lại là những gì liên quan đến H' nhiêu. Rồi cũng từ trên mạng mà Duy, H' Thi và H' Lang trở nên thân thiết và thường xuyên tâm sự với nhau nhiều hơn.

Một hôm, gần đến nửa đêm, Duy đang online với H' Lang và H' Thi trên blog của H' Lang thì bỗng hiện lên một comment với dòng chữ: “Anh không còn nghĩ đến em nữa sao chứ? Em đang ngày đêm chờ anh ở suối buôn Lung. Họ đang truy bắt em đến nỗi em không biết ở nơi nào nữa đó! Anh đến cứu em đi...” Một luồng khí lạnh bất chợt từ dưới chân xuyên lên sống lưng đi thẳng lên đầu khiến Duy rùng mình. Duy vội gõ vào comment: “ H' Nhiêu, H' Nhiêu! Có phải là em đó không?” Rồi một comment của H' Thi: “ Ôi Giàng ơi..Chắc là H' Nhiêu hiện lên đó!” và một comment khác của H' Lang: “ Có phải không anh Duy ơi?”. Duy lại gõ vào dòng chữ: “ H' Nhiêu ơi, lên tiếng đi!”. Nhưng chờ mãi vẫn là một sự lặng thinh đến vô tâm khó hiểu. Duy thất vọng vật mình nằm dài xuống giường. Rồi Duy chợt hiểu có thể H' Nhiêu không muốn để cho H' Lang và H' Thi biết chuyện gì về mình. Duy tự hỏi tại sao H' Nhiêu có thể thực hiện được những gì mình muốn mà lại không hiện ra ngay lúc này với mình nhỉ. Nếu ai nhìn thấy Duy lúc này có thể đoán chắc rằng Duy đang bị ma ám thật sự,

bởi Duy cứ lăm bắm dòng chữ của H' Nhiêu lúc nãy: “Anh không còn nghĩ gì đến em nữa sao chứ...”. Duy trăn trở, ray rứt suốt đêm mà không thể nào ngủ được. Bao nhiêu điều xảy ra giữa Duy và H' Nhiêu lại tái hiện trong đầu Duy khiến cho một câu hỏi chưa có lời giải đáp ẩn kín trong lòng Duy lại bật lên: “ Tại sao H' Nhiêu là hồn ma mà thân thể lẫn cảm xúc vẫn tồn tại diễn biến trong vòng tay siết chặt của mình?”. H' Nhiêu sợ ánh nắng mặt trời, sợ ban ngày, bởi ma là âm, thế sao H' Nhiêu lại không sợ lửa? Vì lửa là dương! Chính H' Nhiêu đã nhúm lửa để sưởi ấm và làm dịu vết thương cho mình kia mà! Duy ngồi bật dậy, tắt đèn ngủ cho căn phòng tối tăm hoàn toàn rồi mở hết cửa ra. Duy nghĩ bóng tối thuộc về cực âm, thích hợp với cõi miền âm ty địa ngục của H' Nhiêu thì may ra H' Nhiêu có điều kiện để hiện về với mình. Duy nằm chờ và nghe ngóng thật lâu một bóng trắng xóa tóc hoặc một tiếng động lạ lùng chẳng hạn đến từ ngoài cửa sổ nhưng vẫn hoài công. Càng thao thức nghĩ ngợi, Duy càng nôn nao cõi lòng. Rồi cuối cùng, Duy quyết định ngày mai lên Buôn Ma Thuột.

Duy về đến làng ngoại mình đúng 8 giờ tối. Thấy có trăng sáng vằng vặc rất thuận tiện cho mình vào rừng. Thế là Duy đi thẳng một mạch vào suối buôn Lung mà không ghé nhà ngoại mình. Một phần vì Duy không muốn ông bà ngoại hỏi han tra cứu này nọ cái lí do mà Duy về thăm vào lúc này. Duy đi như chạy vào rừng mà lòng dạ bồi hồi nôn nao khi thấy lại khung trời quen thuộc mà trước đây đã tạo cho mình nhiều tình cảm.

Vừa đến suối buôn Lung, lồng ngực Duy như muốn vỡ tung bởi xúc động khi nhìn thấy tảng đá giữa suối mà H' Nhiêu đã nằm khóa thân để tắm và cuộc ái ân tràn đến tận cùng cảm giác của mình với H' Nhiêu trên đó. Có lẽ đây là cảm giác hưng phấn tình yêu nam nữ đến cực điểm, vừa kì diệu vừa lạ lẫm đầu đời đối với Duy hay là hình ảnh đăm đõi ngây ngất của H' Nhiêu đã tạo nên một dấu ấn in đậm trong tâm hồn lẫn thể xác của Duy để khi có cơ hội khơi gợi thì bùng lên mãnh liệt chẳng? Nhưng lòng Duy dịu xuống khi thấy con suối chỉ lẳng lặng với dòng nước êm trôi mà không một mây may lưu dấu tích gì bóng dáng người mình mong đợi. Duy đứng nghe

ngóng một lúc, thấy chẳng có động tĩnh gì thì rời con suối buôn Lung đi lên hướng khu nhà mồ.

Ngôi nhà mồ mà trước đây H' Nhiêu đã từng hiện lên múa hát dưới trăng khiến cho lòng dạ Duy xao xuyến ngây ngất vẫn tối tăm im lìm. Duy thất vọng rón rén bước vào khu nhà mồ và tìm đến nơi mà trước đây mình vấp té để sau đó H' Nhiêu đã hôn lên mình. Đóng cũi tắt ngúm với những khúc cây cháy xém dở dang do H' Nhiêu nhúm lửa để sưởi ấm cho Duy vẫn còn đó. Duy ngồi xuống ngay chỗ mà trước đây mình đã ả núp để ngắm nhìn H' Nhiêu múa hát. Ngồi nhìn tới ngôi nhà mồ được một lúc, tưởng như nỗi thất vọng đã quá sức chịu đựng, Duy đứng dậy định dợm bước ra về. Chợt một cơn gió thoảng qua mang theo một mùi hương thơm quen thuộc khiến Duy mừng quá reo lên: “ A..”. Từ trong ngôi nhà mồ của mẹ H' Nhiêu bỗng có mấy ánh chớp rồi một thứ ánh sáng lơ mơ yếu ớt thắp lên. Duy định vùng dậy chạy lên ngôi nhà mồ nhưng chợt nghĩ đó có phải là H' Nhiêu hay không. Nếu một ai khác là sẽ rắc rối cho mình. Duy kiên nhẫn chờ đợi những diễn biến tiếp theo để có thể chắc chắn đó là H' Nhiêu. Và thật đúng như những gì Duy mong đợi, cái bóng dáng thướt tha mà Duy đã từng chiêm ngưỡng như thuở ban đầu dưới đêm trăng ấy nhẹ nhàng bước ra đứng trước lan can ngôi nhà mồ rồi cũng cất tiếng hát nho nhỏ. Đáng lí ra là Duy phải để cho cái không gian và thời gian mộng mị tuyệt vời trước đây tái hiện và thế nào thì H' Nhiêu sẽ vừa múa vừa hát nữa cho xem. Nhưng vì quá vui mừng, Duy đã phóng chạy đến và reo lên: “ H' Nhiêu ơi! Anh đến đây rồi!”. H' Nhiêu quá bất ngờ đến ngọng ngịu không thốt được tiếng nào khi thấy Duy đang ập tới với mình. Cô như muốn đổ xuống bậc thang và ngã vào người Duy. Duy ôm chặt cứng H' Nhiêu như không muốn H' Nhiêu thoát ra nữa. Cả hai lặng đi. Và hai dòng nước mắt của H' Nhiêu bỗng tuôn trào ướt đẫm cả bờ vai Duy. Khi qua hết cơn xúc động, H' Nhiêu nắm tay đánh vào vai vào ngực Duy thùm thụp như trút những nỗi niềm giận dữ đã làm cho cô bức rứt, mong đợi, nhớ nhung bấy lâu nay. Rồi như cơn khao khát được yêu đương, được vuốt ve ân ái dồn nén bấy lâu nay bùng lên, H' Nhiêu nắm tay Duy kéo đi nhanh, băng qua một đám tre lồ ô

đến một cái chòi trống, kín đáo nằm ẩn dưới một lùm cây cổ thụ. Chưa kịp vào chòi, H' Nhiêu đã mềm nhũn tay chân ngã vào Duy. Ánh mắt, bờ môi cô như run rẩy chờ đợi. Và Duy cũng không thể giữ đôi chân của mình được nữa nên quy ngã xuống chòi dưới thân thể ham muốn của H' Nhiêu. Cả hai cuống quýt vào nhau như những cơn sóng vồn vã xoắn xuýt ập vào bờ. Họ muốn nhập thể cùng một; Muốn uống từng hơi thở, từng giọt hồn với nhau. Sự dồn nén khát khao lâu nay khiến cả hai thỏa chí cho đến tận cùng bản năng. Cả hai cứ đắm đuối trong cảm giác yêu đương như thế cho đến khi mệt nhoài và thiếp ngủ đi.

Tiếng gà rừng gáy từ dưới suối buồn Lung vọng lên khiến H' Nhiêu choàng tỉnh. Cô bật dậy tìm áo váy rơi vãi quanh đó rồi mặc vào. Duy cũng thức dậy tìm áo quần mặc vào. H' Nhiêu nói:

- Em phải đi, mặt trời sắp lên rồi!
- Mình đã nói với nhau được gì nhiều đâu mà đi vội vàng?

H' Nhiêu buồn buồn nói:

- Không được đâu chớ! Em phải đi, tối nay gặp nhau sẽ nói được nhiều chớ. Không biết H' Nhiêu là một con ma sao? Ma không chịu được ban ngày đâu!

Duy nghe H' Nhiêu nói thế liền quàng tay ôm H' Nhiêu siết chặt vào mình rồi kề môi hôn vào môi H' Nhiêu. H' Nhiêu cũng để cho mình bị cuốn hút vào nụ hôn của Duy. Nhưng Duy chợt cắn vào môi H' Nhiêu một cái thật đau khiến cô bật kêu lên một tiếng: “ Á..đau..au!” rồi ngã người ra tránh Duy. Duy liền cúi xuống, áp mặt vào bầu ngực H' Nhiêu cắn một cái thật đau nữa. H' Nhiêu vùng vằng: “Đau em!”.

- Nếu biết đau như thế thì em đâu phải là ma?
- Em là ma mà!

Duy siết vòng tay ôm chặt H' Nhiêu vào hơn, nói:

- Em không phải là ma, vì rõ ràng là anh đang ôm thân thể của em đây mà!
- Không, không..ông!

H' Nhiêu chúi mặt vào ngực Duy và hôn lên khắp cơ thể Duy. Cô dường

như muốn làm cho Duy hưng phấn để Duy không phải hỏi thêm điều gì nữa. Duy cũng không kiềm chế được mình và cả hai lại cuồng nhiệt ân ái đến tận cùng cuộc giao hoan. Thế là một lần nữa quá mệt nhoài, cả hai lại ngủ thiếp đi.

Mặt trời gần đứng bóng. Ánh nắng đã xuyên qua kẽ lá, vào chòi và chiếu lên cả H' Nhiêu và Duy. Đến khi nắng như muốn thiêu đốt H' Nhiêu thì cô mới choàng tỉnh. H' Nhiêu hốt hoảng gọi Duy:

- Ôi..Giàng ơi, chết rồi..Nắng đã đốt em rồi. Em phải đi đây!

Duy bật dậy, nói:

- Trời đã gần quá nửa ngày rồi mà em có sao đâu, cứ ở đây xem...
- Không không..em..em là ma. Ban ngày em không thể tồn tại được!
- Sao bây giờ đã gần nửa ngày rồi mà em vẫn...

Duy bỏ dở câu nói vì thấy H' Nhiêu có vẻ yếu ớt, mệt mỏi. Nét mặt cô đang hiện lên một cơn đau hành hạ thân xác thật sự. Duy lo lắng, nói:

- Hay em..em đúng là như thế?
- Đúng..là như vậy đó! Em không chịu được nữa...
- Thế thì tối nay mình gặp nhau ở suối nhé!

H' Nhiêu không kịp nói thêm điều gì nữa vội vàng chạy ra khỏi chòi và khuất bóng sau cây cổ thụ. Duy vội bước theo nhưng không còn thấy bóng H' Nhiêu đâu nữa. Sự việc xảy ra để lại cho Duy bao nhiêu là điều khó hiểu. Chẳng lẽ H' Nhiêu đúng là một con ma thật sự nhưng vì quá yêu thương H' Nhiêu mà Duy không chịu tin vào điều đó. H' Nhiêu đúng là không thể tồn tại được với cực dương. Cô có vẻ sợ hãi và lẩn tránh ánh nắng. Mới lờ lửu lại gần nửa ngày thì rõ là cô đã bị hành hạ đau đớn. Nhưng điều đó phải xảy ra từ khi gà gáy sáng và bình minh chưa ló dạng chút. Người ta nói ma quỷ thường biến đi khi đất trời còn tối tăm kia mà. Tâm trạng Duy lúc này thật là mâu thuẫn với bao nhiêu ý nghĩ trái ngược nhau.

Ông bà ngoại Duy vui mừng khi thấy Duy lẩn thân bước vào. Duy nói dối đôi điều cho ông bà ngoại yên tâm rồi tìm căn phòng mà ông bà ngoại vẫn

dành cho mỗi khi mình về thăm để ngủ. Thật ra thì cha mẹ Duy đã điện hỏi ông bà ngoại từ sáng sớm. Ai cũng đang lo lắng không biết Duy đi đâu nhưng bây giờ thấy Duy về đây thì họ yên tâm. Mặc dù trong lòng họ cũng đang lo sợ không biết rồi sẽ còn chuyện gì xảy ra giữa Duy và con ma H' Nhiêu nữa.

Tối hôm đó, đợi khi ông bà ngoại đã ngủ, Duy lại vào rừng. Chờ H' Nhiêu dưới suối buôn Lung đến quá nửa đêm mà cũng chẳng thấy bóng dáng H' Nhiêu đâu, Duy thất vọng và đi nhanh lên khu nhà mồ. Duy nghĩ có thể H' Nhiêu đi vội vàng quá đã không nghe rõ lời hẹn của Duy nên chắc là cũng đang chờ mình ở đó.

Đến khu nhà mồ, sau khi rảo quanh khắp nơi mà cũng chẳng thấy dấu tích gì của H' Nhiêu, Duy mạnh dạn bước lên bậc thang ngôi nhà mồ của mẹ H' Nhiêu rồi rón rén bước vào trong ngôi nhà mồ. Ánh trăng sáng trưng ở bên ngoài bầu trời cũng không đủ sức làm rõ bên trong ngôi nhà mồ. Một màn đêm nhờ nhờ tối phủ lên những gì mà Duy đã thấy trước đây: Cái hình khối dài dài nằm giữa ngôi nhà mồ mà Duy biết đó là cái quan tài dường như đang động đậy; Và những khối hình tròn, dài, thấp, cao rải rác quanh nhà mồ mà Duy biết đó là những bức tượng gỗ đẽo hình nam nữ có những bộ phận sinh dục to, dài, đang làm tình với nhau dường như cũng đang nhúc nhích. Duy hoảng hốt quay trở ra rồi dụi dụi vào mắt mình và nghĩ rằng đó là do ảo ảnh tâm lý mà thôi. Thấy tất cả đều im lìm, chẳng có dấu hiệu gì cho thấy H' Nhiêu đang ở đây, Duy ra khỏi khu nhà mồ và lần tìm đến cái chòi mà đêm qua cả hai đã ân ái. Căn chòi vẫn lặng lẽ ẩn mình dưới lùm cây cổ thụ. Tâm trạng Duy hoang mang lo lắng chẳng hiểu mình đã làm điều gì cho H' Nhiêu bực bội mà không muốn gặp mình nữa, hay H' Nhiêu là một hồn ma nên sự trở về cõi âm trễ sáng nay đã bị cõi dương triệt tiêu rồi. Nghĩ đến đây Duy cảm thấy hối hận và tội nghiệp H' Nhiêu quá. Cũng là do lỗi Duy níu kéo H' Nhiêu ở lại lúc gà rừng gáy báo hiệu bình minh sắp đến mà thôi.

Duy quay trở lại suối buôn Lung và ngôi trên tảng đá nơi lưu dấu tình yêu thăng hoa không thể nào quên của Duy để chờ đợi H' Nhiêu cho đến khi

nghe tiếng gà rừng gáy thì mới lần thân bước về.

Qua mấy đêm hôm sau, Duy vẫn đợi cho ông bà ngoại, bé Chim ngủ say là chun qua khoảng hở giữa bức tường và cây đòn tay đỡ mái tôn như trước đây Duy đã từng làm rồi băng nhanh vào rừng đến gần sáng thì về. Ông bà ngoại thấy Duy chẳng có một biểu hiện gì quan tâm đến chuyện cũ nữa và cứ đinh ninh rằng đến tối thì Duy ngủ yên một giấc cho đến sáng nên báo với cha mẹ Duy là Duy chỉ biết ăn, ngủ thôi chứ không biết gì đến chuyện trong rừng nữa. Thế là cha mẹ Duy yên tâm và nghĩ rằng thôi thì nhân trong thời gian Duy được nghỉ để trường tổ chức thi tuyển sinh đại học cứ để cho Duy ở chơi trên ngoại vài hôm cũng được.

Quá mệt mỏi và thất vọng vì tìm kiếm và chờ đợi H' Nhiêu mãi vẫn không thấy bóng dáng H' Nhiêu đâu, đêm nay Duy không vào rừng nữa. Tuy vậy, Duy vẫn thao thức không ngủ được. Nằm trên giường mà lòng dạ Duy hướng vào rừng, nhớ tới con suối, thương chuyện trong chòi. Ánh trăng đã vào tận đầu giường mà Duy vẫn chưa hài lòng. Duy muốn căn phòng rộng mở toan ra để như mình đang nằm giữa trời đất, giữa thiên nhiên, giữa núi rừng nên đứng dậy mở hết hai khung cửa sổ. Ngoài trời kia, phía xa xa trên đồi, ánh trăng sáng trưng thế nhưng quả đồi như mờ mờ ảo ảo theo những áng mây bay lơ lửng trên cao. Và gió cứ nhẹ nhàng đung đưa xào xạc cành lá mít phía ngoài cửa sổ phòng Duy. Duy nhìn lên cành mít nơi mà H' Nhiêu trước đây đã ngồi vắt vẻo trên đó rồi nhảy xuống hù Duy khiến Duy mất hồn.

Thấy bầu trời vẫn yên ắng ngoài tiếng côn trùng tí tê âm ỉ, Duy trở lại nằm thường thượt trên giường rồi thở ra. Một lúc sau, Duy ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay. Bỗng từ ngoài góc khung cửa sổ ló dần dần lên một cái đầu xõa tóc rũ rượi. Nhưng loáng một cái thì không thấy nữa. Một lúc sau, cái đầu lại ló dần lên. Lần này gần như lộ diện hoàn toàn đầu, cổ, bờ vai và một gương mặt không ai dám nhìn. Trong cơn mơ nửa thức nửa tỉnh, Duy như nghe thấy mùi thơm quen thuộc. Thế là Duy bừng tỉnh hẳn và choàng mở mắt. Vừa chột thấy một cái bóng hiện trên đầu giường, biết là nó được

chiếu từ cửa sổ vào nhờ ánh trăng, Duy liền quay nhìn ra cửa sổ. Cái bóng đen nhanh như cắt vụt chạy. Duy bật dậy, phóng nhanh ra khỏi nhà và đuổi theo.

- H' Nhiêu! H' Nhiêu! – Duy gọi nhỏ nhưng mạnh vì sợ đánh động đến mọi người.

Duy nhận ra H' Nhiêu là không sai bởi mùi thơm, vóc dáng và áo váy của H' Nhiêu đã in đậm trong tâm trí mình từ lâu rồi. H' Nhiêu cố chạy nhanh qua bên kia đồi để xuống lẩn vào trong những đám cà phê rậm rạp nối tiếp nhau đến tận suối buôn Lung. Nhưng mới chạy đến nửa lưng đồi thì Duy đã bắt kịp sau lưng. Do hoảng sợ nên H' Nhiêu vấp té quỵ xuống và vội quay mặt, cúi gằm để lảng tránh Duy. Nhưng Duy nghe rõ tiếng khóc nức nghẹn trong cổ H' Nhiêu. Duy vừa nói vừa níu vai H' Nhiêu kéo thật mạnh để H' Nhiêu quay mặt lại với mình:

- Sao lại chạy trốn anh chứ? Anh có lỗi gì đâu?

Bị cái kéo giật mạnh quá khiến cho H' Nhiêu không chống lại được. Một khuôn mặt dị dạng, lời lỗm, sếch mắt, méo miệng, lở loét mụt nhọt, cổ giấu trong tóc tai lòa xõa rũ rượi đập vào mắt Duy khiến Duy hết hồn đội bật ngã ra sau. Thế là H' Nhiêu vùng dậy, phóng chạy nhanh qua bên kia đồi.

Duy quá bất ngờ về chuyện mới vừa xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mình nên vẫn bần thần nằm đó mà chưa biết phải làm gì. Khi trấn tĩnh, Duy chán nản đứng dậy, phủi tay rồi lẩn thẫn bước trở lại nhà ngoại. Trong tâm trạng chán chường thất vọng, Duy thấy mình chẳng ham muốn thiết tha một điều gì nữa, chẳng tin vào một điều gì nữa. Một tình yêu hoàn thiện, một ước vọng tương lai, một khát khao trọn vẹn, một sự thần tượng hóa đam mê, một cái đẹp tuyệt đối, nói tóm lại là mọi thứ hiện hữu trong tâm hồn Duy đều sụp đổ. Duy cảm thấy như mình đang mâu thuẫn với chính mình, tình cảm cũng đang lừa dối mình và dường như mọi người cũng đang sống không thật lòng với nhau. Duy nhắm mắt lại và quyết rũ bỏ tất cả để ngủ một giấc bình yên rồi mai trở về Sài Gòn, trở về với một cuộc đời bình lặng như trước đây.

Nhưng con Tạo dường như thường hay ghen tức với tình yêu đôi lứa

nên thường dày dọ họ dùng dằng trong sợi dây tơ vò oan trái nghiệt ngã để họ kiên nhẫn mà gỡ rối được thì mới có hạnh phúc nhiều hơn hay sao ấy? Vậy là Duy cũng đâu có yên tâm bỏ mặc nhiều điều trở trêu khó hiểu của một tình cảm đã quá mật thiết sâu đậm đối với H' Nhiêu được. Sau cơn mê thiếp, Duy choàng tỉnh và chuyện của H' Nhiêu lại ray rứt trong lòng Duy. Bây giờ Duy hết nghi ngờ H' Nhiêu là người nữa rồi. Sự việc hôm qua thì quá đẹp lạ lùng, nay thì dịu dàng thanh khiết, mai thì xấu xí quái dị đến mất hồn như thế thì những điều mà người ta đồn đoán H' Nhiêu là một con ma không phải là không có lí. Nhưng trong lòng Duy vẫn còn mâu thuẫn với bao nhiêu câu hỏi. Duy không hiểu vì sao H' Nhiêu tìm đến mình với một bộ mặt gớm ghiếc, quái dị như thế khi trong lòng đang yêu mình. H' Nhiêu là một con ma thì có thể biến hóa muôn mặt kia mà. Và tại sao H' nhiêu tìm đến mình nhưng lại lánh mặt và trốn chạy khi mình bắt gặp. Có phải H' nhiêu mặc cảm về sự dị dạng xấu xí của mình không? Nếu thật như thế thì sự biến dạng đó là một nhục hình, một sự khỗ sở mà H' nhiêu phải cam chịu. Đến lúc này, Duy mới chợt nhớ lại tiếng khóc nức nghẹn của H' nhiêu lúc cô cứ cúi gằm và quay lưng để giấu mặt. Duy nghĩ có một điều gì uẩn khúc, oan trái ở đây mà H' nhiêu không thể giải thoát cho mình được. Bất giác Duy lại hối hận về những suy nghĩ không tốt với H' nhiêu lúc này. Rồi Duy lại hối hận về cái buổi sáng mà mình đã níu kéo H' nhiêu ở lại để ân ái. Duy biết chắc chắn đây là nguyên nhân khiến cho H' nhiêu phải chịu cực hình như thế. Bây giờ Duy lại thấy thương H' nhiêu nhiều hơn nữa. Và cứ thế lòng dạ Duy như thêu đốt. Duy bật dậy, nhìn ra ngoài khung cửa sổ, hướng mắt lên trời. Thấy trời vẫn còn trăng sao, Duy nhìn đồng hồ treo tường thì mới 2 giờ khuya. Thế là, Duy trèo lên tường, chun qua khe hở rồi chạy nhanh lên rừng.

Khi chưa đến suối buôn Lung, Duy nghe văng vẳng trong gió tiếng khóc trầm uất, ai oán của một cô gái. Tiếng khóc khi thì từ dưới suối buôn Lung vọng lên, khi thì từ khu nhà mồ thoảng đến. Tiếng khóc im bật một lúc rồi bỗng rên rỉ đau đớn xuất ra từ hướng thung lũng đầu nguồn con suối buôn lung. Nhưng một lúc sau thì nó lại phát lên từ khu rừng rậm rạp ở hướng Tây. Hồn ma di chuyển trong hư không hay là gió cuốn tiếng khóc ai

vòng vèo như thế? Duy cũng mặc và đi thẳng xuống suối vì nghĩ rằng chắc H' Nhiêu đang trốn thức ở nơi đó mà thôi.

Nhưng khi xuống suối, Duy đứng ở nơi đó rất lâu vẫn không thấy H' Nhiêu đâu và cũng chẳng nghe tiếng khóc nữa. Thế là Duy đi thẳng lên khu nhà mồ rồi cũng quanh quẩn ở đó rất lâu mà cũng chẳng nghe thấy gì. Chợt Duy nghe thoáng qua theo gió tiếng nói ào ào từ dưới suối buôn Lung vọng lên. Duy liền chạy nhanh xuống với hy vọng là sẽ gặp H' Nhiêu ở nơi đó.

Y Bơ và A Ma Yun đang ngồi nói chuyện trong chòi rẫy cà phê của Y Bơ thì nghe tiếng khóc oan ức của một cô gái vọng lên từ suối buôn Lung. Cả hai lúc đầu thấy sợ đến nổi gai ốc. Nhưng khi nhớ đến lần gặp H' Nhiêu quá duyên dáng quyến rũ ở đó thì cả hai lại muốn xuống suối để xem chuyện gì xảy ra.

Khi Y Bơ và A Ma Yun xuống đến suối buôn Lung thì tiếng khóc im bật. A Ma Yun thấy sợ hỏi Y Bơ:

- Có phải khóc lên từ đây không chớ?
- Nghe vọng lên từ đây mà!
- Chắc là H' Nhiêu đó!
- Không có biết đâu. Nhưng tao cũng nghĩ đó là H' Nhiêu!

Y Bơ bàn với A Ma Yun giả bộ rời khỏi con suối rồi lặng lẽ quay trở lại núp trong lùm tre lồ ô để xem có phải là H' Nhiêu không. Tuy A Ma Yun không đồng tình với Y Bơ vì nghĩ rằng H' Nhiêu là ma thì chắc sẽ biết được hành động này nhưng cũng chịu theo Y Bơ làm thử. Bởi A ma Yun cũng thích gặp và ngắm nhìn H' Nhiêu thêm một lần nữa.

Đúng như Y Bơ nghĩ. H' Nhiêu ngồi trên tảng đá giữa suối, quay mặt về hướng lùm cây mà trước đây Duy đã ẩn nấp để nhìn lên H' Nhiêu tắm. Y Bơ và A Ma Yun rón rén sau lùm tre lồ ô bên bờ suối, vừa nhìn thấy cái dáng dấp, eo lưng thon gọn, cân đối thì biết đó là H' Nhiêu rồi. Chợt H' Nhiêu như linh tính có ai đang ở sau lưng mình liền quay lại. Y Bơ và A Ma Yun há hốc miệng và bật ngửa ra sau, rồi hoảng hốt quay lưng bỏ chạy. Cả

hai bất ngờ vì chạm phải một khuôn mặt quái dị, gớm ghiếc chứ không đúng như những gì mà cả hai hình dung trước đó. Tiếng khóc lại phát lên như đang đeo bám sau lưng khiến cả hai càng cố chạy thục mạng hơn. Khi cả hai chạy đến chòi rẫy cà phê của Y Bơ thì gặp Duy đang đi nhanh xuống suối. Lạ lắm, ngỡ ngàng nhìn nhau một chút rồi Y Bơ và A Ma Yun đi nhanh vào chòi của Y Bơ. Duy thấy lạ về thái độ của Y Bơ và A Ma Yun nhưng rồi Duy đoán chắc họ vừa mới gặp H' Nhiêu dưới suối. Thế là Duy vội chạy nhanh xuống mong sao gặp kịp H' Nhiêu. Thế nhưng khi xuống suối, Duy cũng chẳng thấy bóng dáng H' Nhiêu đâu. Duy liền trở lại rẫy cà phê của Y Bơ với mục đích là tìm hiểu xem có phải vừa rồi họ đã gặp H' Nhiêu không.

Tại chòi của Y Bơ, có ba bốn người cả già lẫn trẻ nữa. Họ cũng ở lại đêm trong những cái chòi rải rác chung quanh đó để canh giữ rẫy cà phê. Khi họ nghe tiếng khóc ai oán thì cũng sợ quá nên chạy đến tụ tập ở đây. Chắc là họ thấy Y Bơ gan dạ nhất trong số họ. Nhưng khi đến đây thì họ lại nghe Y Bơ và A Ma Yun kể lại những gì đã thấy về một bộ mặt quái dị của con ma H' Nhiêu khiến họ lại càng ớn óc hơn. Bỗng họ co cụm với nhau khi thấy Duy đang lấp ló ngoài rẫy. Y Bơ đã nhận ra người thanh niên mà mình đã gặp lúc nãy liền hỏi:

- Có chuyện chi không chớ?
- Không có chuyện gì đâu ạ. Muốn đến làm quen chơi.
- Ôi Giàng ơi..Làm quen cái chi mà làm quen nửa đêm chớ?
- Tôi cũng có rẫy cà phê của ông bà tôi ở gần đây.

Y Bơ bật cười, nói:

- A..thì ra mà cũng sợ con ma H' Nhiêu nữa đó chớ! Vào đây đi cũng được để cho nó thấy đông người mà không dám ám hại mình nữa đâu.

Duy gật đầu bước vào chòi rồi chào mọi người và ngồi xuống cạnh A Ma Yun. A Ma Yun hỏi:

- Mà là người kinh ở buôn làng nào?
- Hà Lan!

A Ma Yun lấy làm vui vẻ. Hẳn rất thích chơi với thanh niên người

kinh ở ngoài Hà Lan. Hãn nói chơi với thanh niên ở ngoài đó có thêm hiểu biết và thấy được nhiều điều văn minh tiến bộ.

- Mà cũng nghe con ma khóc ở dưới suối à? – A Ma Yun nói

- Có nghe! – Duy gật đầu

A Ma Yun chỉ vào Y Bơ và nói:

- Tao và Y Bơ vừa gặp con ma H' Nhiêu ở dưới suối. Ôi Giàng..khuôn mặt nó thật là khủng khiếp. Nếu mà đừng gặp nó thì tao còn thích nó hơn. Nhưng bây giờ mà gặp nữa chắc tao đứng tim mà chết không kịp thở đâu!

Duy giả bộ không biết gì cứ hỏi tới, hỏi tới chuyện về con ma H' nhiêu. Thế là mọi người trong chòi kể nhiều chuyện thật có, thêu dệt cũng có về H' Nhiêu. Nói chung là có nhiều chuyện mà Duy đã biết trước đây rồi. Nhưng có một chuyện mà Duy chưa biết, đó là Y Moan chuyên tìm cách để bắt H' Nhiêu về làm vợ, mặc dù hãn biết H' Nhiêu đã chết và hiện chỉ là một hồn ma thôi. Điều này khiến Duy nhớ lại những nhóm người có những hành vi mờ ám mà mình đã từng gặp trong rừng. Thế là thêm những điều ẩn khuất về H' nhiêu thì càng thôi thúc Duy muốn hiểu rõ hơn về số phận của H' nhiêu. Duy nghĩ chuyện không đơn giản H' Nhiêu chỉ là một con ma lúc hiền lúc dữ, lúc đẹp lúc xấu đâu.

A Ma Yun và Y Bơ muốn thân thiện với Duy nên tỏ ý mời Duy ngày mai vào buôn uống rượu cần. Duy đồng ý ngay vì đây là cơ hội để Duy tìm hiểu thêm về những gì liên quan đến H' nhiêu.

Chẳng khó khăn gì để đi đến buôn Lung. Bởi khi vừa vào rừng thì Duy đã nghe tiếng cồng chiêng vọng đến từ hướng buôn Lung rồi. Ở buôn Lung hầu như ngày nào cũng có cúng. Cúng lành bệnh, được mùa, ma chay, cưới chông; Cúng yang (giàng), cúng yang Sri (thần lúa), cúng yang Dak (thần nước), cúng yang Lon (thần đất)...Duy chỉ cần hỏi vài người về đường đi, lối rẽ thì đã đến được buôn Lung.

Buôn Lung nằm trên một khu đất rộng gần bên một con suối cách suối buôn lung không xa lắm. Dòng nước con suối này cũng từ suối buôn Lung chảy về nhưng chiều ngang của con suối rộng hơn và bằng phẳng hơn. Người dân tộc Ê đê thường hay dựng buôn làng ở gần những con suối để tiện cho việc tắm, giặt, nấu nướng...Trong buôn, từng ngôi nhà sàn dài

khoảng 30 mét đến 40 mét, rộng khoảng 8 mét đến 10 mét xếp hàng đều nhau theo một hướng và cách xa nhau khoảng 10 mét. Khi Duy vừa đến thì A Ma Yun đang đứng trước một ngôi nhà sàn có đông người tụ tập. Vừa thấy Duy là hân reo lên và chạy ra đón. A Ma Yun dẫn Duy trèo lên một bậc thang được đẽo từ một thân cây có đường kính khoảng 30 phân với năm bậc và một hình bầu tròn giống như bầu vú của phụ nữ. Duy cũng làm giống như A Ma Yun là bấu tay vào bầu vú phía trên cùng cho khỏi ngã rồi bước lên bậc thang.

- Hôm nay nhà tao cúng Yang Dak. – A Ma Yun nói - Yang Dak đã giúp nhà tao có cái nước tưới nên được nhiều cà phê đó chứ!

- Yang Dak là...? – Duy hỏi.

- Yang Dak là thần nước. Không có nước là cây cà phê chết hết rồi chứ. Không có cái nước cũng chẳng làm được cái chi. Cây lúa cũng chết! Cây bắp cũng chết! Con người cũng chết luôn!

Y Bơ cũng đang có mặt và đang ngồi giữa sàn cùng với nhiều người cả nam lẫn nữ. Ai cũng kéo cái vòi (cần) cong vút cắm từ ché rượu vào miệng mình để hút. Tuy ở giữa sàn đã có nhiều cái ché rượu lớn nhưng A Ma Yun cũng bưng ra một ché rượu khác chỉ nhỏ bằng nửa cái ché rượu kia cho Duy. Hân tháo miếng lá bít kín miệng ché rượu ra, đổ nước sôi vào và cắm một cái vòi dài rồi đặt một đầu vòi vào miệng Duy.

- Hân thích mày nên mày đặt biệt đó! – Y Bơ ngồi bên cạnh nói - Rượu của mày hồng hồng chứ không có vàng vàng như mấy ché rượu này đâu. Ngon lắm đó chứ!

Duy cũng nhận ra điều đó vì cái ché của Duy khác với mọi người và chỉ có một mình Duy uống chứ không chung nhau như những người khác.

- Hân ở ngoài cái làng Hà lan vô nên phải tử tế chứ! – A ma Yun nói – Mày ở đây ngày nào cũng uống, thường rồi chứ!

Y Bơ cười rồi nhìn theo ánh mắt Duy. Duy đang chú ý tới những hình thù được khắc trên một cặp ngà voi dựng một bên nhà sàn mà Duy đã từng thấy trên những cái cột ở trong ngôi nhà mồ của mẹ H' Nhiêu. Thế là Y Bơ giải thích:

- Cặp vú của phụ nữ đó chứ!

Thấy Duy trở mặt chưa hiểu gì, Y Bơ nói tiếp:

- Cặp ngà voi là cặp vú. Những cái hình khắc trên đó là cặp đùi, cái háng, cái bẹn và các bộ phận sinh dục của nữ thần Hơ Kroih đó chứ!

- Nữ thần Hơ Kroih là...?

- Nữ thần Tây Nguyên! – A Ma Yun nói – Thần làm nông, làm rẫy đó mà!

Bỗng những người đàn ông ngồi sát bên vách tre nhà sàn đánh vào những cái cồng, chiêng bằng những cái dùi cây vang lên từng hồi. Mỗi cái cồng có một cái bầu nùm tượng trưng cho mỗi bộ ngực của phụ nữ sung sức, khỏe khoắn. Một vài anh vừa đánh cồng vừa vỗ úp bàn tay vào bầu nùm vú làm cho âm thanh khi vang khi lịm nghe rất hứng thú. Còn những cái chiêng thì âm thanh nghe bè và thấp hơn. Khi cồng, chiêng được đánh dồn dập hơn thì một con heo lớn đã thui sạch lông được đem ra để giữa sàn. Hai người đàn ông chặt heo ra thành từng cục thật nhỏ. Một phần ba số đó được đem bỏ vào nồi lớn, luộc sơ cùng với một vốc muối, rồi múc cho những người có mặt trong nhà sàn mỗi người vài cục để ăn. Hai phần ba số cục thịt còn lại được chia rất nhiều phần nhỏ để trên mỗi miếng lá chuối nhỏ. Có lẽ khi nghe tiếng cồng, chiêng liên hồi thì dân trong buôn đã hiểu nên vội đến rất đông để nhận mỗi người một phần thịt này. Duy cũng được A Ma Yun mang tới cho một chén thịt đã luộc với muối. Tuy chưa quen nhưng Duy cũng phải ăn cho vừa lòng A Ma Yun. Chợt Y Moan và Y Ru từ dưới bậc thang bước lên làm cho nhiều người đang ngồi uống rượu Cần có vẻ khép nép. A Ma Yun thì khó chịu quay mặt đi nhưng cha mẹ của A Ma Yun thì lo lắng đi ra cửa đón Y Moan và Y Ru. Tuy Duy chưa biết đó chính là Y Moan và Y Ru nhưng Duy đã từng gặp họ với những hành động mờ ám trong rừng rôi. Và riêng với Y Ru thì cũng đã có một lần hấn sai con gái H' Thanh dẫn đường cho Duy khi Duy đi lạc trong rừng.

- Cái thằng ăn mặc quan trọng đó là Y Moan chuyên đi tìm bắt con ma H' Nhiêu về làm vợ mà đêm qua tao đã kể cho mày nghe đó. Còn cái thằng có râu đi với Y Moan là Y Ru, chồng của dì con ma H' Nhiêu.

Bây giờ Duy mới quan sát kỹ hơn về Y Moan. Khác với mấy lần mà Duy đã gặp trong rừng trông bụi bặm hơn thì lúc này hấn có vẻ là một tay đại gia buôn bán. Hấn ăn mặc lịch sự và áo quần hấn đắt tiền hơn những

người đàn ông khác trong buôn. Khác với Y Ru để râu tóc bờm xờm, hăn thì mặc may mắn nhụi sạch sẽ. Phong thái của hăn cũng tỏ vẻ hiểu biết hơn người. Tuy da ngăm, trán vồ nhưng bù lại cái mũi của hăn thẳng, cao nên nhìn hăn cũng không bặm trợn lắm. Khi mới vừa vào nhà, hăn đã nhận ra Duy là người lạ và định đến ngồi cạnh Duy. Nhưng khi hăn thấy A Ma Yun đang ngồi bên cạnh Duy thì hăn lảng qua ngồi gần chỗ dựng cặp ngà voi. Và rồi hăn bỗng chú ý và đưa tay vuốt vuốt cặp ngà voi. Ông Ma Rốt, cha của A Ma Yun thấy Y Moan thích liền nói:

- Tao không bán nó đâu. Tao quý nó lắm. Cặp vú này phù hộ cho tao được nhiều cà phê để bán cho may đó chứ!

- Tui cũng thích nhưng không bán thì thôi! – Y Moan nói – Nhưng còn nợ tui bao nhiêu có nhớ không?

- Nhớ chứ.. Để chờ cà phê chín đó. Nhưng bây giờ tao cần thêm tiền để cúng cho nữ thần Hơ Kroih.

- Cần bao nhiêu?

- May có đem theo thì đưa cho tao luôn chứ!

Y Moan gật đầu nhưng A Ma Yun buột miệng nói:

- Không có mượn nữa đâu! Không cần cúng nữa đâu!

- Tại sao may không cho cúng, không muốn mượn nữa chứ? – Ma Rốt tức giận quát lớn – Cho thần Hơ Kroih bỏ chết đói may đi!

- Nhưng Y Moan mua cà phê rẻ quá! – A Ma Yun bực bội, nói.

- Nếu may chê rẻ thì bán cho người khác chứ! – Y Moan cười mỉa, nói.

- Đừng có nghe cái thẳng này chứ! – Ma Rốt hết hoảng nói – Chẳng có ai cho mượn cái tiền trước đâu. Chỉ Y Moan là có cái bụng tốt thôi. Cả vùng này không có ai có tiền để mua cà phê như Y Moan đâu. Có cà phê mà không biết bán cho ai thì cà phê thúi mất.

- Để tui đem lên phố bán cho! – A Ma Yun nói.

- Nhưng nhà may nợ của tao bao nhiêu tiền rồi biết không chứ? – Y Moan nói.

- Tao không biết đâu! – A Ma Yun vùng dậy bỏ đi xuống nhà sàn.

- May không biết cũng đúng đó! – Y Moan nói vói theo – Vì Ma Rốt đâu có nói mượn bao nhiêu tiền cho may đi học đâu chứ!

Duy ngồi một chút rồi cũng lẳng lặng đi theo A Ma Yun. Y Moan chỉ để ý Duy là người lạ mặt thôi nhưng không bận tâm nhiều lắm. Chắc là hẳn chưa biết giữa H' Nhiêu và Duy có một sự liên hệ mật thiết. Còn Y Ru cũng chẳng nhớ ra đã một lần gặp Duy trên rẫy của hẳn. Khi xuống khỏi nhà sàn thì A Ma Yun đã đứng đợi Duy ở đó.

- Tao ghét cái thằng Y Moan này lắm. Cả vùng này đều phải bán cà phê cho hẳn với giá như cho đó chó! Tại vì hẳn có tiền cho người ta mượn trước khi cà phê ra trái. Con gái trong buôn hẳn muốn là được nhưng hẳn chỉ yêu con ma H' Nhiêu thôi. Nếu hôm trước mà để cho hẳn gặp con ma H' Nhiêu xấu xí như thế thì chắc là hẳn cũng không mê nữa đâu chó!

Duy thấy Y Ru rời khỏi nhà sàn của A Ma Yun đến trước một ngôi nhà sàn khác cách nhà A Ma Yun khoảng 30 mét rồi gọi thật lớn: “H' Mây..ây, H' Mây ơi!”.

- Chắc H' Mây về thăm bà con đó. Nhà của con ma H' Nhiêu đó mà! - A Ma Yun nói.

H' Mây gửi phía sau nhiều thứ như bầu bí, gạo, bánh, những bầu nước...cho cái lưng chị phải oằn lại và đang từ trên nhà sàn của H' Nhiêu dò dẫm bước xuống bậc thang một cách nặng nhọc. Sau chị là H' Thanh, con bé đã từng dẫn đường cho Duy, cũng gửi một gửi nhỏ hơn nhưng trông cũng có vẻ quá sức so với tuổi của nó. H' Mây và H' Thanh xuống khỏi nhà sàn rồi đi theo Y Ru vào rừng. Y Ru khỏe mạnh thế mà trên tay chỉ cầm một cái xà gạc nên đi thoăn thoắt khiến cho mẹ con H' Mây vừa thở vừa cố bước theo cho kịp. Duy định theo H' Mây để tìm hiểu thêm về H' Nhiêu nhưng thấy có Y Ru bên cạnh H' Mây nên thôi.

Bây giờ tiếng đồn thổi ở buôn Lung đêm nào cũng có tiếng khóc ai oán lẫn tiếng cười trên cột của con ma H' Nhiêu khiến cho ai cũng sợ mà không dám bén mảng đến hoặc đi qua đó nữa. Có nhiều người đi vòng vèo trong rừng để lên rẫy tuy xa hơn nhưng họ tránh được con suối buôn Lung. Riêng Duy thì lại khác, đã mấy đêm liền Duy lang thang quanh con suối để chờ tiếng khóc cất lên xem nó xuất phát từ đâu mà tìm đến nhưng vô vọng. Nhưng đêm nay, Duy chợt nghe trong gió có tiếng khóc âm ỉ. Tuy chưa biết

nó xuất phát từ đâu vì nó theo gió lúc thì vọng đến từ hướng suối, lúc thì vọng lại từ khu nhà mồ, có khi thì lại hòa cùng với tiếng suối đầu nguồn từ thung lũng hướng Nam, Duy cứ chạy nhanh xuống suối buôn Lung. Ở đó một lúc, Duy chẳng thấy có động tĩnh gì thì chạy lên khu nhà mồ. Nhưng khi lên khu nhà mồ thì Duy nghe tiếng khóc xuất phát từ hướng thung lũng. Thế là Duy đi nhanh về hướng thung lũng. Nhưng đi được nửa chừng thì tiếng khóc không còn vọng lại bên tai Duy nữa. Duy quyết định vẫn cứ xuống cái thung lũng này xem sao. Bởi Duy nghĩ chắc ở đây cũng là một nơi xuất hiện nữa của H' Nhiêu mà cô chưa nói cho Duy biết.

Duy cúi thấp người để dò dẫm bước xuống triền dốc. Cái thung lũng này như rừng nguyên sơ chưa ai khám phá. Các loại cây Sơn, Búng, Sú, Dầu Mít, Mít Nài, Giáng Hương, Sắn Bùn...to cao cắm từ dưới thung lũng vươn lên bằng cả ngọn đồi phía trên giáp với thung lũng. Từ đồi cao bỗng dựng há ra một góc như miệng hang rồi trào ra những mạch nước ngầm, chảy xuống tưới mát thung lũng để cuối cùng tập hợp lại thành một dòng nước xuôi về suối buôn Lung. Cái miệng hang này chính là nơi mà H' Mây đã xuống gặp H' Nhiêu để đưa cho H' Nhiêu mấy cuốn sách học vi tính. Chợt nghe tiếng bật lửa ga và mấy ánh chớp sáng, Duy liền ẩn mình vào một bụi cây rậm. Ở đây cây cối rậm rạp quá, ánh trăng ít lọt xuống được nên khung cảnh lờ mờ tối. Một tiếng động sột soạt cách chỗ Duy đứng khoảng 20 mét làm cho Duy nhận ra ở đó có một bóng người. Bóng người như đang nghe ngóng tìm tòi một điều gì. Duy chẳng biết đây có phải là H' Nhiêu không mà sao thường H' Nhiêu xuất hiện với khoảng cách như thế chắc chắn là đã nghe mùi hương thơm. Hay bây giờ H' Nhiêu đã xấu xí nên hết thơm tho rồi? Cái bóng bỗng di chuyển xuôi về hướng thung lũng ngược với đồi cao. Duy cũng bám theo và giữ khoảng cách như thế. Khi đến đoạn thung lũng nhỏ dần, hai bờ triền thung lũng hẹp lại thành hai triền suối với một dòng nước chảy mạnh về suối buôn Lung thì cái bóng dừng lại. Đến lúc này, nhờ cây cối không còn rậm rạp nữa nên Duy đã dễ dàng nhận ra cái bóng không phải H' Nhiêu mà chính là Y Ru. Y Ru đảo mắt nhìn quanh một chút rồi đến vén một lùm cỏ mắc cỡ giăng mắc rậm rạp lên. Sau khi yên chí ở đó vẫn còn y nguyên những thứ mà hẳn quan tâm thì hẳn

rời khỏi suối và đi thẳng về hướng buôn Lung. Duy đợi cho Y Ru đi thật xa rồi đến vén bụi cỏ mọc cỡ lên xem ở đó có những thứ gì mà Y Ru lén lút như thế. Thì ra phía trong lùm cỏ rậm rạp, phủ cao quá đầu kia là những khúc cây dài khoảng 2 mét, đường kính khoảng 30 phân. Duy nghĩ chắc đây là những loại gỗ quý nên Y Ru mới giấu kín như thế. Và chắc là nó phải có một sự liên hệ nào đó với Y Moan, bởi Y Ru làm việc cho Y Moan, mà Y Moan thì rất có vẻ là ông chủ của Y Ru. Nhưng mục đích bây giờ là tìm H' Nhiêu nên Duy không lưu tâm để hiểu thêm làm gì những điều không liên quan đến H' Nhiêu. Thế là Duy trở lại con suối buôn Lung và ở đó một lúc rất lâu với hy vọng H' Nhiêu sẽ xuất hiện. Đêm vẫn trôi đi trong cõi lặng của rừng rú. Trăng sắp tàn và Duy vội trở về nhà.

Tiếng đồn thổi về con ma H' Nhiêu ngày càng nhiều và càng ghê gớm rùng rợn hơn. Nhưng sự tìm kiếm trông mong gặp gỡ của Duy thì càng vô vọng. Duy không thể ở lâu hơn nữa vì phải về Sài Gòn để chuẩn bị làm luận văn tốt nghiệp. Tình yêu đối với H' Nhiêu cũng quan trọng nhưng sự nghiệp thành danh cũng quan trọng không kém đối với Duy. Thế là Duy hứa trong lòng sẽ trở lại với H' Nhiêu sau khi bảo vệ thành công luận văn tốt nghiệp.

Trung kim
Yêu con Ma
Chương 5
Đại gia Y Moan

Trạm thu mua của Y Moan ở Buôn Ma thuật trưa nay quan khách đến rất đông. Quan khách có cả những vị chức sắc từ cấp tỉnh xuống cấp phường. Người ta thấy có cả ông Lý, chủ tịch xã Hà Lan, phó chủ tịch kiêm trưởng công an Y Ban, già làng Y Mút. Biển hiệu trạm thu mua cà phê Ban Mê bây giờ đã được thay thế một biển hiệu lớn, đẹp với cái tên thương hiệu là Công Ty TNHH – XNK, TM & DV Ban Mê. Hóa ra hôm nay Y Moan vừa được cấp giấy phép lên đời cái trạm thu mua cà phê của hắn thành công ty hoạt động đa ngành nên hắn mở tiệc khai trương. Hắn tay bắt mặt mừng đón tiếp các vị quan khách vào bàn tiệc. Theo cung cách và câu chuyện của Y Moan thì phần nhiều các vị này đã có quen biết không ít thì nhiều với hắn từ trước rồi. Chứng tỏ trong vấn đề giao tiếp làm ăn Y Moan rất khôn khéo nên mới có một sự quan hệ rộng rãi như thế. Già làng Y Mút, ông Y Ban và ông chủ tịch Lý tuy có vẻ quê mùa hơn những vị khác nhưng Y Moan cũng dành thời gian để tiếp đãi họ. Hắn nói với Y Ru giữ chân họ lại để tiếp đãi tăng hai khi khách khứa đã ra về hết.

- Mà bữa nay giàu có rồi đừng có quên buôn làng nghe! – Già làng Y Mút nói.

- Không có quên đâu. – Y Moan nói – Nhưng tui không có thời gian làm việc cho xã, cho buôn nữa.

- Mà có mua cà phê cho dân nữa không chứ? – Y Ban nói – Dân không biết bán cà phê cho ai đó.

- Y Ru sẽ cầm cái tiền của tui, đưa cho dân làng, rồi lấy cà phê về cho tui chứ. - Y Moan nói.

Y Ban biết Y Moan từ trước tới giờ rất hăng say trong chuyện săn lùng để bắt con ma H' Nhiêu nên cười, nói:

- Mà không làm việc cho buôn cho xã nữa thì ai đi bắt con ma H' Nhiêu chứ. Chắc là con ma H' Nhiêu mừng lắm đó!

- Mà y có biết con ma H' Nhiêu bữa nay dễ sợ lắm không, xấu xí lắm không? Tối nào cũng về khóc trong rừng đó! – Già làng nói.
- Biết chớ! – Y Moan nói – Người ta nói nhiều lắm chớ!
- Hay là mà y chán bắt con ma vì nó xấu xí quá rồi.

Y Ban nói đùa nhưng Y Moan cười khinh như tỏ ý là hẳn hiểu biết tất cả mọi việc hơn cả họ nữa kìa. Đúng là Y Moan hiểu về con ma H' Nhiêu hơn người ta tưởng. Hẳn biết con ma H' Nhiêu lúc thì đẹp như thần tiên, khi thì xấu xa ghê tởm từ lâu rồi. Ngay cả từ khi H' Nhiêu sắp thành ma thì đã là một cái thân xác lờ lói tởm lợm rồi. Rồi sau khi thành ma lại hóa một cô gái quyến rũ lạ kì. Nhưng người ta thì cho rằng đã là ma rồi thì biến hóa như thế nào mà chẳng được, còn Y Moan thì lại không nghĩ như vậy. Thế nên hẳn có đời nào mà bỏ đi một cuộc tình mà hẳn đã sống, đã làm tất cả cũng vì nó. Trong lòng hẳn, H' Nhiêu chắc chắn đẹp hơn hết tất cả những người con gái khác trên thế gian này.

Khi Y Ban, già làng Y Mút và ông Lý ra về, Y Moan nhét vào túi của mỗi người một phong bì tiền cũng giống như hẳn đã làm với những vị quan khách kia.

- Ngày mai Y Ru vào rừng chở cà phê thu mua của dân để ở trong rẫy về phơi sấy nhờ mấy anh giúp cho với đó! – Y Moan nói.
- Được chớ! – Y Ban nói – Mua cà phê thì đi chở về nghe! Để ở trên rẫy người ta lấy trộm thôi chớ!

Những người dân tộc Êđê trả nợ cà phê cho Y Moan thì chỉ cần hái trái cà phê chứa trong bao, để lại trong chòi tại rẫy của mình. Y Moan sẽ cho người đem xe vào tận nơi để chở về công ty của hẳn. Có những rẫy cà phê trái mới hươm hươm, Y Moan cũng vội cho người đến tót hết để trừ nợ. Thế nên có những người sau khi thu hoạch cà phê xong thì tay trắng vẫn hoàn trắng tay. Và thế là phải vay mượn lại tiền bạc của hẳn để cúng

giàng, để làm vụ mùa cà phê kế tiếp. Nhạy bén hơn, Y Moan biết người dân buôn làng đang ham muốn sống tiếp cận với những vật dụng hiện đại như xe máy, điện thoại di động, ti vi, máy đĩa...nên hẳn cho người ta mua những thứ này ở công ty của hẳn trước, rồi trả bằng cà phê khi đến mùa thu hoạch cũng được.

Y Ru dẫn đầu hai chiếc xe cày Ku Bo Ta loại lớn kéo theo sau hai chiếc rờ mọc vào rẫy của A Ma Yun chở cà phê về. Hẳn chất đầy những bao tạ cà phê trên rờ mọc thứ nhất nhưng đến rờ mọc thứ hai hẳn chỉ chất có một nửa rồi hẹn với ông Ma Rốt sẽ vào chở tiếp nữa.

- Sao anh không chở hết luôn cho nhà tui có thời gian để làm việc khác chứ? - A Ma Yun nói.

Y Ru không thèm trả lời với A Ma Yun mà cho xe đi. A Ma Yun đợi cho xe chạy một đoạn thì chạy dõng theo phía sau để xem Y Ru còn chở gì nữa. Sự nghi ngờ Y Ru có chuyện mờ ám của A Ma Yun tỏ ra có lí. Y Ru cho xe cày chạy đến triền suối cuối thung lũng nơi đã có lần Duy phát hiện ra những khúc gỗ quý mà Y Ru đã giấu thì dừng lại. Hẳn cho người xuống vác hết những bi gỗ lên chất phía dưới rờ mọc, rồi chất những bao cà phê lên trên. A Ma Yun mon men đến gần để xem rõ đó có phải là gỗ quý hay không, chứ hành động lén lút như thế thì dư biết chuyện này là bất hợp pháp rồi. Khi thấy A Ma Yun đến gần và cứ muốn xăm xoi vào những bi gỗ, Y Ru nói:

- Cái rẫy của mày ở đâu, sao mà đến đây soi mói vào chuyện của người khác vậy há!

- Tui vô tình ngang qua đây thôi. - A Ma Yun nói – Nhưng có phải anh chở gỗ lâu cho Y Moan không chứ?

Y Ru lặng thinh một chút rồi nói:

- Đúng cũng được mà không đúng cũng được. Nhưng tao khuyên mày đừng xía vô chuyện của Y Moan. Cha mẹ mày còn nợ Y Moan rất nhiều tiền. Mày có muốn còn cái cơm, cái áo để ăn, để mặc không chứ!

- Nhưng làm cái chuyện sai trái thì không có được đâu!

Y Ru tức giận khi nghe A Ma Yun nói vậy liền xông tới nắm cổ áo A Ma Yun quát lên:

- Mà muốn chết hả A Ma Yun!

A Ma Yun thấy Y Ru dữ dằn quá nên lặng thinh. Y Ru buông A Ma Yun ra khi thấy A Ma Yun đã sợ mình, nói:

- Mà hiền vậy là đúng đó!

A Ma Yun lẳng lẳng bỏ đi nhưng Y Ru đã bắt gặp ánh mắt không khuất phục của A Ma Yun. Y Ru nghĩ chắc phải về nói điều này cho Y Moan biết. Chợt Y Ru thấy ai như H' Mây từ phía trên đồi đang đi nhanh xuống thung lũng. Thế là hấn đi nhanh xuống suối, len lỏi qua cây cối rồi đi ngược lên hướng thung lũng để đón đầu H' Mây. Nhưng khi Y Ru đến gần được với H' Mây rồi thì hấn lại không chạm mặt với H' Mây, mà theo dõi xem H' Mây đi đâu. H' Mây quan sát chung quanh một chút để xem có ai nhìn thấy hành động của mình hay không, rồi đi ngược lên cái mồm hang, nơi mà H' Mây đã từng gặp H' Nhiêu. Đến trước miệng hang, sau khi nhìn quanh một lần nữa, thấy chẳng có ai, H' Mây chạy vội vào trong. Khi Y Ru cũng định len chạy vào xem thử thì lại thấy H' Mây chạy ra và nhanh chóng rời khỏi nơi đó. Đợi cho H' Mây đi một lúc, Y Ru đi vào hang. Cái hang sâu, rộng bằng một căn nhà nhỏ. Trong hang có những vật dụng nấu nướng, chăn mùng, va li áo quần và có cả gương, lược, bàn chải đánh răng. Nói chung là có đủ những thứ cần thiết hơn cả những vật dụng có ở trong một chòi canh giữ cà phê trên rẫy. Nhưng cái hang lạnh tanh chẳng có ai. Y Ru quan sát trong hang một lúc rồi như chợt hiểu ra điều gì thì gật gật đầu, mỉm cười. Hấn quay trở lại với hai chiếc xe cà phê chở cà phê rồi cho xe đi thẳng lên phố Buôn Ma Thuột.

Vừa thấy xe chở cà phê lên tới, Y Moan vỗ tay khen ngợi. Y Ru nhảy xuống khỏi xe cà phê và ra hiệu cho lái xe chạy thẳng vào sâu trong công ty. Y Moan đến vỗ vai Y Ru:

- Có gỗ chứ?

Y Ru gật đầu:

- Nhưng tui có tin này chắc là Y Moan thích hơn đó!
- Tin gì chớ!
- Về con ma H' Nhiêu đó!

Y Moan sáng mắt lên. Đúng là H' Nhiêu đối với Y Moan quý giá hơn tất cả những gì mà hắn đang có. Y Moan hấp tấp hỏi:

- Ban ngày mà Y Ru gặp con ma H' Nhiêu sao?
- Không, không gặp! Nhưng tui biết chắc chắn con ma H' Nhiêu sẽ xuất hiện ở đó.
- Tui sẽ thưởng cho nếu đúng như vậy mà.
- Y Moan hứa nhiều rồi, nhưng tui chưa tin cái bụng của Y Moan đâu!
- Tin chớ. Tui sẽ trừ nợ cho H' Mây đó!
- Y Moan đã hứa từ khi đổi được cái nồi đồng đó.

Vừa nghe Y Ru nhắc đến cái nồi đồng, Y Moan giật mình, nhìn ra chung quanh rồi nói:

- Tui nhớ mà, nhớ mà! Nhưng H' Mây nợ của tui chớ Y Ru có nợ tui đâu mà lo chớ. Thương H' Mây quá mà. Còn mấy cô gái bán bia đã có ăn nằm với họ rồi thì sao chớ?

Đến lượt Y Ru lại giật mình, lặng thinh, bởi Y Moan đã cho ăn ngủ với gái điếm nhiều rồi, nếu bây giờ Y Moan đòi lại những khoản tiền đó thì hắn lấy đâu mà trả. Và lại, Y Moan mà nói với H' Mây cái khoản nợ này thì chắc H' Mây sẽ bỏ hắn mà cưới chồng khác. Thôi thì hưởng lương của Y Moan thì phải làm việc cho hắn chứ sao. Nghĩ thế nên Y Ru không đòi hỏi gì thêm nữa mà chỉ mong Y Moan cho được gì thì tốt, còn không thì thôi.

Tuy thế, Y Ru biết mình đã làm cho Y Moan rất nhiều việc mà chắc chắn Y Moan không thể nhờ ai được ngoài hắn. Bù lại, Y Moan hứa hẹn rất nhiều nhưng trả công cho sự trung thành của mình chẳng tương xứng tí nào. Có hai điều quan trọng nhất trong lòng Y Moan là được H' Nhiêu yêu rồi lấy H' Nhiêu làm vợ và sở hữu cái nồi đồng, vật di truyền của mẹ H' Mây, H' Nhiêu. Và một trong hai điều tưởng chừng như chỉ có Y Ru mới

giúp cho Y Moan thực hiện được đã hoàn thành khiến Y Moan vô cùng mừng rỡ. Y Ru đã phải hết lời ngon ngọt, H' Mây mới chịu đối với Y Moan lấy một cái máy đĩa nghe nhạc hiện đại cùng nhiều áo, yếm (váy) thời trang. Nhưng nhiều lúc Y Ru tự hỏi: Với H' Nhiêu thì Y Moan bỏ công sức như thế là phải rồi, bởi hẳn yêu H' Nhiêu. Còn cái nôi đồng, với niềm vui thích thú thôi, sao hẳn vẫn hoài công, phí của như thế nhỉ?

Đêm nay, bầu trời chỉ có những vì sao lấp lánh trên cao nên không đủ soi sáng khu rừng buôn Lung. Nhưng cái miệng hang dưới đồi, nơi mà Y Ru biết được nhờ theo dõi H' Mây, bỗng dưng xuất hiện bốn, năm cái bóng đen cầm đèn pin quét qua lại vào những mạch nguồn khởi đầu của suối buôn Lung và những cây cối rậm rạp. Một lúc sau, những bóng đen tiến sâu vào trong hang. Họ chợt thối lui khi thấy phía trong góc hang có một cô gái xoa tóc nằm bất động. Vài người trong số họ càng hoảng hơn khi nhìn thấy khuôn mặt lở loét, sưng tấy của cô gái. Nhưng một người chẳng sợ gì cả đã đến lung lay cô gái. Cô gái ấy không ai khác hơn chính là con ma H' Nhiêu. Và người đến lung lay H' Nhiêu chính là Y Moan. Thấy H' Nhiêu vẫn nằm bất động, Y Moan gọi mấy người kia đến khuôn H' Nhiêu qua một cái cáng, trùm lên người H' Nhiêu một cái chăn, rồi đưa H' Nhiêu lên đồi. Từ phía trên đồi, đã có hai chiếc xe hơi nhỏ đang chờ sẵn. Họ đưa con ma H' Nhiêu lên xe và lặng lẽ rời khỏi khu rừng buôn Lung trong đêm.

Đúng là Y Moan có công với những buôn làng trong xã Hà Lan . Kể từ đây, chẳng còn ai nghe tiếng khóc âm ỉ, tí tê vắng vắng trong rừng nữa; Và cũng chẳng còn lo sợ bị quấy phá, cưỡng hiếp, giết hại, trộm cướp cà phê nữa.

Bây giờ, làm như là thời cơ của Y Moan, hẳn phát lên như điều gặp gió. Không chỉ ở những cơ sở sản xuất thu mua cà phê xuất khẩu, những trung tâm thương mại dịch vụ trong tỉnh, mà hẳn còn mở chi nhánh ở các tỉnh khác nữa. Nhất là ở Sài Gòn. Hẳn mua bán nhà cửa, xây dựng biệt thự

và văn phòng cho thuê. Một đội banh được hãn thành lập và tài trợ mang tên công ty hãn nhằm để quảng bá thương hiệu của hãn. Hãn quen biết không chỉ các quan chức cấp tỉnh mà cả những quan chức cấp bộ. Ai cũng khen ngợi hãn nhạỵ bén trên thương trường. Nhà nước có lẽ cũng sắp cấp bằng khen cho hãn. Mỗi lần hãn về buôn, không chỉ già làng và bà con chúc tụng hãn mà cả chính quyền xã từ ông chủ tịch xuống đến anh xã đội trưởng dân quân cũng niềm nở đón tiếp hãn như là một vị thượng khách. Hơn nữa, qua sự loan truyền của Y Ru, ai cũng nể phục, ngợi khen Y Moan đã diệt được họa con ma H' Nhiêu để bây giờ họ được yên tâm lên rẫy.

Y Moan chở Y Ru bằng xe mô tô 250 phân khối vừa dừng lại trước trụ sở Ủy ban xã Hà Lan thì ông Y Ban chạy ra tay bắt mặt mừng:

- Ở trên phố thì mày đi xe hơi, về buôn thì mày đi xe máy để giả bộ nghèo chớ!
- Không phải đâu! – Y Moan cười, nói – Về rừng đi xe máy tiện hơn đó mà!

Y Moan vào trụ sở UB xã và nhìn quanh chỗ làm việc của cán bộ xã một lúc rồi nói:

- Chỗ làm việc cho dân mà nghèo quá. Xây lên cho đàng hoàng chớ!
- Không có tiền đâu! – Y Ban nói – Dân mình bây giờ không có tiền để đóng góp nữa. Càng làm càng túng thiếu. Mua nợ cái phân, cái dầu để làm đến khi có cà phê không đủ trả. Càng làm nhiều càng nghèo đó chớ!
- Y Moan sẽ cho tiền nghe!

Cả chủ tịch Lý và Y Ban reo lên:

- Hứa rồi đó nghe! – Y Ban nói.
- Y Moan không có nói chơi đâu mà! – Y Moan nói.

Y Moan hứa sẽ giao cho Y Ban và chủ tịch Lý một khoản tiền để xây trụ sở Ủy ban. Xây hết bao nhiêu tiền thì tùy. Nếu còn thừa tiền thì biểu lại cho Y Ban và chủ tịch Lý gọi là tiền chi phí cho công sức của hai ông bỏ ra đốc thúc xây dựng. Sau khi xây xong chỉ cần ghi tên thương hiệu của Y Moan tài trợ ở bên một góc nhỏ của trụ sở Ủy ban xã thôi.

- Y Moan còn một việc muốn nhờ các anh đó! – Y Moan nói.

- Nhờ mười việc cũng được chớ một việc ăn thua gì chớ! – Y Ban nói
- Có 5 người trong buôn mắc nợ Y Moan không trả được. Bây giờ họ muốn giao cái rẫy cà phê cho Y Moan luôn. Nhờ các anh làm giấy tờ chuyển tên cho Y Moan đó.
- Được chớ, được chớ! – Chủ tịch xã nói.
- Hay quá mà! – Y Ban reo lên – Y Moan mà gom rẫy cà phê lại như thế thì mai một cũng thành một đồn điền lớn đó chớ! Dân buôn làng mình bây giờ nghèo quá rồi, chắc phải đi làm thuê cho Y Moan như hồi xưa cha mẹ mình đi làm thuê cho tụi Tây thôi.
- Thì Y Moan sẽ trả lương chớ! – Y Moan cười, nói
Y Ban bỗng nhiên nghiêm mặt nói:
- Nhưng hãy coi chừng thằng A Ma Yun đó! Nó nói mày chặt gỗ quý trong rừng đem bán lậu đó!
- Thằng A Ma Yun đang căm tức tui cái vụ đánh nó vì nó đòi đưa H' Leo đi bệnh viện giữa đêm khuya thì nó nói tầm bậy tầm bạ đó chớ.
- Tao cũng nhớ cái đêm đó nên tao đâu có tin. – Y Ban nói
Y Moan chở Y Ru phóng nhanh vào buôn Lung, rồi đi thẳng lên nhà sàn của ông Ma Rớt. Vừa thấy mặt Y Moan, Ma Rớt lo lắng, nói:
- Tao sẽ giao cái rẫy cà phê cho mày để trừ nợ, nhưng mày phải cho tao thêm một ít tiền để tao cúng giàng nghe!
- Ông Ma Rớt đưa cái thằng A Ma Yun lên phố xây nhà cho tui thì tui sẽ cho lãnh tiền lương chớ!
- Nhiều không?
- Nhiều chớ!
Ma Rớt mừng quá:
- Được, tao sẽ bắt hẵn đi!
Khi Y Moan và Y Ru rời khỏi buôn, Y Ru nói:
- Sao lại thuê thằng A Ma Yun chớ!
- Bây giờ không thể cho thằng A Ma Yun cầm miệng ở rừng buôn Lung được đâu. Con ma H' Nhiêu đã biến mất ở đây rồi đó.
A Ma Yun nghếch mặt ra không hiểu ý của Y Moan. Y Moan nói tiếp:
- Nếu con ma H' Nhiêu không làm thì ai làm chớ. Người ta sẽ nghi ngờ

người khác chớ!

Bỗng điện thoại di động trong túi áo của Y Moan báo chuông. Y Moan dừng lại, móc điện thoại ra nghe. Hắn liếc nhìn Y Ru một cái rồi lảng tránh ra xa để nói chuyện. Y Ru thản nhiên vì bình thường Y Moan cũng có những hành động kín kẽ không cho Y Ru biết huống hồ là chuyện trò trên điện thoại. Vài phút sau, Y Moan vội phóng xe về phố Buôn Ma Thuột.

Sau khi thả Y Ru xuống công ty, Y Moan chạy thẳng đến khách sạn Thăng lợi. Ở tại khách sạn, Y Moan gặp hai người Hoa thương gia giàu có. Một ông tên là Mã Liên Huy, vừa từ Hong Kong bay đến Sài Gòn gặp ông Hứa Văn Hòa, rồi cả hai bay lên Buôn Ma Thuột gặp Y Moan.

- Tui muốn biết số tiền tui cần để đầu tư xây dựng nhà cửa và văn phòng cho thuê ở Sài Gòn đã sẵn có chưa? – Y Moan nói

- Ông Mã Liên Huy muốn nhìn thấy cái nồi đồng trước - Hứa Văn Hòa nói.

- Anh đã thấy rồi mà! – Y Moan nói với Hứa Văn Hòa

- Nhưng Anh Y Moan muốn rất nhiều tiền thế thì phải cần đến sự liên kết của ông Mã Liên Huy đây. – Hứa Văn Hòa nói – Với số tiền tôi đã đầu tư cho anh thì cà phê và gỗ quý của anh giao lại kể như gần đủ. Nhưng số tiền anh muốn nữa thì nhiều hơn khả năng của tôi nên...

- Thôi thôi..được rồi! Các anh muốn thấy ngay à? Bây giờ trời tối rồi!

- Vâng! – Mã Liên Huy với một ngữ điệu tiếng Việt rất chuẩn, nói – Ngày mai chúng tôi phải trở lại Sài Gòn gấp. Anh cho tôi tận mắt xem được cái nồi đồng thì hay quá!

- Nhưng báo cho các ông biết là tui chưa bán nó cho các ông đâu. Tui cho các ông xem là vì muốn bảo chứng tiền tui vay của các ông mà thôi. Chỉ khi nào tui không có khả năng trả nợ cho các ông, thì lúc đó...

- Được, được rồi.. - Mã Liên Huy nói – Tui chỉ cần thấy tận mắt thôi mà!

- Nhưng ông Hứa Văn Hòa thấy rồi thì bây giờ chỉ nên một mình ông Mã Liên Huy đi thôi chớ? Nhiều người quá không an toàn đâu!

Hứa Văn Hòa và Mã Liên Huy nhìn nhau rồi cuối cùng cũng thuận theo ý của Y Moan.

Y Moan gọi một chiếc taxi, mặc dù hẳn có thể gọi xe của công ty hẳn

đến chỗ. Hãn không muốn ai biết nơi mà hãn sắp đến. Taxi rời khỏi thành phố Buôn Ma Thuật khoảng 1 km về hướng quốc lộ 21 rồi dừng lại. Đợi cho taxi đi xa một đoạn, Y Moan dẫn bộ Mã Liên Huy vào sâu trong một hẻm nhỏ. Đến một khu vườn rộng khoảng một ngàn mét vuông, trồng toàn mít, biệt lập với những căn nhà nhỏ ở bên ngoài hàng rào khu vườn chừng vài chục mét. Ở giữa khu vườn có một ngôi nhà kiến trúc kiểu Pháp tuy cũ kỹ nhưng kiên cố. Tuy trong hẻm vắng nhưng ngôi nhà dường như đã được canh giữ rất chặt chẽ bởi những người đàn ông ở trong những căn nhà nhỏ chung quanh đó. Thế nên khi Y Moan và Mã Liên Huy đến gần khu vườn thì liền có nhiều người đàn ông xuất hiện. Nhưng họ đã thay đổi nét mặt răn đe bằng thái độ phục tùng khi nhận ra Y Moan. Y Moan ra hiệu một cái thì họ tản về lại trong những căn nhà đó. Một người phụ nữ khoảng 40 tuổi, người dân tộc Êđê ra mở cổng cho Y Moan. Y Moan kề tai bà ta hỏi nhỏ:

- H' Lên, có biết H' Nhiêu đang ở đâu không đó?
- Thưa ông chủ, H Nhiêu chắc giấu cái người ở đâu đó trên gác rồi!
- Nếu lỡ cô ấy tự nhiên xuất hiện dưới đây thì bà ngăn lại và bất kì ai cũng không được đến gần đây vào lúc này nghe!
- Dạ!
- Máy con chó đâu?
- Thằng Ó Đen đang xích lại để cho ăn.
- Kêu Ó Đen thả ra nghe!
- Dạ!

Y Moan đưa Mã Liên Huy vào sâu trong căn nhà. Có một điều rất lạ mà chẳng ai hiểu trừ Y Moan, ngôi nhà chẳng có một ánh đèn điện giữa những ánh đèn điện thấp sáng chung quanh những ngôi nhà bên ngoài khu vườn này. Y Moan thắp sáng một cây đèn cầy rồi dẫn Mã Liên Huy vào một căn phòng nhỏ ẩn kín sau phòng khách. Mã Liên Huy nhìn thấy mấy bóng nê ông dài mà sao Y Moan không mở liền hỏi:

- Sao không bật điện lên cho sáng?
- Làm sao mà sáng điện được chứ!

Thoạt đầu, Mã Liên Huy định hỏi tiếp lí do nhưng dường như ông đã hiểu được vấn đề nên gật gật đầu, lặng thinh. Y Moan lấy một cái va li từ

trong một cái hòm được xây đúc kín vào trong tường nhà, rồi mở ra. Một cái nồi đồng màu sậm mun có hình dáng như một cái bầu rượu, đường kính đáy khoảng 30 phân, đường kính miệng khoảng 20 phân, cao cũng khoảng 30 phân, hai bên có quai như quai lư đồng và có hình những con thuyền chạm đúc chung quanh nồi. Mã Liên Huy với nét mặt căng thẳng, hồi hộp. Ông cọ cọ móng tay vào thành nồi, nhổ một chút nước bọt trên ngón tay rồi quẹt vào đó. Mã Liên Huy chăm chú nhìn miếng nước bọt của mình. Khi thấy miếng nước bọt như đang sôi lên thì ông tưởng chừng như ngộp thở. Ông luống cuống lấy máy chụp hình ra chụp. Nhưng ông bấm mãi mà máy chụp hình vẫn bị liệt. Y Moan bật cười, nói:

- Làm sao mà chụp được chớ. Điện còn không thấp sáng được mà. Ông cũng không thấy cái đồng hồ của ông chết đứng rồi à. Ở trong ngôi nhà này thì phải như vậy đó!

Mã Liên Huy nhìn đồng hồ đeo tay của mình thì cây kim giây đã chết đứng từ lúc nào, nhưng một lần nữa, ông cũng hiểu ra lí do vì sao như thế.

- Cái nồi cân nặng bao nhiêu?
- Hơn hai chục kí!
- Ôi, trời..

Mã Liên Huy lấy một lọ nước hóa chất gì đó nhỏ vào nồi đồng vài giọt. Hóa chất cũng sôi lên như nước bọt của ông lúc này.

- Tôi muốn anh bán luôn cho tôi được không?
- Tui phải bán đúng với giá trị của nó. Nhưng hiện tại tui chưa biết giá trị của nó đâu. Ông cứ tạm thời ứng tiền cho tui vay làm ăn. Sau khi được hiểu biết giá trị chính thức của nó, tui sẽ thông báo cho ông. Rồi chúng ta sẽ thỏa thuận mua bán mà.
- Đồng ý! Nhưng anh chắc chắn sẽ bán cho tôi nhé! Tôi không muốn anh trả lại cho tôi bằng tiền đâu, mà bằng cái nồi đồng này!
- Được mà, được mà!

Y Moan đưa Mã Liên Huy ra khỏi cổng rồi gọi thằng Ó Đen - một thanh niên cầm điếu, chừng 20 tuổi, da sạm đen – dẫn Mã Liên Huy ra tới lộ 21, rồi đón xe buýt cho ông về phố Buôn Ma thuột.

Sau khi Mã liên Huy đi, Y Moan thẳng ra sau ngôi nhà rồi rón rén bước lên

một căn gác. Hãn cảm thấy phấn chấn khi nghe mùi hương thơm của người mà hãn yêu thích lan tỏa đến hãn. Bỗng một tiếng nói nhẹ nhàng nhưng rắn đẽ và cương quyết vọng ra:

- Không được vào đây! Nếu cứ lì lợm thì tui cắn lưỡi ngay đó!
- Van em đó H' Nhiêu! – Y Moan nói – Nếu không có anh thì em đã chết trong cái hang đó rồi. Anh chỉ muốn nói chuyện với em một chút cho em hiểu thôi mà.

Lặng thinh một lúc, H' Nhiêu nói:

- Con ma thì chết hay sống đâu có nghĩa gì chớ. Tui không thích anh làm như thế đâu. Chỉ mong anh để cho tui yên ở trong khu rừng đó thôi.
- Nhưng dân làng và chính quyền đâu có để cho H' Nhiêu yên được chớ. Họ đang tìm bắt em đó mà.

H' Nhiêu lặng thinh một chút rồi thút thít khóc. Y Moan nghe thế thì đỡ dành:

- Anh hứa sẽ đối xử tốt với em mà. Tất cả những gì Y Moan làm là vì H' Nhiêu đó. Ở đây em muốn gì cũng được. Ở trong rừng thì em chắc sẽ bị biến mất khỏi trần gian này thôi.
- Thôi thôi, xuống khỏi căn gác này đi Y Moan. Tui bây giờ xấu xí lắm, không xứng để nhìn mặt nhau nữa đâu.

Câu nói của H' Nhiêu làm cho Y Moan chột nghĩ: có lẽ H' Nhiêu mặc cảm không muốn đối diện để nói chuyện với mình. Y Moan rời khỏi căn gác với một niềm vui hy vọng H' nhiêu sẽ từ từ bị khuất phục và yêu mình. Chỉ cần H' Nhiêu chịu ngồi lại nói chuyện với mình thì dần dần cô ta sẽ nguôi đi những bức bối về mình trong quá khứ.

Một thời gian sau, ngôi nhà lạng lẽ, tối tăm, bí ần, nằm biệt lập và cách xa với những căn nhà chung quanh hàng chục mét của Y Moan gây sự chú ý tò mò với nhiều người. Ngay chính cả tay chân của Y Moan ở trong những căn nhà cách xa đó cũng kinh ngạc khi xe gắn máy của mình đến gần ngôi nhà nếu lỡ tắt máy thì không thể nào khởi động lại được bằng cách bấm nút đề mà chỉ có đạp hoặc đẩy xe lấy trớn rồi cài số thì xe mới nổ. Người lạ thì không để dấu gì mà bèn mắng lại gần cái hàng rào vòng ngoài của khu vườn. Những căn nhà ngoài hàng rào khu vườn đó đều là nhà

của Y Moan làm để cho tay chân của hắn ở với mục đích canh giữ ngôi nhà bên trong của hắn. Rồi thỉnh thoảng, nửa đêm, người ta thấy trong khu vườn có một cô gái dáng dấp thướt tha lúc ẩn lúc hiện nhưng ban ngày thì biến mất. Người ta cho rằng chính cô gái ma trú ngụ trong ngôi nhà nên ngôi nhà không bao giờ sáng sửa được. Họ gọi ngôi nhà của Y Moan là ngôi nhà ma.

Y Moan dù là đại gia, dù lên xe xuống ngựa ở đâu, nhưng về ngôi nhà này thì hắn không bao giờ đi bằng một loại xe nào, mà chỉ lẳng lẳng rảo bước từ ngoài lộ 21 vào. Thường hắn về nhà lúc gần nửa đêm. Hắn hiếm khi gặp được H' Nhiêu cho dù H' Nhiêu chỉ ẩn trong bóng tối để nói chuyện gặng gượng vài câu với hắn thì hắn cũng thích. H' Nhiêu luôn tránh mặt hắn. Cô nghĩ lúc này nên để trong lòng Y Moan một con ma H' Nhiêu lờ lói mụn nhọt thì tốt hơn, chỉ có như thế thì Y Moan mới chưa có hứng thú gì, chưa có ham muốn gì để tìm cách cưỡng bức mình làm vợ hắn. Cô biết Y Moan rất mưu mô thủ đoạn. Nếu hắn mà vạch ra kế hoạch để ép buộc cô thì e rằng cô khó thoát được hắn. Thời gian gần đây, H' Nhiêu cảm thấy lo lắng nhiều vì sợ lúc này mà lộ dạng cho Y Moan thấy mặt thì không biết cô có yên thân như mấy tháng vừa qua không. Ngẫm lại, thời gian qua, cô sống rất bình yên, không phải trần ai khổ nhục như ở trong rừng nữa. Đôi khi cô cũng nhìn nhận nếu không có Y Moan kịp thời đưa cô về đây và tận tình với cô thì có lẽ cô cũng biến mất trên cõi đời này rồi. Nhưng nếu nghĩ đến Duy thì cô lại muốn quay trở về với khu rừng, cho dù thế nào đi nữa miễn là nhìn thấy được Duy.

H' Nhiêu đeo mặt nạ vào. Đây là cái mặt nạ mà bà H' Lên đưa và bảo rằng đó là ý của Y Moan muốn cho cô khỏi mặc cảm về gương mặt xấu xí của cô. Và giờ đây cô thấy rất có lí để che đậy cái gương mặt đã lành lặn bên trong của cô khi lỡ chạm mặt với Y Moan. Lúc này H' Nhiêu cần thời gian để thoát khỏi Y Moan. Nếu cứ để cho trong tâm trí Y Moan một hình ảnh, một gương mặt tởm lợm của cô thì may ra cô được an toàn hơn. H' Nhiêu yên tâm xuống khỏi căn gác và rảo bước ra vườn. Bà H' Lên rất vui khi thấy H' Nhiêu như thế. Từ lâu, bà nghe người ta nói có một con ma trong buôn của Y Moan nhưng bà không biết có phải Y Moan mang về một

con ma hay không. Nhưng đúng là bà thấy H' Nhiêu ần hiện như một con ma. Căn gác đóng kín và ban ngày hiếm khi bà thấy bóng dáng của H' Nhiêu trong đó. Ngay cả khi bà đem thức ăn cho cô ta thì chỉ đưa qua cửa sổ rồi để đó mà không biết cô ăn lúc nào. Khi Y Moan đưa cô về đây thì bà hết hồn bởi cái khuôn mặt biến dạng của H' Nhiêu. Một thời gian dài bà không dám nhìn vào căn gác mỗi khi có việc buộc phải giáp mặt với cô. Nhưng thời gian gần đây, bà rất kinh ngạc khi vô tình nhìn thấy cái khuôn mặt đẹp một cách tinh khiết, tươi sáng và đáng yêu của cô qua ánh trăng chiếu vào khung cửa sổ của căn gác. Rồi tự nhiên bà thấy tội nghiệp và mến yêu H' Nhiêu quá. Một cái đẹp thanh thoát dịu dàng mà phải chịu sống khép kín và lặng lẽ như thế thì bà nghĩ chắc là đang phải chịu đựng một điều gì u uất lắm.

Thấy H' Nhiêu rón rén rời khỏi căn gác và nhẹ nhàng rảo bước ra trước sân vườn, bà H' Lên liền đi theo phía sau.

- Dì biết con rất đẹp đó! Sao còn phải đeo mặt nạ làm gì cho nóng chớ!

Nghe thế, H' Nhiêu khựng lại và hốt hoảng nhìn quanh. Cô nói nhỏ với bà H' Lên:

- Xin dì hãy giúp con. Cứ để cho người ta tưởng con xấu xí nghe. Nếu không, con sẽ không an toàn đâu!

- Chẳng hiểu gì cả đó chớ! Sao mà xinh đẹp lại không an toàn chớ!

Vừa lúc ấy, bày chó săn đang nằm trong góc vườn bỗng phóng ra trước cổng. Hóa ra Y Moan đã về đứng ở đó.

- H' Lên ơi, mở cổng cho tui! – Y Moan gọi vào

H' Lên mở cổng cho Y' Moan xong, thấy Y Moan tiến về phía H' Nhiêu thì bà lặn vào phía sau ngôi nhà. Nhưng đàn chó của Y Moan thấy Y Moan có ý đến nói chuyện với H' Nhiêu thì lại nhào đến trước rồi vây quanh, vẫy đuôi, cọ đầu vào chân H' Nhiêu như tỏ ý thân thiết muốn bảo vệ cho cô. Điều này trái hẳn với trước đây khi mà cô còn với bộ mặt dị dạng. Lúc đó, nhiều lần H' Nhiêu muốn đứng tim với những hàm răng nhe ra gầm gừ như chực xố tới để nuốt chửng cô. Hóa ra đàn chó của Y Moan cũng đã phát hiện ra cái vẻ đẹp đầy quyền năng của H' Nhiêu và đã bị chinh phục chẳng? Y Moan nhìn thái độ của đàn chó rồi nhìn H' Nhiêu, nói:

- H' Nhiêu ơi! Bọn chúng cũng thích em đó nữa thấy không? Và anh cũng rất thích khi em thoải mái xuất hiện ở ngoài này đó!

H' Nhiêu lặng thinh.

- Chắc là em dễ chịu hơn và khỏi mặc cảm khi mang mặt nạ để nói chuyện với anh phải không?

- Tui xấu xí thì mặc cảm là đúng rồi chứ!

- Anh biết em không xấu đâu mà. Chỉ một thời gian thôi đó! Khi nào xinh đẹp trở lại thì H' Nhiêu cưới Y' Moan làm chồng nghe!

- Tui không bao giờ được trở lại như xưa nữa đâu. Anh đừng hy vọng nữa. Hãy trả tui lại cho cái rừng buôn Lung kia. Cứ để cho tui là con ma H' Nhiêu. Tui không muốn anh cứu tui đâu!

- Anh đã làm tất cả là vì H' Nhiêu đó mà!

H' Nhiêu cười khinh một cái rồi lặng thinh. Y Moan nói tiếp:

- Theo luật tục thì H' Nhiêu là vợ của Y Moan rồi đó. Nhưng vì anh muốn cái bụng của H' Nhiêu phải thật sự yêu anh nên anh mới để từ từ đó chứ!

Nghe Y Moan viện vào luật tục để ép buộc mình, H' Nhiêu bực bội nói:

- Được rồi, cứ để từ từ khi nào cái bụng tui thích anh thì tui sẽ cưới anh làm chồng.

H' Nhiêu nói như thế là vì cô nghĩ cô sẽ không bao giờ yêu Y Moan cả. Nhưng Y Moan lại tin chắc rằng một thời gian sau này H' Nhiêu sẽ yêu hẳn, tuy hẳn cũng biết câu nói của H' Nhiêu có vẻ thách đố, mĩa mai.

- Hứa rồi đó nghe!

- Còn bây giờ thì anh hãy trả tui về khu rừng buôn Lung.

-- Cứ ở đây với Y Moan chứ! Y Moan đã hứa rồi đó. Y Moan sẽ không làm gì để em hoảng sợ cho đến khi em yêu anh đó mà. Em không thể ở trong rừng được nữa đâu. Người ta đang sẵn bắt tiêu diệt em đó!

H' Nhiêu thấy Y Moan nói đúng. Bây giờ mà cô lầy lắt trong rừng thì sẽ biết bao nhiêu điều gian nan, trắc trở xảy ra cho mình. Liệu cô có được tồn tại trên trần gian này để gặp Duy nữa không. Còn nếu cô không trở lại với khu rừng thì làm sao mà gặp Duy được. Nghĩ đến đây, H' Nhiêu thở dài.

- Giàng ơi, đừng có thở ra thở vô nữa mà! Y Moan đã thề, đã hứa với H' Nhiêu rồi thì Y Moan phải giữ lời đó chứ! Y Moan chỉ mong được ở với

nhau trong cùng một ngôi nhà, được gặp H' Nhiêu để nói chuyện với H' Nhiêu thôi. Còn H' Nhiêu chưa muốn cưới Y Moan làm chồng cũng được mà!

H' Nhiêu nghĩ trong hoàn cảnh bế tắc này thì khó mà theo ý mình được. Dù cô có muốn thoát khỏi Y Moan, thoát khỏi ngôi nhà này cũng đâu có dễ dàng. Tốt hơn hết là nên để cho Y Moan yên chí với ý muốn, với kế hoạch của hắn thì may ra trong thời gian này cô có thể được yên thân hơn.

- Được, anh đã hứa như vậy thì tui đồng ý! Ở lại trong ngôi nhà của anh rể cũng được chớ có sao đâu. Cũng là người trong nhà, cũng là anh em trong nhà đó mà!

- Ủa chớ! – Y Moan vui mừng – Phải như vậy mới đúng đó!

Nhìn cái vẻ mặt hớn hở, ranh mãnh của Y Moan, H' Nhiêu thầm nghĩ Y Moan rõ ràng là đang có một mưu đồ gì mà cô chưa biết. Có thể trước mắt là hắn đang dùng thời gian để chiếm tình cảm của cô và hy vọng cô xiêu lòng. Cô nghĩ, nếu mà Y Moan lơ lửng trong việc canh chừng cô, thì cô sẽ tìm về nơi ngôi làng của ông bà ngoại Duy để tìm Duy.

Y Moan đang muốn nói chuyện với H' Nhiêu nữa nhưng cô đã đi nhanh ra sau ngôi nhà. Thật lạ lùng, đàn chó của Y Moan cũng lẻo đẻo theo H' Nhiêu như muốn bảo vệ cho cô. Trước khi chạy lên gác, H' Nhiêu tìm gặp bà H' Lên.

- Dì giúp con đừng tiết lộ điều gì cho Y Moan nghe! – H' Nhiêu nói nhỏ vào tai H' Lên – Cứ để cho Y Moan nghĩ là con xấu xa đó nghe dì!

H' Lên nhìn thấy ánh mắt hiền lành và van nài của H' Nhiêu thì nghĩ rằng những gì mà cô yêu cầu chắc là bảo đảm sự bình yên cho cô nên H' Lên gật đầu. Thật ra, thì H' lên đã nhận thấy có một sự uẩn khúc gì đây giữa H' Nhiêu và Y Moan từ lâu rồi mà bà chưa hiểu thôi. Và đâu phải chỉ có chuyện của H' Nhiêu thôi, ở trong ngôi nhà này có nhiều điều rất khó hiểu nhưng những người giúp việc trong nhà như bà không được Y Moan cho phép hỏi. Chẳng hạn như đây là một khu vực có điện nhưng sao ngôi nhà lại không sử dụng được? Tại sao không ai được bén mảng lên hai căn phòng phía trước? Tại sao Y Moan lúc nào cũng lặng lẽ rảo bước về nhà lúc nửa đêm như lo sợ một điều gì?

Có tiếng Y Moan gọi H' Lên ngoài sân. H' Lên đi ra và Y Moan nói:

- Tui có việc phải đi Sài Gòn, dì với Ó Đen thu dọn những thứ vật dụng phía sau nhà để khi tui về thì sẽ có một nhóm thợ đến xây thêm một căn nhà ở đó nghe.

H' lên gật đầu. Y Moan lại dặn một câu mà khi hẳn mở lời thì H' lên đã hiểu. Bởi bà đã nghe Y Moan dặn dò không biết bao nhiêu lần rồi:

- Ở trong nhà này thì có những điều không nên hỏi ai và có những điều không nên nói lại cho ai đó nghe. Đừng nói nhiều thì tốt hơn đó. Câm điếc như Ó Đen vậy mà tốt hơn đó!

Bà H' lên gật đầu và thầm nghĩ: Ó Đen câm điếc thì hay hơn đối với Y Moan, còn bà không câm điếc mà ở trong ngôi nhà ma này thì cũng không khác gì câm điếc.

Tại nhà hàng Thăng lợi ở Sài Gòn, Y Moan, Mã Liên Huy, Hứa Văn Hoa cùng ly chúc mừng thành công việc kí kết đầu tư khu cao ốc văn phòng cho thuê ở quận 7 và việc chuyển tiền của Mã Liên Huy từ Hong Kong về cho Y Moan mau chóng hoàn thành. Y Moan rất vui và nghĩ sẽ đặt một văn phòng làm việc tại Sài Gòn để giao dịch kinh doanh rồi đưa H' Nhiều về đây ở. Hẳn chắc chắn sự giàu có của hẳn sẽ làm cho H' Nhiều cảm phục mà yêu hẳn; Và bên cạnh một người vợ quý phái, một phụ nữ cuốn hút được người khác như thế thì hẳn chắc công việc kinh doanh của hẳn sẽ thuận lợi, sẽ dành được nhiều hợp đồng béo bở. Nhưng Y' Moan chợt phân vân khi nghĩ hiện tại H' Nhiều đang mang một gương mặt ai thấy cũng phải sợ mà không biết mai một có biến trở lại như trước đây không.

- Sao họ lâu thế? – Mã Liên Huy nhìn ra cửa và nói

Nhưng họ không phải chờ lâu vì ngoài cửa đã có hai người đàn ông bước vào khiến họ reo lên. Một người được giới thiệu phó tổng giám đốc ngân hàng tên Hà Thanh, người có công trong việc chuyển tiền từ tài khoản của Mã Liên Huy sang tài khoản của Y Moan. Còn người kia là ông An, bố của Loan. Y Moan biết ông Hà Thanh sẽ giúp mình được nhiều việc trong chuyện tiền bạc nên nhờ Mã Liên Huy mời ông đến để kết thân với ông. Còn ông An là Hứa Văn Hòa mời đến để giới thiệu cho Y Moan với hy

vọng sẽ có những hợp tác trong vấn đề kinh doanh.

- Rất hân hạnh được quen với anh Y Moan đây! – Ông An bắt tay Y Moan
– Chúng tôi đã nghe ông Hứa Văn Hoa đây giới thiệu về anh. Cá nhân tôi rất ngưỡng mộ cung cách làm ăn táo bạo của anh và rất muốn hợp tác.

- Như tôi đã nói với anh – Hứa Văn Hòa nói với Y Moan – Anh An đây là quan chức cấp quận, cấp thành phố. Hiện có nhiều bất động sản cho thuê. Tôi chuyển cả phê và gỗ quý mua từ anh ra nước ngoài cũng nhờ anh An lo cho đấy.

Hà Thanh nâng ly rượu mạnh lên và nói:

- Cùng chung chiếu với Ông Mã Liên Huy và ông Hứa Văn Hoa thì anh Y Moan đây cũng thuộc hàng đại gia rồi chứ còn gì nữa. Thôi, chúng ta cùng ly chúc mừng sự hợp tác này.

Hà Thanh uống cạn rồi đặt ly xuống bàn kêu một cái cách và nói đầy vẻ tự cao:

- Làm ăn gì thì cũng phải cần tiền, mà muốn có tiền thì phải qua tui!

- Đúng đúng! – Mã Liên Huy nói – Phải cần đến anh chứ!

Hà Thanh vỗ vai Y Moan nói:

- Càng đầu tư thì càng cần thêm nhiều tiền, mà muốn có nhiều tiền thì phải vay đúng không? Cho dù vốn của anh có nhiều đến đâu cũng không bằng vốn của ngân hàng, của nhà nước đúng không? Vốn tự có của chủ đầu tư chỉ cần khoảng 20 % đến 30 % để thực hiện các vấn đề về thủ tục cấp phép, giải phóng mặt bằng. Lúc đó, hãy nhớ đến tôi nha! Tỷ lệ phần trăm cho tôi là không thể tránh khỏi rồi.

Mọi người cười òa đồng thuận với ý kiến của Hà Thanh. Ai cũng muốn kết thân với Y Moan theo một ý đồ riêng. Nhưng chung quy lại thì ai cũng chắc rằng: Nếu làm ăn với Y Moan, họ sẽ đạt được điều họ mong muốn rất dễ dàng. Riêng ông An thì lại càng muốn hơn thế khi ông nhìn thấy Y Moan có phong độ khỏe khoắn, trẻ trung mà đã được ngang hàng với các đại gia trong kinh doanh thương trường rồi. Thế là ông quan tâm về cuộc sống riêng tư của Y Moan và vui mừng khi biết Y Moan hiện tại đang sống độc thân. Ông ước ao Y Moan mà thích con gái ông là ông gả liền. Trước đây, Loan đã làm cho vợ chồng ông lo lắng, nhưng khi ông buộc Loan phải

đi phá thai bởi không muốn gả Loan cho Duy nữa thì Loan đành phải thú nhận chỉ vì muốn lấy Duy mà nói dối như thế thôi. Thế nhưng từ đó, ông luôn lo sợ chuyện Loan có thai với Duy sẽ xảy ra thật. Rồi ông luôn để mắt xem có ai xứng tầm mà gả Loan yên bề gia thất cho rồi.

- Tôi nghe Y Moan đang tìm một nơi để đặt văn phòng? – Ông An nói.

- Đúng đó! – Y Moan nói

- Tôi có thể giúp anh. – Ông An nói – Nhà tôi là hợp lý nhất, nằm ở mặt tiền, con đường lớn ở quận trung tâm thành phố.

- Ôi, giàng ơi, sướng quá! - Y Moan reo lên – Giá cả cho thuê có nhiều không chứ!

- Hữu nghị thôi – Ông An nói – Tôi giúp anh mà. Chúng tôi sẽ ở tầng trên, tầng trệt giao toàn quyền cho anh.

- Lo gì chứ! – Hứa Văn Hòa nói, cười – Ông An đây được cấp nhiều nhà lắm đó, tuy chính sách thì chỉ được một thôi!

- Không nhiều gì! – Ông An khoe – Tôi được cấp một, còn vợ tôi, trước đây tuy là cán bộ nhỏ thôi, nhưng nhờ là cháu chắt của các cụ tai to mặt lớn trên và một phần cũng là nhờ chạy chọt giấy tờ, nên được cấp cho một nhà nữa. Cũng nhờ ơn trên giúp đỡ thế, nên nhà nào cũng mặt tiền cả. Và cũng nhờ sinh lợi từ những ngôi nhà mặt tiền này, mà tôi mua thêm được nhiều ngôi nhà mặt tiền khác nữa đó chứ!

Tối hôm đó, ông An mời Y Moan về nhà ở lại và luôn tiện để cho Y Moan xem có thích cái vị trí mặt tiền nhà ông không. Nhưng cái chủ đích của ông An là để cho Y Moan thấy mặt con gái mình.

Đúng là Y Moan sửng sốt trước vẻ đẹp kiều cách tân thời, trẻ trung của Loan. Cứ nhìn đôi vai trần trắng nõn trong chiếc váy ngắn ngắn rộng cổ, hở nách màu đỏ và cặp đùi thon thả, mịn màng của Loan thì đã thấy cảm dỗ rồi. Ông bà An rất tinh ý khi thấy ánh mắt khao khát và lén lút của Y Moan đối với con gái mình nên đã viện cớ đi ngủ trước. Y Moan cũng biết được ông bà An muốn cho con gái tiếp chuyện mình. Sự bật đèn xanh của ông bà An đã ngầm cho Y Moan và Loan hiểu rằng cả hai được phép thoải mái quan hệ tình cảm.

Loan từ khi bị cha mẹ cấm không cho gặp Duy nữa nhưng cũng tìm đủ

mọi cách để liên lạc với Duy. Còn Duy thì cứ tìm cách lảng tránh khi biết chuyện có thai chỉ là nói dối bốc đồng để ông bà An chịu cho cô lấy Duy mà thôi. Nhưng những cảm giác hưng phấn tột cùng trong lần ân ái với Duy cứ âm ỉ mãi trong cô khiến cô luôn khao khát dực vọng. Bây giờ, gặp Y Moan, nhìn dáng vẻ mạnh mẽ, ánh mắt cháy bỏng và nét mặt phong sương ấy khiến cho cô cũng thấy thích. Tuy cô không cảm thấy quyến luyến như đã từng cảm thấy với Duy, nhưng về khía cạnh cảm quan thì Y Moan cũng đã tạo cho cô một sự hứng thú.

- Anh có muốn nói chuyện với em suốt đêm nay không?

- Muốn lắm chứ!

- Lúc này ba nói với em là anh giàu lắm và có tài kinh doanh lắm. Nhưng quan trọng hơn là anh đang sống độc thân phải không?

- Đúng đó chứ!

- Vậy hiện tại anh đã có người yêu chưa?

Y Moan nghĩ đến H' Nhiêu rồi nói:

- Anh yêu một con gái ở buôn làng anh, nhưng con gái đó không thích anh đâu!

- Cô ấy là người dân tộc như anh à?

Y Moan gật đầu và liếc nhìn Loan một cái rồi thầm nghĩ: Nếu so với Loan thì H' Nhiêu hẳn chứa một điều gì đó cuốn hút tâm hồn hẳn khiến hẳn lúc nào cũng nghĩ đến cô ta. Cái vẻ đẹp dịu dàng thanh thoát của H' Nhiêu khiến cho lòng dạ hẳn trở nên mềm mại, dễ chịu và thanh thản lạ thường.

Thấy Y Moan im lặng nghĩ ngợi, Loan bật cười:

- Anh đang so sánh em với cô gái ấy đó à? Sao? Cô ấy thật thà nhưng quê mùa phải không? Còn anh thấy em thế nào?

Loan hỏi thế thôi chứ cô biết chắc chắn một cô gái người dân tộc Tây Nguyên ở trong buôn làng thì không thể nào hơn cô được về cả nhan sắc, vật chất lẫn sự văn minh tiến bộ.

- Em thì đẹp lắm chứ!

Loan nhún vai đầy vẻ tự tin rồi đứng dậy đi lấy chai rượu vang và hai cái ly đến. Cô rót rượu vào hai ly rồi đưa cho Y Moan một ly, nói:

- Chúc mừng hai đứa mình thích nhau nha!

Y Moan cười, gạt đầu rồi cụng ly với Loan. Loan nốc cạn ly rồi rót thêm một ly khác mà trong lòng thì chột nghĩ đến Duy.

- Em hỏi thật anh nha! Ngay từ lúc đầu mới nhìn thấy em, anh có thích em không?

- Thích chứ!

- Thế mà có người vẫn hờ hững với em đấy!

Loan nói câu này là ám chỉ đến Duy, nhưng Y Moan thì cứ tưởng là Loan đang nói đến mình. Y Moan chưa biết phải nói gì thì đã thấy Loan sà đến ngã đầu, áp ngực vào mình. Y Moan không thể kiềm chế được khi toàn bộ cơ thể mềm mại, tươi mát của Loan đang cuộn cuộn sóng trong lòng mình. Thế là Y Moan đưa Loan về phòng mình và một cuộc ân ái xảy ra cho đến khi cả hai không thể cố gắng thêm được nữa. Khi cả hai dường như đã không còn ham muốn khoái cảm xác thịt nữa thì cả hai cứ nằm bên nhau như thế nhưng không nói một lời nào. Bởi cả hai chẳng thấy trọn vẹn tình cảm với chuyện ân ái vừa mới xảy ra. Điều mà cả hai mong ước bấy lâu nay là được chung chăn với người mình yêu thì lại quá khó khăn. Trong lúc, cuộc giao hoan chẳng ai mong đợi thì lại bất ngờ đến một cách dễ dàng. Loan thì ngay khi đang ân ái đã nhớ đến nét mặt khoái cảm của Duy lúc Duy làm tình với cô. Còn Y Moan thì sau khi đã thỏa mãn lại đâm ra ê chề cái thân hình lỏa thể nằm bên cạnh mình. Hẳn thấy loan chẳng có gì để cho hẳn ham muốn chinh phục cả. Hẳn ước gì H' Nhiêu mà dễ dãi như Loan thì hẳn hạnh phúc biết chừng nào. Bao nhiêu năm nay , Y Moan ao ước chỉ cần nắm tay H' Nhiêu để ngỏ lời yêu thương mà H' Nhiêu chẳng phản ứng gì thì đó là một điều hạnh phúc nhất đời hẳn rồi. Thế mà đâu có dễ dàng gì, H' Nhiêu luôn tránh mặt hẳn. Biết H' Nhiêu thường xuất hiện ban đêm, nhất là những đêm trăng. Thế mà khi Y Moan canh chừng để chạm mặt với H' Nhiêu thì y như rằng cô ta đã biết trước ý đồ của Y Moan rồi.

- Nếu ba em hỏi có đồng ý cưới em không thì anh có chịu?

- Ba em không có hỏi thế đâu mà!

- Ông sẽ hỏi thế đấy, em biết tính ba má em mà.

Y Moan lặng thinh. Hẳn biết thân thế sự nghiệp lẫn cả tài sản của ông An

là rất có lợi cho công việc kinh doanh của hắn. Trong lúc hắn đang cần tìm một điểm tựa, một cơ sở, một thế đứng vững chắc ở thành phố này thì kết hợp được với ông An không khác gì như điều gặp gió.

Y Moan gần như đã hoàn tất việc mở văn phòng giao dịch tại ngôi nhà mặt tiền của ông An với đầy đủ bộ sậu nhân viên; Ký kết đầu tư một cao ốc văn phòng cho thuê, siêu thị và dịch vụ tại quận 7, TP. Hồ Chí Minh và ký một hợp đồng xuất khẩu cà phê với số lượng lớn với Hứa Văn Hòa. Đồng thời thỏa thuận nhận vốn đầu tư của Mã Liên Huy bằng hình thức quy đổi ra hàng hóa nhập khẩu máy móc, linh kiện điện tử, vải vóc... Tất cả những giao dịch kinh doanh của Y Moan mau mắn và thành công là nhờ vào sự giúp sức của ông An và ông Hà Thanh.

Vào ngày khai trương văn phòng giao dịch, Y Moan lại quen biết thêm Vũ Giang, giám đốc công ty SXKD- TM và dịch vụ Đông Á qua sự giới thiệu quen biết với ông Hà Thanh. Vũ Giang là cháu của ông Hà Thanh và đồng thời là cháu của một vị thứ trưởng. Vũ Giang thấy Y Moan quen biết làm ăn với những quan chức lớn, những tay tỉ phú giàu có thì lấy làm kiêng nể và rất hãnh diện được kết thân với Y Moan. Trong lúc đó, qua gợi ý của ông Hà Thanh, Y Moan thấy có lý khi mua cổ phần của công ty Giang để tham gia trong hội đồng quản trị và dần dần thu tóm hết cổ phiếu để sở hữu cái công ty này.

- Biết thế rồi nhưng đâu có dễ phải không? – Y Moan nói

- Không khó đâu! – Giang nói – Công ty tôi đang chuyển qua công ty cổ phần và nó đang sở hữu nhiều bất động sản để ra vàng nhưng nhà nước định giá rẻ rề. Công ty đang làm ăn bết bấc nên cổ phiếu cũng khó hấp dẫn với người ngoài cuộc. Công nhân thì nghèo rất mong tới lấy tiền đâu mua cổ phần. Quỹ công ty thì có đâu để hỗ trợ cho họ. Công nhân nào vay tiền mua được số cổ phiếu ưu đãi thì kệt trả nợ vay rồi cũng bán non thôi. Chỉ có ban giám đốc của chúng tôi thì may ra...

- Nhưng ban giám đốc chưa xoay sở được tiền phải không? – Hà Thanh nốc cạn một ly bia, chệnh choáng nói – Mà nếu không có nhiều tiền để sở hữu nhiều cổ phiếu thì cái ghế lung lay phải không?

- Cũng có chứ, nhưng chưa đủ vững chắc chân ghế! – Vũ Giang cười nói.

Từ ngày mà Vũ Giang phù phép cái dây chuyền làm ra dù che nắng mưa của thằng Nhật đầu tư cho công ty Đông Á để làm gia công hàng hoá cho nó. Nhưng hên cho ông là công ty của nó bên Nhật bị phá sản và ở tù, thế là nó bỏ luôn. Ông, phó giám đốc kỹ thuật, kế toán và thủ quỹ gồm có bốn người đã phù phép cho nó thành tài sản cố định do công ty ông chi tiền nhà nước ra mua. Thế là mỗi người có 500 triệu. Chỉ một chiêu như thế là ông sở hữu được 1 phần 40 của vốn điều lệ, vốn của tổng giá trị cổ phiếu mà nhà nước đã định giá cho công ty Đông Á.

- Nhưng các anh vẫn lãnh đạo chứ! – Ông An nói

- Còn ai trồng khoai đất này? – Vũ Giang nói – Bây giờ mới cho bán cổ phần nội bộ thôi, chưa cho phát hành cổ phiếu ra công chúng và chắc chắn chẳng có công nhân nào mua hơn bọn tôi. Chỉ có điều bốn người đều ngang cơ nhau. May lắm là tôi được nhà nước cho đứng tên sở hữu mấy chục phần trăm cổ phần nhà nước thì còn cái chức chủ tịch HĐQT. Nhưng cũng phiêu lắm, rớt đài không biết khi nào.

- Yên chí đi chớ! – Y Moan nói – Tui sẽ đưa tiền gấp nhiều lần cho anh đó. Và anh tìm cách mua hết cổ phiếu của công nhân thì mới nhiều hơn người ta. Tăng tiền chênh lệch nhiều hơn với giá cổ phiếu được nhà nước cho mua ưu đãi của họ thì họ bán thôi.

- Nhà nước định giá quá rẻ dại gì không mua. BỐN, năm cái mặt bằng nhà xưởng mặt tiền trung tâm thành phố, mỗi cái rộng trên cả ngàn mét vuông. – Ông Hà Thanh chệnh choáng vỗ vai Giang nói tiếp – Mà sẽ từ tay không mà tự nhiên có tài sản ketch sù đấy. Tao nghĩ sau này nhà nước mà cho chuyển cái công ty này thành công ty một thành viên, một công ty trách nhiệm hữu hạn thì chắc là thành công ty của mày luôn quá!

Cả ông An, Hà Thanh, Hứa Văn Hoa và Mã Liên Huy đều vỗ tay chúc Vũ Giang may mắn. Vũ Giang cười gượng, bởi ông nghĩ chú mình biết rất rõ về cái quá khứ của mình lẫn cả cái công ty mà mình đang làm giám đốc. Trước năm 1982, từ những xưởng sản xuất cao su, nhựa, đồ gia dụng của mấy ông tư sản, qua chính sách cải tạo công tư thương, sát nhập lại thành công ty quốc doanh này, Ông là cán bộ của sở Công Nghiệp nên được điều về làm phó giám đốc, bởi nhà nước có chính sách chuyển qua công ty hợp

doanh để cho một tay tư sản bỏ vốn ra phát triển sản xuất nên tay này làm giám đốc. Khi tay này xây dựng cơ đồ rộng lớn rồi thì nhà nước phát hiện ra ông ta làm ăn gian dối nên bắt bỏ tù. Lẽ tất nhiên, ông lên làm giám đốc và đồng thời công ty cũng được quyết định trở lại là công ty quốc doanh. Đời ông may mắn theo các chính sách nhà nước, cộng thêm với tài lương lậu, phết phẩy của ông nữa nên từ một cán bộ với hai bàn tay trắng, ông nay đã có nhà cao cửa rộng mấy cái và một cơ sở sản xuất riêng. Bây giờ chuyển qua công ty cổ phần, mà nghe nói tương lai chắc nhà nước sẽ có chính sách chuyển qua công ty một thành viên khiến ông ham muốn cái công ty này thành sở hữu của ông quá.

Y Moan liếc dè chừng Vũ Giang một cái. Hăn nghĩ mặc dù đưa tiền cho ông này nhằm để chiếm thị phần của công ty ông ta với mục đích riêng sau này của mình, nhưng câu nói của ông Hà Thanh thì mình cũng nên cảnh giác. Mã Liên Huy bắt gặp ánh mắt dè chừng của Y Moan liền nháy Y Moan ra sau phòng vệ sinh để nói chuyện.

- Y Moan yên chí đầu tư cho Vũ Giang đi. Tui sẽ chuyển tiền thêm cho anh!
- Tui đang lo chuyện khác đó chơ!
- Sợ hăn lật lọng? Tôi có cách khác để buộc hăn không được làm như thế! Yên chí đi, có gan làm giàu mà!

Trước khi trở lại bàn tiệc, Mã Liên Huy nhắc nhở với Y Moan:

- Anh đã định giá cho cái nồi đồng là bao nhiêu chưa?

Y Moan lăm lét nhìn quanh rồi xuống giọng nhỏ hơn cả giọng của Mã Liên Huy:

- Chưa, nhưng chắc chắn số tiền của ông cho tui vay là chưa ăn thua đâu mà!

Nghe Mã Liên Huy nhắc đến cái nồi đồng, Y Moan chột không yên tâm. Hăn nghĩ chắc ngày mai phải bay lên Buôn Ma Thuột, xây gấp cái ngôi nhà có tầng hầm bí mật dưới lòng đất để giấu cái nồi đồng như hăn đã dự trù trước đây.

Trung kim
Yêu con Ma
Chương 5 (tt)

Y Moan vừa về tới Buôn Ma thuật là sai Y Ru đi tìm thầy thợ ở những buôn xa thành phố về tiến hành xây một căn nhà sau lưng ngôi nhà hiện tại khoảng 15 mét. Căn nhà bình thường thôi nhưng phần móng thật sâu. Dưới phần móng xây một căn hầm có bốn phòng. Lẽ dĩ nhiên Y Moan không quên A Ma Yun. Dự trù của Y Moan là phải có A Ma Yun trong dịp này để hãm dựng lên một tai nạn nhằm diệt trừ A Ma Yun. Y Moan đã muốn giết A Ma Yun lâu rồi nhưng chưa có cơ hội nào. A Ma Yun biết nhiều chuyện về Y Moan và nhất là A Ma Yun sẽ cản trở hãm sở hữu cặp ngà voi của Ma Rốt. Y Moan đã biết chắc cái chân đế dựng đứng cặp ngà voi là cùng loại đồng với cái nồi đồng của dòng họ H' Nhiêu mà hãm đang có. Đã nhiều lần Y Moan ngồi tựa tay vào chân đế cặp ngà thì cái đồng hồ đeo tay của Y Moan ngưng lại, điện thoại di động cũng mất sóng hết pin.

Y Moan lại trở về buôn và cho ô tô chạy thẳng vào nhà của Ma Rốt. Vừa gặp Ma Rốt, Y Moan nói:

- Lần này tui về thuê A Ma Yun lên làm cho tui đó!
- Tui đã nói với nó rồi, nhưng nó không thích làm cho Y Moan đâu! – Ma Rốt nói

Y Moan đi tới ngồi cạnh cặp ngà voi rồi gác tay lên chân đế và liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Một lần nữa Y Moan thấy cây kim giây ngưng hẳn.

- Không đi cũng phải đi chớ! – Y Moan nói – Ma Rốt nợ tui nhiều tiền quá rồi thì sao?
- Tui cũng chịu thua rồi. Thằng cha mà thua thằng con rồi. Ông trời để ra cái bụng của nó đó chớ!

Y Moan nghĩ nếu có cặp ngà voi của Ma Rốt trong tay rồi thì không cần giết A Ma Yun cũng được.

- Nếu Ma Rốt phải trả hết rẫy bãi cho tui thì gia đình ông chết đói đó! – Y

Moan nói

- Đúng đó chứ! Không có cái cơm ăn; không có cái áo mặc; không có con bò, con heo, con gà để cúng Giàng đâu!

- Nếu Ma Rốt đổi cặp ngà voi này lại số tiền Ma Rốt nợ tui thì tui chịu mà!

Ma rớt sáng mắt tỏ vẻ mừng, nói:

- Tui nợ Y Moan nhiều lắm mà. Cặp ngà này không đủ đâu. Nó chỉ đẹp thôi mà. Muốn có nữa thì vào rừng sâu bắt con voi lớn chứ!

- Không đủ thì tui cũng cho ông luôn đó. Ừ..phải đó, Ma Rốt vào sâu trong rừng giết con voi to lớn hơn để lấy cặp ngà khác nghe!

Nhưng Ma Rốt chợt lo A Ma Yun không đồng ý.

- Tao sợ thằng A Ma Yun không cho đâu! Vì đây là cặp vú của nữ thần Hơ Kroih mà cha của tao là Ma Lam được truyền lại để làm già làng trước già làng Y Mút nữa đó. A Ma Yun nói cặp vú này là của nữ thần, của ông cha để lại nên không chịu đó.

- Nhưng Ma Rốt có quyền chứ! Phải để cái rẫy cà phê để làm không thì chết đói đó.

- Ừ..thôi mày chờ về ngay đi chứ thằng A Ma Yun mà về thì không cho đâu. Và từ nay là tao không còn nợ tiền của Y Moan nữa đúng chứ!

- Đúng mà! – Y Moan nói.

- Thề đó nghe! - Ma Rốt nói.

- Thề mà!

Y Moan vội cho người khiên cặp ngà voi xuống xe. Hấn thúc tài xế mau rời khỏi buôn vì sợ A Ma Yun về cản lại. Nhưng tài xế để máy hoai mà xe không nổ. Y Moan sức nhớ hồi đem cái nồi đồng ở nhà của H' Mây về cũng vậy. Sau phải nhờ nhiều người đẩy xe lấy trốn rồi cài số thì xe mới chịu nổ máy. Điều này Y Moan đã hiểu vì được Mã Liên Huy giải thích. Mã liên Huy nói ở cái nồi đồng có một sự phóng xạ mà mạnh hay yếu là nhờ vào chất lượng và số lượng đồng đen của nó. Khi sự phóng xạ của nó mà mạnh hơn sự phóng điện của những vật điện tử khác thì sự phóng điện khác sẽ bị triệt tiêu ngay. Điều đó giải thích vì sao điện đóm trong nhà của Y Moan; điện thoại di động và đồng hồ điện tử để gần cái nồi đồng thì không sử dụng được. Còn xe ô tô, xe máy khi đề bằng điện của bình ắc quy

thì không được nhưng đây xe cài số cho nổ máy bằng pít tông nén khí thì được, bởi khi xe đã nổ máy thì điện truyền qua bu gi tạo lửa lại mạnh hơn sự phóng xạ của nòi đồng đen. Do vậy nên xe cộ tới nhà Y Moan thì không thể khởi động lại được bằng cách để cho nổ máy bằng điện từ bình ắc quy.

Thế là Y Moan nhờ thêm một số người trong buôn đến đây xe. Đúng là xe nổ máy liền ngay sau khi tài xế vừa cài số.

Y Moan vừa ra khỏi buôn thì A Ma Yun về. Thấy không còn cặp ngà voi nữa, A Ma Yun quát tháo ầm ĩ rồi phóng xe lên phố Buôn Ma Thuột tìm tới công ty của Y Moan. Vừa gặp Y Moan, A Ma Yun nói:

- Mà y dụ dỗ ông Ma Rốt, cha tao, để lấy cặp ngà đó chứ!
- Tao không cần cặp ngà đâu. Mà y không làm việc cho tao để trừ nợ thì tao lấy cặp ngà trừ nợ. Trong nhà mà y có còn cái gì giá trị để tao trừ nợ chứ!
- Được rồi đó. Mà y trả cặp ngà đi rồi tao sẽ làm việc cho mà y!

Y Moan lúng túng một chút rồi nói:

- Mà y về đi. Mai tao sẽ cho Y Ru chở về cho mà y.
- Phải trả ngay bây giờ đó!
- Mà y không có cái tiền để thuê xe chở về đâu. Mai tao chở về dùm cho mà y rồi sẽ chở mà y lên đây làm việc cho tao.

A Ma Yun nghe Y Moan nói cũng có lý nên rời khỏi công ty Y Moan. Nhưng vì không tin tưởng Y Moan lắm, A Ma Yun ngồi lại bên quán nước đối diện với cổng công ty của Y Moan quyết chờ cho đến sáng mai.

Trời vừa tối hẳn thì A Ma Yun thấy một chiếc ô tô chở hàng từ trong cổng công ty của Y Moan đi ra. Trên xe có ba người đàn ông, Y Moan và cả cặp ngà voi của A Ma Yun nữa. A Ma Yun mừng vì tin chắc Y Moan chở cặp ngà về buôn trả lại cho mình. Thế là A Ma Yun phóng xe bám theo. Khi đến cây số 3, A Ma Yun thấy xe của Y Moan không chạy thẳng theo lộ 14 về buôn Lung mà lại rẽ qua lộ 21 thì mới biết rằng Y Moan đâu phải đem trả cặp ngà cho mình. Xe chạy một lúc trên lộ 21 thì chậm lại rồi quẹo vào con đường đất nhỏ. Thì ra Y Moan cho xe chạy tới ngôi nhà mà trong đó thường có sự xuất hiện của con ma H' Nhiêu nhưng A Ma Yun đâu có

biết.

Xe dừng lại bên những căn nhà nhỏ phía ngoài hàng rào ngôi nhà của Y Moan. Y Moan bước xuống cùng những người đàn ông khiên cặp ngà đi bộ tới ngôi nhà của hắn. A Ma Yun dừng lại từ xa và lách xe máy nép nhanh vào một bụi cây bên đường khi thấy một đàn chó dữ tợn đang chồm lên trên hàng rào từ phía ngôi nhà. Khi thấy mọi việc đều trở lại lặng lẽ thì A Ma Yun dẫn xe hướng tới ngôi nhà định tìm gặp Y Moan. Nhưng vừa tới gần những căn nhà gỗ bên ngoài hàng rào khu vườn thì đã bị nhiều người chạy đến hăm dọa, ngăn cản và đuổi đi. A Ma Yun bỏ đi nhưng khi ra tới lộ 21 thì gọi xe trong một quán nước rồi đi bộ trở lại với ý định là phải ẩn kín vào một chỗ nào đó để canh giữ cặp ngà cho đến sáng mai đợi Y Moan chở về buôn cho mình mới thôi. A Ma Yun không dám mon men đến gần ngôi nhà vì thấy đàn chó dữ lúc nào cũng hăm he gầm gừ trong vườn và những “tay chân” lạnh lùng của Y Moan trong những căn nhà gỗ. Thế là A Ma Yun tìm một lùm cây gần ngôi nhà nhất vừa để ẩn nấp vừa quan sát mọi diễn biến quanh ngôi nhà phòng khi Y Moan lại đem cặp ngà của mình đi đâu nữa.

Đến khuya, A Ma Yun thấy những người đàn ông cùng đi với Y Moan trên xe để chở cặp ngà tới đây ra về. Nhưng họ lại đi bộ về còn chiếc xe chở cặp ngà vẫn còn đậu lại cạnh một căn nhà gỗ bên ngoài hàng rào khu vườn. Khi những người đàn ông này đi, ngôi nhà trở lại im lìm trong ánh trăng mờ mờ ảo. A Ma Yun định nằm rạp lên cỏ ngủ một chút thì chợt thấy trên căn gác của ngôi nhà thấp thoáng bóng một cô gái trắng xoá tóc như đang vẫy vẫy tay gọi A Ma Yun. A Ma Yun dụi dụi mắt cố nhìn cho rõ xem có phải cô gái xoá tóc đang gọi mình không thì lại không thấy ai ở đó nữa. Chợt A Ma Yun thấy cánh cửa sổ trực diện về hướng A Ma Yun tự nhiên mở ra mà chẳng thấy có ai ở đó cả. Một lúc sau, A Ma Yun lại thấy cô gái lúc này xuất hiện ở hành lang căn gác. Lần này A Ma Yun thấy cô gái không xoá tóc và trắng xoá như lúc đầu nữa mà có dáng dấp và màu áo như A Ma Yun đã có lần gặp ở đâu đó rồi. A Ma Yun sức nhớ tới H' Nhiêu ở buôn làng mình và đoán chắc rằng đây chính là bóng dáng của con ma H'

Nhiêu. Chỉ có cái dáng thon gọn, thanh thoát và quyến rũ của H' Nhiêu mới làm cho A Ma Yun lưu nhớ mãi như thế. Nhưng khi nghĩ đến những lời đồn đại dữ dội không tốt về H' Nhiêu thì A Ma Yun gợn nổi gai ốc. Để lần tránh nỗi lo sợ, A Ma Yun nhắm mắt quay đi không nhìn lên căn gác nữa. Nhưng chỉ được một lúc, A Ma Yun lại nhìn lên căn gác để xem cô gái có đúng là H' Nhiêu không. Lần này A Ma Yun hết hoảng vì cô gái đã treo mình lủng lẳng dưới mái hiên, hai tay buông thõng, đôi chân cụt hồng lên và không nhìn thấy cái đầu đâu cả. Gió càng mạnh, cô gái càng đung đưa qua lại nhiều hơn. A Ma Yun nghĩ không biết là H' Nhiêu nhất ma mình hay cô ta treo cổ tự tử rồi? Điều mà A Ma Yun cứ thắc mắc trong lòng này giờ rằng nếu đây đúng là con ma H' Nhiêu thì tại sao lại ở đây? A Ma Yun biết trước đây Y Moan lúc nào cũng tìm đủ mọi cách để bắt cho được H' Nhiêu về làm vợ dù H' Nhiêu đã thành ma rồi; Và dù dân trong buôn làng đồn đại H' Nhiêu xấu tốt như thế nào. Rồi kể từ ngày dân làng ca ngợi Y Moan đã diệt trừ được con ma H' Nhiêu thì những chuyện quây phá khóc la rên rĩ, cưỡng hiếp giết người và trộm cắp cà phê không còn; Dân làng cũng chẳng còn ai nói đến chuyện thỉnh thoảng có thấy bóng con ma H' Nhiêu; rồi cũng từ đó người ta cũng ít thấy Y Moan về buôn và vào rừng nữa. Phải chăng Y Moan đã bắt được con ma H' Nhiêu đem về đây? Hẳn dùng phép thuật gì mà trói giữ được cái hồn H' Nhiêu ở đây? Và phải chăng con ma H' Nhiêu đã bằng lòng làm vợ của Y Moan? Bằng lòng làm vợ rồi sao lại treo cổ tự tử? “Ừ..mà H' Nhiêu là ma thì treo cổ tự tử làm gì nhỉ? ” Bao nhiêu câu hỏi cứ vẫn vơ trong đầu A Ma Yun cho đến khi trời tờ mờ sáng.

Từ trong ngôi nhà, cặp ngựa voi lại được khiên ra và đi về hướng chiếc xe tải nhỏ hôm qua. Y Moan dẫn đầu. A Ma Yun cũng không hiểu tại sao chiếc xe tải lại đậu xa như thế thay vì cặp sát vào nhà rồi đưa lên xe cho tiện. Nhưng mọi thắc mắc không đáng cho A Ma Yun phải bận tâm hơn là trong lòng đang vui vì biết chắc Y Moan sẽ chở cặp ngựa voi về trả lại cho mình.

Đợi cho xe Y Moan đi, A Ma Yun nhanh chóng rời khỏi chỗ ẩn nấp. Nhưng trước khi đi, A Ma Yun không quên nhìn lên chỗ cô gái treo cổ. Bây

giờ A Ma Yun mới vỡ lẽ: Đó là một cái áo váy ngủ được móc lên để phơi khô. A Ma Yun nghĩ chính cô gái mà mình đoán là H' Nhiêu đã xuất hiện trước đó treo lên chứ không ai khác.

Khi về tới buôn thì A Ma Yun đã thấy chiếc xe của Y Moan đậu trước nhà mình. A Ma Yun dựng xe máy rồi bước nhanh lên sà.

Vừa thấy A Ma Yun, Y Moan nói:

- Tao đem cặp ngà voi về trả lại cho mày đó.
- Được, tao sẽ đi theo làm việc cho mày.
- Tao không cần mày nữa đâu. Mày rút, cha mày vẫn còn nợ tao đó.
- Ôi..Giàng ơi! – Mày Rốt đưa hai tay lên trời – Mày là một thằng con không biết cái cha cái mẹ gì hết. Biết như vậy tao không cho mày có cái ăn, có cái mặc, có cái đi học trên phố đâu chớ!

A Ma Yun nhìn thấy cái chân đế cặp ngà đã thay cái chân đế bằng đồng khác liền nói:

- Cái đế khác rồi!
- Đưa lên xe nó bị gãy sút rồi! – Y Moan nói – Tao phải thay cái chân khác cho đẹp, sáng bóng hơn đó.
- Tao không cần đâu. Cái chân cũ của tao cũng được.
- Bi hư rồi, tao bỏ rác rồi!

Ma Rốt tức quá chạy vào trong lấy xà gạc ra vừa quát vừa phang vào A Ma Yun:

- Tao không có cái thằng con như mày đâu. Tao đuổi mày đi đó!

A Ma Yun hoảng hốt tránh được cái xà gạc đang phang vào người rồi bỏ chạy xuống sà. Ma Rốt tức quá la lên:

- Ôi..Giàng ơi! Sao không cho tui đẻ một con gái mà đẻ một con trai vậy chớ! Ai cũng được đẻ con gái sao Giàng lại phạt tui chớ!

Y Moan bước xuống nhà sà, lên xe về. Còn Ma rút thì chạy xuống theo năn nỉ:

- Cái cặp ngà là của tao thì tao muốn đổi là quyền của tao chớ. Thằng A Ma Yun không có quyền đâu!
- Tui không cần nữa đâu chớ! Cái thằng A Ma Yun không chịu thì thôi!

Y Moan phóng xe đi. Ma Rốt sụp xuống đất khóc rống lên. A Ma Yun cũng rón rén dẫn xe máy ra một đoạn rồi nổ máy chạy theo Y Moan.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 6

Cặp vú của nữ thần Hơ Kroih

Xe Y Moan vừa vào cổng công ty, Y Ru thấy trên xe không có A Ma Yun liền hỏi:

- Thằng A Ma Yun không chịu lên làm việc cho Y Moan sao?
- Thôi! – Y Moan nói – Tao nghĩ khác rồi. Để nó ở đây sẽ thêm rắc rối đó!
- Y Moan nói sẽ làm cho người ta tưởng nó bị tai nạn xây cất mà!
- Người ta sẽ điều tra đó!

Nhưng cả Y Moan và Y Ru nhìn ra ngoài cổng đã thấy A Ma Yun đứng đó.

- Tao trả ngà voi rồi thì mày lên đây làm gì? – Y Moan đi ra và nói
- Tao đã hứa rồi! – A Ma Yun nói – Mày trả ngà voi cho tao thì tao sẽ làm việc cho mày!
- Nhưng tao không cần mày nữa. Cha mày vẫn còn mắc nợ của tao!
- Vậy thì mày phải chỉ cái chân đế cặp ngà voi bỏ rác ở đâu cho tao!

Y Moan lúng túng:

- Tao không nhớ đâu chớ! Tao làm cho mày cái chân đồng khác đẹp hơn rồi!
- Cái chân đế cũ của tao có khắc con thuyền đẹp hơn chớ!
- Mày mà còn gây chuyện với tao nữa là tao về đòi nợ cha mày đó. Tao mà về lấy hết rẫy cà phê của Ma Rốt thì nhà mày chết đói.

Bị Y Moan cho người đẩy ra khỏi cổng công ty và phải cam chịu khi nghe Y Moan hăm dọa như thế, A Ma Yun bỏ đi lang thang trên phố mà lòng vừa bức tức vừa thấy thương cha mình phải nợ nần Y Moan bao nhiêu năm rồi vẫn không trả được. A Ma Yun biết cha mình mang nợ một phần cũng vì chi phí cho mình ăn học trên phố, một phần cũng vì cứ cúng vái hết chuyện này đến chuyện kia.

Nhưng, A Ma Yun đâu có ngờ, ngay sau khi Y Moan rời khỏi buôn

Lung thì Ma Rốt đã nhờ một chiếc xe bò chở cặp ngà voi đến gần chiều tối mới lên tới phố Buôn Ma Thuật rồi tìm tới công ty của Y Moan. Vừa gặp Y Moan, Ma Rốt nói một câu dứt khoát: “Tao đã chịu rồi, mày cũng chịu rồi, thì trả lại là không được đâu! Mày phải lấy cặp ngà voi, còn tao không trả nợ cho mày nữa. Cái lời nói ra là phải có giữ, phải có nhớ, phải có Giàng nghe nữa đó chứ!”. Nói xong, Ma Rốt giao cặp ngà voi lại cho Y Moan rồi ra về.

Đến tối, A Ma Yun vẫn còn lang thang trên phố. A Ma Yun không dám về nhà nữa, sợ Ma Rốt giận quá thì lại đau ngực. Ở trong buôn có nhiều người lớn đau ngực bất thành hình như thế mà chết nhanh lắm. Tuy Ma Rốt đuổi A Ma Yun đi nhưng A Ma Yun thấy thương cha mình quá. A Ma Yun định bụng cứ đi một thời gian cho đến khi Ma Rốt hết giận rồi về. Nhưng bây giờ lại không biết đi đâu. Đối với A Ma Yun mà ngủ bụi ngủ bờ thì chẳng ăn thua gì. Ở trong rừng, đôi khi A Ma Yun còn ngủ trên cây suốt đêm để canh cà phê. Thời gian mà người ta đồn đại nhiều chuyện dễ sợ về con ma H’ Nhiêu thì A Ma Yun không bao giờ ngủ trong chòi cả. A Ma Yun nghĩ rằng mình ngủ bên ngoài bụi bờ dễ quan sát và đề phòng hơn. Nghĩ đến H’ Nhiêu, A Ma Yun lại nghĩ đến cô gái lúc ẩn lúc hiện trên căn gác trong ngôi nhà tối tăm của Y Moan đêm qua. Nghĩ mà thấy tức cười, A Ma Yun sợ cái xác treo cổ quá chùng nhưng đến sáng mới vỡ lẽ. Xa quá A Ma Yun không thấy mặt nên không chắc đó có phải là H’ Nhiêu hay không. Nhưng nhớ đến cái vẻ đẹp của H’ Nhiêu mà mình từng gặp dưới suối buôn Lung thì A Ma Yun tự nhiên lại muốn đến ngôi nhà tối tăm của Y Moan một lần nữa. Mà cũng lạ, sao A Ma Yun lại không nhớ đến có một lần mình đã gặp H’ Nhiêu với gương mặt quái dị nhỉ? Cái đẹp lưu dấu mãnh liệt hơn cái xấu chẳng? Nếu cái xấu mạnh hơn chắc A Ma Yun không dám đến ngôi nhà của Y Moan thêm một lần nữa đâu.

A Ma Yun lên vào bụi rậm ngày hôm qua rồi ngồi xuống và thở ra nhẹ nhõm. Tránh được những con mắt dò xét của những người trong căn nhà gỗ đó không phải là dễ dàng. May mà trời đã tối. Nhưng chắc chắn A Ma Yun

mà mò đến cái hàng rào ngôi nhà là bị họ phát hiện liền. Ngày hôm qua họ đã hăm dọa, ngăn cấm A Ma Yun không được đến gần cái hàng rào thì đủ biết họ là người của Y Moan rồi. A Ma Yun nhìn lên căn gác thấy im lìm. Không chỉ căn gác mà toàn bộ ngôi nhà cũng chìm trong bóng tối. A Ma Yun nằm dài ra vạc cỏ mà mình đã nằm ngày hôm qua rồi nhắm mắt thư giãn để bớt đi sự mệt mỏi của một ngày buồn bực và lang thang trên phố. Thế là A Ma Yun ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi trăng lên sáng vằng vặc cả bầu trời thì A Ma Yun chợt tỉnh. Bỗng có tiếng thì thầm trong gió lúc rõ ràng bên tai lúc văng vẳng xa vời. A Ma Yun nhìn về hướng căn gác. Căn gác vẫn im lìm. Tuy hai cánh cửa sổ đã mở toan nhưng bên trong không có một ánh đèn. Trước ngôi nhà lặng lẽ, bầy chó dữ nằm rải rác khắp nơi. Chung quanh không có một bóng người vậy tiếng thì thào bắt nguồn từ đâu? Chợt A Ma Yun giật mình bởi tự nhiên có một cái bóng từ dưới bụi cây ló dần lên rồi hướng tới A Ma Yun. Cái bóng tới gần chỗ A Ma Yun núp thì lại biến mất. Một lúc sau, có một cái bóng khác cũng làm như thế. Rồi có tiếng nói nho nhỏ như ở gần bên cạnh A Ma Yun: “Tối hôm qua hãn thuê bọn tao tháo cái chân đế cặp ngựa voi ở sau căn gác đó”. Một giọng nam khác: “Mày có chắc là hãn còn để ở phía sau đó không?” “Tao chắc là như vậy, vì khi xong việc, bọn tao về, cái chân đế vẫn còn ở đó mà hãn chẳng quan tâm gì”. Bỗng A Ma Yun thấy một bóng đen bật dậy từ một bụi cây gần mình rồi lao nhanh tới cái hàng rào của ngôi nhà Y Moan. Khi đến sát hàng rào, bóng đen rón rén và nhẹ nhàng trèo qua hàng rào. Nhưng đàn chó trong khu vườn bỗng nhiên bật dậy vừa sủa vừa phóng tới cái bóng đen. Bóng đen vội nhảy khỏi hàng rào và phóng như bay tới con đường hẻm dẫn ra lộ 21. Những người đàn ông ở trong những căn nhà gỗ cũng đã lao theo bóng đen. Y Moan và thằng Ó Đen cũng đã lùa chó phóng theo họ. Cùng lúc ấy có một bóng đen khác cúi chạy lùn lách rất nhanh trong những bụi cây cỏ rồi biến đi đâu mất tiêu. A Ma Yun nghĩ nếu mình còn ngồi đây khi bọn Y Moan và đàn chó quay trở lại thì thế nào cũng phát hiện ra mình. Thế là A Ma Yun vọt chạy về hướng ngược lại. A Ma Yun chạy vòng theo hàng rào ra khu rừng rậm phía sau vườn nhà của Y

Moan để thoát thân. Nhưng khi vào được khu rừng rồi thì A Ma Yun không biết phải theo hướng nào. Đang hoảng loạn chưa biết phải làm gì thì A Ma Yun giựt mình thấy phía trước mặt khoảng 50 mét có một cô gái loã xoã tóc đang vẫy vẫy tay gọi mình. Càng hoảng hốt hơn khi thấy bộ mặt cô gái lạnh lùng như băng. Đang chưa biết có nên chạy thối lui hay hướng tới cô gái thì A Ma Yun nghe văng vẳng bên tai: “A Ma Yun chạy theo mình nhanh lên! A Ma Yun...nhanh lên...” Mặc dù quá ngạc nhiên sao cô gái này lại biết tên mình nhưng nghe thúc dục thoát thân thì A Ma Yun cũng vội chạy theo. Chạy được một lúc thì A Ma Yun không thấy cô gái đâu. Bây giờ A Ma Yun lại càng không biết hướng nào để ra khỏi khu rừng nữa. Chợt cô gái chẳng biết từ đâu vút tới sau lưng rồi đập nhẹ một cái vào vai A Ma Yun khiến A Ma Yun thót tim. Cô gái lướt qua A Ma Yun rồi vừa chạy lên phía trước vừa nói: “Chạy theo mình mau lên A Ma Yun!”. Thế là A Ma Yun chạy theo. Đến khi khu rừng thưa dần và lộ ra phía trước mặt một con đường lớn thì A Ma Yun không thấy cô gái đâu nữa. A Ma Yun chạy nhanh ra đường thì thấy đây là quốc lộ 21. Chỗ quán nước mà A Ma Yun gọi xe chỉ cách nơi A Ma Yun đang đứng khoảng vài trăm mét. A Ma Yun lững thững đi tới quán nước. Quán nước bây giờ đã đóng cửa. Trăng lúc này tuy sáng nhưng sương khuya bắt đầu giăng xuống dày đặc khiến trời đất mờ mờ đục. Lạnh quá, A Ma Yun vào ngồi co ro trong một góc hiên quán nước. Tuy đang gặp tình cảnh vất vưởng nhưng A Ma Yun cứ suy nghĩ vì sao cô gái có bộ mặt lạnh và vô cảm kia lại biết tên mình. Rồi A Ma Yun đoán đây chính là con ma H' Nhiêu chứ không ai khác. Đang miên man nghĩ ngợi, bỗng A Ma Yun thấy cách quán nước khoảng 30 mét, ngay đầu đường dẫn vào ngôi nhà của Y Moan, lờn vờn mấy cái bóng nhấp nhô lên xuống. A Ma Yun dụi mắt nhìn thật kỹ thì không còn thấy gì nữa. Chẳng biết đó là những bóng ma hay sương gió dày đặc che phủ bóng người rồi, nhưng A Ma Yun lúc này chỉ sợ người hơn là sợ ma. Bởi nếu người ta phát hiện A Ma Yun đêm khuya mà lang thang không nơi trú ngụ như thế này thì chắc hẳn người ta sẽ cho rằng A Ma Yun là kẻ gian.

A Ma Yun đoán đúng, cô gái chỉ đường cho A Ma Yun ở trong rừng

chính là H' Nhiêu. Khi nghe ồn ào và chó sủa dữ dội, H' Nhiêu trên gác nhìn xuống thấy Y Moan lùa chó cùng với tất cả “tay chân” của hắn đuổi theo một người chạy ra hướng lộ 21 và thấy rõ ngoài người bị đuổi ra còn có thêm hai người nữa đang ẩn núp mà bọn Y Moan không biết. Rồi cô thấy một trong hai người đó chạy về hướng mình và men theo hàng rào để trốn vào khu rừng phía sau vườn của Y Moan; Và cô nhận ra đó là A Ma Yun. Cô biết A Ma Yun mà chạy vào khu rừng này thì thế nào cũng lạc loanh quanh và rồi cũng sẽ bị Y Moan bắt được. Thừa lúc bọn Y Moan và đàn chó của hắn chạy hết ra ngoài kia, H' Nhiêu chạy vào rừng chỉ đường cho A Ma Yun. Mấy hôm nay cô đã tìm hiểu đường đi nước bước của vùng này. Cô biết cách thoát khỏi ngôi nhà trong một thời gian ngắn mà không ai biết. Bà H' Lên tuy đã biết được điều này nhưng bà đã đồng lòng với H' Nhiêu. Nghe H' Nhiêu kể về hoàn cảnh của mình và lòng dạ của Y Moan thì bà thấy thương H' Nhiêu quá nên che chở cho H' Nhiêu nhiều chuyện. Đối với H' Nhiêu thì đàn chó của Y Moan là không còn hiệu quả nữa. Đàn chó nghiêm nhiên coi H' Nhiêu như là chủ của nó. Và có khi lại thương mến H' Nhiêu hơn cả Y Moan. Chính bọn “tay chân” của Y Moan và thằng Ó Đen mới là những tên đáng sợ. Chúng lúc nào cũng canh chừng H' Nhiêu. Nhưng bọn tay chân của Y Moan lại ở rải rác bên ngoài hàng rào khu vườn, còn Ó Đen thì Y Moan cấm không được bước lên căn gác của H' Nhiêu. Bởi thế hắn đâu biết H' Nhiêu có mặt ở trong đó hay không. Chỉ có Y Moan là rất tinh. Hắn lúc nào cũng muốn lên gác để nghe ngóng H' Nhiêu. Nhưng hắn lại đi cả ngày tối mới về. Khổ nỗi H' Nhiêu tối mới xuất hiện chứ ban ngày thì không thể lộ diện được. Tuy nhớ Duy quá nhưng H' Nhiêu không thể rời khỏi ngôi nhà của Y Moan để về rừng buôn Lung. Thoát khỏi ngôi nhà của Y Moan thì dễ rồi, nhưng thoát luôn thì biết đi về đâu. Nếu về lại rừng buôn Lung thì Y Moan cũng sẽ cho người đi bắt nữa. Và liệu dân làng bây giờ có để yên cho cô khi nghe cô xuất hiện trở lại. H' Nhiêu vội chạy về ngôi nhà. Cô sợ Y Moan trở về mà không thấy H' Nhiêu thì nguy. Chợt cô nhớ tới Duy quá. Cô nghĩ giờ này không chừng Duy đã xuống suối buôn Lung để tìm cô. Tưởng lâu rồi nỗi nhớ quay quắt trong cô sẽ vơi dần, ai dè mỗi lần nghĩ tới bờ môi, ánh mắt của Duy trong đêm ái ân

đầu tiên đó thì da thịt cô cứ bùng bùng lên, trái tim cô cứ rạo rức như có lửa thiêu đốt mình. Cô ước gì rừng buôn Lung chỉ ở gần đây thôi. Nhưng đó chỉ là ước mơ. Từ chỗ cô mà tới rừng buôn Lung xa hơn 40 cây số làm sao mà cô đi kịp. Nếu cô liều mình thì chỉ vài cây số là trời đã sáng rồi. Mà mặt trời lên thì cô sẽ trốn ở đâu. Chưa nói đến chuyện phải quay trở lại kéo Y Moan phát hiện không có H' Nhiêu thì bà H' Lên sẽ bị Y Moan trừng phạt đó.

Vừa chạy lên gác thì bà H' Lên đã đứng ở đó.

- May đó! – Bà H' Lên nói nhỏ mà như trách móc H' Nhiêu - Bọn Y Moan chưa về đó chớ. Con đừng có làm cho Y Moan giết dì H' Lên đó. Hẳn biết con rời khỏi ngôi nhà này là dì H' Lên phải chết với hẳn đó mà. Dì mắc nợ tiền của hẳn nhiều rồi chớ!

- Dạ..con chỉ đi chút chút thôi. H' Nhiêu cũng thương dì và sợ khổ đau cho dì lắm mà!

H' Nhiêu vào phòng định gỡ cái mặt nạ ra thì nghe phía dưới bọn Y Moan về. Cô để nguyên mặt nạ vậy và khoá cửa lại. Y Moan đi thẳng lên gác và gõ cửa, gọi:

- H' Nhiêu ơi!

H' Nhiêu lặng thinh

- H' Nhiêu ơi..H' Nhiêu!

Thấy không có động tĩnh gì, Y Moan gọi và hỏi bà H' Lên:

- H' Nhiêu có ở trong này không bà H' Lên?

- H' Nhiêu cứ nhốt ở trong đó mà thôi. Có đi đâu mà được chớ!

- Không có chuyện gì xảy ra với H' Nhiêu chớ?

- Không có được đâu! Làm sao mà xảy ra được chớ!

Y Moan lại quay vào gọi:

- H' Nhiêu ơi..Y Moan đây mà! Anh muốn nói chuyện với em một chút đó mà!

Nghĩ rằng không lên tiếng thì Y Moan có thể sẽ xông vào nên H' Nhiêu nói:

- Khuya rồi..tui ngủ rồi đó!

Y Moan bật cười hăng hắc rồi nói:

- Được rồi, được rồi..ngủ rồi mà con nghe anh gọi chớ!

Y Moan đi xuống gác. Đúng là hẳn vui thật sự khi nghe được giọng nói của H' Nhiêu. Hẳn cũng yêu H' Nhiêu một cách chân thật và say đắm đó chứ!

Trời vừa tờ mờ sáng thì chỗ mà A Ma Yun thấy xuất hiện mấy cái bóng lúc khuya có nhiều người tụ lại. A Ma Yun cũng đến đó xem thử chuyện gì. Hoá ra người ta đang đứng xem xác chết của một người đàn ông. A Ma Yun nhận ra người đàn ông này là một trong những người khiên cặp ngà voi vào nhà cho Y Moan rồi đến khuya mới về hôm đó. Chợt những lời nói vọng lại bên tai A Ma Yun của hai cái bóng đêm qua khiến A Ma Yun nghĩ chắc chắn người nhảy vào nhà Y Moan chính là một trong những người thợ đồng đã thay cái chân đế cặp ngà; Và cũng vì cái chân đế cặp ngà mà hẳn đã liều mạng đột nhập vào nhà Y Moan để đến nỗi phải bỏ mạng như thế. Vậy là những người rình rập bên ngoài ngôi nhà của Y Moan trong đêm, trừ A Ma Yun và cái xác người đàn ông này ra, thì còn một người nữa đã chạy thoát mà Y Moan không biết.

Khi xe công an và xe cứu thương tới được một lúc thì Y Moan cũng có mặt ở đó. A Ma Yun vội lảng tránh không muốn chạm mặt với Y Moan. Hầu hết các vị công an đều tay bắt mặt mừng với Y Moan chứng tỏ họ đã quen nhau từ trước. Một vị có vẻ là quan chức lớn đã quàng vai với Y Moan rồi cùng lên xe ô tô của ông ta đi ăn sáng.

A Ma Yun về buồn mà trong lòng cứ bỏ ngỡ biết bao câu hỏi. Khi tới buôn Lung thì A Ma Yun không dám về nhà sợ Ma Rốt còn giận. Chạy lên rẫy Y Bơ, A Ma Yun nói với Y Bơ cho mình ở trong chòi Y Bơ vài ngày để đến khi nào Ma Rốt hết giận. Nghe Y Bơ nói cha mình đã đem cặp ngà voi lên Buôn Ma thuật đưa lại cho Y Moan rồi, lúc đầu A Ma Yun rất bức tức cha mình. Nhưng khi nghĩ lại hoàn cảnh của nhà mình và những gì mình đã chứng kiến cái thế lực ngầm của Y Moan thì A Ma Yun đành bỏ cuộc.

Xe Y Moanvừa vào cổng công ty, Y Ru thấy trên xe không có A Ma Yun liền hỏi:

- Thằng A Ma Yun không chịu lên làm việc cho Y Moan sao?
- Thôi! – Y Moan nói – Tao nghĩ khác rồi. Để nó ở đây sẽ thêm rắc rối đó!
- Y Moan nói sẽ làm cho người ta tưởng nó bị tai nạn xây cất mà!
- Người ta sẽ điều tra đó!

Nhưng cả Y Moan và Y Ru nhìn ra ngoài cổng đã thấy A Ma Yun đứng đó.

- Tao trả nợ voi rồi thì mày lên đây làm gì? – Y Moan đi ra và nói
- Tao đã hứa rồi! – A Ma Yun nói – Mày trả nợ voi cho tao thì tao sẽ làm việc cho mày!
- Nhưng tao không cần mày nữa. Cha mày vẫn còn mắc nợ của tao!
- Vậy thì mày phải chỉ cái chân để cặp nợ voi bỏ rác ở đâu cho tao!

Y Moan lúng túng:

- Tao không nhớ đâu chớ! Tao làm cho mày cái chân đồng khác đẹp hơn rồi!
- Cái chân để cũ của tao có khắc con thuyền đẹp hơn chớ!
- Mày mà còn gây chuyện với tao nữa là tao về đòi nợ cha mày đó. Tao mà về lấy hết rẫy cà phê của Ma Rớt thì nhà mày chết đói.

Bị Y Moan cho người đẩy ra khỏi cổng công ty và phải cam chịu khi nghe Y Moan hăm dọa như thế, A Ma Yun bỏ đi lang thang trên phố mà lòng vừa bức tức vừa thấy thương cha mình phải nợ nần Y Moan bao nhiêu năm rồi vẫn không trả được. A Ma Yun biết cha mình mang nợ một phần cũng vì chi phí cho mình ăn học trên phố, một phần cũng vì cứ cứng vái hết chuyện này đến chuyện kia.

Nhưng, A Ma Yun đâu có ngờ, ngay sau khi Y Moan rời khỏi buôn Lung thì Ma Rớt đã nhờ một chiếc xe bò chở cặp nợ voi đến gần chiều tối mới lên tới phố Buôn Ma Thuột rồi tìm tới công ty của Y Moan. Vừa gặp Y Moan, Ma Rớt nói một câu dứt khoát: “Tao đã chịu rồi, mày cũng chịu rồi, thì trả lại là không được đâu! Mày phải lấy cặp nợ voi, còn tao không trả nợ cho mày nữa. Cái lời nói ra là phải có giữ, phải có nhớ, phải có Giàng nghe nữa đó chớ!”. Nói xong, Ma Rớt giao cặp nợ voi lại cho Y Moan rồi ra về.

Đến tối, A Ma Yun vẫn còn lang thang trên phố. A Ma Yun không dám về nhà nữa, sợ Ma Rớt giận quá thì lại đau ngực. Ở trong buôn có nhiều người

lớn đau ngực bất thành linh như thế mà chết nhanh lắm. Tuy Ma Rốt đuổi A Ma Yun đi nhưng A Ma Yun thấy thương cha mình quá. A Ma Yun định bụng cứ đi một thời gian cho đến khi Ma Rốt hết giận rồi về. Nhưng bây giờ lại không biết đi đâu. Đối với A Ma Yun mà ngủ bụi ngủ bờ thì chẳng ăn thua gì. Ở trong rừng, đôi khi A Ma Yun còn ngủ trên cây suốt đêm để canh cà phê. Thời gian mà người ta đồn đại nhiều chuyện dễ sợ về con ma H' Nhiêu thì A Ma Yun không bao giờ ngủ trong chòi cả. A Ma Yun nghĩ rằng mình ngủ bên ngoài bụi bờ để quan sát và đề phòng hơn. Nghĩ đến H' Nhiêu, A Ma Yun lại nghĩ đến cô gái lúc ẩn lúc hiện trên căn gác trong ngôi nhà tối tăm của Y Moan đêm qua. Nghĩ mà thấy tức cười, A Ma Yun sợ cái xác treo cổ quá chùng chùng nhưng đến sáng mới vỡ lẽ. Xa quá A Ma Yun không thấy mặt nên không chắc đó có phải là H' Nhiêu hay không. Nhưng nhớ đến cái vẻ đẹp của H' Nhiêu mà mình từng gặp dưới suối buôn Lung thì A Ma Yun tự nhiên lại muốn đến ngôi nhà tối tăm của Y Moan một lần nữa. Mà cũng lạ, sao A Ma Yun lại không nhớ đến có một lần mình đã gặp H' Nhiêu với gương mặt quái dị nhỉ? Cái đẹp lưu dấu mạnh liệt hơn cái xấu chẳng? Nếu cái xấu mạnh hơn chắc A Ma Yun không dám đến ngôi nhà của Y Moan thêm một lần nữa đâu.

A Ma Yun lên vào bụi rậm ngày hôm qua rồi ngồi xuống và thở ra nhẹ nhõm. Tránh được những con mắt dò xét của những người trong căn nhà gỗ đó không phải là dễ dàng. May mà trời đã tối. Nhưng chắc chắn A Ma Yun mà mò đến cái hàng rào ngôi nhà là bị họ phát hiện liền. Ngày hôm qua họ đã hăm dọa, ngăn cấm A Ma Yun không được đến gần cái hàng rào thì đủ biết họ là người của Y Moan rồi. A Ma Yun nhìn lên căn gác thấy im lìm. Không chỉ căn gác mà toàn bộ ngôi nhà cũng chìm trong bóng tối. A Ma Yun nằm dài ra vạc cỏ mà mình đã nằm ngày hôm qua rồi nhắm mắt thư giãn để bớt đi sự mệt mỏi của một ngày buồn bực và lang thang trên phố. Thế là A Ma Yun ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi trăng lên sáng vằng vặc cả bầu trời thì A Ma Yun chợt tỉnh. Bỗng có tiếng thì thầm trong gió lúc rõ ràng bên tai lúc văng vẳng xa vời. A Ma Yun nhìn về hướng căn gác. Căn gác vẫn im lìm. Tuy hai cánh cửa sổ đã mở toan nhưng bên trong không có một ánh đèn. Trước ngôi nhà lặng lẽ, bầy chó dữ

nằm rải rác khắp nơi. Chung quanh không có một bóng người vậy tiếng thì thào bắt nguồn từ đâu? Chợt A Ma Yun giật mình bởi tự nhiên có một cái bóng từ dưới bụi cây ló dần lên rồi hướng tới A Ma Yun. Cái bóng tới gần chỗ A Ma Yun núp thì lại biến mất. Một lúc sau, có một cái bóng khác cũng làm như thế. Rồi có tiếng nói nhỏ như ở gần bên cạnh A Ma Yun: “Tối hôm qua hẳn thuê bọn tao tháo cái chân đế cặp ngà voi ở sau căn gác đó”. Một giọng nam khác: “Mày có chắc là hẳn còn để ở phía sau đó không?” “Tao chắc là như vậy, vì khi xong việc, bọn tao về, cái chân đế vẫn còn ở đó mà hẳn chẳng quan tâm gì”. Bỗng A Ma Yun thấy một bóng đen bật dậy từ một bụi cây gần mình rồi lao nhanh tới cái hàng rào của ngôi nhà Y Moan. Khi đến sát hàng rào, bóng đen rón rén và nhẹ nhàng trèo qua hàng rào. Nhưng đàn chó trong khu vườn bỗng nhiên bật dậy vừa sủa vừa phóng tới cái bóng đen. Bóng đen vội nhảy khỏi hàng rào và phóng như bay tới con đường hẻm dẫn ra lộ 21. Những người đàn ông ở trong những căn nhà gỗ cũng đã lao theo bóng đen. Y Moan và thằng Ó Đen cũng đã lùa chó phóng theo họ. Cùng lúc ấy có một bóng đen khác cúi chạy luồn lách rất nhanh trong những bụi cây cỏ rồi biến đi đâu mất tiêu. A Ma Yun nghĩ nếu mình còn ngồi đây khi bọn Y Moan và đàn chó quay trở lại thì thế nào cũng phát hiện ra mình. Thế là A Ma Yun vọt chạy về hướng ngược lại. A Ma Yun chạy vòng theo hàng rào ra khu rừng rậm phía sau vườn nhà của Y Moan để thoát thân. Nhưng khi vào được khu rừng rồi thì A Ma Yun không biết phải theo hướng nào. Đang hoảng loạn chưa biết phải làm gì thì A Ma Yun giật mình thấy phía trước mặt khoảng 50 mét có một cô gái loã xoã tóc đang vẫy vẫy tay gọi mình. Càng hoảng hốt hơn khi thấy bộ mặt cô gái lạnh lùng như băng. Đang chưa biết có nên chạy thối lui hay hướng tới cô gái thì A Ma Yun nghe văng vẳng bên tai: “A Ma Yun chạy theo mình nhanh lên! A Ma Yun... nhanh lên...” Mặc dù quá ngạc nhiên sao cô gái này lại biết tên mình nhưng nghe thúc dục thoát thân thì A Ma Yun cũng vội chạy theo. Chạy được một lúc thì A Ma Yun không thấy cô gái đâu. Bây giờ A Ma Yun lại càng không biết hướng nào để ra khỏi khu rừng nữa. Chợt cô gái chẳng biết từ đâu vút tới sau lưng rồi đập nhẹ một cái vào vai A Ma Yun khiến A Ma Yun thót tim. Cô gái lướt qua A Ma Yun rồi vừa chạy lên phía trước vừa

nói: “Chạy theo mình mau lên A Ma Yun!”. Thế là A Ma Yun chạy theo. Đến khi khu rừng thưa dần và lộ ra phía trước mặt một con đường lớn thì A Ma Yun không thấy cô gái đâu nữa. A Ma Yun chạy nhanh ra đường thì thấy đây là quốc lộ 21. Chỗ quán nước mà A Ma Yun gọi xe chỉ cách nơi A Ma Yun đang đứng khoảng vài trăm mét. A Ma Yun lững thững đi tới quán nước. Quán nước bây giờ đã đóng cửa. Trăng lúc này tuy sáng nhưng sương khuya bắt đầu giăng xuống dày đặc khiến trời đất mờ mờ đục. Lạnh quá, A Ma Yun vào ngồi co ro trong một góc hiên quán nước. Tuy đang gặp tình cảnh vất vưởng nhưng A Ma Yun cứ suy nghĩ vì sao cô gái có bộ mặt lạnh và vô cảm kia lại biết tên mình. Rồi A Ma Yun đoán đây chính là con ma H’ Nhiêu chứ không ai khác. Đang miên man nghĩ ngợi, bỗng A Ma Yun thấy cách quán nước khoảng 30 mét, ngay đầu đường dẫn vào ngôi nhà của Y Moan, lờn vờn mấy cái bóng nhấp nhô lên xuống. A Ma Yun dụi mắt nhìn thật kỹ thì không còn thấy gì nữa. Chẳng biết đó là những bóng ma hay sương gió dày đặc che phủ bóng người rồi, nhưng A Ma Yun lúc này chỉ sợ người hơn là sợ ma. Bởi nếu người ta phát hiện A Ma Yun đêm khuya mà lang thang không nơi trú ngụ như thế này thì chắc chắn người ta sẽ cho rằng A Ma Yun là kẻ gian.

A Ma Yun đoán đúng, cô gái chỉ đường cho A Ma Yun ở trong rừng chính là H’ Nhiêu. Khi nghe ồn ào và chó sủa dữ dội, H’ Nhiêu trên gác nhìn xuống thấy Y Moan lùa chó cùng với tất cả “tay chân” của hắn đuổi theo một người chạy ra hướng lộ 21 và thấy rõ ngoài người bị đuổi ra còn có thêm hai người nữa đang ẩn nấp mà bọn Y Moan không biết. Rồi cô thấy một trong hai người đó chạy về hướng mình và men theo hàng rào để trốn vào khu rừng phía sau vườn của Y Moan; Và cô nhận ra đó là A Ma Yun. Cô biết A Ma Yun mà chạy vào khu rừng này thì thế nào cũng lạc loanh quanh và rồi cũng sẽ bị Y Moan bắt được. Thưa lúc bọn Y Moan và đàn chó của hắn chạy hết ra ngoài kia, H’ Nhiêu chạy vào rừng chỉ đường cho A Ma Yun. Mấy hôm nay cô đã tìm hiểu đường đi nước bước của vùng này. Cô biết cách thoát khỏi ngôi nhà trong một thời gian ngắn mà không ai biết. Bà H’ Lê tuy đã biết được điều này nhưng bà đã đồng lòng với H’ Nhiêu. Nghe H’ Nhiêu kể về hoàn cảnh của mình và lòng dạ của Y Moan thì bà

thấy thương H' Nhiêu quá nên che chở cho H' Nhiêu nhiều chuyện. Đối với H' Nhiêu thì đàn chó của Y Moan là không còn hiệu quả nữa. Đàn chó nghiêm nhiên coi H' Nhiêu như là chủ của nó. Và có khi lại thương mến H' Nhiêu hơn cả Y Moan. Chính bọn "tay chân" của Y Moan và thằng Ó Đen mới là những tên đáng sợ. Chúng lúc nào cũng canh chừng H' Nhiêu. Nhưng bọn tay chân của Y Moan lại ở rải rác bên ngoài hàng rào khu vườn, còn Ó Đen thì Y Moan cấm không được bước lên căn gác của H' Nhiêu. Bởi thế hẳn ai biết H' Nhiêu có mặt ở trong đó hay không. Chỉ có Y Moan là rất tinh. Hẳn lúc nào cũng muốn lên gác để nghe ngóng H' Nhiêu. Nhưng hẳn lại đi cả ngày tối mới về. Khổ nỗi H' Nhiêu tối mới xuất hiện chứ ban ngày thì không thể lộ diện được. Tuy nhớ Duy quá nhưng H' Nhiêu không thể rời khỏi ngôi nhà của Y Moan để về rừng buôn Lung. Thoát khỏi ngôi nhà của Y Moan thì dễ rồi, nhưng thoát luôn thì biết đi về đâu. Nếu về lại rừng buôn Lung thì Y Moan cũng sẽ cho người đi bắt nữa. Và liệu dân làng bây giờ có để yên cho cô khi nghe cô xuất hiện trở lại. H' Nhiêu vội chạy về ngôi nhà. Cô sợ Y Moan trở về mà không thấy H' Nhiêu thì nguy. Chợt cô nhớ tới Duy quá. Cô nghĩ giờ này không chừng Duy đã xuống suối buôn Lung để tìm cô. Tưởng lâu rồi nỗi nhớ quay quắt trong cô sẽ vơi dần, ai dè mỗi lần nghĩ tới bờ môi, ánh mắt của Duy trong đêm ái ân đầu tiên đó thì da thịt cô cứ bưng bưng lên, trái tim cô cứ rạo rục như có lửa thiêu đốt mình. Cô ước gì rừng buôn Lung chỉ ở gần đây thôi. Nhưng đó chỉ là ước mơ. Từ chỗ cô mà tới rừng buôn Lung xa hơn 40 cây số làm sao mà cô đi kịp. Nếu cô liều mình thì chỉ vài cây số là trời đã sáng rồi. Mà mặt trời lên thì cô sẽ trốn ở đâu. Chưa nói đến chuyện phải quay trở lại kéo Y Moan phát hiện không có H' Nhiêu thì bà H' Lên sẽ bị Y Moan trừng phạt đó.

Vừa chạy lên gác thì bà H' Lên đã đứng ở đó.

- May đó! – Bà H' Lên nói nhỏ mà như trách móc H' Nhiêu - Bọn Y Moan chưa về đó chớ. Con đừng có làm cho Y Moan giết dì H' Lên đó. Hẳn biết con rời khỏi ngôi nhà này là dì H' Lên phải chết với hẳn đó mà. Dì mắc nợ tiền của hẳn nhiều rồi chớ!

- Dạ..con chỉ đi chút chút thôi. H' Nhiêu cũng thương dì và sợ khổ đau cho

dì lắm mà!

H' Nhiêu vào phòng định gỡ cái mặt nạ ra thì nghe phía dưới bọn Y Moan về. Cô để nguyên mặt nạ vậy và khoá cửa lại. Y Moan đi thẳng lên gác và gõ cửa, gọi:

- H' Nhiêu ơi!

H' Nhiêu lặng thinh

- H' Nhiêu ơi..H' Nhiêu!

Thấy không có động tĩnh gì, Y Moan gọi và hỏi bà H' Lên:

- H' Nhiêu có ở trong này không bà H' Lên?

- H' Nhiêu cứ nhất ở trong đó mà thôi. Có đi đâu mà được chớ!

- Không có chuyện gì xảy ra với H' Nhiêu chớ?

- Không có được đâu! Làm sao mà xảy ra được chớ!

Y Moan lại quay vào gọi:

- H' Nhiêu ơi..Y Moan đây mà! Anh muốn nói chuyện với em một chút đó mà!

Nghĩ rằng không lên tiếng thì Y Moan có thể sẽ xông vào nên H' Nhiêu nói:

- Khuya rồi..tu ngủ rồi đó!

Y Moan bật cười hăng hắc rồi nói:

- Được rồi, được rồi..ngủ rồi mà con nghe anh gọi chớ!

Y Moan đi xuống gác. Đúng là hẳn vui thật sự khi nghe được giọng nói của H' Nhiêu. Hẳn cũng yêu H' Nhiêu một cách chân thật và say đắm đó chứ!

Trời vừa tờ mờ sáng thì chỗ mà A Ma Yun thấy xuất hiện mấy cái bóng lúc khuya có nhiều người tụ lại. A Ma Yun cũng đến đó xem thử chuyện gì. Hoá ra người ta đang đứng xem xác chết của một người đàn ông. A Ma Yun nhận ra người đàn ông này là một trong những người khiên cặp ngà voi vào nhà cho Y Moan rồi đến khuya mới về hôm đó. Chợt những lời nói vọng lại bên tai A Ma Yun của hai cái bóng đêm qua khiến A Ma Yun nghĩ chắc hẳn người nhảy vào nhà Y Moan chính là một trong những người thợ đồng đã thay cái chân để cặp ngà; Và cũng vì cái chân để cặp ngà mà hẳn đã liều mạng đột nhập vào nhà Y Moan để đến nỗi phải bỏ mạng như thế. Vậy là

những người rình rập bên ngoài ngôi nhà của Y Moan trong đêm, trừ A Ma Yun và cái xác người đàn ông này ra, thì còn một người nữa đã chạy thoát mà Y Moan không biết.

Khi xe công an và xe cứu thương tới được một lúc thì Y Moan cũng có mặt ở đó. A Ma Yun vội lảng tránh không muốn chạm mặt với Y Moan. Hầu hết các vị công an đều tay bắt mặt mừng với Y Moan chứng tỏ họ đã quen nhau từ trước. Một vị có vẻ là quan chức lớn đã quàng vai với Y Moan rồi cùng lên xe ô tô của ông ta đi ăn sáng.

A Ma Yun về buôn mà trong lòng cứ bỏ ngõ biết bao câu hỏi. Khi tới buôn Lung thì A Ma Yun không dám về nhà sợ Ma Rốt còn giận. Chạy lên rẫy Y Bơ, A Ma Yun nói với Y Bơ cho mình ở trong chòi Y Bơ vài ngày để đến khi nào Ma Rốt hết giận. Nghe Y Bơ nói cha mình đã đem cặp ngà voi lên Buôn Ma thuật đưa lại cho Y Moan rồi, lúc đầu A Ma Yun rất bực tức cha mình. Nhưng khi nghĩ lại hoàn cảnh của nhà mình và những gì mình đã chứng kiến cái thế lực ngầm của Y Moan thì A Ma Yun đành bỏ cuộc.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 7

Cô gái lạnh lùng trên căn gác

Sau khi Duy tốt nghiệp, có lên Đắk Lắk và vào rừng buôn Lung tìm H' Nhiêu vài lần. Nhưng chẳng có dấu tích gì về H' Nhiêu cả. Dân buôn làng bây giờ cũng không còn đồn đại thiêu dệt chuyện con ma H' Nhiêu nữa. Duy vào buôn tìm A Ma Yun thì Ma Rốt nói A Ma Yun đã bỏ nhà đi. Lên mạng để xem có gặp H' Lang, H' Thi thì website đó đã sập rồi. Nỗi buồn cứ len lén trong Duy khi như nghi ngờ, khi thì hoài vọng cái thứ tình cảm của mình. Đôi lúc lại tự trách sao mình lại nhớ thương một hồn ma để chuốc vào thân những hệ lụy.; Sao lại đi hy vọng vào một cuộc tình ảo chứ? Rồi đôi lúc Duy tự hỏi, tình yêu có thật sự mang lại hạnh phúc lâu dài hay chỉ là cảm giác thích thú nhất thời; Và tình yêu có khác biệt giữa những đối tượng, giữa người và hồn ma hay không. Người ta có thể yêu Chúa, Phật, thần thánh đến độ sùng bái, cuồng tin đó sao? Nếu người Duy yêu là Loan thì những cảm giác nhớ nhung khao khát có giống như với H' Nhiêu không? Duy nghĩ có lẽ mình đã sai lầm khi yêu một hồn ma chẳng? Bởi yêu điều tuyệt vọng nên mới khao khát quay quắt, mới day dứt lo lắng sợ không đạt được ý nguyện trọn vẹn bên nhau; Không xác định được đúng sai và cũng không định nghĩa được cái thứ tình mà mình đang trăn trở, Duy cứ mặc để lòng mình sống theo cảm xúc. Nhưng thời gian quá lâu mà không nghe, không biết, không thấy gì về H' Nhiêu nữa thì Duy đành tạm gác chuyện tìm kiếm H' Nhiêu lại rồi lo đi tìm việc làm.

Công ty XNK, TM & DV Đông Á là một công ty quốc doanh mới chuyển qua công ty cổ phần nên cung cách lẫn năng lực làm việc của nhân viên cũ rất lạc hậu. Giám đốc Vũ Giang muốn trang bị cho nhân viên, các phòng ban và khu sản xuất làm việc trên máy vi tính cho có hiệu quả hơn. Ông ta cần một kỹ sư giỏi máy vi tính để hướng dẫn cho nhân viên biết xử dụng vi tính và bảo trì, thiết kế, nối mạng máy vi tính. Thế là Duy được

tuyển dụng. Ba mẹ Duy rất mừng. Trong thâm tâm họ lúc nào cũng nghĩ Duy trước đây đã từng bị ma ám nên tinh thần không được bình thường mà có như thế là tốt rồi. Còn Duy vào làm việc công ty này một thời gian thì nhận ra công ty này tuy là một công ty nhà nước được cổ phần hoá, nhưng chẳng khác gì là công ty của ông chủ tịch HDQT kiêm giám đốc Vũ Giang. Khi cổ phần hoá, công ty đang làm ăn yếu kém, công nhân thất nghiệp và nghèo túng nên không có tiền mua cổ phiếu ưu đãi, thì ông ta đã bỏ tiền ra trả khoản chênh lệch chút ít để thu gom hết các cổ phiếu này. Một số nhân viên dám bỏ tiền ra mua cổ phiếu vì sợ vị trí, chức vụ của mình bị lung lay nhưng sau thấy không có lợi cũng bán lại cho Vũ Giang. Kế đến, ông tung ra chiêu nâng vốn điều lệ lên để số lượng cổ phần của nhà nước đang nắm giữ giảm xuống thì ông ta đã sở hữu 70% giá trị cổ phần của công ty sau khi ông gom hết số phiếu mới phát hành. Người ta thấy làm lạ vì sao công ty làm ăn ị ạch mà Vũ Giang dám bỏ vốn ra gom hết cổ phiếu. Người ta cũng ngạc nhiên vì sao Vũ Giang lại có tiền nhiều như vậy. Họ đâu có biết đằng sau Vũ Giang đã có Y Moan đổ vốn cho rồi. Và họ cũng đâu có biết mục đích của Vũ Giang qua sự chỉ dẫn của Y Moan, Mã Liên Huy và Hứa Văn Hoà là nhằm vào lợi nhuận nhờ những mặt bằng cơ sở nằm ở vị trí đắc địa. Có một điều làm cho Duy chú ý khi nhân viên tài chính công ty nhờ Duy sửa lỗi phần mềm kế toán, là thường các khoản tiền lớn chuyển đến cho Vũ Giang đều mang tên Y Moan. Tuy Duy không biết Y Moan này có phải là Y Moan chuyên săn bắt H' Nhiêu về làm vợ hay không, nhưng thấy cái tên Y Moan đã khiến cho Duy không thể không chú ý.

Giám đốc Giang nhờ Duy đến thiết kế nối mạng máy tính văn phòng làm việc giúp cho một cơ sở đặt tại đường 3 tháng 2. Khi Duy đến thì nhận ra đây là nhà của Loan. Bây giờ mặt trước nhà Loan đã xây dựng bề thế thành một văn phòng giao dịch mang tên chi nhánh công ty XNK – TM & DV Ban Mê. Và một điều bất ngờ nữa là Loan đang điều hành nhân viên ở đó làm việc. Loan cũng ngạc nhiên khi thấy Duy. Cô cũng không ngờ Duy là nhân viên của Vũ Giang. Nhưng điều mà Duy chú ý nhất là cặp ngà voi nằm ngay giữa phòng tiếp khách sao giống cặp ngà Duy đã thấy trong nhà

sàn của A Ma Yun.

Gặp lại Duy, Loan như được khơi lại lửa lòng:

- Em..em rất vui khi bất ngờ thấy anh đến nhà em!
- Anh cũng bất ngờ thật! Công ty của em?
- Không, của một đại gia ở Buôn Ma thuật, làm ăn với ba em, thuê nhà em mở văn phòng giao dịch và nhờ em giúp. Anh ta thường trực ở trên Buôn Ma Thuật chứ không ở đây. Thấy Duy cứ chú ý đến cặp ngà voi, Loan nói:
- Của Y Moan đấy. Anh ấy tặng ba em nhưng ba em chưng ở đây cho đẹp!
- Y Moan là...
- Thì đại gia này tên là Y Moan mà!

Thế là Duy đã hiểu. Vũ Giang, Y Moan, ông An ba của Loan và Loan đều có một sự liên hệ làm ăn với nhau. Người đã chuyển những khoản tiền lớn cho Vũ Giang chính là người chuyên săn lùng bắt H' Nhiêu về làm vợ. Và cái cặp ngà voi kia cũng chính là của A Ma Yun mà Duy đã có lần nghe Ma Rớt và A Ma Yun cãi nhau vì Y Moan muốn sở hữu nó.

- Anh..Anh! – Loan nói khi thấy Duy cứ trầm ngâm nghĩ ngợi – Người ta nói anh bị ma ám cũng đúng. Sao em gọi mà đầu óc anh để ở đâu vậy?
- Em hỏi gì?
- Anh..còn nhớ tới em không?
- Anh mới tốt nghiệp, lo kiếm công ăn việc làm nên chẳng có đầu óc đâu mà nghĩ đến chuyện tình cảm.
- Hứ..Em sẽ nói với Vũ Giang tăng lương cho anh. Nếu ông biết anh là bạn của em, ông sẽ ưu đãi anh.
- Đừng! Đừng làm như vậy cho người ta khinh rẻ anh. Tốt hơn hết là em đừng cho họ biết gì về anh cả.
- Ừ..cũng được! Nhưng..nhưng anh hứa là anh không lạnh nhạt với em nữa nha! Lúc nào em cũng nghĩ tới anh.. Lúc nào em cũng nhớ tới lần đầu tiên đó!
- Đừng .. đừng.. - Duy lúng túng - Đừng nhắc tới nữa..Anh..anh xin lỗi!
- Không, em đâu có bắt lỗi anh. Em..em rất hạnh phúc!

Loan chợt nghĩ tới mấy lần chung đụng xác thịt với Y Moan nhưng sao

cô vẫn không thấy toại nguyện và hạnh phúc bằng chỉ một lần ân ái với Duy. Loan nói:

- Y Moan rất thích em. Nhưng em chỉ thích anh!

- Y Moan giàu có, ai mà làm vợ anh ta thì chắc là sung sướng cuộc đời.

Nói câu này, Duy nghĩ tới H' Nhiêu. Nhưng Loan thì nghĩ khác:

- A ha, anh ghen! Thế là em biết anh có yêu em nhé!

Duy nghĩ mình nên tìm hiểu Y Moan qua Loan để xem có biết thêm gì về H' Nhiêu không. Có thể Y Moan sẽ chủ quan nói ra nhiều điều mà hẳn cho rằng ở một nơi xa cái khu rừng buôn Lung kia thì chẳng hề hấn gì.

Thấy Duy lại chú ý tới cặp ngà voi, Loan nói tiếp:

- Cái cặp ngà này có gì quý giá sao ai cũng quan tâm đến thế?

- Ai quan tâm?

- Ông Mã Liên Huy và ông Hứa Văn Hoà cứ to nhỏ gì về nó khi ngồi gần nó. Thấy có em tới gần thì họ lặng thinh như sợ em nghe một điều gì bí mật ở nơi cặp ngà này. Có lần em nghe Y Moan và Mã Liên Huy nói chuyện qua điện thoại cũng đề cập đến cặp ngà voi này.

- Loan nghe rõ họ nói gì không?

- Không hiểu gì nhưng nghe Y Moan đề nghị Mã Liên Huy chuyển tiền cho Y Moan. Không biết Mã Liên Huy nói gì đó mà Y Moan nói sẽ bán cho ông ta cái cặp ngà voi trước. Em cứ nghĩ sao Y Moan đã tặng cho ba em cái cặp ngà rồi mà còn đòi bán cho Mã Liên Huy nữa. Hay là Y Moan còn cặp ngà khác nữa.

Sở dĩ Duy cứ nhìn cặp ngà bởi Duy đã thấy cái chân đế cặp ngà đã được thay một cái chân đế khác sáng bóng hơn. Cái chân đế mà Duy đã thấy ở nhà A Ma Yun thì cũ kỹ, đen lỳ.

Thế là từ Loan, từ những tập tin trong những máy tính ở văn phòng làm việc của Loan, Duy còn biết thêm có một tay thương gia tên Mã Liên Huy ở Hồng Kông thường chuyển những số tiền lớn qua ngân hàng ông Hà Thanh đến cho Y Moan và chuyển hàng hoá về Việt Nam qua ông Hứa Văn Hoà đến Y Moan. Duy thấy lạ là tại sao Mã Liên Huy lại đầu tư cho Y Moan nhiều hơn những gì Y Moan có. Thật ra thì cà phê, gỗ của Y Moan

xuất đi qua Hứa Văn Hoà cũng chỉ bằng hàng hoá của Mã Liên Huy nhập về mà thôi. Vì hàng hoá của Y Moan từ Buôn Ma Thuật chuyển về Sài Gòn và hàng hoá từ nước ngoài nhập về cho Y Moan đều được chứa ở những kho công ty Đông Á nên Duy biết rất rõ. Còn những số tiền lớn chuyển về qua ngân hàng ông Ha Thanh để Y Moan đầu tư bất động sản và đưa cho Vũ Giang mua cổ phiếu thì sao? Nếu Mã Liên Huy cho vay thì Y Moan phải trả lãi chứ! Thế cho nên mẫu đối thoại giữa Y Moan và Mã Liên Huy qua điện thoại mà Loan đã kể cho Duy nghe cứ lớn vồn trong đầu Duy: “Chẳng lẽ cái cặp ngà voi này lại có giá trị đối với Mã Liên Huy lớn đến nỗi ông ta phải bỏ tiền ra nhiều như thế sao?”

Mùng thống nhất đất nước 30/4 và ngày quốc tế lao động 1/5 cộng thêm những ngày nghỉ cuối tuần nữa nên có nhiều thời gian thế là Duy bay lên Đắk Lắk.

Xe vừa dừng ngoài lộ 14 thì trời đã xế chiều, Duy không vào nhà ngoại liền mà băng qua mấy mẫu cà phê, chạy nhanh vào rừng buôn Lung. Duy chạy đến khu nhà mồ rồi rảo quanh từ ngôi nhà mồ của mẹ H' Nhiêu cho đến cái căn chòi ẩn kín dưới gốc cây cổ thụ chìm trong rừng tre lồ ô mà Duy và H' Nhiêu đã từng ân ái, vẫn không thấy dấu tích gì về H' Nhiêu cả. Thế là Duy lại chạy xuống suối buôn lung. Tảng đá mang dấu ấn ái ân của Duy và H' Nhiêu vẫn còn đó nhưng cảnh vật lặng lẽ chỉ nghe được dòng nước chảy róc rách qua khe đá. Trời vừa tắt nắng thì khu rừng như chìm dần vào bóng tối. Duy không còn thấy gì ngay cả cái bụi cây mà H' Nhiêu đã khoả thân chạy đến để hít hoảng thấy Duy đang ẩn núp ở đó lúc chưa quen. Cả dòng nước dưới chân mình, Duy cũng chỉ cảm thấy cuốn cuộn qua da thịt mà thôi. Duy chợt nghĩ H' Nhiêu thường xuất hiện trong những đêm có trăng sáng nhưng hôm nay thì đến hơn nửa đêm trăng mới lên. Nghĩ mình nên trở về nhà ngoại rồi đến khuya thì lại vào, thế là Duy dò dẫm rời khỏi con suối. Đi theo con đường mòn lờ mờ dưới chân một đoạn thì Duy thấy có ánh đèn lúc ẩn lúc hiện trước mặt. Chẳng biết có phải là H' Nhiêu hay không, Duy vẫn đi nhanh tới. Nhưng đi cũng khá xa rồi mà anh đèn cứ chập chờn trước mặt như trêu chọc Duy. Duy quyết định phóng thật

nhanh cho kịp. Thế mà khi vừa dợm chân thì ánh đèn biến mất. Duy bỏ cuộc và định quay tìm hướng về làng ngoại mình thì ánh đèn lại xuất hiện phía sau lưng và di chuyển chậm chậm vào sâu trong một rẫy cà phê. Thật ra thì sau khi yêu H' Nhiêu rồi Duy chẳng còn sợ ma quỷ gì nữa, thế là Duy đi nhanh theo mà trong lòng cầu mong cho đó đúng là H' Nhiêu. Ánh đèn dẫn Duy đến một cái chòi. Cái chòi này là của Y Bơ mà Duy đã từng biết. Cả A Ma Yun và Y Bơ đều có mặt ở đó. Hoá ra ánh đèn phát ra từ cây đèn bão trên tay của A Ma Yun. Hăn cũng vừa mới tới chòi của Y Bơ. Khi thấy Duy, A Ma Yun nhận ra ngay nên ôm chầm lấy Duy, nói:

- Mà đi đâu lâu quá không vào buôn uống rượu chớ?
- Mình phải về Sài Gòn để đi học.
- Mà học ở Sài Gòn ơ? – A Ma Yun nói – Con ma H' Nhiêu hồi đó cũng có vào Sài Gòn học chớ!

Nghe nhắc đến H' Nhiêu, Duy khơi chuyện:

- Lâu nay sao không nghe ai nói gì về con ma H' Nhiêu nữa?
- H' Nhiêu bị thằng Y Moan bắt rồi đó! – A Ma Yun nói
- H' Nhiêu là ma sao bắt được? – Duy nói
- Y Moan dùng bùa phép gì của thầy cúng đó chớ! – Y Bơ nói – Cái bùa này trói được con ma đó!
- Tui thấy Y Bơ nói cũng đúng đó! – A Ma Yun nói – Y Moan đã bắt được con ma H' Nhiêu rồi. H' Nhiêu ở trong một ngôi nhà trên phố Buôn Ma Thuột đó!

Duy mừng quá vội hỏi:

- Ngôi nhà nào?
- Nhưng.. – A Ma Yun nói – Tui không chắc đó có phải H' Nhiêu không. Nghe cái giọng nói, thấy cái con người thì đúng là H' Nhiêu rồi, nhưng còn cái mặt thì khác đó chơ!
- A Ma Yun, mà không biết cái chi hết! – Y Bơ nói – H' Nhiêu là con ma thì cái mặt, cái người khác nhau cũng được đó. Có lần mình gặp H' Nhiêu đẹp quá, có lần mình gặp xấu quá, không nhớ sao chớ!

A Ma Yun gật đầu phân vân:

- Nhưng H' Nhiêu ra khỏi ngôi nhà đó được sao không trốn chớ? Hay là H'

Nhiều đã đồng ý làm vợ của Y Moan rồi đó!

Duy chưa hiểu đầu đuôi như thế nào, nhưng khi khi nghe nói H' Nhiều chắc đã đồng ý làm vợ của Y Moan rồi thì thấy lòng mình bỗng chùng buồn.

- Không chắc đâu! – Y Bơ nói – Tui nghe nói cái bùa của thầy cúng không phải trói chặt con ma một chỗ đâu. Có thể đi lui đi tới trong cái buôn, nhưng đi xa quá là đau lắm đó!

- Giàng ơi! Đừng cho H' Nhiều mà lấy cái thằng Y Moan chớ! Tui ghét cái thằng đó nhiều lắm mà! – A Ma Yun nói.

Thấy Duy cứ muốn biết chuyện về H' Nhiều, A Ma Yun kể hết sự việc đã diễn ra ở ngôi nhà của Y Moan cho Duy nghe và không quên trút hết sự bức tức của mình về chuyện cái cặp ngà voi rơi vào tay Y Moan như thế nào. Phần Duy, Duy cũng chưa muốn nói với A Ma Yun về những gì liên quan đến cặp ngà voi mà mình đã nghe thấy tại nhà Loan. Bởi Duy nghĩ, Ma Rốt đã đổi nợ cho Y Moan rồi thì Y Moan có quyền đổi với cặp ngà này. Nếu mình “nhiều chuyện” khiến A Ma Yun bức bối quá thì không khéo mất tình cha con giữa Ma Rốt và A Ma Yun nữa.

Sau khi nghe A Ma Yun kể thì Duy nhận thấy cái giá trị mà Y Moan muốn là ở cái chân đế cặp ngà. Bởi thế hẳn mới nhỏ to để bán cho Mã Liên Huy chứ. Có điều Duy chưa hiểu là cái chân đế cặp ngà voi có giá trị gì mà Mã Liên Huy phải mua nhiều tiền cho Y Moan và những người thợ thay cái chân đế cũng muốn đột nhập vào nhà Y Moan lấy cặp để đến nỗi phải bỏ mạng như thế. Duy biết A Ma Yun chưa rõ lý do Y Moan muốn chiếm lấy cặp ngà là vì cái giá trị ở chân đế, nhưng A Ma Yun bức xúc vì cho rằng cặp ngà là một cổ vật lưu truyền của ông bà mà thôi.

- Ngày mai A Ma Yun dẫn mình lên ngôi nhà của Y Moan được không? – Duy nói.

- Làm gì chớ? – A Ma Yun nói – Có gì đâu mà phải tìm tới đó chớ. Nguy hiểm lắm, có một bầy chó dữ tợn lắm và bọn tay chân của Y Moan ở chung quanh nữa đó!

Y Bơ bật cười, nói với Duy:

- A..hay là mày muốn đi tìm con ma H' Nhiều nữa đó!

A Ma Yun lắc đầu:

- Mà mày không có liên quan gì tới con ma H' Nhiêu thì đừng có đem cái tai nạn vào cái người nghe! Thăng Y Moan bây giờ giàu lắm. Hắn cũng có quen biết với những cán bộ chính quyền lớn lắm đó. Hắn muốn gì cũng được đó chớ!

Nhưng rồi A Ma Yun cũng dẫn Duy đi, bởi A Ma Yun thích có bạn cùng lên phố chơi. Nhất là bạn đó có hiểu biết hơn mình. Sau khi dạo hết nẻo đường phố xa Buôn Ma Thuột, A Ma Yun chở Duy tới cây số 3 và hướng xuống quốc lộ 21. Đến quán cà phê hôm nọ, A Ma Yun cũng vào gọi xe và đi bộ vào nhà Y Moan. Đến lúc này, A Ma Yun lo lắng nói với Duy:

- Y Moan mà thấy bọn mình là không yên đâu đó. Tui sợ bầy chó của hắn lắm. Còn người làm của hắn thì dữ tợn lắm. Chắc thấy có người của hắn thì phải tránh cái mặt đi mới đúng đó! Nhưng nhìn xa cái nhà thôi chứ không đến được gần đâu mà!

Khi Duy và A Ma Yun đến gần những căn gác gỗ bên ngoài hàng rào ngôi nhà Y Moan thì đã thấy một vài thanh niên tóc tai bờm xờm lảng vảng quanh đó. Cả hai vội lảng tránh vào những bụi cây bên đường. A Ma Yun dẫn Duy chạy vào trong những lùm cây mà mình đã đi trước đây để tránh con đường chính dẫn vào ngôi nhà rất dễ bị bọn tay chân của Y Moan thấy. Khi tới bụi cây mà mình đã ẩn nấp trước đây, A Ma Yun chỉ cho Duy căn gác gỗ mà mình đã thấy bóng dáng cô gái trong đêm.

- Tui thấy đứa con gái mà tui chắc là H Nhiêu ở đó! Xa quá làm sao mà thấy mặt chớ. Nhưng khi gặp sau khu rừng kia thì cái giọng nói là của H Nhiêu đó!

- Ở ngoài rừng cũng đâu có phải gương mặt của H Nhiêu phải không?

- H Nhiêu là ma mà, nhưng cái giọng là H Nhiêu đó chớ!

Duy nhìn lên căn gác gỗ cửa đóng im lìm mà chẳng hy vọng gì để thấy H Nhiêu. Mặt trời chiếu xuyên qua hàng cây mít sáng một góc hành lang căn gác.

- Ở hành lang đó tui tưởng cô gái treo cổ chết đó!

- Treo cổ?

- Nhưng không phải đâu chớ! Sáng mai thì tui thấy cái áo váy treo phơi

lúng lúng đó chớ. Chắc là ra phơi áo váy đó mà.

Duy chợt nghĩ nếu đó đúng là H Nhiêu, thì không lẽ H Nhiêu đã đồng ý làm vợ Y Moan rồi sao? Giặt giũ, phơi áo váy ở đây thì chắc chắn H Nhiêu ở đây rồi. Bầy chó trong nhà Y Moan bỗng chồm ra sủa khiến A Ma Yun hoảng hốt. Nhưng bầy chó đã hướng về một tên tay chân của Y Moan ở trong những căn nhà gỗ đang đi tới gần hàng rào ngôi nhà lợp cái gì đó. A Ma Yun nói:

- Người của Y Moan mà bầy chó cũng làm dữ như vậy huống gì người lạ thì không thoát được đâu!

Duy cũng thấy nguy hiểm nếu Y Moan hoặc đàn em của hắn phát hiện ra là mình đang rình hắn.

- Thôi mình đi chớ! - A Ma Yun nói

Duy vẫn nhìn về hướng căn gác để xem có thấy gì về H Nhiêu không. A Ma Yun nói:

- Ban ngày con ma H Nhiêu không hiện ra đâu! Mà mày thích thấy con ma H Nhiêu à?

Duy gật đầu. A Ma Yun nói:

- Thế thì để tối quay lại chớ cứ ở đây là không được đâu. Chó của Y Moan đã cắn chết một người tối hôm đó rồi.

Duy và A Ma Yun trở lại phố Buôn Ma Thuật để chờ đến tối. Luôn tiện A Ma Yun chỉ cho Duy biết chỗ Công ty của Y Moan. Khi thấy trước cổng công ty của Y Moan đông người quá, cả hai đứng xa xa để xem chuyện gì. Hoá ra Y Moan đang thuê đài truyền hình làm phim quảng cáo cho thương hiệu của hắn. Có cả những ngôi sao điện ảnh quen thuộc. Chợt Duy nghe tiếng một người đàn ông bên cạnh nói chuyện với một thanh niên khác khi thấy Y Moan và Y Ru ra đứng trước cổng công ty:

- Y Moan chính là hắn đấy! - Người đàn ông nói

- Hắn còn trẻ mà giàu quá. - Thanh niên nói

- Hắn mới phát lên đây thôi. - Người đàn ông nói - Không biết hắn đã bán cái chân đế chưa chứ buôn bán cà phê cũng không giàu nhanh như thế đâu.

- Hắn còn buôn lậu cả gỗ nữa. - Thanh niên nói

- Hắn làm gì thì mặc! - Người đàn ông nói - Điều mình quan tâm là làm sao

khử bầy chó của hắn. Bọn mình đã bị mất một mạng rồi.

- Tui nghe bọn tay chân của hắn nói trong nhà hắn còn có một con ma nữ giữ của cho hắn nữa. - Thanh niên nói

- Có lần tao cũng thấy một con ma mặt mày khô khốc như sáp, lẳng lẳng ngồi một mình trong đêm khuya, giữa khu vườn nhà hắn đó. - Người đàn ông nói

Biết chắc chắn là cả hai người đàn ông này đang mưu đồ đột nhập vào nhà Y Moan để lấy trộm cái chân đế cặp ngà voi nên Duy muốn nghe cuộc nói chuyện của họ nữa nhưng cả hai đã bỏ đi. Rõ ràng nghe câu chuyện của họ là đủ biết họ thường xuyên rình rập bên ngoài ngôi nhà của Y Moan. Họ còn muốn thuốc chết bầy chó nữa. A Ma Yun mãi thích thú nhìn nữ diễn viên đóng phim nên không chú ý chuyện của hai người đàn ông này lắm.

Đến tối thì Duy và A Ma Yun trở lại ngôi nhà của Y Moan. Cả hai chờ đến khuya thì trăng lên. Ánh trăng đã chiếu sáng ngôi nhà của Y Moan mà trước đó còn chìm trong bóng tối nhưng những cây đèn dầu bên trong ngôi nhà không đủ sức hiện rõ kiến trúc của ngôi nhà. Đến lúc này Duy cũng chưa thấy bóng dáng cô gái mà A Ma Yun đoán chắc là H Nhiêu đâu cả. Trên căn gác, một cánh cửa sổ bỗng động đậy rồi từ từ hé ra mà chẳng thấy có ai đứng đó để mở. Nhưng khi mặt trăng treo trên đỉnh đầu và bầu trời vắng vặc sáng thì một cô gái dáng dấp thướt tha xuất hiện ngay cầu thang căn gác. Cô gái đi chậm chậm ra trước sân. Bầy chó lúc này cũng nhồm đậy, ve vẩy đuôi, đi theo cô gái.

- Con ma xuất hiện rồi kìa! - A Ma Yun nói

- Xa quá không thấy mặt gì cả. - Duy nói

Tuy nói thế nhưng sự nhớ nhung hình bóng của H Nhiêu chất chứa trong lòng Duy bấy lâu nay khó mà phai mờ được. Đúng là cử chỉ và dáng dấp đáng yêu của H Nhiêu rồi. Duy xúc động quá định bật dậy chạy đến nhưng A Ma Yun đã níu lại và hốt hoảng nói nhỏ vào tai Duy:

- Y Moan kìa!

Y Moan đi chậm rãi từ ngoài lộ 21 vào. Hắn dừng lại trước cửa một chút khi thấy H Nhiêu đang đứng ngấm trăng trong sân. Ba, bốn "tay chân" của Y Moan từ những căn nhà gỗ chạy đến xem hắn sai bảo gì không. Nhưng Y

Moan hất tay bảo thối lui. Hấn muốn đứng yên như thế để H Nhiêu không biết hấn về. Hấn muốn ngắm nhìn H Nhiêu thật lâu. Dưới ánh trăng, hấn thấy H Nhiêu thánh thiện quá. Nhưng bầy chó đã nhảy cõn lên khi phát hiện chủ nhà về, buộc lòng hấn phải gọi bà H Lên ra mở cổng.

- Mà mày muốn chết hay sao mà chạy tới chó. - A Ma Yun nói - Chỉ cần tới gần thêm chút chút là con chó biết liền đó.

- Chắc chắn đó là H Nhiêu rồi! - Duy nói.

- Có nhìn thấy rõ chưa há? - A Ma Yun nói - Cái mặt cô gái trơ trơ ra đó mà!

Đúng là Duy đã cố nhìn cho rõ khuôn mặt và thấy cái bộ mặt này trơ lạnh như những bức tượng chứ không phải gương mặt xinh đẹp mà Duy đã gặp lần đầu hoặc là cái bộ mặt xấu xí làm mình hết hồn lần gặp sau cùng. Nhưng trái tim mach bảo Duy rằng đây chính là H Nhiêu chứ không ai khác.

- H Nhiêu thì H Nhiêu chó! - A Ma Yun nói - Có liên quan chi đến mày mà chạy tới chó!

- Không liên quan sao mình nhờ A Ma Yun dẫn tới đây.

- Tui nghĩ là mày thích xem con ma đó. Vì mày nghe người ta đồn nhiều về con ma H Nhiêu nên mày tò mò thôi.

- Không phải đâu. Mình yêu H Nhiêu thật tình.

- Ở giàng ơi.. Đừng có nói chơi nghe! Bộ con ma H Nhiêu này có cái sức mạnh gì mà làm cho mày ở tận dưới thành phố Sài Gòn cũng chạy lên đây mà si mê chó!

- Chuyện dài lắm, khi có dịp mình sẽ kể cho nghe. Bây giờ phải làm sao để gặp H Nhiêu đây?

A Ma Yun lắc đầu và nói cương quyết:

- Không được, không được đâu. Mày muốn chết há! Thăng Y Moan nó mê con H Nhiêu lắm. H Nhiêu đã thành ma rồi mà nó quyết bắt về làm vợ đó. Ủ..mà H nhiêu đã ở chung nhà với nó rồi, là đã chịu làm vợ nó rồi, còn gì mà mày muốn gặp nữa chó!

H Nhiêu thấy Y Moan về thì tỏ vẻ ân cần đón đợi. Y Moan ngạc nhiên

trước thái độ này của H Nhiêu. Những lần trước, gặp lúc tình cờ H Nhiêu xuất hiện ở đâu đó trong vườn mà thấy Y Moan thì cô nhanh chóng lẩn tránh đi. Còn bây giờ thì ngược lại, không những như có vẻ trông đợi Y Moan về, cô còn chào hỏi trước và vui vẻ nói chuyện với Y Moan như thân thiết lắm. Thấy thế Y Moan rất vui. Hãn nghĩ dần dần hãn đã chinh phục được H Nhiêu rồi. Hãn sẽ làm cho H Nhiêu khuất phục hãn hơn. Hãn sẽ cho H Nhiêu biết hãn hiện nay là một đại gia giàu có và H Nhiêu lấy hãn thì sẽ được sống trong nhung lụa. Và hãn sẽ làm cho H Nhiêu tự hào, hãnh diện bởi cái vẻ đẹp quyến rũ của mình. Vẻ đẹp mà hãn thấy tất cả những ngôi sao điện ảnh, ca nhạc mà hãn thuê đóng phim quảng cáo cho thương hiệu của hãn cũng thua xa. Hãn nghĩ tới một ngày nào đó, người ta sẽ nể phục hãn khi nhìn thấy cái vẻ đẹp thanh thoát, cao sang và quyến rũ của H Nhiêu đi bên cạnh hãn.

- H Nhiêu ơi! - Y Moan nói - Không biết em đã bình thường trở lại chưa?

- Chưa, chưa đâu..H Nhiêu còn mệt lắm...

- Nhưng H Nhiêu cứ mang mặt nạ mãi thì mệt lắm đó.

- Còn hơn mở ra thì người ta sợ lắm mà.

Y Moan lặng thinh. Hãn nghĩ muốn để cho H Nhiêu mau lành lặn chỉ có một cách là nhanh chóng xây cái nhà để cất giấu cái nỗi đồng kín sâu dưới lòng đất may ra. Hãn biết điều này từ lâu. Ngay chính bản thân hãn cũng thế, mỗi lần hãn ở gần cái nỗi đồng thì rất mệt mỏi và tay chân máu huyết của hãn ngứa ngáy khó chịu. Bà H lên và Ó đen cũng thường nhức đầu, chóng mặt, tính khí bất thường và hay xích mích giận dữ nhau. Bây giờ có thêm cái chân đế cặp ngà voi nữa thì chắc chắn sự việc lại càng trầm trọng hơn.

- Y Moan ơi, H Nhiêu nhớ cái rừng, cái buôn quá đi. Y Moan cho H Nhiêu về thăm dì H Mây đi nghe!

Y Moan lặng thinh một lúc rồi nói:

- H Nhiêu chưa về buôn được đâu. Người ta sẽ tiêu diệt H Nhiêu thôi. H Nhiêu là con ma đó chớ!

- H Nhiêu về ban đêm chớ có về ban ngày đâu. Đừng xuất hiện cho người ta biết đó mà.

- Không xuất hiện cho người ta biết thì thăm cái gì chứ! - Y Moan nói
- Nhìn cái rừng, nhìn con suối buôn Lung. Nhớ quá nhiều rồi đó, nhớ ngôi nhà mồ của mẹ H Nhiêu nữa đó!

- Để lâu lâu một chút rồi về nghe. Khi đó Y Moan sẽ dẫn H Nhiêu đi mà!

Nghe vậy H Nhiêu ủ rũ ngồi xuống cái ghế đá dưới gốc cây mít. Cô nghĩ mình tử tế với Y Moan để hãnh chịu theo ý mình, giúp mình về rừng buôn Lung. Nói là để về thăm buôn, thăm dì H Mây nhưng ý đồ của H Nhiêu là về rừng buôn Lung để xem Duy có đến đó không. Thấy H Nhiêu lặng buồn, Y Moan đến ngồi cạnh H Nhiêu.

- Đừng buồn chứ! - Y Moan an ủi - Để khi dân buôn làng không còn nhớ gì về chuyện con ma H Nhiêu nữa thì Y Moan sẽ dẫn đi mà.

- Không.. đem H Nhiêu về gần cái buôn rồi để H Nhiêu đi thăm một mình thôi nghe!

Biết là không thể mong muốn gì hơn, H Nhiêu đành nói thế để đến chừng nào Y Moan đồng ý thì tốt chừng đó.

- Ừ..- Y Moan vừa nói vừa quàng tay qua vỗ vỗ vào vai H Nhiêu - Khi đó Y Moan sẽ chở H Nhiêu về buôn vào một đêm trăng sáng rồi để H Nhiêu thoải mái đi chơi một mình trong rừng mà.

H Nhiêu định phản ứng chống chế sự thân mật của Y Moan nhưng lại sợ Y Moan tự ái mà rút lại lời hứa nên để yên.

A Ma Yun nói khi thấy Y Moan và H Nhiêu thân mật bên nhau:

- Tui thấy đúng là H Nhiêu đã cưới Y Moan rồi đó. Chỉ có như vậy H Nhiêu mới không biến đi khỏi nhà Y Moan được chứ. H Nhiêu là con ma mà, muốn hiện ra đây với mình cũng được đó!

Duy cũng thấy đau lòng khi nhìn thấy Y Moan và H Nhiêu tình tứ bên nhau. Bao nhiêu sự nhớ thương hoài mong bỗng chốc tiêu tan hết. Trái lại, lòng càng thấy bức tức cho sự điên rồ của mình đã bỏ phí thời gian vào những ảo tưởng phi lý, vào một thứ tình cảm mộng mị bế tắc. Duy nghĩ yêu đương đúng là một sự mù quáng, bất chấp cả những điều phi lý không thể hiểu nổi; bất chấp cả âm dương mưa nắng; bất chấp cả hữu hình và vô hình, cả khoảng cách hồn xác. Duy thề từ nay sẽ không để mình lụy ai nữa;

Không bao giờ nghĩ đến tình cảm với một cô gái nào nữa. Bây giờ nghĩ lại, Duy thấy mẹ mình có lý. Nếu sau này, mẹ chọn cho mình ai đó làm vợ thì mình cứ thế mà lấy. Thậm chí bây giờ nếu cha mẹ Loan và cha mẹ mình còn muốn Loan và mình thành vợ chồng thì mình cũng đồng ý làm đám cưới ngay.

- Thôi mình rời khỏi chỗ này đi! - Duy nói.

- Nửa đêm rồi đó! - A Ma Yun nói - Bây giờ không có ai ngoài đường đâu, phải chờ đến sáng mai thôi.

Nhìn vào khu vườn của Y Moan, Duy thấy H Nhiêu và Y Moan sánh đôi bên nhau đi vào trong nhà mà cõi lòng mình nặng trĩu một nỗi buồn đau thấm thía.

Trời vừa tờ mờ sáng, Duy và A Ma Yun đã rời khỏi chỗ ẩn núp ra lộ 21 rồi lấy xe về. Duy không cần nhìn lại một lần nữa như là một sự luyện tếch thường vẫn thấy ở Duy mỗi khi rời khỏi con suối buôn Lung trước đây.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 8

Cơ may

Trở về Sài Gòn, Duy tập trung vào công ăn việc làm để vơi đi nỗi buồn tan vỡ niềm hy vọng vào tình yêu của H' Nhiêu bấy lâu và dứt khoát từ nay sẽ không dính đến chuyện yêu đương nữa. Duy coi cái đẹp, sự quyến rũ, nét duyên dáng, những lời khơi gợi tình cảm, cử chỉ dịu dàng êm ái của phụ nữ là một cảm xúc xa xỉ, ảo giác, không thật lòng và nếu quan tâm suy nghĩ nhiều về nó thì sẽ lụy tình.

Càng ngày Duy càng biết rõ số tiền mà Mã Liên Huy và Hứa Văn Hòa chuyển cho Y Moan hơn rất nhiều lần giá trị cà phê, gỗ của Y Moan xuất đi. Chính Loan coi Duy như là một cố vấn cho toàn hệ thống máy tính của chi nhánh công ty Y Moan tại Sài Gòn nên Duy nắm rõ số liệu. Số tiền này Y Moan kinh doanh bất động sản và đưa cho Vũ Giang mua cổ phiếu của công ty Đông Á. Công ty Đông Á bây giờ chẳng còn ai sở hữu được cổ phiếu nào nữa. Hầu như toàn bộ cổ phiếu đều do Vũ Giang nắm giữ. Mà tiền bỏ ra thu tóm cổ phiếu là Y Moan. Lẽ dĩ nhiên chia cổ tức cuối cùng cũng vào tay Y Moan. Không những thế mà kho bãi trống của công ty đều được Vũ Giang cho chứa hàng hóa của Y Moan hết. Tuy Y Moan ít xuất hiện ở Sài Gòn, nhưng mọi giao dịch đã có ông An, Hà Thanh, Vũ Giang và Loan. Ngoài Loan ra thì những tay này là cán bộ có chức quyền nên mọi chuyện đều may mắn. Nhiều lúc Duy nghĩ phải có một lợi ích nào đó thì Mã Liên Huy mới bỏ vốn ra nhiều cho Y Moan như thế. Chợt nhớ những gì liên quan tới cái chân đế cặp ngà voi từ lời kể của Loan và A Ma Yun, Duy tìm hiểu cái giá trị của nó. Hầu hết các tài liệu, sách vở, báo chí và truy tìm trên mạng, Duy cũng chẳng thấy cặp ngà voi hoặc cái chân đế cổ nào có giá trị lớn hơn những số tiền mà Mã Liên Huy chuyển cho Y Moan. Nhưng rồi một hôm, lúc đem bộ lư đồng xuống đánh bóng, Duy chợt nghĩ đến chất

liệu làm ra cái chân đế cặp ngà bằng gì. Thế là Duy tra cứu những vật liệu đồng, kẽm, sắt... Và Duy có được một số thông tin đề cập đến một loại đồng đen đặc biệt hiếm. Tính phóng xạ của nó cực mạnh có thể làm vỡ gương soi khi để gần. Nó chẳng phải là loại đồng mà người ta thường đúc chuông, tượng. Vì nó rất hiếm nên có nhiều truyền thuyết như vật liệu này rơi xuống từ một hành tinh khác, hoặc nó có những đặc tính khó hiểu như làm tê liệt các đồ điện tử, ti vi, đèn điện, đá lửa, diêm quẹt. Nó làm biến chất một số kim loại như vàng, đồng...nếu áp sát những thứ này vào nó. Những tay thương gia, môi giới chuyên săn lùng mua nó để bán cho Cơ quan hàng không vũ trụ Mỹ NASA. Một số nhà khoa học cho rằng nó được cấu tạo bởi vàng uranium. Một đặc tính đặc biệt khác của nó nữa là nó nặng hơn rất nhiều lần sắt nhưng lại không chìm hẳn trong nước và vô giá bởi nó được dùng trong vật lý hạt nhân để kích thích quá trình phân rã hạt nhân của bom nguyên tử mạnh rất nhiều lần so với uranium. Thế là Duy nghĩ chắc cái chân đế cặp ngà của A Ma Yun làm bằng loại đồng này. Y Moan đã biết cái giá của nó nên đánh tráo như thế, và Mã Liên Huy cũng biết giá trị của nó nên mới cho Y Moan vay vốn nhiều như thế. Nếu đúng vậy thì Y Moan đã lừa A Ma Yun và Ma Rớt rồi. Nhưng điều mà Duy khó hiểu là sự đánh tráo cái chân đế cặp ngà mới vừa xảy ra đây thôi, còn Mã Liên Huy trước đó đã chuyển tiền cho Y Moan rất nhiều rồi. Duy biết Y Moan có những hành động mờ ám từ khi ở trong rừng buôn Lung; Việc cứ truy bắt H' Nhiêu và giấu giếm gỗ lậu trong rừng cũng là người không đáng tin cậy rồi. Càng nghĩ Duy càng giận H' Nhiêu hơn. Tại sao phải bằng lòng chung sống với một người không đáng tin cậy chứ. Hay hẳn là đại gia giàu có?”. Nhưng rồi Duy lại ân hận về những lời trách móc nặng nề của mình. H' Nhiêu là một hồn ma thôi, nên phải có một đời sống mộng mị phóng khoáng về tình cảm hơn người chứ. Trách là trách mình sao lại đi yêu một hồn ma kia. Nhưng Duy chợt nhớ, Loan có một lần đã nói rằng: Y Moan kể cho cô nghe là hẳn có yêu một cô gái ở buôn hẳn. Nếu hẳn đã kể cho Loan nghe thì hẳn không bao giờ đem chuyện hẳn yêu một con ma ra để làm trò cười cho người ta được. Chẳng lẽ H' Nhiêu không phải là ma? Duy bật cười cho cái sự ngờ ngẩn của mình. “Vì chính mình cũng đem chuyện yêu

một con ma ra kể cho Loan, H' Thi, H' Lang và A Ma Yun nghe kia mà!”. Rồi Duy lại bật cười cho sự mù quang của mình: “Đã nói sẽ không nghĩ tới H' Nhiêu nữa kia mà. Chẳng lẽ cô ta là ma nên cứ ám muội mình hoài thế sao!” Nhưng Duy lại dẫn vật: “Chắc H' Nhiêu là người thôi!”

Một hôm, máy tính nhân viên văn phòng chi nhánh của công ty Y Moan bị lỗi, Loan gọi điện nhờ Duy đến sửa. Trong lúc đang sửa thì Y Moan từ Buôn Ma Thuật xuống. Thấy Loan và Duy đang chụm đầu với nhau trước máy vi tính, Y Moan sa sầm nét mặt như có vẻ ghen tức. Khi ngờ ngợ có gặp Duy ở chỗ nào đó rồi thì hăn hỏi:

- Anh là...

- Tôi là Duy, đã có lần gặp anh tại nhà A Ma Yun! – Duy nói.

Y Moan có vẻ lo lắng nhưng hăn gượng cười:

- À..nhớ rồi!

Loan vỗ tay reo lên:

- Ô..hoá ra hai anh có biết nhau rồi!

- Anh cũng ở Đắc Lắc đó chơ? – Y Moan nói.

- Tôi ở Sài Gòn này!

- Sao anh quen được với A Ma Yun chớ? – Y Moan nói.

- Quê ngoại tôi ở gần buôn Lung và vào rẫy cà phê trong rừng buôn Lung thì quen.

Y Moan lặng thình một chút rồi nói:

- Có rất thân với A Ma Yun không? Có vào buôn Lung chơi nhiều không?

Duy gật đầu và chỉ vào cặp ngà voi, nói:

- Tôi chơi với A Ma Yun vừa đủ để biết cặp ngà này là của A Ma Yun.

Y Moan tái mặt khiến cho Duy và Loan cũng nhận ra điều đó. Loan nói:

- Em không ngờ anh Duy biết nhiều quá. Không chỉ em bất ngờ mà anh Y Moan cũng kinh ngạc luôn. Thế mà anh chẳng nói gì cho em biết.

- Anh có nói là quê ngoại anh ở Đắc Lắc cho em rồi và cái cặp ngà này ở trong nhà A Ma Yun thì ai cũng thấy. Chỉ có cái chân đế khác thôi, nó sáng bóng hơn nhưng không có khắc chiếc thuyền.

Nghe đến đây Y Moan lúng túng, nhưng Loan đã nói:

- Chi nhánh văn phòng này nhờ kỹ sư Duy đây nhiều lắm anh Y Moan ạ. Mình tới nhà hàng nào đó chiêu đãi anh Duy một bữa đi!

Y Moan gật đầu. Duy cũng muốn nhân cơ hội này để có thể biết thêm những gì liên quan đến H' Nhiêu không. Điều Duy quan tâm nhất là lý do gì H' Nhiêu đồng ý về chung sống với Y Moan, người mà trước đây H' Nhiêu phải trốn tránh; Người mà cứ vịn vào luật tục - cái luật tục mà H' Nhiêu phản kháng kịch liệt - để buộc H' Nhiêu phải làm vợ hẳn khiến cô phải lâm vào hoàn cảnh bị truy đuổi.

Vừa lúc chuẩn bị đi thì Ma Liên Huy và Hứa Văn Hoà đến. Loan reo lên rồi mời cả hai cùng đi luôn. Y Moan có vẻ không hài lòng về cuộc gặp gỡ này lắm nhưng cũng đành theo ý Loan. Thật ra trong bữa ăn, họ chẳng nói gì nhiều về chuyện làm ăn. Chắc là sự có mặt của Duy khiến họ e ngại. Nhưng nhờ vậy Duy mới biết Ma Liên Huy và Hứa Văn Hoà là hai ông này. Hai tên tuổi đã chuyển tiền cho Y Moan nhiều nhất. Suốt buổi ăn, Y Moan cứ như nghĩ ngợi điều gì và thỉnh thoảng liếc nhìn Duy. Loan nhận ra điều đó thì cứ nghĩ rằng Y Moan đang ghen với Duy. Cô cho rằng Y Moan đang sợ tình cảm của cô sẽ nghiêng về Duy hơn. Loan bật cười, nói:

- Anh Y Moan đang nhớ ai mà đắm chiêu thế? Có phải nhớ cái cô gái ở trong buôn không?

Y Moan gượng cười rồi hỏi Duy:

- Khi nào anh về Đắc Lắc nữa?

- Tôi chưa biết.

- Nếu về thì có vào buôn thăm A Ma Yun nữa không?

Duy gật đầu. Loan bật cười, nói mĩa:

- Em nhớ có lần anh Duy kể là anh có yêu một cô gái ma trên Đắc Lắc, chắc là anh về thăm cái hồn ma đó chứ gì?

Y Moan trố mắt nhìn Duy. Duy lặng thinh cười.

- Anh có biết con ma H' Nhiêu nữa đó mà? – Y Moan nói.

- Ở trên đó ai cũng đồn đại về con ma H' Nhiêu ghê sợ và A Ma Yun đã kể cho tôi nghe anh Y Moan đã tiêu diệt được nó. Tôi cũng kể chuyện này cho Loan nghe.

Y Moan nhìn Duy dò xét. Loan cười nói:

- Hình như ông nào cũng bị con ma này ám. Anh Duy này ở Sài Gòn lên trên đó chơi vài bữa về, cũng bị. Bộ con ma này quyến rũ lắm hả? Còn anh Y Moan không bị nó ám hay sao mà đi tiêu diệt nó vậy?

Cả Mã Liên Huy và Hứa Văn Hoà nghe Duy nói Y Moan đã tiêu diệt được một con ma thì bật cười:

- Có ma đâu để cho Y Moan tiêu diệt ! – Mã Liên Huy nói – Quý vị có thấy con ma đó biến hoá trước mặt quý vị chưa? Thấy mới tin chứ!

Câu nói của Mã Liên Huy làm cho Duy ngẫm lại. Kể từ ngày gặp H' Nhiêu trong khu nhà mồ cho đến nay, Duy chưa một lần nào mà thấy H' Nhiêu biến hoá trước mặt Duy cả. Lần nào Duy cũng thấy cô có mặt trước, hoặc mờ mờ trong bầu trời sương, hoặc là cô biểu Duy nhắm mắt lại rồi khi mở mắt ra thì không thấy cô đâu nữa.

Mã Liên Huy và Hứa Văn Hoà đứng dậy hẹn gặp Y Moan sau rồi ra về. Loan muốn Duy về cùng đường với mình và Y Moan nhưng Duy viện lí do bận việc nên tách ra. Trước đó, Y Moan đã kịp ghi số điện thoại di động của Duy với lý do khi nào cần việc gì về máy vi tính thì nhờ Duy. Trên đường về, Y Moan muốn Loan kể cho nghe về gia đình, thân thế, sự nghiệp của Duy và những gì có liên quan đến câu nói lúc nãy mà Loan đùa Duy bị ma ám. Loan cũng kể như những gì mà Duy đã nói trước đây. Thế nhưng, Y Moan cũng không nghĩ rằng giữa Duy và H' Nhiêu có một sự liên hệ về tình yêu. Thậm chí hẳn cho rằng có lẽ nghe người ta thiêu diệt nhiều về một vẻ đẹp quyến rũ của con ma H' Nhiêu khiến Duy vẽ vời ra để đùa cho vui như thế thôi. Điều mà Y Moan lo lắng nhất vào lúc này là tại sao Duy chú ý đến cái chân đế cặp ngà.

Hôm sau, Y Moan gọi điện thoại và hẹn gặp Duy. Khi Duy đến quán cà phê thì hẳn đã ngồi ở đó rồi.

- Mình rất vui được chơi với Duy đó!

Duy gật đầu. Y Moan nói tiếp:

- Thật ra thì tui đã thay cái chân đế cặp ngà cho đẹp hơn và Ma rớt, cha của A Ma Yun cũng đã bán cho tui rồi đó.

- Vậy thì đâu có gì quan trọng để anh hẹn tôi ra đây mà nói về nó nữa phải không?

- Nhưng..tôi thích là anh không nhắc lại cho A Ma Yun biết cái cặp ngà voi đang ở đây đó mà.

- Tôi biết điều anh lo lắng không phải là cái cặp ngà. – Duy nói – Mà chính là cái chân đế!

Y Moan giật mình, lúng túng:

- Tôi biết anh là người có học, có hiểu biết nên mời anh ra đây để hợp tác đó. Nhưng anh biết gì về cái chân đế chớ?

Duy nói đại để xem thái độ của Y Moan như thế nào:

- Nó được làm bằng một loại đồng đen. Một loại gì đó rất quý hiếm trên thế giới mà nước ngoài người ta đang sẵn lòng mua với bất cứ giá nào.

Y Moan sững sốt, tái mặt xanh khiến Duy nghĩ điều mình suy đoán là chính xác.

- Tôi biết anh đang làm việc cho công ty Đông Á do Vũ Giang làm giám đốc.

Duy gật đầu. Y Moan nói tiếp:

- Anh đã sở hữu cổ phiếu nào ở đó chưa?

- Chưa!

- Anh giữ im lặng với bất kỳ ai, kể cả A Ma Yun về chuyện cái chân đế thì tôi sẽ tặng cho anh ba ngàn cổ phiếu ở công ty Đông Á và có vị trí chức danh xứng đáng không thua gì Vũ Giang.

Duy nghĩ mình sẽ có ba trăm triệu đồng nếu mình lặng thinh. Nhưng Y Moan mà bán cái chân đế này ra nước ngoài nếu chính quyền bắt được thì mình cũng mang tội đồng lõa. Duy lắc đầu:

- Tôi không thể đồng lòng với anh được.

Rồi Duy chợt nghĩ tới H' Nhiêu đang làm vợ Y Moan mà sau này Y Moan đi tù thì tội nghiệp cho H' Nhiêu quá.

Thuyết phục mãi, Duy cũng không nhận, Y Moan thấy rõ ràng để Duy làm việc trong công ty Đông Á là không thể được. Tất cả hàng hoá nhập từ Hồng Kông về và ca phê, gỗ quý từ Tây Nguyên xuống đều chứa ở công ty

Đông Á. Trước mắt, Y Moan nói với Vũ Giang làm thế nào để ép chấm dứt hợp đồng với Duy. Sau đó, Y Moan sẽ tiếp tục thuyết phục Duy bằng lòng điều kiện của hắn thì hắn sẽ nhận Duy vào làm việc cho hắn ở một nơi khác.

Đúng là có tiền, có quyền thì muốn gì cũng được, Vũ Giang đã chuyển Duy qua làm một công việc khác chẳng liên quan gì đến vi tính. Thế là Duy đã biết trước chuyện gì sẽ đến với mình thì nay đã đến. Duy nghĩ việc một cách bình thản, bởi Duy đã thấy với cung cách làm ăn như Vũ Giang thì mình cũng không thể yên tâm cộng tác lâu dài được. Duy sẽ tìm một công ty nào hoạt động đúng ngành nghề mà mình đã học thì thích hợp hơn cho việc tích lũy kinh nghiệm để sau này thực hiện mơ ước của mình là làm chủ một doanh nghiệp. Nhưng bố mẹ Duy thì rất buồn. Mẹ Duy cho rằng vì Duy bộc lộ những hành vi khác thường trong công ty nên người ta phát hiện ra Duy đã bị ma ám.

Loan cũng không biết Duy bị nghỉ việc là do Y Moan tác động. Thật ra thì chẳng ai biết được chắc chắn về điều này trừ Y Moan và Vũ Giang. Thế là Loan đến công ty Đông Á gặp Vũ Giang:

- Sao lại để cho anh Duy nghỉ việc chứ?
- Vì không còn việc gì cho anh ta ở đây nữa.
- Thật là..quá đáng!
- Em là người yêu của Y Moan hay là của thằng Duy chứ, mà sao em lại bênh vực cho hắn?
- Hay là Y Moan nói gì với anh? Duy có lỗi gì chứ? Các anh làm ăn mờ ám thì có...
- Không liên quan gì đến Y Moan ở đây cả. Chẳng qua không còn việc gì cho hắn làm nữa thôi.

Loan vùng vằng ra lấy xe chạy thẳng đến nhà Duy. Vừa gặp Duy, Loan nói:

- Em tức quá! Sao người ta lại cho anh nghỉ chứ. Chắc là họ sợ anh biết chuyện làm ăn mờ ám của họ thôi. Anh biết không, tiền bạc của họ đều do một người cung cấp mà có đấy!

- Em muốn nói đến Mã Liên Huy?
- Không! Mã Liên Huy ở Hồng Kông đứng tên để chuyển tiền về qua ngân hàng của ông Hà Thanh thôi. Thật ra có một ông đại tư bản ở Mỹ chuyển tiền qua Hồng Kông cho Mã Liên Huy. Ông này nhờ Mã Liên Huy mua một cái gì đó nhiều tiền lắm cho ông. Em biết điều này nhờ cái cặp hồ sơ của Mã Liên Huy rớt xuống hồ bơi và em đã đem giấy tờ đi phơi khô dùm cho ông.

Thấy Duy lặng thinh, Loan hỏi:

- Vũ Giang cho anh nghỉ việc, anh có giận em không?
- Mặc mớ gì đến em mà anh giận chứ.
- Vì Vũ Giang chơi thân với ba em đấy!
- Chẳng có liên quan gì đến em đâu.
- Em biết trước đây vì yêu anh nên em nói dối có thai để anh bực bội mà không thích em nữa. Nhưng nay em chính chắn rồi thì...
- Loan à..Anh nghĩ là em có Y Moan rồi nên...
- Không, em không yêu Y Moan. Em yêu anh!

Duy nghe đến câu “em yêu anh” từ miệng Loan sao mà thấy ngao ngán. Trong lòng Duy đã quyết không nghĩ đến chuyện tình yêu nữa từ khi thấy H’ Nhiêu tình tứ bên Y Moan trong ngôi nhà của hắn. Chuyện thề thốt, hứa hẹn yêu đương chỉ có tính nhất thời. Trong đăm đuối nồng nàn nhớ nhung thì thề non hẹn biển dữ dội lắm. Nhưng khi xa mặt cách lòng, lửa tình nguôi ngoai thì quên hết những gì đã có với nhau.

- Y Moan là đại gia giàu có, sẽ mang lại cho em sung sướng chứ!
- Em biết Y Moan yêu một cô gái nào đó trong buôn làng kia!

Nghe vậy, Duy nổi điên lên khi nghĩ tới H’ Nhiêu. Thế là Duy dồn giận hờn vào Loan:

- Phụ nữ thật khó hiểu! Thay lòng đổi dạ như thay áo. Khi yêu thì khóc lóc sụt sùi, than thở nhớ nhung quá chừng. Mai lại thì phũ phàng ngoảnh mặt một trăm tám mươi độ!
- O..Sao anh lại la mắng em. Em có phũ phàng với anh đâu!

Duy kiềm chế bởi thấy sự bực tức của mình thật vô lý:

- Anh ..xin lỗi!

Loan xà vào lòng Duy, nói:

- Em đâu có giận anh. Em biết là anh thích em mà. Anh ghen với Y Moan vì em đúng không?

Duy biết Loan hiểu lầm về tình cảm của mình, nhưng Duy cũng không tiện phân minh làm gì. Thấy Duy lặng thinh, Loan nghĩ mình nói đúng nên áp mặt hôn lên cổ Duy và đưa bàn tay vào ve vuốt ngực Duy. Duy sực nhớ một lần không kiềm chế được mình nên đã hoảng loạn tinh thần về chuyện Loan có thai rồi. Như một lần vấp ngã, bây giờ thấy cục đá..sợ, Duy vội đẩy Loan ra:

- Anh bây giờ khủng hoảng lắm, vừa thất nghiệp vừa tinh thần bất ổn. Loan không biết anh đang bị ma ám sao?

Loan cười ré lên:

- A ha.. anh mà bị ma ám. Anh ám người ta thì có!

Chợt lúc đó có chuông báo từ điện thoại di động của Loan. Loan móc điện thoại trong túi quần mình ra và nói với Duy:

- Y Moan gọi.

Sau một hồi nói chuyện với Y Moan, Loan nói:

- Y Moan muốn mời anh đến nhà hàng tối nay. Y Moan muốn kí hợp đồng với anh để thiết kế một hệ thống máy tính nội bộ trong khu văn phòng cho thuê ở quận 7, Sài Gòn và văn phòng làm việc ở trên Buôn Ma thuật.

Duy nghĩ đây là cơ hội cho mình để thực hiện mơ ước mở một công ty chuyên nhận hợp đồng thiết kế hệ thống mạng máy tính cho các tổ chức, cơ quan, công sở khi còn học đại học. Mặc dù không thích gì Y Moan lắm, nhưng chuyện làm ăn thì nó khác, Duy nhận lời và Loan điện thoại lại cho Y Moan. Sau đó, Y Moan điện trực tiếp cho Duy với mong muốn Duy cộng tác với hẳn, bởi hẳn đã nghe Duy rất giỏi về công việc này.

Tối hôm đó, tại một nhà hàng trên đường Đồng Khởi quận 1, Y Moan và Loan đã đến trước gọi thức ăn rồi chờ Duy. Khi Duy đến thì Loan rạng rỡ, vui mừng khiến Y Moan lúc đầu hơi khó chịu. Nhưng hẳn bỏ chuyện nhỏ mà nghĩ đến chuyện lớn hơn nên chẳng tỏ rõ thái độ gì. Trái lại sau đó, hẳn còn vồn vã với Duy hơn những lần gặp trước.

- Tui thích anh là vì anh có tài đó mà. – Y Moan nói.

- Học sao ra làm vậy chứ chẳng có tài gì đâu. – Duy nói.

Duy thầm nghĩ Y Moan này rất mưu mô. Chắc mình phải dè chừng hẳn. Nếu thật sự có kí hợp đồng làm cho hẳn thì mình phải tính toán cho kỹ mới được.

- Tui muốn kí với anh hai hợp đồng. – Y Moan nói – Anh tính toán giá cả bao từ A đến Z là bao nhiêu. Nhưng anh phải lấy tư cách là một tổ chức, công ty, cơ sở gì để kí kết mới đủ tầm với những hợp đồng lớn chứ?

Thật ra thì Duy đã nghĩ đến điều này, Duy nói:

- Tôi sẽ lấy tư cách là chủ một doanh nghiệp, cụ thể là giám đốc một công ty, để kí kết với anh. Tôi nghĩ thời gian để chuẩn bị thực hiện hợp đồng thì cũng mất vài tháng. Trong thời gian ngắn hơn, tôi sẽ gấp rút thành lập công ty của tôi.

Y Moan gật đầu:

- Tui mong anh sẽ làm tốt hợp đồng thứ nhất ở quận 7 thành phố Hồ Chí Minh, xong lên Buôn Ma thuật làm tiếp hợp đồng thứ hai cho kịp một lễ hội công chiêng mà tui là nhà tài trợ chính ở Buôn Ma thuật vào dịp cuối năm.

Khi Y Moan nói câu này hẳn không dám nhìn thẳng mặt Duy khiến Duy có cảm tưởng như hẳn không trung thực. Duy đâu có biết trong đầu Y Moan đang vạch ra vài kế hoạch để bít miệng Duy trong dịp này. Một trong vài kế hoạch mà Y Moan đã nghĩ là làm thế nào để Duy nhận tiền của hẳn thì lúc đó Duy sẽ ngọng miệng chẳng dám nói ra chuyện cái chân đế cặp ngà với ai nữa. Cách này hẳn đã làm rất hiệu quả với rất nhiều người rồi. Nhất là với những cán bộ, công chức thích tạo ra những khó khăn. Hẳn biết Duy là một kỹ sư mới ra trường thì trong lòng ôm ấp nhiều mơ ước cho sự nghiệp của mình. Mà theo như Loan nói thì gia đình Duy cũng chẳng giàu có gì. Bởi thế hẳn đòi Duy phải là chủ đại diện cho một cơ sở thì mới đủ tầm kí hợp đồng với hẳn và Duy tham vọng chắc chắn sẽ thành lập công ty; Tất nhiên Duy phải cần một số vốn ban đầu để tiến hành các thủ tục cần thiết và mở văn phòng, cơ sở.

Cả Duy và Y Moan đều tránh không đề cập những gì liên quan đến

chuyện trên rừng buôn Lung, chuyện cặp ngà voi hoặc chuyện con ma H' Nhiêu. Sau buổi gặp, cả Y Moan và Duy đều có những kế hoạch riêng liên quan đến chuyện hai hợp đồng này. Con Loan thì hứa sẽ nhờ vài người bạn của ba mình mà cô đã quen để giúp Duy mau chóng có giấy phép thành lập công ty.

Trước tiên, Duy cần giấy phép để có đủ tư cách pháp nhân kí kết hợp đồng với công ty Y Moan đã. Văn phòng làm việc thì tạm đặt tại nhà mình và một website trên mạng để quảng cáo, liên hệ. Để có tiền cho các thủ tục như vốn đăng ký ban đầu, giấy tờ pháp lý và các chi phí khác, Duy nói với ba mẹ mình cho đem giấy tờ nhà đi thế chấp để vay ngân hàng ba trăm triệu đồng. Nhưng ông bà Lâm tỏ vẻ không tin tưởng Duy. Lúc nào ông bà cũng sợ tinh thần Duy bất ổn. Thế là Duy không biết làm sao để có tiền.

Một hôm, Loan đến và muốn cho Duy vay ba trăm triệu đồng không tính lãi. Sau một đêm trăn trở, Duy thấy nếu mình không có tiền thì kế hoạch sẽ không thành. Thế là Duy quyết định cứ nhận tiền của Loan bằng hình thức vay rồi sau khi đã ký hợp đồng thực hiện, Duy sẽ trả. Duy chắc chắn bố mẹ thấy mình làm được thì sẽ cho mượn giấy tờ nhà đi thế chấp.

Sau khi đã hoàn tất mọi việc chỉ còn chờ ngày thực hiện công trình thì Loan nói số tiền ba trăm triệu đưa cho Duy là tiền của Y Moan tặng cho Duy mở công ty. Nghe thế thì Duy đã hiểu ý đồ của Y Moan và dứt khoát không nhận tiền tặng của Y Moan. Duy gọi điện thoại cho Y Moan:

- Sao? – Y Moan nói – Tui tặng không cho anh, sao mà chê chớ?
- Tôi rất ngại nhận tiền một cách vô cớ như vậy anh Y Moan à! – Duy nói.
- Chẳng có sao đâu mà!

Y Moan lặng thinh một lúc có vẻ không hài lòng. Nhưng rồi hẳn lại nghĩ rốt cuộc Duy cũng chẳng xoay sở được ở đâu để có số tiền lớn trong một thời gian ngắn thì Duy cũng phải bằng lòng điều kiện của hẳn cho xong chuyện thôi.

- Thôi được! – Y Moan nói – Nhưng trong một thời hạn ngắn, anh phải trả

cho tui. Phải trả khi đang thực hiện hợp đồng. Sau thời hạn này, thì tự nhiên anh được xoá nợ và số tiền này coi như tui đã tặng anh đó!

Duy thầm nghĩ: “Hắn sợ xong hợp đồng đương nhiên phải thanh toán hợp đồng và tất nhiên mình sẽ có tiền trả cho hắn. Hắn buộc như thế là định bắt bí mình để nhận tiền cho không của hắn đấy!”

- Được! – Duy nói – Tôi sẽ thực hiện đúng như vậy.

- Tui hy vọng anh đừng trả cho tui nữa đó! Tui vui lắm nếu anh quên trả luôn mà!

- Tôi không quên đâu! – Duy nói.

Duy nói quả quyết khiến Y Moan tiu nghỉu. Nhưng hắn mỉm cười tin chắc mọi việc sẽ diễn ra như những gì hắn đã nghĩ.

Duy đem giấy phép thành lập công ty; văn bản kí kết hợp đồng; bản chiết tính cụ thể từng hạng mục chi phí vật tư, thi công và các chi phí khác để so với giá đã ký kết của từng hợp đồng cho bố mẹ mình xem. Ông bà Lâm kinh ngạc về sự trưởng thành, chính chắn, khôn ngoan của Duy và rất vui khi thấy số lợi nhuận mang về không dưới ba trăm triệu đồng. Thế là sau đó ông bà Lâm chấp nhận cho Duy mang giấy tờ nhà để đi thế chấp vay ngân hàng. Khi ngân hàng giải ngân, Duy liền đem tiền thẳng tới Loan, và cùng với Loan gặp Y Moan để trả. Y Moan miễn cưỡng nhận tiền nhưng trong lòng hắn dường như đã có một kế hoạch khác.

Tuy là Duy đã tuyển một số thợ giỏi về điện tử, máy tính và mời gọi vài người bạn trước đây học cùng lớp để phụ trợ cho mình rồi, nhưng phải chờ bên công trình xây dựng phòng ốc hoàn tất thì bọn Duy mới thi công phần việc của mình.

Trong lúc chờ đợi để thực hiện hợp đồng, Duy lại thấy buồn. Đã dặn lòng là sẽ không nghĩ đến H' Nhiêu nữa, thế nhưng sao cứ trống trải một chút là hình bóng H' Nhiêu lại lẩn quẩn trong đầu; lại nghĩ về những uẩn

khúc từ H' Nhiêu mà bấy lâu nay chưa giải toả được, Duy tự hỏi, tại sao mình không tìm gặp dì H' Mây để biết cho rõ ngọn ngành nhỉ?

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 9

Niềm tin

Y Moan xây xong căn nhà phía sau lưng ngôi nhà hiện tại khoảng 15 mét. Căn nhà bình thường nhưng kín đáo, có căn hầm thật sâu nằm dưới lòng đất được áp tường bằng mica dày. Khi đóng cửa hầm thì các khe hở khít lại như một nền nhà bằng phẳng bình thường. Nhưng để cho căn hầm khỏi ngộp, Y Moan cho làm một đường ống thông hơi dẫn ngầm dưới đất có đường kính 30 centimét nối phía sau căn hầm ra tới cuối khu vườn dài khoảng 100 mét, rồi che đậy miệng đường hầm bằng một tấm đan nhiều lỗ như miếng cống thoát nước để tránh tai, mắt tò mò của người chung quanh. Y Moan thuê thợ xây từ trên phố về cho chắc ăn, nhưng hẳn đâu có ngờ nhóm thợ xây này đều có quen biết với nhóm thợ đồng đã từng vào nhà hẳn làm cái chân đế cặp ngà voi và đã biết chuyện một người trong bọn họ bị đánh chết khi trèo vào nhà Y Moan để trộm cái chân đế.

Khi căn nhà hoàn tất, Y Moan đợi đến khuya cho Ó Đen và bà H' Lân đã ngủ say mới đem cái nôi đồng và cái chân đế xuống căn hầm cất giấu. Xong việc, Y Moan phúi tay an tâm rồi rảo quanh khu vườn một lúc. Y Moan sức nhớ đến H' Nhiêu. Hẳn nhìn căn gác rồi vội chạy nhanh lên. Khi lên tới căn gác, Y Moan đứng ngoài hành lang lắng nghe vào bên trong một lúc. Thấy lặng lẽ, hẳn gọi:

- H' Nhiêu..H' Nhiêu..H' Nhiêu ơi!

Bên trong vẫn chẳng có động tĩnh gì, Y Moan lại gọi:

- H' Nhiêu ơi! Em..em có trong đó không?

Thấy vẫn không có tiếng trả lời, Y Moan gật đầu yên tâm bước xuống căn gác rồi rảo quanh khu vườn một lần nữa trước khi đi ngủ. Nhưng H' Nhiêu đã thấy hết việc Y Moan làm. Cô đã biết Y Moan có được cái nôi đồng của nhà mình là do sự dối chác hàng hoá giữa dì H' Mây với hẳn. Dì

H' Mây nói Y Ru nghe lời Y Moan cứ đòi đổi mãi nên dì đồng ý. Và lại, dì nói có cái nồi đồng trong nhà thì H' Thanh và dì cứ nhức đầu, chóng mặt muốn ói hoài nên phải đổi quách cho rồi. H' Nhiêu cũng không giận dì H' Mây vì thấy dì nói có lý. Hồi cô học ở Sài Gòn thì không sao mà mỗi lần về buôn thăm nhà thì cơ thể cô xáo trộn mệt mỏi, ngứa ngáy và đau nhức. Cô nhớ kì nghỉ hè về thăm nhà lần cuối cùng của cô là một đại nạn khủng khiếp xảy đến cho cô. Mấy ngày hôm đó cô lên cơn sốt nhưng nằm trong nhà một mình thì Y Moan cứ đến tán tỉnh đòi cô phải chịu làm vợ hẳn cho được, sợ quá cô lên rừng nằm dưới những gốc cây Sơn cho mát. Ai dè cô đuối sức và bất tỉnh lúc nào không hay. Sau đó cô chết và trở thành con ma H' nhiêu lở lói, dị dạng khiến cho buôn làng ai cũng hoảng sợ, ghê tởm và truy đuổi cô như thế đấy. Dân buôn làng thì nói H' Nhiêu bị con ma cây ám đến chết. Nhưng H' nhiêu thì nghĩ cái nồi đồng làm cho cơ thể cô suy nhược quá, rồi những chất độc gì trong rừng Sơn nhiễm vào cơ thể cô nữa làm cho trầm trọng hơn. Thế nên cô cũng chẳng ngạc nhiên gì khi thấy ngôi nhà của Y Moan không thắp sáng điện được. Cô đoán là Y Moan đang để cái nồi đồng ở đây. Hồi ở nhà cô, tuy trong buôn chưa có điện nhưng bất cứ máy móc gì bằng pin hoặc diêm quẹt, đá lửa là không xử dụng được. Bởi vậy nhà cô cứ phải giữ lửa than trong bếp mãi. Có một điều là cô chưa hiểu vì sao Y Moan lại cần thiết, coi trọng và có vẻ bí mật với cái nồi đồng như thế. Cô cũng thấy làm lạ là vì sao gần đây, bên ngoài hàng rào ngôi nhà của Y Moan có nhiều người rình rập như thế.

Chuyện nhiều người rình rập và việc Y Moan lo cất giấu cái nồi đồng trong căn hầm khiến cho H' Nhiêu tò mò hơn. Cô bước nhẹ nhàng xuống bậc thang rồi rón rén đến gần căn nhà mới xây của Y Moan. Căn nhà đã đóng kín cửa. Y Moan không cho ai được vào căn nhà này trừ khi hẳn sai bảo. H' Nhiêu cứ tưởng mình lạng lẽ như thế thì Y Moan ngủ say sẽ không hay biết. Ai ngờ đàn chó bật dậy chạy đến vây quanh H' Nhiêu mừng rỡ khiến Y Moan chạy ra. Thấy H' Nhiêu, Y Moan vồn vã đi nhanh đến:

- Anh rất mừng vì thấy em đó!

H' Nhiêu lạng thình. Y Moan nói tiếp:

- Em nên thường xuyên xuất hiện ngoài trời cho thoải mái đó. Anh cũng thích nữa đó!

- Tui là con ma nên không ra ngoài trời được đâu mà!

- Anh nói đêm đêm đó chớ! Anh mong H' Nhiêu xuống đây..Xuất hiện để nói chuyện với chồng chớ!

H' Nhiêu nghe Y Moan nói thế thì tự nhiên rùng mình, thở ra.

- Em đừng có thở ra nữa mà! – Y Moan nói – Anh thương H' Nhiêu thật cái bụng đó. Anh kiếm tiền thật nhiều là vì em đó!

H' Nhiêu lại chợt nghĩ đến Duy. Cô ước gì Duy sẽ nói câu đó với mình.

- Thật cái bụng của anh mà sao tui muốn anh cho tui về thăm cái buôn, cái rừng, cái nhà mồ, dì H' Mây sao anh không chịu chớ?

Y Moan lặng thinh. Trong lòng hẳn cũng muốn chở H' Nhiêu đi đây đó bằng xe mô tô lắm. Hẳn thấy hạnh phúc nếu có H' Nhiêu cười nói ở phía sau và ngã đầu âu yếm vào lưng hẳn, quàng tay ôm siết chặt hông bụng hẳn. Hẳn ước ao hơi thở thơm tho của H' Nhiêu kề sát phả vào mặt mũi hẳn. Nhưng hẳn lại nói:

- Nếu dân buôn làng mà thấy được con ma H' Nhiêu thì sao hớ? Họ sẽ tiêu diệt em ngay đó! Đường đi cũng xa lắm nữa đó chớ. Đây về buôn Lung đến năm, sáu chục cây số thì làm sao em về cho kịp trong đêm chứ!

- Sao mà không kịp chớ! – H' Nhiêu nói - Chở H' Nhiêu về tới buôn Lung, rồi cho H' Nhiêu xuống ngoài bìa rừng. Đến nửa đêm thì H' Nhiêu quay trở lại cho kịp về không thì mặt trời lên đó.

Thấy Y Moan vẫn còn do dự, H' Nhiêu nói tiếp:

- Tui không có trốn đâu mà. Bây giờ tui bị người ta truy bắt rồi thì tui biết sống ở đâu chớ. Cái hang sâu trong suối buôn Lung, Y Ru, Y Moan cũng biết rồi. Ở với dì H' Mây, với buôn Lung thì cũng bị dân làng giết đi vì họ sợ con ma ám họ. Tui không biết sống ở đâu nữa nên cũng phải ở với Y Moan trong ngôi nhà này thôi.

Y Moan cũng đã thấy điều bế tắc của H' Nhiêu rồi. Bởi chính hẳn đã tạo ra sự bế tắc này để cho H' Nhiêu không còn cách nào khác hơn là phải về sống chung và làm vợ hẳn. Nhưng hẳn cũng biết tính H' Nhiêu là không

để gì khuất phục và cam chịu. Y Moan lắc đầu:

- Bây giờ là chưa được đâu. Khi nào dân làng không còn nhớ có một con ma H' Nhiêu nữa đó mà.

- Khi nào mà dân buôn làng quên được chớ, mười năm hay hai mươi năm hơ?

- Cũng chịu thôi! Ủ, nhưng em đâu cần về buôn làng làm gì nữa chớ! Y Moan sẽ đưa H' Nhiêu về Sài Gòn ở thì không ai biết H' Nhiêu là con ma đâu. Ngày mai, Y Moan lại về Sài Gòn để lo chuyện xây nhà cửa cho H' Nhiêu mai một về ở đó mà.

H' Nhiêu thấy thuyết phục Y Moan không được nên lẳng lặng bỏ đi. Nhưng Y Moan nhìn theo và dứt khoát sẽ không như ý muốn của H' Nhiêu. Hăn nghĩ ngày mai về Sài Gòn, hăn sẽ tiến hành cho xây dựng một biệt thự đẹp lộng lẫy rồi đưa H' Nhiêu về ở. Chỉ một thời gian thôi, H' Nhiêu sẽ không còn nhớ gì đến cái rừng, cái buôn u buồn lạnh lẽo này nữa.

Bé Chim không ngủ được bởi tiếng lục đục ở ngoài chuồng bò cứ vọng vào. Nó biết con bò đực này là rất chững, thỉnh thoảng, nhất là vào những đêm trăng, chẳng biết ngứa sừng hay sao mà cứ cọ đầu vào cái thanh gỗ cài ngang cửa cho đến khi thanh cài rớt xuống thì nhảy phóc ra và lẳng lặng vào rừng sáng sớm lại về. “Cũng vì con bò này mà hồi đó anh Duy bị lạc vào rừng để bị con ma H' Nhiêu ám!”. Bé Chim bực bội vừa nói vừa vung mền dậy mở cửa ra chuồng bò. Khi quất con bò mấy roi xong, bé Chim định cài lại thanh gỗ thì chợt thấy hình như có một cái bóng đứng bên cạnh mình. Quay lại, bé Chim thấy một cô gái xoã tóc, miệng mấp má như đang nói gì. Bé Chim hoảng hốt hét lên một tiếng rồi ngã xuống bất tỉnh. Khi nhiều người trong nhà và hàng xóm nhốn nháo chạy đến thì không ai thấy cô gái xoã tóc đâu nữa. Bé Chim được ông bà ngoại xoa bóp một lúc thì tỉnh lại rồi nói:

- Ngoại ơi, chắc là con ma H' Nhiêu xuất hiện trở lại rồi. Người ta nói con ma H' Nhiêu đẹp lắm đó ngoại. Cho nên anh Duy mới mê như vậy chử.

- Đừng có nói tầm bậy! – Ông ngoại nói.

- Chắc là con ma H' Nhiêu đi tìm anh Duy đó ngoại. Tại con sợ thôi, chứ con thấy con ma đẹp quá ngoại ơi!

Cùng đêm hôm ấy, một vài người cũng thoáng thấy một cô gái rất đẹp đi vội vàng trong rừng buôn Lung. Nhiều người đã nghĩ đến chuyện con ma H' Nhiêu xuất hiện trở lại nên lo lắng. Một số người khác thì không ở lại trên rẫy để canh cà phê nữa. Họ nói chẳng thà bị mất cà phê còn hơn là bị giết chết.

Đêm nay cũng thế, khi trăng toả sáng vắng vặc cả núi rừng thì ở khu nhà mồ xuất hiện một cô gái thật đẹp, di chuyển nhẹ nhàng, thướt tha xuống suối buôn Lung. Cô gái ngồi ở đó rất lâu thì từ phía rừng tre có một người đàn ông lão đảo, chệnh choạng đi xuống rồi té ngã nằm dưới suối. Lúc này chẳng thấy cô gái đâu nữa. Nhưng chỉ một lúc sau, cô gái lại xuất hiện và đến kéo người đàn ông lên nằm trên bờ. Người đàn ông rên hừ hừ rồi hé mắt nhìn cô gái. Cô gái móc trong túi áo ra hai viên thuốc nhét vào miệng ông, rồi ngắt một cái lá môn cuộn lại đến hứng nước chảy ra từ một ống tre lồ ô cắm sâu trong mạch nguồn bên triền suối và đổ vào miệng ông. Xong, thoắt cái cô gái đã biến mất sau rừng tre.

A Ma Yun và Y Bơ đang nhúm lửa trong chòi để nướng khoai mì thì bỗng nghe tiếng một cô gái nhẹ nhàng vắng vắng ở đâu đó:

- A Ma Yun ơi...xuống suối buôn Lung cứu già làng Y Mut Blo nghe. Chắc già làng bị sốt rét rồi đó...

Cả hai đứng dậy ngơ ngác nhìn quanh, nhưng chẳng còn nghe thấy gì nữa. A Ma Yun nói:

- Nghe quen quá mà ời, tao chắc là con ma H' Nhiêu rồi!

- Đúng đó! Mấy ngày nay mà không nghe người ta nói có một con ma đó hơ?

- Xuống suối buôn Lung coi có đúng già làng ở đó không nghe! – A Ma Yun nói.

Y Bơ gật đầu và cùng A Ma Yun chạy xuống suối buôn Lung. Khi vừa xuống suối thì cả hai đã thấy già làng Y Mút đang cố gượng đứng dậy.

- Sao đêm khuya mà già làng còn ở trong rừng chớ? – A Ma Yun nói.
- Tao làm cái rẫy đến khi mặt trời xuống núi thì tao lạnh run quá về không được đó. Tao cố gắng bò tới đây thì chắc chết ở đây rồi. May mà có..có...
- Con ma H' Nhiêu cứu già làng đó! – A Ma Yun nói.

Già làng Y Mút lạng tỉnh rồi lại gật gật cái đầu:

- Hẳn cho tao uống hai viên thuốc nên bây giờ khoẻ quá! Tao không còn thấy cái bụng sôi, cái xương lạnh nhức quá nữa! Chiều nào tao cũng run quá chịu không nổi đâu mà được cái con gái này cho uống nữa thì tốt lắm đó!
- Con ma H' Nhiêu đã gọi bọn tui đến cứu ông mà! – Y Bơ nói.
- Có thấy đúng là con ma H' Nhiêu không chớ? – Già làng nói.
- Chỉ nghe tiếng nói thôi. – A Ma Yun nói – Già làng có thấy không chớ?
- Tao lạnh quá, mệt quá, nên chỉ thấy mờ mờ một con gái đẹp hơn con H' Nhiêu hồi trước thôi mà. Nhưng..tao thấy cũng giống H' Nhiêu đó chớ!

A Ma Yun và Y Bơ dìu già làng về buôn. Đến sáng hôm sau thì già làng đã bình thường như chẳng có bệnh tật gì. Nhưng khi trời tắt nắng thì ông bắt đầu lo sợ. Đã một tuần nay nó cứ như thế, ban ngày thì khoẻ mà đến tối thì nổi cơn sốt lạnh đau nhức tận trong xương tuỷ ông. Hôm qua ông được cho uống hai viên thuốc làm ông khoẻ ngay. Ông vui quá, Nhưng ông không biết tối nay nếu lại lên cơn sốt lạnh thì có gặp được cô gái hôm qua nữa không.

Và đúng như già làng Y Mút đã biết trước, đến gần nửa đêm thì ông bắt đầu thấy ớn lạnh. Ông hoảng hốt lấy chăn trùm lại rồi chạy nhanh vào rừng. Bây giờ ông hết cầu cứu thầy cúng Y Sa nữa rồi. Lúc mới bị như thế, Y Sa cho ông đủ thứ bùa cây lá mà uống vào thì càng buốt lạnh nhức xương tuỷ hơn. Già làng Y Mút xuống suối buôn Lung và ngồi chờ trong hy vọng cho đến khi sốt quá ông ngã xuống nằm co ro run rẩy bên bờ suối. Sự mong đợi cầu cứu của ông cũng được đáp trả. Trong cơn sốt nửa mê nửa tỉnh, ông thấy cô gái nâng ông dậy rồi nhét vào miệng ông hai viên thuốc như đêm hôm trước. Ông thấy cô gái đẹp dịu dàng như thần nữ và toả ra một hương thơm ngây ngất khiến ông khoẻ khoắn lạ thường. Rồi ông nghe tiếng nói

nhỏ nhẹ bên tai:

- Không ngờ già làng lại lên cơn sốt nữa. Nếu biết, con sẽ mang theo nhiều thuốc cho già làng đó! Con chỉ mang theo một hai viên để phòng bệnh thôi. Nhưng tốt hơn là già làng nên đi bệnh viện chữa cho hết bệnh đó!

Khi già làng hết sốt thì cô gái biến mất. Ông nhìn quanh suối mong tìm cô gái để cảm ơn nhưng không thấy. Ông về buôn và kể hết cho dân làng nghe. Rất nhiều người cũng bị lên cơn sốt lạnh như ông đã có ý định sẽ vào suối buôn Lung chờ cô gái hiện ra để xin thuốc. Họ đã đến các cơ sở y tế nhưng nơi đâu cũng đòi phải có tiền trước tiên nên họ về để chịu cho cơn sốt lạnh hành hạ. Một vài người cũng được trạm y tế xã cho vài viên thuốc nhưng họ uống không hết bệnh nên họ không tin trạm xá nữa. Tiếng đồn lan nhanh, không chỉ ở buôn Lung mà lan ra các buôn làng lân cận. Thế là nhiều người bị lên cơn sốt chờ đến tối khi trăng vừa lên tới ngọn tre thì đưa nhau đến suối buôn Lung chờ cô gái xuất hiện để xin thuốc uống. Nhiều người trong số họ không phải bị lên cơn sốt lạnh như già làng Y Mút nhưng cũng công, gánh nhau đến. Tự nhiên họ xem cô gái như là vị thần linh cứu mạng và những viên thuốc của cô gái như là thần dược.

Đêm nay, già làng nghĩ chắc cô gái sẽ cho ông nhiều thuốc để uống được nhiều ngày như ông đã nghe cô gái nói hôm trước. Nhưng khi ông xuống suối thì thấy quá đông người đang chờ đợi cô gái xuất hiện để xin thuốc ở đây rồi khiến ông không hy vọng sẽ có được nhiều thuốc nữa. Nhiều người thấy ông đến thì vây lại hỏi han. Ông nói:

- Cái con gái này nói tao phải đi bệnh viện đó!

- Không có cái tiền đâu! - Một người nói.

- Họ bán mấy viên thuốc uống không hết bệnh đâu! Muốn nhiều thuốc uống hết cái bệnh thì phải có cái tiền cho nhiều đó. - Một người khác nói.

- Đem cái hột cà phê, cái lúa, cái bầu, cái bắp đổi lấy cái thuốc họ cũng không đổi đâu! - Một người phụ nữ nói.

- Đúng đó! - Già làng nói - Hồi con H' Leo của tao chưa chết, y tá vào cho uống cái thuốc gì mà càng sốt thêm đó!

- Nhiều người đi rầy thấy một cô gái đẹp như tiên trên cây đa bay xuống

cho người ta uống thuốc đó! - Một người nói.

- Tui thấy rõ một cái mặt sáng đẹp như mặt trăng đi trước mặt tui mà! - Một người khác nói.

- Thằng A Ma Yun nói đó chính là con ma H' Nhiêu mà! – Già làng nói.

Thế là họ bắt đầu bàn tán, thêu dệt chuyện của H' Nhiêu. Nhưng ngược với những điều ghê gớm xấu xa trước đây, họ tô hồng H' Nhiêu như là một thánh cô, một nữ thần.

Đã mấy đêm rồi, H' Nhiêu lùng sục khắp rừng buôn Lung và cả ra ngoài làng ngoại Duy cũng chẳng thấy Duy đâu. Cô rất muốn gõ cửa nhà ngoại Duy để hỏi nhưng sợ người ta lại hoảng hốt la làng lên thì nguy cho cô. Biết trong nhà ngoại Duy có một bé gái nhưng canh hoài chẳng thấy nó ra khỏi nhà lúc nửa đêm. Chỉ một lần duy nhất thấy nó ra chuồng bò nhưng H' Nhiêu chưa kịp nói gì thì nó đã thét lên khiến cô chạy không kịp. Đêm nay cũng như những đêm trước, cô cũng xuống suối buôn Lung để mong gặp Duy. Nhưng chưa xuống suối thì thấy cả một khu suối bập bùng những ngọn đuốc cùng nhiều tiếng nói bàn tán xôn xao. H' Nhiêu lo lắng: “Hay là họ lại đi bắt mình nữa. Không biết Duy có đến đây chờ mình và bị họ làm gì không”. Cô len lỏi vào rừng tre rồi đi xuống gần sát con suối. Cô thấy ở đây rất đông người. Nơi tảng đá mà Duy và cô đã từng nằm thì già làng Y Mút đang ngồi. Có cả A Ma Yun và Y Bơ ở đó nữa. Cô hết lo lắng khi không thấy Duy. Chợt cô nghe già làng hỏi với tới A Ma Yun đang ngồi bên bờ suối với Y Bơ:

- Mà y có chắc chắn là con ma H' Nhiêu không chứ?

- Tui chắc là cái giọng nói của H' Nhiêu mà! – A Ma Yun nói – Già làng và dân buôn không có tin vào cái đung đau chứ! Tui thấy con ma H' Nhiêu là không có xấu cái bụng đâu.

- Không xấu cái bụng sao mà ăn cắp cái hột cà phê, giết người, hiếp dâm rồi còn ám người ta cho đến chết nữa đó! – Già làng nói.

- Làm con ma thì có khi xấu khi tốt chứ! – Y Bơ nói – Nhưng khi con ma H' Nhiêu đẹp thì tui thích lắm..H' Nhiêu đẹp quá đó mà!

- Có ai thấy con ma H' Nhiêu ăn cắp, giết người, hiếp dâm đâu chứ! – A Ma Yun nói - Chỉ nghe đồn thôi, thấy mới tin chứ! Như con H' Leo hồi đó,

tui nói nó bị sốt rét. Không nghe lời tui cứ nói nó bị con ma H' Nhiêu ám. H' Nhiêu trong rừng cũng vọng tiếng nói vào tai tui là H' Leo bị sốt rét đó.

- Sao Y Moan lại nói như vậy chứ? – Già làng nói.

- Tui không tin cái thằng Y Moan đâu! – A Ma Yun nói – Sao thằng Y Moan cứ muốn bắt H' Nhiêu về làm vợ mà lại nói H' Nhiêu xấu xa như thế chứ?

Già làng lặng thinh nhớ lại chuyện của H' Leo trước đây. H' Leo cũng chạy vào con suối này như ông bây giờ. Chẳng lẽ hồi đó con ma H' Nhiêu đã cứu H' Leo rồi mà ông không biết nên ngăn cản truy bắt H' Nhiêu để H' Nhiêu không đưa cái thuốc cho H' Leo được khiến H' Leo phải chết. Ông đã hiểu vì sao H' Leo được mang về nhà và đến trạm xá, bởi chắc chắn H' Leo cũng như ông khi sốt lên thì chạy đến đây mong gặp H' Nhiêu cho thuốc rồi mê man ở đây nên con ma H' Nhiêu cũng về. Ông cũng thấy vô lý: “Ừ..tại sao Y Moan nói con ma H' Nhiêu là không tốt mà cứ chuyên săn bắt H' Nhiêu về làm vợ chứ?”.

Bỗng già làng Y Mút nói lớn:

- Thằng A Ma Yun nói đúng đó. Thấy mới tin chớ! Rõ ràng là dân buôn làng bây giờ đang chờ con ma H' Nhiêu cho cái thuốc uống đó mà. Ngày hôm trước con ma H' Nhiêu cũng cho tao cái thuốc uống. Tao cũng thấy H' Nhiêu hiền quá, đẹp quá, sao mà có cái bụng xấu được chứ!

Nhiều người vây quanh Y Bơ, A Ma Yun và già làng để nghe câu chuyện. Họ bàn tán xôn xao về con ma H' Nhiêu. Khi nghe A Ma Yun nói chắc chắn con ma H' Nhiêu cứu già làng và cho thuốc để già làng hết sốt. Thế là họ biết họ đang chờ con ma H' Nhiêu xuất hiện để cứu họ. Những lời đồn đoán xấu xa ghê rợn trước đây về một con ma H' Nhiêu đã bị khuất lấp trong tâm tư của họ để nhường lại cho một niềm tin tuyệt đối vào một con ma H' Nhiêu đem lại cho họ những điều tốt lành.

H' Nhiêu đang núp trong rừng tre lồ ô nghe già làng nói lớn như thế thì móc lọ thuốc sốt rét và lọ thuốc vitamin B ra. Cô nghĩ: “Đông người cần đến thuốc như thế thì làm sao đủ. Vả lại, mình cũng đâu biết chính xác là họ bị sốt rét hay không. Chẳng qua thấy bây giờ dân làng bị bệnh sốt rét nhiều quá, rồi thấy già làng lên cơn lạnh run cũng như bệnh sốt rét nên

mình cho uống đại thể ai ngờ hết sốt thôi chớ”. Cô chợt nghĩ đến trạm y tế sẽ có nhiều thuốc, thế là cô rời khỏi suối buôn Lung, chạy như bay ra lộ 14. Khi ra tới trạm y tế, H’ Nhiêu không tìm tới phòng trực của Hương như lần trước nữa. Cô nghĩ bạn cô sợ ma nên cũng thét lên cầu cứu như lần trước mà thôi. Cô tìm tới phòng trạm trưởng mà trong lòng hy vọng ông này có mặt ở đây. Khi thấy ánh điện hắt ra nơi cửa sổ, H’ Nhiêu rón rén bước tới. Ông trạm trưởng đang ngồi viết gì nơi bàn giấy, giật nảy mình khi bất ngờ thấy một cô gái xoã tóc đứng ngoài cửa sổ.

- Cô..cô cần gì giữa đêm thế?

- Dạ, ở suối buôn Lung có rất nhiều người tụ tập để chờ chữa bệnh. Có người đang lên cơn sốt nặng như già làng Y Mút ở buôn Lung đó!

- Sao..sao lạ vậy? Bị bệnh nặng sao lại vào suối buôn Lung nằm?

- Dạ..dạ..không biết được. Chắc ông phải đi đến đó mà hỏi họ thôi!

Trạm trưởng vội chạy ra gọi y tá Hương. Khi chạy đến thấy H’ Nhiêu thì Hương há hốc miệng suýt thét lên. H’ Nhiêu bật cười:

- Ở Giàng.. mà cũng còn nhớ đến tao đó chớ!

H’ Nhiêu nói xong thì vụt chạy biến vào màn đêm. Trạm trưởng thấy Hương cứ đứng nhìn theo tưởng là Hương quá kinh ngạc trước vẻ đẹp quyến rũ của một cô gái người dân tộc nên bật cười nói:

- Đẹp quá há! Cô là nữ mà cũng mê nữa huống hồ bọn đàn ông như tôi.

- Dạ..dạ.. đó là con ma H’ Nhiêu ạ!

- Há?! - Trạm trưởng trở mắt thốt lên.

- Hồi xưa là bạn học cùng lớp cấp một với con. Nhưng bây giờ là..là...

- Tui thấy cô ta đẹp quá chừng vậy chứ phải ma quỷ gì đâu?

- Dạ.. đúng ạ! Nhưng H’ Nhiêu đã chết rồi...

- Thôi, gác chuyện đó qua đi. Bây giờ vào suối buôn Lung nghe!

- Dạ..dạ..có nên tin con ma không ạ?

- Sao lại không? Một cô gái trông vẻ đẹp thánh thiện như thế mà không tin sao? Vả lại, cô ta có phải báo tin cho mình lần đầu đâu! Cô không nhớ mấy lần trước sao?

- Dạ..nhưng..vào rừng giữa đêm..sợ!

- Mình gọi qua xã xin vài anh du kích đi theo cho yên tâm nhé!

- Dạ...

Khi trạm trưởng, Hương và hai anh du kích vào suối buôn Lung thì thấy già làng Y Mút đang lên cơn sốt. Trạm trưởng lấy ống nghe đặt vào ngực già làng nghe nhịp tim rồi banh mí mắt, miệng, lưỡi và soi đèn pin vào xem. Nhưng nhiều người vẫn thơ ơ khi họ đến, mặc dù biết họ là nhân viên y tế khi thấy trạm trưởng và Hương mặc áo choàng trắng. Ông trạm trưởng biểu Hương lấy một viên thuốc sốt rét và một viên vi ta min B cho già làng uống. Nhưng già làng chột nhốt trước đây cũng cô y tá này cho H' Leo uống hai viên thuốc như thế mà không hết trái lại còn sốt nhiều hơn. Thế là già làng lắc đầu không chịu uống hai viên thuốc của Hương đưa. Trạm trưởng ngạc nhiên, nói:

- Ông phải uống cho hết bệnh chứ!

- Không có hết đâu! Không có hết đâu! – Già làng vừa khoát tay lia lịa vừa nói - Bị nhiều hơn nữa đó chơ!

- Không chỉ uống mấy viên thuốc này thôi mà ngay bây giờ ông phải vào trạm xá nằm để chữa cho hết bệnh. Sáng mai còn phải lấy máu của ông để gửi đi xem bệnh gì nữa đó!

- Không có lấy cái máu đâu, tui không có cái tiền nhiều đâu. Tui không có đi đâu hết mà!

Nhiều người đang dò xét thái độ của già làng Y Mút như thế nào khi nhân viên y tế chữa bệnh cho ông. Khi thấy già làng phản ứng như thế thì họ cũng không thèm trông cậy vào nhân viên y tế chữa bệnh cho họ nữa. Cuối cùng không thể nào thuyết phục được già làng, trạm trưởng, Hương và hai anh du kích bỏ về. Còn già làng và đám đông thì cứ nhất quyết chờ con ma H' Nhiêu đến.

H' Nhiêu núp sau rừng tre thấy vậy cũng không biết làm thế nào để già làng chịu nghe theo lời nhân viên y tế. Nãy giờ cô cứ trông tìm A Ma Yun mà không biết A Ma Yun đi đâu. Cô biết A Ma Yun hiểu biết hơn thì có thể giải thích cho già làng nghe theo. Cô đã chạy tới rẫy của A Ma Yun và cái chòi của Y Bơ mà không thấy ai cả. Biết là già làng và nhiều người đang trông đợi và đặt niềm tin vào mình, cô càng thấy nặng nề trách nhiệm hơn.

Thế là cô chạy theo trạm trưởng và Hương ra tới trạm xá.

Đang ngao ngán dân tình thì thấy H' Nhiêu xuất hiện, trạm trưởng nói:

- Dân buôn làng không tin chúng tôi, bởi họ nhìn vào già làng mà cái ông già làng này cũng không tin chúng tôi luôn.

- Vậy trạm trưởng có thể cho con thật nhiều thuốc để con vào phát lại cho họ không chớ?

- Ô..như thế thì sai nguyên tắc! Có ai cho một người nhiều thuốc như thế? Mà họ tin cô sao?

- Đó! – H' Nhiêu bật cười khúc khích – Chính ông cũng không tin con thì làm sao người ta tin ông được!

Cái giọng cười nhí nhảnh, dễ mến của H' Nhiêu khiến ông như bị thôi miên. Ông thấy lòng mình thanh thản, từ tâm và muốn chiu theo ý H' Nhiêu cho cô vui lòng.

- Thôi được, nhưng tôi chỉ cho một người đủ uống trong mười ngày thôi. Tôi đâu có được phép cho một bệnh nhân nhiều thuốc như thế.

- Dạ..cám ơn trạm trưởng. Con sẽ phát cho họ mà! Nhưng phải cho họ uống ít nhất một tuần mới hết bệnh chứ.

- Bây giờ ai cũng bị sốt rét nên nghi là họ bị sốt rét thể thôi chứ đã xét nghiệm máu đâu mà biết.

- Dạ..biết chớ! Nhưng mấy hôm trước con cho già làng uống thuốc sốt rét thì già làng hết sốt mà!

- Tôi cũng hy vọng là đúng bệnh chứ dân buôn làng không chịu đi bệnh viện thì sao!

- Dân buôn làng không có nhiều tiền đó chớ!

Hương đem thuốc cho H' Nhiêu mà cứ ngậy người ra nhìn ngắm H' Nhiêu khiến H' Nhiêu bật cười:

- Cái gì mà nhìn tao nhiều quá, làm cho tao xấu cái mặt lắm đó!

- Mà có phải là..là..ma không hả H' Nhiêu? Mà.. mà chết rồi mà! Bây giờ mà đẹp quá!

H' Nhiêu bật cười khúc khích rồi nhìn ra bầu trời. Thấy trăng đã nghiêng hẳn về hướng tây thì cô vội vã nói:

- Tao phải đi mau vào phát thuốc cho dân làng đây. Trời sắp sáng rồi!

H' Nhiêu lao nhanh vào màn đêm để lại cho trạm trưởng và Hương một câu hỏi bỏ ngõ chẳng biết H' Nhiêu là người hay ma. Cô chạy ngang chợ thì thấy có tiệm thuốc tây. Thế là cô tạt vào gõ cửa. Một người thanh niên bị đánh thức giấc ngủ nửa đêm đang càu nhàu, bực bội nhưng khi vừa thấy H' Nhiêu thì anh ta dịu hẳn cơn giận. Cái vẻ đẹp của H' Nhiêu làm anh ta sửng sốt và tự nhiên anh ta muốn phục tùng H' Nhiêu.

- Cô muốn mua thuốc à?

- Tôi xin lỗi vì phải thức anh dậy. Nhưng buôn làng tôi bị sốt rét giữa đêm nhiều quá nên phải chạy từ buôn ra đây mua thuốc đó!

Anh thanh niên choáng ngợp trước vẻ đẹp quyến rũ của H' Nhiêu nên chẳng quan tâm đến chuyện H' Nhiêu mua nhiều thuốc để làm gì mà chỉ muốn làm vui lòng cô gái. Thế là H' Nhiêu mua thêm được vài chục viên thuốc sốt rét và vài chục viên thuốc vita min B nữa.

Khi H' Nhiêu đến suối buôn Lung thì già làng Y Mút đã nằm sốt mê mang trên tảng đá. Cô lao đến đỡ già làng ngồi dậy rồi vội nhét thuốc vào miệng già làng. Đám đông đang vừa nằm vừa ngồi chung quanh suối bỗng bật dậy khi bỗng nhiên thấy một cô gái mặt mày sáng láng, áo váy mềm mại thướt tha bay theo suối tóc xoã dài và toả ra một hương thơm dịu dàng ngây ngất xuất hiện đến cho già làng uống thuốc. Một số người ở trong buôn Lung đã biết H' Nhiêu khi chưa chết thì thốt lên: “Ơ Giàng..Chính là H' Nhiêu rồi!”. Còn những người ở buôn khác thì muốn sụp xuống để vái cầu H' Nhiêu như một bật siêu phàm. Đám đông bắt đầu chạy ào xuống gần sát H' Nhiêu hơn. Một vài người nhút nhát thì còn e ngại nhưng rồi họ cũng đến đứng sau cùng để nghe ngóng. Họ công, dìu và gánh cả người bệnh theo. Một phụ nữ muốn chứng tỏ cho mọi người biết chị ta đã quen thân với H' Nhiêu, nói:

- H' Nhiêu học giỏi lắm, hiền lắm nên chết mới linh thiêng, mới đẹp như thế đó chơ!

H' Nhiêu phát thuốc cho những ai có triệu chứng sốt rét như già làng Y Mút. Cứ mỗi người được nhận thuốc uống trong ba ngày. Mỗi ngày ba viên thuốc sốt rét và ba viên vitamin B. H' Nhiêu cũng không quên khuyên họ

nên nấu thức ăn cho chín và uống nước đã nấu sôi. Một vài người bị ghẻ lở và mắc các chứng bệnh khác thì H' Nhiêu khuyên họ nên đi bệnh viện nhưng họ lắc đầu cứ đòi xin cho được viên thuốc của H' Nhiêu. Thấy họ buồn khi không được cho thuốc, H' Nhiêu nghĩ điều đang hiện hữu tuyệt đối trong lòng họ chính là niềm tin vào phép lạ của viên thuốc có thể chữa họ lành bệnh. Nếu đã không tin thì cho họ một đồng thuốc họ cũng không uống. Mà nếu có uống thì cũng chưa chắc tin mình hết bệnh là nhờ thuốc. Thế là H' Nhiêu phát thuốc cho họ luôn. Nhưng chỉ một hai viên. Cô nghĩ cũng như phòng chống sốt rét mà cô thỉnh thoảng uống khi ở trong rừng vậy thôi.

Khi già làng Y Mút gượng ngồi dậy thì H' Nhiêu đã chạy biến vào màn đêm rồi. Già làng quay mặt về hướng Tây rồi cất giọng đọc một tràng như kể Khan khiến đám đông cũng hướng mặt theo một cách cung kính. Sau đó ai cũng tản mác ra về và bàn tán xôn xao. Những câu chuyện của họ đều đề cao H' Nhiêu thành một bậc tốt lành thánh thiện và siêu phàm.

Qua đêm hôm sau, nhiều người trên phố và các huyện, tỉnh khác nghe đồn cũng đến chờ H' Nhiêu xuất hiện để cho thuốc uống chữa bệnh. Nhưng họ chờ mãi cũng chẳng thấy H' Nhiêu đâu. Có người kiên trì ra chợ ngoài lộ 14 ở trọ đến tối lại vào suối buôn Lung. Chờ đến mấy đêm liền không thấy, nhiều người đã lập một cái giàn ngay bên bờ suối để cầu khẩn con ma H' Nhiêu hiện ra cứu người. Thế là họ biến H' Nhiêu trở nên thiêng liêng hơn trong niềm tin và hy vọng của họ.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 10

Hai con MA H' Nhiêu?

Y Moan từ Sài Gòn lên Buôn Ma thuật thì trời đã tối. Tại công ty của hắn cũng chẳng còn ai làm việc. Nhưng Y Ru vẫn chưa về. Vừa thấy Y Moan, Y Ru đã báo cho hắn biết suốt hơn hai tuần nay, người ta đồn ở rừng buôn Lung có xuất hiện một con ma H' Nhiêu. Y Moan bán tính bán nghi, hắn nghĩ không lẽ H' Nhiêu đã bỏ trốn về lại rừng buôn Lung rồi.

- Còn H' Mây vợ mày có thấy con ma H' Nhiêu đó không chơ?

- Tui thấy con vợ H' Mây chẳng biết gì. – Y Ru nói - Vậy thì con ma H' Nhiêu đang làm vợ mày thì sao chớ?

Y Ru đã biết Y Moan đang giấu H' Nhiêu ở đâu đó, và hắn biết chắc chắn H' Nhiêu khó mà thoát ra được sự kiểm giữ của Y Moan. Thế thì vì sao ở rừng buôn Lung lại xuất hiện một con ma H' Nhiêu nữa.

- Hay H' Nhiêu là con ma nên biến đi được đó! – Y Ru nói.

Y Moan bật dậy, ra lấy xe mô tô, phóng nhanh khỏi công ty. Y Ru muốn đi theo nhưng Y Moan đòi nào cho Y Ru biết ngôi nhà ở lộ 21 của hắn.

Như thường lệ, khi gần đến ngôi nhà, Y Moan vừa tắt máy xe thì một vài tên “tay chân” của hắn chạy ra dẫn xe hắn vào để trong một căn nhà gỗ bên ngoài hàng rào ngôi nhà của hắn rồi hắn rảo bộ vào. Nhưng hôm nay hắn chưa gọi người mở cổng vội, mà đi vòng vòng bên ngoài hàng rào một lúc. Đàn chó nghe hơi chủ đã chồm ra kêu, sủa ầm lên và bà H' Lên đã đứng ở nơi cổng. Khi Y Moan thấy chẳng có điều gì khác lạ chung quanh ngôi nhà của hắn thì hắn biểu bà H' Lên mở cổng.

- Dạ, ông chủ mới từ Sài Gòn về hơ?

- Đúng đó! Bà có thấy H' Nhiêu ở trên gác không đó?

- Có chơ!

- Bà chắc chắn chơ?

Y Moan đi thẳng một mạch lên gác rồi đứng bên ngoài nghe ngóng. Hắn thấy bên trong im phăng phắc thì gõ cửa và nói lớn:

- H' Nhiêu ơi..H' Nhiêu, Y Moan về rồi đó!

Thấy vẫn lẳng lặng bên trong, hẳn gọi bà H' Lên và nói:

- Trời đã tối rồi sao không nghe thấy H' Nhiêu ở trong đó chơ?

- Chưa có trăng nên H' Nhiêu chưa xuất hiện đâu! – Bà H' Lên nói.

- Không trăng, không triết gì hết đó! - Giọng Y Moan nôn nóng, hẳn học – Tui muốn biết có H' Nhiêu trong đó hay không thôi mà. Bà gọi Ó đen lên phá cái cửa này cho tui vào xem H' Nhiêu có ở trong đó hay không!

Chợt giọng nói nhẹ nhàng của H' Nhiêu ở bên trong căn gác vọng ra:

- Y Moan ơi! Đã thoả thuận là Y Moan không được vào căn phòng này cho đến khi cái bụng H' Nhiêu muốn cưới Y Moan làm chồng rồi mà. Sao bây giờ đòi phá cửa chơ!

Y Moan mặt hớn hở hẳn lên:

- Đúng đó! Anh..anh chỉ muốn biết H' Nhiêu có ở trong đó hay không thôi mà!

Bà H' Lên lẳng lặng đi xuống gác. Bà biết Y Moan rất si mê H' Nhiêu nhưng H' Nhiêu chẳng mấy may xúc động trước tình cảm này. Sau nhiều tuần ở Sài Gòn, bà biết Y Moan muốn thổ lộ sự nhớ nhung với H' Nhiêu để mong cô ta mềm lòng.

- H' Nhiêu ơi.. Anh ở Sài Gòn mà nhớ em lắm đó. Cái bụng anh lúc nào cũng muốn xây xong cái nhà đẹp để mang em về ở đó mà. Về thăm em vài ngày rồi anh lại vào Sài Gòn bắt họ làm cho mau nữa đó!

H' Nhiêu vẫn lẳng thinh. Y Moan nói tiếp:

- H' Nhiêu ơi, em ra khỏi cái gác rồi xuống sân chơi cho thoải mái đi mà! Trăng cũng gần sáng lên rồi đó!

Thấy H' Nhiêu vẫn lẳng lẽ trong căn gác. Y Moan lại nói:

- Y Moan rất muốn nói chuyện với em mà em lạnh nhạt với anh quá đó!

Có lẽ cảm nhận được sự bức bối của Y Moan, H' Nhiêu nói vọng ra:

- Khi nào trăng sáng, H' Nhiêu sẽ ở dưới vườn. Nhưng thỉnh thoảng H' Nhiêu chỉ nói chuyện với Y Moan một chút thôi. H' Nhiêu không được khoẻ lắm mà!

Nửa đêm hôm đó, khi trăng vừa lên thì H' Nhiêu đã xuất hiện dưới sân.

Y Moan trông ngóng này giờ, Khi thấy bóng dáng H' Nhiêu thì hẳn vui mừng bước ra. Trong lòng hẳn dồn nén bao nhiêu vấn đề liên quan đến H' Nhiêu để mong giải toả. Nhưng khi chạm mặt với H' Nhiêu hẳn không biết bắt đầu từ đâu. Có lẽ hẳn nghĩ quá nhiều đến H' Nhiêu hay hẳn quá si mê H' Nhiêu mà tinh thần của hẳn trở nên yếu mềm trước cái bản lĩnh không dễ gì bị chinh phục của H' Nhiêu chẳng?

- H' Nhiêu, em..em có quen một người tên Duy không?

Cũng may là cái mặt nạ đã che giấu sắc thái biến đổi tái mét trên nét mặt của H' Nhiêu khiến cho Y Moan chẳng hay biết gì về tâm trạng của cô. Cô thấy lo lắng cho Duy. Không biết Y Moan đã phát hiện ra điều gì mà lại biết rõ mình có liên hệ với một người tên Duy như thế. Chuyện tình cảm giữa cô và Duy thì chỉ có hai người biết. Cô chắc chắn không có một người thứ ba nào hiểu hơn nữa. Hay là Y Moan chỉ đoán mò. Nhưng hàng triệu triệu cái tên sao chỉ đoán đúng một cái tên Duy như thế.

- Đi học trong nhiều trường từ nhỏ cho đến lớn, tui quen biết rất nhiều bạn tên Duy đó!

“Vậy là H' Nhiêu không biết rồi!” Y Moan thấy vui khi nghĩ như thế. Hẳn thấy cũng đúng, H' Nhiêu trước đây là một bóng ma, chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện vào những đêm trăng, còn bây giờ thì chỉ ẩn trú trong ngôi nhà của hẳn, hầu như đã bị cô lập với thế giới bên ngoài rồi thì làm sao mà quen với Duy ở tận Sài Gòn được.

- Y Ru nói có một con ma H' Nhiêu mới xuất hiện ở rừng buôn Lung nữa đó!

- Cũng mang tên H' Nhiêu sao? – H' Nhiêu nói.

- Người ta nói với Y Ru, đúng là con ma H' Nhiêu đó.

- Vậy tui đang đứng trước mặt anh có phải là con ma H' Nhiêu không? Hay là anh bắt nhầm một con ma H' Nhiêu khác rồi?

- Không..không, đúng là em mà! Cái bụng anh là muốn nói chuyện với em cho vui mà!

- H' Nhiêu lặng thinh một chút rồi nói tiếp:

- Nếu tui không phải là H' Nhiêu mà anh muốn bắt về làm vợ, thì phải trả tui lại về rừng buôn Lung nghe!

- Không không, cái bụng em đừng giận anh nữa chớ. Anh không tin cái thằng Y Ru đâu! Nếu dân buôn làng có thấy thì chắc là một con ma nào khác thôi.

Y Moan định đến gần sát H' Nhiêu hơn nhưng H' Nhiêu đã lảng tránh và đi nhanh lên gác. Tuy thất vọng nhưng rồi hấn mỉm cười như tỏ vẻ nhản nhin chờ đợi.

Y Ru phóng xe mô tô chở Y Moan về buôn Lung. Khi vừa về đến đầu buôn làng thì Y Moan đã nghe nhiều người kể về sự xuất hiện trở lại của một con ma H' Nhiêu rồi. Nhiều người thêm dệt thêm chuyện khiến H' Nhiêu như là một thần nữ. Tuy trong lòng Y Moan bán tín bán nghi, nhưng hấn cũng không tin H' Nhiêu lại siêu phàm như thế. Và chính không tin nên hấn cũng không cho rằng cô gái xuất hiện này là H' Nhiêu. Một phần nữa là hấn nghĩ H' Nhiêu dễ dãi gì mà thoát ra được khỏi ngôi nhà của hấn.

Y Moan đi xem lại khu vực cà phê đã được chính quyền xã, huyện hợp thức hoá chủ quyền cho hấn từ những miếng rẫy cà phê mà dân buôn làng đã cấn nợ cho hấn. Nhìn một vùng cà phê rộng lớn như một nông trường, hấn đắc chí cười và nói với Y Ru:

- Tui sẽ cho Y Ru làm giám đốc cái nông trường cà phê này đó. Lo mà tuyển công nhân vào làm đi nghe! Người chung quanh các buôn làng này nhiều lắm đó. Cái rẫy của họ đã đem trả nợ cho tui hết rồi thì bây giờ họ không biết làm gì đâu, chỉ có đi làm thuê cho tui thôi!

- Phải trả lương cho họ đó!

- Trả bao nhiêu cũng được! – Y Moan bật cười ha hả - Nhà nước quy định lương tối thiểu ít lắm. Nhà nước giúp tui đó, mừng quá chớ!

- Nhưng Y Moan trả lương cho tui ít quá nên tui không có tiền cho H' Mây để H' Mây trả nợ cho Y Moan đó!

- Tui có đòi nợ H' Mây đâu mà! Nếu có thì H' Mây không có tiền trả đâu. H' Mây nợ tui nhiều lắm mà cái rẫy của H' Mây chỉ có chút chút thôi.

- Tui cứ đi lo làm cái việc cho Y Moan rồi nên không có cái giờ để làm cái rẫy cà phê đó chớ!

- Thế cho nên tui có bắt H' Mây phải trả nợ đâu mà!

Y Moan và Y ru chạy xe thẳng xuống suối buôn Lung. Bên bờ suối, vẫn còn cái giàn mà người ta dựng lên để cầu khẩn. Người ta còn làm thêm một cái miếu rồi đặt vào đó tượng khắc một cô gái nữa.

- Người ta làm để cầu con ma H' Nhiêu hiện lên cho thuốc uống đó mà! – Y Ru nói.

- Y Ru đã thấy nó chưa?

- Chưa!

- Khi nào thấy rõ trước mắt thì điện thoại di động cho tui nghe!

Y Ru gật đầu. Y Moan nghĩ ngợi một lúc rồi biểu Y Ru chở tới rẫy H' Mây. Vừa gặp H' Mây, Y Moan nói:

- Dì H' Mây có thấy H' Nhiêu về gặp dì không!

- Không có đâu! – H' Mây lo lắng - Người ta đồn có một con ma giống H' Nhiêu thôi mà! Nhưng người ta nói con ma này đẹp nhiều hơn H' Nhiêu nhà mình đó mà!

- Dì phải nói thật đó! – Y Moan hăm dọa - Nếu đúng là H' Nhiêu vợ tui thì phải nói cho tui biết nghe. Tui mà mất H' Nhiêu thì dì H' Mây phải trả nợ cho tui và con H' Thanh phải thay thế H' Nhiêu để cưới tui làm chồng đó!

- Ở Giàng ơi..H' Thanh còn nhỏ không biết làm vợ đâu!

H' Mây hoảng hốt khi nghe Y Moan nói vậy. Chị biết Y Moan chỉ yêu H' Nhiêu thôi. Còn những phụ nữ khác trong họ tộc buộc phải lấy hấn như H' lo chị của H' Nhiêu hoặc là mẹ của H' Nhiêu, H' lo thì hấn lấy vài bữa cho có lệ rồi cũng không sống nổi với hấn đâu.

Y Ru nghe Y Moan nói thế thì bực bội:

- Y Moan đừng có nói vậy chớ! Mà chỉ thích con H' Nhiêu thôi phải không?

Thấy Y Ru khó chịu, Y Moan vỗ vai Y Ru, cười nói:

- Tui nói chơi mà!

- Đừng có nói chơi tầm bậy tầm bạ chớ! – Y Ru nói – H' Thanh con tao không có đẹp như H' Nhiêu đâu đó. Y Moan chỉ thích đẹp thôi mà!

Trên đường về phố Buôn Ma thuật, Y Moan cứ băn khoăn vì sao ai cũng

nói chính là con ma H' Nhiêu đã xuất hiện ở suối buôn Lung. Dân buôn làng đã biết rất rõ về H' Nhiêu từ nhỏ đến lớn rồi thì không thể nhìn lầm được. Còn mới tối hôm qua đây hẳn nói chuyện với H' Nhiêu thì chắc chắn đây không phải là một H' Nhiêu khác được. Chẳng lẽ ở rừng buôn Lung có đến hai H' Nhiêu giống nhau? Hay H' Nhiêu là con ma nên biến hình, biến tướng? Những câu hỏi của Y Moan tự nêu lên để tự lý giải. Nhưng hẳn vẫn lắc đầu với những lý giải mà hẳn cho là vô lý.

Đến cây số 3, Y Moan dừng xuống rồi biểu Y Ru chạy xe mô tô về công ty. Đợi cho Y Ru đi xa khuất về phố, Y Moan mới gọi taxi chở hẳn về hướng lộ 21. Đến đầu hẻm, hẳn xuống xe rồi rảo bộ vào nhà như thường lệ. Khi bà H' Lên ra mở cổng, Y Moan nói:

- Ngày mai tui lại đi Sài Gòn một tháng mới về. Bà và Ó đen không được đi đâu ra khỏi ngôi nhà này. Anh em bên ngoài nhà gỗ sẽ đi chợ mua đồ ăn đưa qua cổng cho bà. Rồi bảo Ó đen luôn luôn thả đàn chó ra cho nó giữ nhà nghe!
- Dạ!

Khuya hôm đó, Y Moan lại lên căn gác gọi H' Nhiêu. Nhưng hẳn vừa định mở miệng thì đã thấy H' Nhiêu đứng ngấm trắng ngoài hành lang. Hẳn reo lên:

- A..vừa định gọi em thì em đã ở ngoài này rồi!

H' Nhiêu lặng thinh, Y Moan nói tiếp:

- Ngày mai anh lại phải về Sài Gòn để thúc hối họ làm nhanh ngôi nhà cho em về ở. Chắc lần này Y Moan ở Sài Gòn lâu lắm đó!

Thấy H' Nhiêu cứ lẳng lẳng, Y Moan nói:

- H' Nhiêu nói chuyện với anh một chút đi mà. Ngày mai anh xuống Sài Gòn lâu nên nhớ H' Nhiêu lắm đó!
- Tui không biết nói chuyện đâu! – H' Nhiêu nói – Trong cái bụng không biết nói cái gì mà!
- Y Moan sắp làm xong một ngôi nhà đẹp cho H' Nhiêu về Sài Gòn ở mà không vui thích à?
- H' Nhiêu là một con ma rừng nên chỉ quen sống ở rừng thôi!

- Em phải về Sài Gòn ở để không còn ai biết em là con ma nữa đó!

H' Nhiêu lặng thinh. Y Moan nói tiếp:

- Không biết cái mặt của em đã hết xấu chưa đó?

- Xấu nhiều lắm! Tui không muốn ai thấy cái mặt của tui nữa đâu!

- Y Moan muốn em mở cái nạ ra cho anh thấy đã bớt bớt chưa đó mà. Nếu H' Nhiêu đã đẹp rồi thì anh sẽ chụp hình H' Nhiêu vào sản phẩm của công ty Y Moan và ở đâu cũng có hình đẹp của H' Nhiêu đó. Rồi còn quay phim quảng cáo nữa đó. Làm con gái bây giờ ai cũng thích như thế mà!

- Tui không thích đâu! Cái mặt tui bây giờ ghê lở rồi, nếu mai một cái bụng tui muốn cưới Y Moan làm chồng mà khi đó Y Moan muốn tui bỏ cái nạ ra để thấy cái mặt thì tui sẽ bỏ ra đó!

H' Nhiêu lẳng lặng đi vào trong gác rồi đóng cửa lại. Y Moan lắc đầu mỉm cười. Hắn chẳng hiểu vì sao tính tình H' Nhiêu ngang bướng, khó chịu và luôn phản kháng hẳn như thế mà hẳn lại thích, lại làm cho hẳn thấy hứng thú, làm cho hẳn bị cuốn hút, khiến hẳn luôn phải tìm đủ mọi cách để chinh phục cô ta mới lạ chứ.

Trước khi xuống Sài Gòn, Y Moan dặn Y Ru rằng khi nào ở rừng buôn Lung xuất hiện con ma H' Nhiêu thì gọi điện thoại cho hẳn liền.

Y Moan xuống Sài Gòn chưa tới hai ngày thì Y Ru điện thoại báo cho Y Moan biết là hẳn đã nghe dân buôn làng nói con ma H' Nhiêu lại xuất hiện ở suối buôn Lung nữa. Thế là Y Moan tức tốc bay về. Hắn xuống khỏi sân bay là về thẳng công ty nằm ngủ chờ cho đến gần nửa đêm. Khi trăng bắt đầu mọc, hẳn phóng xe mô tô về quốc lộ 14, rồi chạy thẳng một mạch vào suối buôn Lung.

Ở suối buôn Lung, nhiều người gần xa nghe con ma H' Nhiêu lại xuất hiện thì rủ nhau vào chờ đợi. Khác với trước đây, khi nghe nhắc đến sự xuất hiện của con ma H' Nhiêu thì người ta lo lắng tránh như sợ gặp một điều chẳng lành, một hung thần. Còn bây giờ, họ lại mong ước thấy được H' Nhiêu như gặp một điều may mắn, một ân phúc, một an lành, một cứu độ. Nhiều người đến không phải vì mong được cho thuốc uống hết bệnh mà

vì cuộc sống quá cơ cực nên ước ban cho sự sung túc. Một số khác thì đến xin cho tai qua nạn khỏi. Có cả nam nữ thanh niên đến cầu tình duyên và vợ chồng hiếm muộn muốn sinh trai đẻ gái. Không ít người đến xin trúng số. Có cả những người đến chỉ vì tính hiếu kì. Một số đàn ông thanh niên lại muốn đến chỉ để nhìn ngắm vẻ đẹp quyến rũ của con ma H' Nhiêu mà thôi. Trong số đó có cả A Ma Yun, Y Bơ, anh chàng thanh niên bán thuốc tây, người chủ tiệm internet, trạm trường y tế và cả những anh chàng du kích xã.

H' Nhiêu sau khi ở trong rừng tre quan sát tình hình một lúc, thấy người ta sao bỗng nhiên thần thánh mình quá thì chạy ra đứng lên trên một tảng đá giữa suối và nói lớn:

- Dạ..kính xin mọi người đừng tin H' Nhiêu có thể làm được điều gì đâu mà! H' Nhiêu cũng là một người bình thường như mọi người thôi đó. Thuốc mà H' Nhiêu cho già làng Y Mút và mọi người uống là thuốc sốt rét. Có vài người bị ghẻ lở thì H' Nhiêu mua thuốc ghẻ lở cho họ thôi mà.

Nhưng đám đông dường như để ngoài tai những lời của H' Nhiêu phân minh. Nhiều người đã sụp xuống khấn vái khi thấy H' Nhiêu bỗng nhiên xuất hiện đẹp như một thần nữ. Một số khác bỗng bế người bệnh đến gần sát H' Nhiêu hơn. Rất nhiều người bệnh đã lấy chai, lọ, can, bình ra múc nước suối quanh chỗ H' Nhiêu đứng để uống và đem về. Thấy thế H' Nhiêu thốt lên:

- O..Giàng! Xin đừng uống nước chưa nấu sôi như thế còn bệnh hơn nữa đó mà!

Nhưng nhiều người vẫn không nghe, cứ múc, cứ uống và cho người thân mình đang bị bệnh uống. Số người đến đây chỉ để nhìn ngắm con ma H' Nhiêu thôi thì dường như họ đang bị thôi miên bởi vẻ đẹp của H' Nhiêu nên cứ đứng ngây người ra. Còn A Ma Yun thì cứ vẫn vợ suy nghĩ không biết con ma H' Nhiêu này với cô gái ở trong ngôi nhà của Y Moan có phải là một không mà sao con ma H' Nhiêu này thì đẹp thánh thiện quá, còn cô gái kia thì lạnh lùng sát khí quá. Bỗng mọi người nghe tiếng máy xe mô tô di chuyển từ con đường đất dẫn xuống suối thì đều quay nhìn về hướng đó. Một số người đã nhận ra Y Moan và Y Moan cũng đã thấy H' Nhiêu khi

hắn vừa phóng xe xuống. Nhưng do để tâm chống dựng chiếc xe cho khỏi ngã nên khi nhìn lại thì hắn không còn thấy H' Nhiêu đâu nữa. Tất cả mọi người cũng lấy làm ngạc nhiên không biết H' Nhiêu biến mất từ lúc nào. Y Moan càng thấy lạ hơn là hai bên bờ suối có rất đông người đứng gần nhau bao quanh H' Nhiêu chỉ cách dòng nước vài mét thôi thì H' Nhiêu thoát đi hướng nào. Còn đám đông thấy sự ẩn hiện kì bí của H' Nhiêu thì càng sùng bái H' Nhiêu hơn.

Khi Y Moan lội nước qua đứng nơi tảng đá mà lúc nãy H' Nhiêu đứng rồi nhìn xuống chung quanh suối thì già làng Y Mút nói:

- Mà đến nên H' Nhiêu biến mất rồi đó! Tao biết cái bụng của con ma H' Nhiêu là không thích cưới mày đâu!

- Nhưng luật tục là như thế chơ! – Y Moan nói.

Già làng lặng thinh. Một lúc sau, ông nói tiếp:

- Mà nói con ma H' Nhiêu có cái bụng không tốt, cứ đi ăn cắp cà phê, quấy phá buôn làng, giết người, hiếp dâm, nhưng tao thấy không có đúng đâu! Dân buôn làng ai cũng thấy con ma H' Nhiêu cho cái thuốc uống hết bệnh, cứu cái người sắp chết trong rừng. Ai cũng thấy con ma H' Nhiêu hiền lành, xinh đẹp nữa đó! Con ma H' Nhiêu xấu cái bụng sao mày cứ ngày này lo đi bắt H' Nhiêu về làm vợ, ngày mai lại lo đi bắt H' Nhiêu về làm vợ chơ!

Nghe già làng Y Mút nói thế, đám đông tự nhiên nhìn chăm chăm vào Y Moan một cách hằn học, bực tức. Y Moan thấy thế thì lội qua suối rồi lấy xe phóng đi.

Y Moan chạy xe đến khu nhà mồ rồi dựng xe ngoài đường và rào bộ quanh khu nhà mồ một lúc. Hắn cũng không quên ghé mắt vào ngôi nhà mồ của mẹ H' Nhiêu và ra sau rừng tre lồ ô xem qua cái quan tài trống rỗng của H' Nhiêu. Thấy chẳng có H' Nhiêu, Y Moan chạy xe đến thẳng buôn G' Ram gặp Y Ru và H' Mây.

- Có H' Nhiêu đến đây không dì H' Mây? – Y Moan nói.

- Không có đâu! – H' Mây nói – Sao lại hỏi như vậy chớ? H' Nhiêu đã chết lâu rồi mà!

Y Moan cười khinh rồi nói:

- Tui nói chơi thôi mà! Nhưng nếu H' Nhiêu có đến thăm dì H' Mây thì báo cho tui biết nghe Y Ru!

- Báo chứ! – Y Ru nói – Tui báo mà!

Y Moan vội xuống khỏi nhà sàn của H' Mây rồi phóng xe như bay về Buôn Ma Thuột.

Như thường lệ, Y Moan để xe ngoài căn nhà gỗ rồi đi bộ vào, gọi Ó đen hoặc bà H' Lên ra mở cổng. Nhưng lần này hăn đi như chạy nhanh vào. Bọn “tay chân” của hăn tưởng có chuyện gì chạy ra chờ sai bảo, nhưng hăn lắc đầu. Gọi mấy lần bà H' Lên mới ra mở cổng khiến hăn bức bối, quát:

- Bà ngủ mê quá ai làm gì cũng không biết đó!

- Không có ngủ mê đâu! Tui tưởng ông chủ đang ở Sài Gòn chưa về mà!

- Vậy thì đàn chó nghe tui về mừng quá, kêu quá, sao bà không biết chứ?

Y Moan đi nhanh lên gác H' Nhiêu rồi gõ cửa:

- H' Nhiêu ơi, H' Nhiêu! H' Nhiêu có ở trong đó không?

Thấy trong căn gác vẫn im phẳng phắc, hăn tin chắc là không có H' Nhiêu ở trong đó nữa nên tống cửa một cái. Nhưng cửa chắc quá vẫn không bật ra. Hăn lấy đà đưa chân định đạp một cái thật mạnh vào cửa thì nghe H' Nhiêu nói lớn trong phòng:

- Nếu một lần nữa anh không giữ được lời hứa thì trả tui về rừng buôn Lung đó nghe. Còn anh bức bách tui quá thì tui không cần sống nữa đâu. Tui là một con ma rồi thì thân xác tui cũng đã chết rồi đó!

Y Moan há hốc miệng mắt, hăn không tin vào tai mình nữa. Rõ ràng ở suối buôn Lung, hăn nhìn thấy tận mắt H' Nhiêu đang đứng nói chuyện với đám đông. Mà đâu phải chỉ mình hăn thấy, mọi người đều nhìn thấy một H' Nhiêu tuyệt đẹp đứng trên tảng đá. Thế sao về nhà, hăn cũng thấy một H' Nhiêu ở đây nữa. Hăn không tin có một phép lạ nào đó biến H' Nhiêu trong phút chốc từ suối buôn Lung về đây ngay được. Một khoảng đường cách xa gần 50 chục cây số mà giữa đêm khuya vắng người, vắng xe cộ thì lấy gì đưa H' Nhiêu đi. Cô ta có là một vận động viên chạy tốc độ thì cũng không thể nào chạy nhanh hơn xe mô tô của hăn được. Hay H' Nhiêu đúng là một con ma rồi! Chỉ có bóng ma mới biến hoá nhanh như vậy được chứ! Hay là

có đến hai H' Nhiêu? Thế thì đâu là H' Nhiêu thật?

- H' Nhiêu ơi! – Y Moan lắc đầu ngán ngẩm, nói – Y Moan bây giờ cũng không tin vào Y Moan nữa rồi!

H' Nhiêu lặng thinh. Y Moan cũng lặng thinh. Một lúc sau, Y Moan nói:

- Em có thể ra đây nói chuyện với anh một chút được không chớ?

Y Moan chưa nói hết câu thì H' Nhiêu đã mở cửa và đi một mạch xuống dưới sân. Cô đến ngồi ghế đá dưới gốc cây mít. Y Moan xuống theo đến cạnh H' Nhiêu, hần nói:

- Anh muốn H' Nhiêu cho xem cái mặt đã hết xấu chưa đó!

- Chưa mà! H' Nhiêu đã nói rồi, khi nào cái bụng H' Nhiêu muốn cười Y Moan làm chòng thì lúc đó sẽ coi cái mặt đó!

- Em khó quá đó. Anh muốn biết cái mặt của em một chút mà!

- Còn ghẻ lở đó!

Y Moan lặng thinh một chút rồi nói:

- Anh mới thấy một H' Nhiêu rất đẹp ở suối buôn Lung...

- Vậy người đang ngồi nói chuyện với Y Moan đây không phải là H' Nhiêu sao chơ! Hay là Y Moan bắt lầm một con ma H' Nhiêu khác rồi đó!

Y Moan mặt ngẩn ra chẳng biết tin vào điều gì bây giờ và cũng chẳng biết lý giải ra sao cho hợp lý những điều mắc míu trong lòng hần. Nhưng hần tin chắc đằng sau cái mặt nạ kia là một vẻ đẹp quyến rũ mà hần vừa thấy ở suối buôn Lung.

H' Nhiêu mở cửa ra cho ánh trăng lọt vào phòng cô. Nhưng hôm nay ánh trăng yếu ớt lạ lùng. Có lẽ sương đêm đậm đặc quá. Cô hít vào lồng ngực một bầu không khí trong lành, yên tĩnh. Ngoài kia, sương cứ giăng giăng như tuyết. Từng đám sa thấp xuống, là đà phủ lên những bụi cây, ngọn cỏ như những hình thù nhập nhô trên thiên đường. Nghĩ tới Duy, H' Nhiêu chột cầu cho Duy những đêm trăng buồn, sương lạnh như thế này thì đừng đi tìm cô cho khổ thân. Cô muốn cho Duy đừng có khổ ải như cô mà chỉ để một mình cô hứng chịu luôn cả nỗi khổ của Duy là được rồi. Cô tin là Duy vẫn còn yêu mình và cô sẽ tìm đủ mọi cách để gặp Duy nữa. Cô nhớ

lần gặp sau cùng, cô đã gieo cho Duy một nỗi ám ảnh ghê tởm khiến Duy đau buồn. Điều này cũng làm cho cô hối hận và đau đớn vô cùng. Đáng lẽ tất cả những gì đẹp đẽ, hạnh phúc thì nên cho Duy tận hưởng và chiêm ngưỡng. Còn những gì xấu xa bất hạnh thì mình nên cam chịu đừng cho Duy biết. Ông trời đã dành cho mình một số phận trớ trêu thì đã bù lại cho mình một vẻ đẹp quyến rũ trên đời rồi. Nhưng chắc chắn những gì mình có được phải dành tặng cho Duy.

Anh xứng đáng tận hưởng những gì em có

Thân thể em đây!

Bụng dạ em đây!

Ngực em tràn đầy cho anh gói mộng

Môi em hé mở cho anh uống say

Mắt em tận hiến, lửa anh thiêu đốt

Da em mịn màng để anh vuốt ve

Tóc em ngất ngây để anh mơn trớn

Anh cứ cuồng vội đi, em sẽ buông xuôi

Cứ vụng dại đi, em cứu vớt

Có phải anh thích đường cong này

Thích thì em cho anh uống trọn nụ hồng này

Em sẽ tặng cho anh tất cả!

Phải đến với em ngay bây giờ đi anh!

Chớ để mai một thì nguội lạnh

Lửa đang bùng bùng cháy trên da thịt em đây!

Sóng cũng đang cuồn cuộn dâng tràn bờ bến này

Em đang khao khát một nụ hôn

quay cuồng cho cái ngực bốc cháy

siết chặt để vòng tay ôm ngộp thở

dài mãi như đất trời biển núi bao la

Cứ cuồng vội đi, em buông xuôi nhé!

Cứ vụng dại đi, em cứu vớt nhé!

Chợt cái bóng Y Moan chiếu dài theo ánh trăng trước sân làm cắt ngang sự nhớ nhung của H' Nhiêu. Hẳn rảo quanh vườn và thỉnh thoảng nhìn lên căn gác như trông mong H' Nhiêu xuống. Nhưng H' Nhiêu thở ra ngán ngẩm. Cô nhớ lại đêm hôm trước ở suối buôn Lung, nếu cô không nhờ những ngày dài phải trốn tránh đủ thứ nguy hiểm, kể cả sự đuổi bắt của Y Moan trong rừng buôn Lung mà tập cho mình sự di chuyển trên những cành cây cao từ nơi này chuyền đi qua nơi khác thì khuya hôm đó cô đã không thoát được Y Moan rồi. Và cũng nhờ cái nghịch cảnh buộc cô phải thích nghi nên cô chạy len lỏi trong rừng không thua gì thỏ. Thật ra thì ở suối buôn Lung có một cây đa lớn, cành lá sum sê vươn ra tới giữa suối và một nhánh của nó đã sà ngang trên đầu của H' Nhiêu khoảng gần 1 mét. H' Nhiêu nhiều lần đến và đi ở giữa suối cũng bằng cách này. Thế cho nên ai cũng tưởng H' Nhiêu tự nhiên biến mất. Khi H' Nhiêu vừa thấy Y Moan thì cũng đúng lúc ai cũng nhìn về hướng Y Moan, còn Y Moan thì đang lo chống dựng chiếc xe mô tô cho khỏi ngã, thế là H' Nhiêu đã tung mình đu lên cành cây đa nhẹ nhàng chuyền qua cành cây khác, rồi cứ thế di chuyển trên cao ra hết khu vực suối buôn Lung mà chẳng ai hay biết. Thật hứ hờn, cô cứ tưởng Y Moan đang ở Sài gòn. Nhìn nét mặt nghi ngờ của hẳn thì đủ biết hẳn chưa để yên chuyện này đâu. Hẳn sẽ tìm đủ mọi cách để hiểu ra vì sao cô có mặt ở suối buôn Lung một cách khó hiểu như thế. Thật ra thì cô rất muốn thoát khỏi sự ràng buộc của Y Moan. Cô đã ra khỏi ngôi nhà của Y Moan dễ dàng như thế sao cô phải trở lại. Hoàn cảnh cô bây giờ thật là bế tắc. Y Moan không bao giờ buông tha cô đâu. Hẳn sẽ cho người truy bắt cô như trước đây khiến cho cô luôn ở trong tâm trạng phải trốn chạy trong rừng. Cái hang mà cô giấu kín mình trong đó chẳng ai phát hiện ngoài dì H' Mây thì nay Y Moan cũng biết rồi. Còn về buôn thì liệu dân buôn làng bây giờ có còn sợ bị cô ám mà xua đuổi cô nữa không. Rồi liệu họ có xoá được luật tục ngàn đời không, hay cứ bắt cô cưới Y Moan. Còn dì H' Mây đã nợ

hắn quá nhiều tiền không trả nổi nên cứ năn nỉ cô bằng lòng cưới Y Moan cho rồi. Gần đây hắn còn đe dọa nếu dì H' Mây che giấu cô thì hắn sẽ bắt con H' Thanh cưới hắn và bắt dì H' Mây đi tù nữa.

Y Moan đi vòng vòng quanh hàng rào vườn nhà hắn một lúc rồi bước lên căn gác khiến H' Nhiêu vội nép mình bên trong cửa sổ. Hắn đứng lẳng lặng trước căn gác một chút rồi rón rén đi xuống. H' Nhiêu thở ra nhẹ nhõm. Lúc này, H' Nhiêu rất lo sợ vì không biết trong đầu Y Moan đang toan tính chuyện gì nữa.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 11

Một nỗi công chên

Duy và nhân viên của mình đang thiết kế hệ thống mạng kết nối internet cho tòa nhà văn phòng cho thuê của Y Moan thì Mã Liên Huy lái xe hơi đến. Ông gọi Duy ra riêng và nói:

- Anh có thể đến xem dùm cái máy vi tính cho một ông bạn của tôi từ Mỹ mới qua Việt Nam được chứ?

- Ngay bây giờ ạ?

Mã Liên Huy gật đầu:

- Người ta cần gấp để làm việc và không muốn rời khỏi cái máy. Còn tôi thì chẳng biết nhờ ai.

Duy lên xe đi với Mã Liên Huy đến một ngôi biệt thự ở An Phú, quận 2, Tp. Hồ Chí Minh thì gặp một ông người nước ngoài, đã lớn tuổi, nói tiếng Việt rất giỏi:

- Chào anh! Tôi là Vincent. Còn anh tên gì?

- Dạ..gọi là Duy ạ!

- Chẳng hiểu vì sao cái máy tính của tôi qua Việt Nam thì không làm việc được. Anh giúp sửa cho tôi nhé!

Khi Duy mở laptop thì ông Vincent và Mã Liên Huy ra đứng ngoài hành lang nói chuyện. Cả hai nói chuyện một lúc thì trở nên bất đồng gay gắt. Ông Vincent bỗng lớn tiếng:

- Tôi cho anh vay tiền không tính lãi là chỉ với mục đích nhờ anh săn tìm dùm cho tôi một cái nồi đồng đen, chứ không phải là cái chân đế cặp ngà voi. Cái tôi cần là một cổ vật, có thể là một cổ vật quý hiếm đối với nhân loại. Mà nếu là một cổ vật quý hiếm thì tôi chỉ được cất giữ để làm kỷ niệm ở Việt Nam mà thôi chứ đâu có đem ra khỏi nước Việt Nam được.

- Cái chân đế cặp ngà voi cũng loại đồng đen này và cũng là cổ vật!

- Nhưng nó chẳng có giá trị gì đối với tôi hết!

- Thế mà tôi cứ tưởng cái ông cần là loại đồng đen vô giá đó nên mới vay

tiền của ông để sau này bán lại cho ông chứ!

- Có thể tôi sẽ mua lại cho anh nếu anh tìm ra và mua lại của ai đó cái nồi đồng đúng như tôi đã muốn.

- Ông làm tôi thất vọng quá! – Mã Liên Huy bực bội nói - Để tôi sẽ tìm ai cần loại đồng đen quý hiếm này rồi trả tiền lại cho ông. Theo tôi biết thì Cơ Quan Hàng Không Vũ Trụ NASA của Mỹ rất muốn có nó.

- Nhưng anh đã có trong tay cái nồi đồng chưa? Nếu có anh không thể cho tôi xem à? Chẳng phải tôi qua Việt Nam là vì nó sao?

Mã Liên Huy lặng thinh. Ông Vincent nhìn Mã Liên Huy và có vẻ nghi ngờ:

- Nếu anh thật sự chưa có nó trong tay thì anh cũng nên hoàn trả tiền lại cho tôi...

Vẻ mặt Mã liên Huy hăm hăm bực bội và bước nhanh ra về quên cả Duy. Ông thấy canh bạc này thật bấp bênh, loạng quạng ông sẽ trắng tay. Những tưởng sẽ mặc cả với ông Vincent trong thương vụ này thì ông sẽ kiếm được bộn tiền. Thế mà bây giờ biết tìm ai mua loại đồng đen này. Và liệu cái chân đế cặp ngà và cái nồi đồng đen này có giá trị hơn những khoản tiền mà ông chuyển cho Y Moan không.

Đúng là ông Vincent đang tìm một cái nồi đồng. Bởi trong cái laptop của ông Vincent có rất nhiều tài liệu nói về những cái nồi đồng cổ. Có một cái nồi đồng đúc bằng một loại hợp chất màu đen mun được ông phát họa kỹ và ghi chi chít những chi tiết về những hình thù khắc quanh nồi đồng bằng tiếng Pháp.

Thấy Duy có vẻ chú ý đến cái nồi đồng, ông Vincent nói:

- Có khi nào anh thấy một cái nồi đồng như thế chưa?

Duy lắc đầu. Ông Vincent nói tiếp:

- Nó không đơn giản chỉ là một cái nồi đồng thôi đâu. Tôi qua Việt nam cũng vì cái nồi đồng này.

Chợt có tiếng điện thoại reo khiến ông Vincent ngừng nói. Lúc này Duy

mới quan sát kỹ hơn về ông. Da thịt ông trắng bóc như củ khoai mì nhưng tóc thì nâu đen và cặp mắt rất thông minh. Dáng dấp cân đối trong một phong cách lịch lãm của một doanh nhân giàu có. Tuy già rồi nhưng ông tỏ vẻ sáng suốt và nói năng rõ ràng mạch lạc.

- Tôi có việc phải đi, khi khác nhờ anh đến nữa nhé!

- Cũng xong rồi ạ! – Duy nói - Chỉ bị vài lỗi đã khắc phục được.

Ông Vincent và Duy đã nhập số điện thoại của nhau để khi cần mà liên hệ rồi Duy về. Trên đường về Duy nghĩ chắc chắn đây chính là cái ông đại tư bản người Mỹ mà Loan đã từng nói cho Duy biết. Và chắc chắn mọi khoản tiền của Mã Liên Huy là từ ông Vincent này mà có. Chợt Duy nhận một cú điện thoại của bé Chim khiến cho lòng dạ bồi hồi:

- Anh Duy ơi! Em nói cho anh nghe chuyện này nhưng anh đừng nói cho ai biết nhé! Ông bà ngoại cấm em không được báo cho anh, nhưng để lâu quá trong đầu em chịu không được.

- Chuyện gì?

- Con ma H' Nhiêu ra tìm anh ở ngoài chuồng bò!

- Ngoài..ngoài chuồng bò nào?

- Chuồng bò nhà mình đó! Em nghe rột rẹt thì đi ra tưởng con bò đổ chứng nữa. Ai ngờ thấy con ma đẹp quá anh Duy ơi!

- Rồi..rồi sao nữa, có hỏi anh không?

- Không, không có hỏi. Thấy con ma đẹp quá, em xiêu rồi.

Lòng dạ Duy rối bời muốn bay về Đắk Lắk ngay nhưng công trình đang dở dang. Nếu bỏ đi lúc này thì dự án khởi đầu cho sự nghiệp làm ăn của mình có thể sẽ thất bại. Y Moan không vừa gì khi lúc nào cũng rắp tâm muốn mình phải lệ thuộc hẳn. Nếu chỉ cần sơ suất một chút thì phải đền hợp đồng và coi như trắng tay đổ nợ với hẳn. Cứ để cho nhân viên của mình làm cũng được nhưng Duy không yên tâm. Dù sao phải để mắt tới từng công đoạn, từng chi tiết lắp đặt để tránh những sai sót của nhân viên thì vẫn hơn. Và lại, số vốn thế chấp căn nhà của bố mẹ để cho Duy đầu tư vào đây cũng nhiều. Nếu thất bại thì coi như cả gia đình ra ngoài đường ở. Còn nhận tiền của Y Moan thì coi như phải chấp nhận điều kiện của hẳn và

không những thế mà còn phải mang nợ với hãn nữa. Thật ra thì Y Moan chẳng có lý do gì phải sợ mình cả. Nếu danh chính ngôn thuận thì chẳng làm gì hãn được bởi Ma Rốt đã thỏa thuận đổi chác số nợ lại cặp ngà voi rồi. Và nếu nó chỉ là cặp ngà voi bình thường thì Ma Rốt được hãn đối xử như vậy là quá tốt. Cái điều mà Y Moan đang lo lắng ở đây là A Ma Yun lúc nào cũng không bằng lòng về sự đổi chác này mặc dù A Ma Yun chẳng biết cái giá trị to lớn của chân đế mà Y Moan che đậy. A Ma Yun đơn giản chỉ muốn lưu giữ những cổ vật quý mà ông cha để lại và nhất là ghét cái bản chất xảo quyệt của Y Moan mà ngăn cản thôi. Chính cái có tật giật mình của Y Moan khiến hãn phải lo lắng mua chuộc Duy như thế. Thật ra thì Duy cũng chẳng có cơ sở khoa học gì chắc chắn để kết luận cái chân đế là vật có giá trị lớn và mọi nguồn tiền mà Y Moan có là do bán cái chân đế này. Thế nên Duy nghĩ nói chuyện này với A Ma Yun có thể sẽ xảy ra nhiều chuyện không hay đối với cả chính mình chứ không riêng gì với A Ma Yun và Y Moan. Duy biết hành động của Y Moan có nhiều điều mờ ám nhưng thật ra cũng chưa có chứng cứ gì chắc chắn để kết tội Y Moan.

Duy bức rút lại gọi điện thoại cho bé Chim:

- Em nói cho anh biết có đúng là H' Nhiêu đến giữa đêm khuya tìm anh không?
- Ôi chao ơi! – Bé Chim nói – Anh đúng là bị ma ám rồi. Nãy giờ anh gọi hoài, mà em cũng nói mãi. Coi chừng ngoại la đó!
- Ủ, thì..nhưng em cứ nói cho anh nghe lần nữa đi!
- Em đã nói rồi..là em đoán vậy thôi, vì em thấy con ma rất đẹp. Chứ em đã thấy con ma khi nào đâu.
- Đêm nào mà H' Nhiêu ra tìm anh nữa thì em...
- Thôi thôi! – Bé Chim hét vào điện thoại – Anh về mà chờ, em sợ lắm!

Thấy Duy lặng thinh, bé Chim sợ Duy giận nên nói:

- Nếu có anh về nữa thì em ra chuồng bò đứng chờ với anh. Em cũng thích nhìn con ma H' Nhiêu. Đẹp lắm đó anh! Bây giờ người ta ít sợ con ma H' Nhiêu rồi. Trái lại người ta còn đi tìm, còn chờ đợi con ma H' Nhiêu hiện lên để cầu xin nữa đó anh!

- H' Nhiêu xuất hiện ở tuổi buôn Lung phải không?
- Ừ, nhưng lâu lâu mới xuất hiện. Có nhiều người bị bệnh ung thư chờ cả tháng rồi chưa gặp đó anh!
- Chờ..H' Nhiêu mà chữa được bệnh ung thư sao?
- Bệnh gì chữa cũng được hết. Linh lắm! Bà ngoại cũng có vào chờ con ma H' Nhiêu hiện ra để xin chữa con mắt nhưng chờ mãi không thấy. Vậy là bà ngoại lấy nước suối quanh tảng đá, rửa vào con mắt. Thế mà qua ngày hôm sau thì con mắt hết đau nhức đó anh!

Duy bật cười và hỏi:

- Tảng đá nào?
- Ở giữa suối buôn Lung có một tảng đá mà người ta nói con ma H' Nhiêu thường hiện ra và biến mất trên tảng đá đó!

Duy chột xúc động khi nghĩ đến chính trên tảng đá này mình và H' Nhiêu yêu nhau. Những kỷ niệm đẹp nhất và hạnh phúc nhất trong đời mình thoảng qua như những áng mây nồng thắm rồi nhẹ nhàng trôi đi một cách vô tình để lại cho Duy một nỗi niềm tiếc nuối, xót thương. Chẳng hiểu vì sao H' Nhiêu đã cam tâm làm vợ Y Moan rồi mà nửa đêm lại mất công ra nhà ngoại để tìm mình. Chẳng lẽ H' Nhiêu không biết như thế sẽ khơi lên nỗi đau trong lòng mình hay sao. H' Nhiêu đâu có hiểu là Duy cố ghì chặt tận đáy lòng nỗi niềm nhớ nhung để mong dần dần quên đi hình bóng cô. Và chắc là H' Nhiêu cũng đâu có nghĩ rằng Duy làm việc cho đến mệt nhoài để không còn thời gian mà nhớ tới khu rừng buôn Lung nữa nhưng chẳng hiểu sao ký ức thắm thiết nồng nàn bên H' Nhiêu cứ chực hiện lên trong tim óc của Duy mỗi khi lòng trống trải. Đôi lúc Duy nghĩ người ta nói mình bị ma ám cũng đúng. Chứ vì cố gì mà cứ đi đắm chìm thương nhớ về một điều không thể. Nếu H' Nhiêu không phải là một bóng ma thì cô ta cũng thuộc về người khác rồi. Cái mâu thuẫn trong Duy ở chỗ cố quên lại càng nhớ thêm; Càng ray rứt bức bối những điều khó hiểu của H' Nhiêu lại càng suy tưởng lý giải mông lung; Thần trí muốn lặng lẽ tĩnh không thì thân xác càng như thiêu đốt. Cái vẻ thần bí khi quyến rũ khi làm cho người ta khúng hoảng của H' Nhiêu cũng làm cho Duy bị lụy. Từ khi thấy H' Nhiêu và Y Moan bên nhau một cách thân mật như thế, Duy đã thề không

yêu một ai nữa để cho lòng thanh thản. Thế mà...

Chẳng bao lâu sau, công trình thiết kế, lắp đặt hệ thống mạng máy tính toàn bộ khu văn phòng cho thuê của Y Moan cũng xong. Duy mong hoàn tất sớm để thoải mái lên Đắk Lắk một chuyến chứ mỗi lần điện thoại hỏi bé Chim thì lúc nào nó cũng bảo rằng: “Anh bị ma ám rồi nên cứ hỏi lui hỏi tới cũng chỉ một câu là: Có gặp H’ Nhiêu không. Bộ anh muốn em bị con ma nhát lắm há!”.

Giữa lúc đang vui vì công trình đã đem về thành công bước đầu cho sự nghiệp của Duy thì bà Lâm bỗng nhiên ngã bệnh. Bà cứ thỉnh thoảng ngộp thở phải đi bệnh viện xông mũi, hút đờm và lúc nào cũng có người bên cạnh bà để kịp chở bà đi. Tuy vậy, bác sỹ cũng cho biết bệnh tình của bà không có gì trầm trọng. Chỉ là bị viêm mũi dị ứng thôi. Có điều bà lo lắng quá nên bệnh tình có vẻ hệ trọng như thế. Nhưng bác sỹ cũng nói thêm là chứng bệnh này có thể khó mà chữa lành dứt hẳn.

Bởi cái bản chất bi quan yếm thế của bà Lâm nên bà cứ gọi điện thoại về than vãn với bà ngoại. Thế là bà ngoại tưởng bệnh tình của con mình chữa không lành nên kể chuyện về con ma H’ Nhiêu hiện ra chữa cho rất nhiều người lành bệnh khiến bà Lâm mê mẩn. Bà kể chuyện này cho Duy nghe và muốn Duy cùng với bà về Đắk Lắk. Bà đã biết trước đây Duy bị con ma H’ Nhiêu ám nhưng bây giờ nghĩ lại vậy mà tốt cho bà. Con ma H’ Nhiêu trước đây ám hại người nhưng bà thấy Duy có mệnh hệ gì đâu. Còn bây giờ cứu nhân độ thế thì quá rõ ai cũng công nhận, ai cũng mong được ân huệ của cô ta và ai đã một lần được cô ta cứu thì lấy làm tự hào, hãnh diện.

- Duy ạ! – Bà Lâm nói - Mẹ nghĩ lâu nay rồi, bệnh của mẹ chắc phải về ngoại chữa.

- Mẹ tức cười quá! – Duy nói - Bệnh nan y thì người ta về Sài Gòn, còn mẹ thì...

- Mẹ không chữa thuốc tây nữa. Có nhiều bệnh thuốc tây chữa đâu có lành. Bà ngoại con đau mắt vào suối buôn Lung nhờ .. nhờ...

- Chắc là mẹ nói đến H’ Nhiêu nữa chứ gì!

- Ủ, mẹ thấy đúng đó con ạ. Đem mẹ lên đó thử xem!
- Chờ ời là chời..con thua mẹ luôn đó. Mẹ toàn tin gì đâu không à!
- Thế con có tin không? Bộ con không tin H' Nhiêu là một cô gái linh thiêng chắc! Con không tin mà đêm nào cũng đi tìm gặp. Con nói đi, cô H' Nhiêu này là người hay là thần thánh chứ?

Duy lặng thinh suy nghĩ: "Dẫu sao dự định của mình trước đây cũng sẽ lên Đắc Lắc rồi kia mà!"

- Mẹ đợi vài ngày nữa để con thanh lý xong hợp đồng này đã!

Bà lâm vui mừng gật đầu.

Vài ngày sau, Duy và bà lâm lên Đắc Lắc bằng xe khách. Khi tới gần Đồng Xoài, Bà Đẳng thì Duy thấy ai như ông Vincent ngồi trên chiếc xe taxi phía trước. Chiếc taxi chạy nhanh hơn nên một lúc sau thì mất hút lên hướng Đắc Lắc. Xe Duy chạy lên đồi Bà Đẳng thì dừng lại nghỉ trưa. Ăn uống nghỉ ngơi xong, khách chuẩn bị lên xe đi tiếp thì Duy thấy chiếc xe taxi chở ông Vincent vừa trở tới. Vừa xuống xe, ông Vincent đã nhận ra Duy và đến bắt tay chào hỏi:

- Anh cũng lên Đắc Lắc làm gì thế?
- Dạ, Duy về thăm ngoại!
- Ô la là..Tốt quá, tốt quá!
- Lúc này, Duy thấy xe ông vượt qua xe Duy, hướng lên Buôn Ma Thuột lâu lắm rồi, sao bây giờ mới vừa tới đây?
- Ồ không! Tôi đã gần đến Đắc Min rồi. Nhưng ở bên Mỹ gọi điện có việc quan trọng hơn nên tôi phải quay lại Sài Gòn để kịp chuyến bay. Phải hẹn Tây Nguyên này một dịp khác thôi. Hy vọng lúc đó chúng ta sẽ còn gặp nhau ở trên vùng đất Tây Nguyên này nhé. Tôi cũng yêu mến nó lắm!
- Dạ vâng!

Chưa kịp nói gì thêm thì tài xế cũng thúc hối Duy lên xe và ông Vincent cũng vội vàng đi vào cửa hàng mua mấy gói cà phê rồi lên taxi đi gấp.

Sự gặp gỡ với ông Vincent khiến Duy nghĩ đến cái nôi đồng lưu đầy trong laptop của ông. Rồi Duy cho rằng có lẽ ông Vincent lên Đắc Lắc để nghiên cứu tìm hiểu thêm về những gì liên quan đến cái nôi đồng này. Nhưng Duy lại nghĩ thêm về giá trị cái chân đế cặp ngà voi và những số

tiền lớn mà Mã Liên Huy chuyển cho Y Moan. “Chẳng lẽ ông Vincent là một tay chuyên đi săn lùng các hợp chất kim loại quý hiếm?”. Câu hỏi tự đặt ra cho mình nhưng rồi Duy cũng không tự lý giải được.

Miên man suy nghĩ, xe đã về tới ngang trước hẻm nhà ngoại Duy từ lúc nào Duy cũng không hay.

H’ Nhiêu mở cửa sổ, trăng vừa nhú lên ngọn tre nên dưới sân vườn cũng mờ mờ tối. Tuy vậy, H’ Nhiêu thấy Y Moan đang ngồi trầm ngâm nơi ghế đá. Thường ngày hẳn đâu có về nhà sớm như thế. Cô ước hẳn đi Sài Gòn quách cho rồi. Tối nay, lòng dạ H’ Nhiêu bỗng nhiên nôn nao lạ thường. Cô linh tính đêm nay Duy sẽ đến buôn Lung để tìm cô. Thế cho nên con mắt cô cứ mấp má, cái tai cô cứ lùng bùng và cái ngực cô cứ đập loạn xạ. Còn cái bụng cô thì cứ quay quắc nhớ. “Nhưng cái thằng Y Moan cứ ở trong cái nhà không chịu đi Sài Gòn thì làm sao chớ!”. H’ Nhiêu nhắm mắt lại rồi thở ra một cái như định quyết làm một điều gì táo bạo. Cô mở cửa đi xuống trước sân cho Y Moan thấy cô.

- A..em! – Y Moan reo lên – Anh vui khi thấy em đó. Hôm nay trăng mới lên mà em đã xuống đây chơi sớm làm anh vui quá mà. Có nhiều đêm anh chờ em suốt mà em không xuất hiện đâu!

- Hôm nay H’ Nhiêu không mệt đó mà. Nhưng H’ Nhiêu phải đi ngủ sớm cho khoẻ thôi!

- Ủ.. à thì cứ nói chuyện một chút cho vui rồi đi ngủ nghe!

- Chẳng biết chuyện chi để nói đâu mà. _ H’ Nhiêu nói.

- Có chớ, có chớ! À..cái mặt nạ đã cũ rồi, em có muốn mua cái khác không chớ? Phải đặt cho nước ngoài làm bằng chất dẻo khó lắm đó!

- Có thì tốt mà. Cái mặt H’ Nhiêu còn xấu xí lắm!

Y Moan lặng thinh. Hẳn có vẻ không tin vào câu nói này của H’ Nhiêu. Nhưng H’ Nhiêu cũng mặc và lặng thinh theo Y Moan. Một lúc sau, H’ Nhiêu để cho Y Moan tán tỉnh mình đôi ba câu rồi đi lên gác.

H’ Nhiêu nép bên cửa sổ mà lòng thấy nôn nao. Nhưng Giàng thật thương cô, Y Moan cũng đã vào trong nhà ngủ rồi. Đợi cho mọi bề yên tĩnh và để cho Y Moan đã ngủ say một lúc, H’ Nhiêu thay đổi áo váy. Cô không quên xịt nhiều nước hoa lên người. Điều này trái với tính cách của cô.

Thường thì cô không xịt nhiều như thế mà chỉ thích thoang thoảng nhẹ nhàng thôi. Nhưng cô đã phát hiện ra đàn chó có vẻ không thích loại nước hoa mà cô đang sử dụng. Cô để ý đàn chó sẽ vậy lại reo mừng khi thấy cô, nhưng hôm nào cô xịt một chút nước hoa thì đàn chó tuy cũng vẫy đuôi, nhồm dậy, gượng vui nhưng rồi lại tiu nghỉu nằm buồn mà chẳng thèm ngó ngang gì đến cô nữa. Hoá ra điều này cũng có lợi cho cô. Nó không đánh động mọi người, nhất là Y Moan, để phát hiện ra có sự xuất hiện của cô. Khi Y Moan đem cô về đây, điều cô sợ nhất là đàn chó. Bọn chúng phát hiện ra cô đang ở đâu, làm gì. Nhưng dần dần đàn chó xem cô như là chủ thì mối nguy hiểm từ đàn chó không đáng sợ nữa. Ngược lại sự thân thiết của nó cũng lại là một mối lo đối với cô. Sự reo mừng nồng nhiệt của chúng như là một hệ thống báo động cho mọi người biết cô xuất hiện.

H' Nhiêu rón rén bước xuống căn gác. Đúng là đàn chó vừa thấy cô thì đã bật dậy, ve vẫy đuôi. Nhưng rồi lại nằm im thin thít trở lại mà chẳng thèm đếm xia đến cô nữa. Một con gần nhất thì nhảy mũi hách xì rồi lăm lét rời xa cô. H' Nhiêu đi qua bên hông căn nhà mới xây. Sau khi nhìn quanh chẳng thấy động tĩnh gì, H' Nhiêu trèo lên một cây mít và đu một nhánh mít xuống trên mái nhà. H' Nhiêu đi dọc đến cuối mái nhà thì đu một nhánh cây mít khác rồi chườn mình qua một cây mít khác nữa. Cứ thế, chẳng mấy chốc, H' Nhiêu như bay trên những hàng cây ra khỏi khu vườn nhà Y Moan từ lúc nào mà bọn “tay chân” của Y Moan ở trong những ngôi nhà gỗ phía dưới chẳng hề hay biết.

Trăng đã sáng hẳn, trên quốc lộ 21, H' Nhiêu đi nhanh vào quán cà phê mà trước đây A Ma Yun đã gọi xe, rồi gõ cửa. Một người đàn ông bước ra. Khi thấy H' Nhiêu, ông ta rất vui và nói:

- Tôi rất nóng lòng muốn gặp cô đây!
- Dạ, nhưng chú Hiếu cho H' Nhiêu về rừng buôn Lung gặp trước được không chơ?
- Được chứ, trên đường đi chúng ta nói chuyện nha!

Người đàn ông tên Hiếu dẫn chiếc xe 250 phân khối ra rồi chở H' Nhiêu phóng như bay theo con đường tắt, băng rừng Đạt Lí thẳng đến Bình Thuận

tới rừng buôn Lung luôn. Nếu theo con đường chính thì phải vòng lên hết quốc lộ 21 chừng hơn chục cây số. Đến cây số 3 - bến xe Đắc Lắc, thì rẽ Quốc lộ 14 đi qua Đạt lí, Cư Bao, Hà Lan chừng 50 cây số nữa rồi vào con đường đất khoảng hơn chục cây số nữa mới tới rừng buôn lung. Đi như thế là đi hình chữ U. Còn theo như đường tắt ông Hiếu chở H' Nhiêu đi là đường thẳng, từ đầu chữ U này thẳng đến đầu chữ U kia. Thời gian và chiều dài được rút ngắn lại chỉ còn một nửa. H' Nhiêu thầm cảm ơn người đàn ông tên Hiếu này. Và gần như trời sắp đặt ông Hiếu đến tạm trú quán cà phê này để giúp đỡ H' Nhiêu. H' Nhiêu chẳng hiểu vì sao ông biết chuyện về Y Moan, về rừng buôn Lung và cả chuyện người ta đồn đại về con ma H' Nhiêu nữa. Trong một đêm vì quá nhớ Duy, H' Nhiêu định ra quán cà phê này hỏi xem có cách nào về rừng buôn Lung nhanh không. Người đàn ông này đã tận tình giúp đỡ H' Nhiêu, mặc dù H' Nhiêu chỉ đi trong đêm khuya. Thế mà ông ta cũng không sợ. Lúc đầu, H' Nhiêu nghĩ ông là xe ôm nên trả công bằng cách tặng ông một chiếc vòng vàng mà H' Nhiêu thường mang ở cổ chân. Nhưng sau đó, H' Nhiêu nghĩ ông Hiếu chắc không phải là xe ôm đâu, vì cô chưa thấy ai hành nghề xe ôm bằng chiếc mô tô phân khối lớn như thế cả. Có một điều mà H' Nhiêu thấy lạ là lúc nào chở H' Nhiêu đi, ông cũng hỏi về Y Moan.

Ông Hiếu chở H' Nhiêu dừng lại bên cái chòi rẫy của ai đó trong rừng buôn Lung rồi nói với H' Nhiêu:

- Tôi ở đây đợi cô nha!

- Dạ!

H' Nhiêu chạy nhanh xuống suối buôn lung. Cô nôn nao vì nghĩ Duy đang chờ mình. Nhưng khi xuống suối buôn Lung thì cô thất vọng. Ở đây có nhiều người tụ tập. Có cả bọn Y Ru đang lấp ló trong các bụi rậm. Nhưng H' Nhiêu đã cảnh giác. Trước khi đi cô đã ngấm trong lòng là lần này dù thế nào cô cũng cố mà lẩn tránh mọi người. Cô nhất quyết chỉ xuất hiện với Duy mà thôi. Nhưng suối buôn Lung có nhiều người như thế thì làm sao. Bỗng H' Nhiêu chông chênh như muốn ngã, hơi thở dồn dập và bộ ngực cô thấp thỏm dội đập. Duy đang đứng gần tảng đá tình yêu của cô và Duy, bên cạnh mẹ mình. H' Nhiêu như đắm đuối thu tóm hình ảnh người

mà mình nhớ nhung khao khát bấy lâu nay. Cô gần như muốn khóc và chẳng biết làm thế nào để cho Duy biết cô đang ở đây. Nếu cô xuất hiện chắc chắn bọn Y Ru sẽ nhảy ra bắt cô ngay.

Duy bên tảng đá yêu thương của mình mà lòng dạ phân vân. Nhiều người ở đây chờ H' Nhiêu xuất hiện nhưng Duy thì thấy có nhiều điều khó hiểu quá: Một H' Nhiêu đang chung sống với Y Moan trên Buôn Ma Thuật thì làm sao có một H' Nhiêu đang xuất hiện ở đây. Tuy lòng tin của mọi người và cả mẹ mình nữa khiến Duy cũng thấy nôn nao, nhưng trong lòng chẳng biết đâu là hư thực. Tất cả những người trước đây đòi truy bắt, diệt trừ con ma H' Nhiêu thì nay họ lại khẳng định đã gặp con ma H' Nhiêu như là một vị nữ thần cứu mạng rồi. Duy nghĩ, nếu thật sự H' Nhiêu linh thiêng như thế thì chắc chắn đã biết có sự hiện diện của mình. Hay có lẽ ở đây đông người như thế H' Nhiêu không dám xuất hiện nữa. Bỗng một làn gió nhẹ rung cành lá thoảng qua mang theo một hương thơm dịu dàng cả con suối. Một vài người ở làng buôn Lung reo lên:

- Ở Giàng ơi.. Đây là cái mùi da thịt của H' Nhiêu mà. Khi H' Nhiêu chưa chết, H' Nhiêu tắm ở con suối nào thì con nước ở suối đó thơm quá mà!

Mọi người chộn rộn hẳn lên. Một số người đảo mắt nhìn quanh con suối. Một số khác vội đến gần tảng đá mà H' Nhiêu thường đứng hoặc ngồi ở trên đó để khi cô hiện ra thì gặp ngay. Duy đã nhận ra mùi hương thơm của H' Nhiêu trước rồi nhưng đang định hướng xem nó đến từ đâu. Bỗng Duy vụt chạy lên hướng khu nhà mồ. Duy nghĩ H' Nhiêu đang có mặt ở đó. Bà Lâm nhìn lại không thấy Duy đâu thì gọi ới ới. Vì lòng tin quá mạnh nên bà bạo dạn đi vào rừng đêm khuya như thế chứ mà không có Duy thì chẳng đời nào bà dám một mình liều lĩnh như thế đâu. Giữa lúc ấy bọn Y Ru cũng hiểu được mùi hương thơm này nên cũng lộ diện và lao nhanh về hướng khu nhà mồ. Nhiều người thấy thế thì cũng ào ào chạy theo bọn Y Ru. Mỗi người đều có một mục đích riêng: Duy thì mong gặp được H' Nhiêu; Bọn Y Ru thì để bắt H' Nhiêu; Còn đám đông thì ước muốn gặp H' Nhiêu để được cứu giúp. Bà Lâm không biết phải chạy theo đám đông hay ở lại chờ Duy nên mặt mày méo xệch, miệng cứ luôn kêu réo tên Duy.

H' Nhiêu thấy Duy chạy lên hướng khu nhà mồ thì đã hiểu ý Duy nên

cũng chạy băng qua khu rừng tre lồ ô lên theo. Nhưng khi vừa định lộ diện gặp Duy thì bọn Y Ru cũng vừa đến và toả khắp chung quanh để tìm kiếm. Đến lúc này H' Nhiêu đã hiểu chính mùi hương thơm của mình khiến cho ai cũng biết cô ở đây. Cô bật khóc khi thấy Duy đang nháo nhác tìm cô trong khu nhà mồ còn cô thì không có cách nào để gặp Duy được. Thấy bọn Y Ru toả ra tìm khắp, H' Nhiêu vội chạy xuống suối buôn Lung trở lại. Chưa xuống suối cô đã nghe tiếng gọi một cách tuyệt vọng của bà Lâm. H' Nhiêu thấy ai cũng lên khu nhà mồ rồi chỉ còn mẹ Duy đứng một mình nên chạy đến:

- Thưa bác, bác đừng có sợ. Anh Duy sẽ trở lại tìm bác thôi mà!

Bà lâm thấy một cô gái sáng lạn thơm tho bỗng nhiên xuất hiện nhẹ nhàng bên cạnh thì bà sửng sốt. Lại nghe một câu nói an ủi, dịu dàng khiến bà quá xúc động:

- Dạ..dạ..con..con...

- Bác ạ, con là H' Nhiêu, bạn của anh Duy đây mà!

-...

- Nhờ bác nhắn lại với anh Duy là con lúc nào cũng nhớ thương anh ấy. Con..con yêu anh ấy lắm...

- Có..có thằng Duy đang ở đây với bác. Cô chờ..chờ nó nghe. Chẳng biết nó chạy đi đâu...

H' Nhiêu bật khóc:

- Con biết rồi nhưng không gặp anh ấy được...

- Bác..bác bị bệnh nên.. nên lên đây mong cô linh thiêng chữa cho lành...

- Bác ơi, con không chữa được đâu!

- Người ta nói cô linh thiêng lắm. Bác tin lắm. Xin cô cho bác thuốc!

- Ở Giàng.. Đừng có tin con nghe bác! Đừng có tin...

- Không không..bác tin, bác tin mà!

- Thôi con phải đi nhanh đây...

- Cô chờ thằng Duy một chút, cô chờ...

- Không được bác ạ. Họ đang trở lại đó mà...

Đúng là lúc này H' Nhiêu đã nghe nhiều tiếng ồn quay trở lại con suối. H' Nhiêu vọt chạy biến mất để lại cho bà lâm một sự ngỡ ngàng tiếc rẻ.

Khi Duy quay trở lại suối buôn Lung thì mọi người cũng theo Duy. Họ đến khu nhà mồ mà chẳng thấy gì thì họ tin chỉ ở suối buôn Lung con ma H' Nhiêu mới xuất hiện. Họ càng tin hơn khi nghe bà lâm nói lớn với Duy mà chú ý để khoe với thiên hạ:

- Cô..cô H' Nhiêu mới hiện ra với mẹ đó!
- Có hả mẹ? – Duy mừng rỡ - Mẹ ơi, H' Nhiêu có đến gặp mẹ, hả mẹ?
- Có, cô ấy thật là đẹp. Đúng là siêu phàm. Chỉ nhìn cô ấy thôi thì mẹ đã khoẻ rồi!
- Mẹ..mẹ...

Duy kéo bà lâm ra khỏi mọi người để hỏi về H' Nhiêu nhưng đám đông lại cứ vây quanh bà lâm để hỏi han, nghe ngóng. Y Ru thì tách ra khỏi đám đông rồi móc điện thoại di động gọi cho Y Moan. Hẳn gọi mãi không được. Hẳn biết Y Moan về nhà là chẳng bao giờ gọi cho Y Moan được nhưng hẳn cứ thử thế thôi. Hẳn đâu có biết ở trong ngôi nhà của Y Moan thì sóng điện thoại cũng bị triệt tiêu.

Sáng hôm sau, Y Moan vừa đến công ty thì Y Ru đã nói:

- Hôm qua con ma H' Nhiêu có xuất hiện ở suối buôn lung đó!
- Y Moan sững sờ một lúc rồi mắng Y Ru:
- Đừng có xạo chớ. Đêm hôm qua tui nói chuyện với H' Nhiêu đây mà!
  - Không có xạo đâu!
  - Mà có thấy con ma H' Nhiêu không mà nói?
  - Không thấy.. nhưng có một bà già thấy đó!
  - Bà già đui mù con mắt rồi chơ!
  - Không đui đâu. Tui nghe cái mùi da thịt của H' Nhiêu đó. Hồi chưa chết, nó tắm con suối nào thì con nước ở rừng đó thơm lắm chớ. Tui còn nhớ cái mùi của H' Nhiêu lắm!

Y Moan nhớ lại đêm hôm qua lúc ngủ, hình như trong mơ màng hẳn cũng nghe thấy mùi thơm dễ chịu của H' Nhiêu. Và nếu hẳn đã nghe thấy mùi thơm này thì chứng tỏ H' Nhiêu cũng đang hiện hữu trong ngôi nhà của hẳn chứ làm sao mà đến tận suối buôn Lung được. Nhưng Y Ru nói như thế khiến Y Moan cũng nghi ngờ với cảm nhận, với giác quan của

chính mình. Đôi lúc hẳn nghĩ chẳng lẽ H' Nhiêu là con ma thật sự sao. Rồi hẳn lại tức giận với chính hẳn. Chỉ có chuyện làm sao để phát hiện H' Nhiêu xuất hiện ở suối buôn Lung chính là H' Nhiêu ở trong ngôi nhà mình mà cũng khó khăn. Rồi hẳn tự hỏi bằng cách nào mà H' Nhiêu thoát ra được khỏi ngôi nhà của mình. Và rồi H' Nhiêu đi và về với quãng đường hơn 100 cây số như thế nào mà đồng thời cũng có mặt ở hai nơi. Tự nhiên hẳn chẳng thèm tin ai nữa mà cũng không tin ở chính mình luôn.

Y Moan bắt bọ tay chân ở trong những căn nhà gỗ thức suốt đêm và đi rảo quanh bên ngoài hàng rào ngôi nhà của hẳn để canh chừng. Hẳn cũng bắt bà H' Lên đêm thức, ngày ngủ. H' Nhiêu cũng nhận ra điều này nên cô không đi đâu nữa. H' Nhiêu biết Y Ru đã nói cho Y Moan chuyện hẳn nghi cô xuất hiện ở suối buôn Lung đêm hôm trước.

Qua mấy đêm liền, Duy cũng có vào rừng buôn lung tìm H' Nhiêu nữa nhưng lẽ dĩ nhiên là không thể gặp được rồi. Càng buồn, Duy lại càng ít nói hơn và cứ đến tối thì ra trước sân nhà ngoại ngồi như chờ đợi H' Nhiêu ra tìm chứ không vào rừng nữa. Bà Lâm định ở chơi vài bữa nữa thì cũng về Sài Gòn cho Duy khỏi buồn. Bà biết chính bà nhận lại những lời yêu thương nhớ nhung của H' Nhiêu cho Duy nên mới ra cố sự như thế. Bây giờ bà không nói Duy bị ma ám nữa, bởi sau khi bà nhìn thấy H' Nhiêu thì bà biết Duy yêu H' Nhiêu thật sự. Chính bản thân bà cũng cảm thấy thích cái vẻ đẹp dịu dàng thanh thoát của H' Nhiêu nữa huống hồ là Duy. Thấy ai cũng có vẻ ngưỡng mộ H' Nhiêu thì bà lại càng thấy tự hào khi H' Nhiêu yêu thương con trai mình một cách đặc biệt hơn.

Thấy Duy ngồi một mình trước sân, bà lâm đi ra và nói:

- Gần khuya rồi, tháng này lạnh lắm, vào ngủ đi con!
- Một chút nữa mẹ ạ.
- Mẹ thấy con không thực tế lắm. Hơi đâu đi nhớ thương một bóng hình không phải là người.
- Mẹ ạ, con vẫn nghĩ H' Nhiêu là người mẹ ạ!
- Đó là con si mê mù quáng rồi nghĩ như thế. Chứ là người thì sao mà linh thiêng thế!

Duy lặng thinh một lúc rồi nói:

- Mẹ, nếu H' Nhiêu là người thì mẹ để con cưới cô ấy về làm vợ nghe mẹ?
- Ôi chời... đừng nói thế lỡ ở chốn linh thiêng cô nghe được thì... Nghe nói thiêng lắm con ạ!

Duy bật cười:

- Thì mẹ cứ trả lời con đi! Con nghĩ H' Nhiêu bình thường thôi chứ chẳng linh ứng gì đâu.
- Sao mà hỏi câu không thể có được như thế hả. Con làm mẹ sợ quá đi!
- Sao lại sợ? Ai biểu mẹ xem H' Nhiêu như thánh thần làm gì!
- Là..là người mà được như thế hả con? Thấy cái vẻ thánh thiện như thế thì ai mà không thích hả con? Chắc chẳng có ai đi tin những lời đồn đại dễ sợ trước đây nữa đâu!
- Thế là mẹ thích phải không? Mẹ đồng ý phải không?
- Ủ..thì mẹ nói thế thôi chứ làm sao mà được!
- Mẹ nói như thế là con vui rồi, cho dù đó chỉ là mong ước...

Nói câu này, lồng ngực Duy như thắt lại, nỗi buồn như ngập tràn cõi lòng khi nghĩ đến H' Nhiêu đang với Y Moan bên nhau trong ngôi nhà kín đáo trên Buôn Ma thuật. Rồi Duy băn khoăn vì sao H' Nhiêu đã chấp nhận làm vợ Y Moan mà còn đi tìm mình và nhắn lời yêu thương với mình nữa. Duy đã hiểu nguyên nhân vì sao H' Nhiêu không thể gặp mình được, bởi Duy đã thấy bọn Y Ru toả ra truy tìm H' Nhiêu. Nhưng trước đây, dân buôn làng, Y Mút, Y Sa đều tìm bắt H' Nhiêu. Bây giờ họ đã tôn sùng H' Nhiêu. Y Sa còn lập giàn ở suối buôn lung để cúng. Một số thầy bà ở đâu đến còn bày bán nhan đền bùa phép và coi bói. Thế thì bọn Y Ru tìm bắt H' Nhiêu với mục đích gì nữa chứ.

Duy vào buôn tìm A Ma Yun nhưng Ma Rốt nói A Ma Yun lên rẫy rồi. Thế là Duy vào rẫy tìm đến chòi của Y Bơ. Y Bơ dẫn Duy qua rẫy của A Ma Yun.

A Ma Yun đang tưới cà phê thì reo lên ôm lấy Duy:

- Tao vui lắm khi thấy mày đó! Có đi phố gặp con ma H' Nhiêu không? Tao biết mày thích con ma lắm. Nhưng có đến hai con ma H' Nhiêu đó nghe. Bây giờ con ma ở suối buôn Lung đẹp quá nhiều, còn con ma trên phố xấu lạnh lùng lắm thôi.

- Vậy con ma nào là H' Nhiêu? – Duy nói

- Không biết! Thăng Y Moan không đời nào chịu lấy con ma khác đâu. Nhưng mình thấy rõ con ma ở suối buôn Lung bây giờ mới chính là H' Nhiêu đó.

Duy không muốn nói về cặp ngà voi của A Ma Yun mà mình đã thấy ở Sài Gòn, cũng không muốn nói những gì mà mình đã suy đoán về giá trị của cái chân đế. Bởi Duy nghĩ những tìm hiểu, suy đoán của mình chưa có cơ sở và chính xác lắm mà nói ra chỉ làm cho A Ma Yun thêm bức xúc. Và lại, Duy cũng chưa muốn A Ma Yun biết mình có liên hệ với Y Moan ở Sài Gòn.

- Mình muốn A Ma Yun dẫn đi gặp H' Mây, dì của H' Nhiêu được không?

- Gặp H' Mây thì được chớ. Giờ này H' Mây đang ở trên cái rẫy của H' Mây đó. Nhưng mình ghét gặp Y Ru lắm!

- Mình biết rẫy của H' Mây nhưng mình chưa quen H' Mây. H' Mây lại sợ người lạ mặt và không biết nói tiếng kinh.

- H' Mây biết nói tiếng kinh mà! – Y Bơ nói – Nhưng H' Mây không dám nói chuyện với người lạ mặt đó thôi!

Duy, A Ma Yun và Y Bơ đi đến rẫy của H' Mây. Nhưng khi đi tắt ngang qua một khe suối nhỏ có nhiều bụi cây cỏ rậm thì A Ma Yun chỉ vào và nói:

- Có một lần mình thấy Y Ru lấy gỗ từ bụi rậm này rồi chuyển đi đâu đó chớ!

Nghe A Ma Yun nói, Duy nhìn kỹ lại thì thấy đây đúng là chỗ mà có một đêm Duy đi tìm H' Nhiêu và thấy những hành động mờ ám của Y Ru rồi dõi theo những bước chân của hắn thì phát hiện một đồng gỗ đã để ở đây. Cả ba đến vén những bụi cỏ lên để xem thử còn gỗ ở đó không. Nhưng chẳng thấy gỗ nữa mà chỉ có một cái máy phát điện loại nhỏ đã bị hư, nằm sâu dưới một gốc cây cổ thụ bầy cả những chùm rễ do bị trôi hết đất.

- Chắc cái máy này là của bọn Y Moan rồi, nhưng chẳng biết bọn hắn làm gì chớ?

Khi đến rẫy của H' Mây, A Ma Yun nói:

- Nếu có Y Ru thì tao không muốn gặp đâu.

- Chắc là không có đâu! – Y Bơ nói - Hắn đi làm cho Y Moan trên Buôn

Ma Thuật rồi đó!

Đúng là không có Y Ru. Chỉ có hai mẹ con H' Mây và H' Thanh đang lụi cụi làm cỏ trong những hàng lúa xanh cao.

- H' May ơi, H' Mây! – A Ma Yun gọi lớn – Có người muốn gặp dì H' May đó!

H' Mây và H' Thanh đứng dậy thấy A Ma Yun và Y Bơ thì cười và nói một tràng tiếng người Ê đê. Cả H' May và H' Thanh không nhận ra đã từng có lần gặp Duy. H' Thanh nay có cao lớn hơn nhưng vẫn gầy yếu khô khan.

- Đây là Duy, có biết H' Nhiêu đó! – A Ma Yun nói

Vừa nghe đến tên H' Nhiêu thì H' Mây hiện lên vẻ lo lắng:

- H' Nhiêu chết rồi mà tìm hỏi H' Nhiêu làm gì chơ. Tui không có biết gì đâu mà!

Thấy H' Mây ngại đề cập đến những gì liên quan đến H' Nhiêu trước nhiều người nên Duy chỉ chuyện trò xã giao cho thân thiện rồi cùng với A Ma Yun và Y Bơ ra về. Nhưng sau khi chia tay để A Ma Yun và Y Bơ trở lại công việc đang bỏ dở, Duy chạy về làng rồi đi nhanh ra chợ mua mấy bộ áo váy cỡ bằng H' Thanh.

Khi thấy Duy trở lại một mình và cho con mình áo váy thì H' Mây cười và không tỏ vẻ lo sợ như lúc đầu nữa.

- Dì H' Mây ạ! – Duy nói – Con rất thân với H' Nhiêu đó!

- Quen khi nào chơ?

- Con và H' Nhiêu yêu nhau trong thời gian mà người ta đồn H' Nhiêu đủ thứ xấu xa ghê tởm...

- Ờ.. Giàng ời..- H' Mây trố mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Duy – À..mà mà có tin người ta nói xấu xa con H' Nhiêu không chớ?

- Con tin H' Nhiêu, và hơn nữa con tin H' Nhiêu là người chứ không phải ma!

- Ờ..mày làm tui hoảng hốt quá rồi đó! Mày yêu H' Nhiêu nhiều quá nên nói vậy mà. Chớ người ta đã nói H' Nhiêu là một con ma đó!

H' Mây chợt quay qua nói một tràng tiếng Ê đê với H' Thanh và H' Thanh cũng đáp lại bằng tiếng Ê đê. Thấy Duy nghếch mặt không hiểu, H' Thanh nói nhanh bằng tiếng kinh:

- Mé cấm không cho nói chuyện này với Y Ru đó! Không được nói là anh cho H' Thanh cái áo yên nữa đó!

Dì H' May định đưa tay bùm miệng H' Thanh nhưng không kịp.

- Y Ru là chồng của tui. – H' Mây nói – Mà cái thằng Y Ru biết sẽ nói cho Y Moan biết. Cái thằng Y Moan mà biết là tức lắm chớ. Vì H' Nhiêu phải cưới Y Moan làm chồng mà. Tui khổ nhiều lắm rồi. Nếu H' Nhiêu không chịu thì Y Moan bắt H' Thanh phải cưới hẳn đó.

Nghe thế, H' Thanh vùng vằng:

- Con không có cưới Y Moan đâu, Y Moan ác lắm, dữ lắm chớ!

Duy cố làm sao để cho H' Mây phải nói rõ H' Nhiêu là người hay ma:

- Nếu H' Nhiêu đã chết, đã thành ma rồi, sao Y Moan vẫn còn muốn lấy H' Nhiêu làm vợ chứ?

H' May lặng thinh một chút rồi nói:

- Cái thằng Y Moan cứ muốn thì sao chớ?

- Vậy dì H' May có biết hiện giờ H' Nhiêu ở đâu không?

- Không biết đâu!

- Vậy H' Nhiêu xuất hiện ở suối buôn Lung mấy hôm nay thì có phải là H' Nhiêu của dì không?

- Tui cũng không có thấy đó chớ! Cái thằng Y Moan có một đêm đi tìm H' Nhiêu mà tức giận lắm đó.

Duy nghĩ: “Hay là H' Nhiêu đã bỏ Y Moan mà chạy về lại rừng buôn Lung rồi!”

- Nếu Thằng Y Moan mà tìm H' Nhiêu không được thì tui lo cho con H' Thanh quá...- Nói đến đây H' Mây bật khóc hu hu – Cái bụng hăn chẳng yêu thương con H' Thanh đâu mà! Hăn muốn cưới cho hết cái tức trong cái bụng của hăn, chớ hăn chỉ si mê con H' Nhiêu thôi! Rồi hăn cũng giết H' Thanh đó chớ! H' Lo chị của H' Nhiêu, rồi đến mẹ của H' Nhiêu cũng vậy chớ, vì..vì H' Nhiêu không chịu cưới hẳn đó mà...

- Sao không đi tố cáo hăn với chính quyền?

- Không có tố được đâu! Có nhìn thấy hăn giết rõ ràng trước con mắt đâu mà. Công an hăn cũng quen, chủ tịch xã hăn cũng quen, hăn cũng là cán bộ. Ai cũng thân thiết, ăn uống với hăn hết rồi đó. Cái thằng Y Moan có cái

bụng xấu mà sao ông trời thương hẳn quá. Cho hẳn có nhiều tiền nên ai cũng sợ hẳn. Hẳn nói tui đưa cái nôi đồng cho hẳn rồi hẳn cho lại cái máy hát. Cái máy hát được mấy ngày thì không hát được nữa. Tui không dám bắt đền hẳn. Y Ru cũng sợ hẳn luôn luôn đó!

- Nôi đồng gì?

- Cái nôi đồng của mẹ H' Nhiêu để lại cho tui cất giữ đó mà!

Duy chợt nhớ lại trong laptop của ông Vincent có lưu trữ rất nhiều cái nôi đồng. Và có lần Loan cũng đề cập đến chuyện Y Moan sở hữu một cái nôi đồng. Duy chắc chắn cái chân đế và cái nôi đồng là những vật chất rất có giá trị.

- Y Moan không tốt sao Y Ru cứ nghe lời Y Moan chứ?

- Cái thằng chồng Y Ru không nghe lời tui mà còn đánh tui nữa đó chớ. Mà cũng tại tui còn mắc nợ Y Moan đó chớ!

Dù gặng hỏi nhiều lần nhưng H' Mây vẫn nói H' Nhiêu đã chết thành con ma rồi và không biết thêm gì về H' Nhiêu nữa, Duy buồn quá lẫn thẫn rời khỏi rừng buôn Lung.

Duy và Bà lâm đi xe buýt lên bến xe liên tỉnh ở cây số 3 thì đã hết chuyến về Sài Gòn. Phải chờ đến chiều tối mới có chuyến đi nữa. Thế là Duy đưa mẹ mình vào phòng nghỉ cho khoẻ để có sức cho chuyến xe đêm. Sau đó, Duy đi xe ôm xuống quốc lộ 21. Đến quán cà phê mà A Ma Yun đã từng gọi xe, gần ngõ vào ngôi nhà của Y Moan, Duy xuống. Mặc dù biết là vô vọng vì H' Nhiêu không xuất hiện ban ngày, nhưng Duy cứ đi cho bớt băn khoăn, cho vơi nỗi buồn. Duy đi bộ vào ngôi nhà của Y Moan để xem thử có bóng dáng H' Nhiêu trên gác không. Đúng là chẳng có một biểu hiện gì cho thấy H' Nhiêu ở đó. Vài tên “tay chân” của Y Moan đang làm mặt ngẫu hăm he Duy không được đến gần ngôi nhà. Duy lẩn thẫn trở ra quốc lộ 21. Khi gần đến đầu ngõ, Duy thấy có hai người đàn ông theo sau lưng mình từ lúc nào. Duy vào quán uống cà phê thì hai người đàn ông cũng vào. Một lúc sau, lại có thêm một người đàn ông trú ngụ trong quán cà phê ra ngồi chung bàn với hai người đàn ông này nữa. Chợt người đàn ông cư trú trong quán cà phê đi qua ngồi chung bàn với Duy rồi hỏi:

- Hình như chú em ở đâu tới đây phải không?

- Vâng!
- Có quen ai trong ngôi nhà đó không?
- Nhà nào ạ?
- Ngôi nhà mà chú em mới vào nhìn ngắm một lúc rồi đi ra đấy!

Duy lắc đầu:

- Dạ, em không quen ai ở trong ngôi nhà đó cả!
- Không quen thì vào đó làm gì?
- Em tìm một người mà không biết chính xác ở trong ngôi nhà đó có đúng là người mà em muốn tìm không.
- A..hiểu rồi! Tìm một con ma chứ gì?

Duy gật đầu. Người đàn ông nói tiếp:

- Đúng đấy, ở trong ngôi nhà đó có một con ma! Chú em ở đâu đến? Chắc chắn là không phải ở buôn Lung rồi, vì chú em là người kinh kia mà.
- Dạ..em ở Sài Gòn!
- Ui.. ở Sài Gòn mà sao lại đến đây nhỉ? À, hay chú em có quen với Y Moan? Ông giám đốc này cũng có công ty ở Sài Gòn đấy!

Duy cười và không trả lời trực tiếp vào câu hỏi ấy, bởi Duy nghĩ mình đến đây không phải vì để gặp Y Moan.

- Em là Duy! Ở Sài Gòn lên đây thăm ông bà ngoại và đi lòng vòng chơi cho biết rùng rú.

Người đàn ông bắt tay Duy đồng thời giới thiệu luôn tên hai người đàn ông kia:

- Đây là Thành và Sa, còn anh là Hiếu!

Sau khi quan sát Duy một lúc, Hiếu nói:

- Chắc chú em là người đang hoang, vậy có thể nói thật cho tụi anh biết chú em vào ngôi nhà của Y Moan với mục đích gì không? Chú em đừng ngại, vì tụi anh không phải là người của Y Moan đâu!

Tự nhiên Duy cảm thấy như muốn chia sẻ nỗi buồn với người đàn ông đang muốn hiểu mình, Duy nói:

- Trước đây em và một cô gái tên là H' Nhiêu yêu nhau. Nhưng Y Moan buộc H' Nhiêu phải cưới hẳn theo luật tục nơi đây. H' Nhiêu phản kháng sự ràng buộc phi lý này và cũng chẳng hề yêu Y Moan. Thế nhưng bây giờ

chẳng hiểu vì sao cô ấy lại bằng lòng lấy hắn, rồi chung sống với nhau trong ngôi nhà này. Còn một điều nữa mà em băn khoăn là không biết chính xác cô gái đang chung sống với Y Moan có phải là H' Nhiêu không. Nhưng ngôi nhà này nội bất xuất, ngoại bất nhập thật bí hiểm thế thì cũng khó để hiểu thêm được gì.

Hiếu bật cười:

- Không biết chính xác cô gái chung sống với Y Moan có phải là H' Nhiêu hay không mà lại kết luận H' Nhiêu đã bằng lòng lấy Y Moan!

Duy cũng ập a ập úng cười theo. Thấy chia sẻ nỗi băn khoăn với người lạ cũng chẳng vui được buồn, Duy đứng dậy chào tạm biệt Hiếu, Thành và Sa rồi ra đường gọi một chiếc xe ôm. Vừa ngồi lên sau lưng ông xe ôm thì Hiếu từ trong quán cà phê đi nhanh ra vẫy Duy lại để nói điều gì. Hiếu đến gần và nói nhỏ vào tai Duy như chỉ để một mình Duy nghe:

- Cô gái ở trong ngôi nhà của Y Moan chính là con ma H' Nhiêu ở buôn Lung đó! Có điều chú em không nên đến ngôi nhà này để tìm H' Nhiêu nữa. Anh khuyên chú em như thế!

Duy mừng quá và ngạc nhiên chẳng hiểu vì sao người đàn ông này biết rõ như thế nên bước xuống xe níu tay Hiếu:

- Anh Hiếu cho em biết thêm về H' Nhiêu được không ạ. Em..em rất yêu cô ấy...

- Thấy chú em tội nghiệp nên anh chia sẻ tình cảm của chú em một chút thế thôi.

- Nhưng..nhưng vì sao anh biết chắc như thế ạ?

Gặng hỏi mãi mà ông Hiếu cứ lảng tránh nên Duy không muốn làm phiền lòng người ta nữa. Duy vừa nói vừa bắt tay tạm biệt ông Hiếu:

- Nay mai em sẽ trở lại, bây giờ em phải đưa mẹ em về Sài Gòn trước đã. Em sắp có một hợp đồng làm việc tại Buôn Ma Thuột này, nên chắc chắn em phải đến đây nữa để hiểu cho ra ngọn ngành về H' Nhiêu.

Trung kim

Yêu con Ma

Chương 12

Lễ hội công chiêng và vũ điệu kì bí của con ma H' Nhiêu

Duy về Sài Gòn vài ngày thì gọi điện thoại cho Y Moan thông báo sẽ tiến hành thực hiện hợp đồng thứ hai như đã kí kết. Hợp đồng thứ hai sẽ thiết kế, lắp đặt hệ thống cáp internet và nối mạng máy tính nội bộ cho những văn phòng làm việc cả công ty Ban Mê của Y Moan tại thành phố Buôn Ma thuật. Khi Duy gọi điện cho Y Moan thì Y Moan đang ở Buôn Ma Thuật. Hấn cũng cho biết là đang muốn thực hiện nhanh hợp đồng này. Bởi hợp đồng đã kí kết rồi và công trình thứ nhất cũng đã thanh toán tiền bạc xong cho bên công ty Duy rồi. Bây giờ Duy cứ đem công cụ, máy móc và nhân viên của mình lên Buôn Ma Thuật mà làm thôi.

Bọn Duy có sáu người vào đăng ký ở một khách sạn nhỏ gần công ty của Y Moan để tiện cho việc đi lại làm việc. Sau khi sắp xếp nơi ăn chốn ở cho nhân viên của mình xong, Duy đến công ty Ban Mê gặp Y Moan. Ở đây, Duy cũng gặp Y Ru. Y Ru nhớ ra là đã gặp Duy ở suối buôn Lung cũng nháo nhác đi tìm H' Nhiêu như hấn. Hấn ghé tai Y Moan nói nhỏ:

- Thăng này với H' Nhiêu có quen biết nhau!

Y Moan trở mắt nhìn Y Ru, rồi nhớ lại sự nghi ngờ của hấn trước đây khi nghe Loan nói Duy có yêu một bóng ma ở trên Đắc Lắc này. Nhưng làm ra vẻ chẳng có gì quan trọng, Y Moan nói với Duy:

- Tui muốn anh làm xong sớm đó! – Y Moan nói - Bởi vì cuối tháng này ở Buôn Ma Thuật có lễ hội công chiêng và công ty tui là nhà tài trợ chính nên cần đến hệ thống mạng và máy vi tính nhiều lắm. Nhân viên làm việc trong công ty tui đã nói như vậy. Người ta cần cái thông tin, cái quảng cáo, cái liên hệ đó mà!

- OK, bọn tôi sẽ cố gắng nhanh để về chứ ở đây làm gì cho tốn kém. – Duy nói.

- Anh có về thăm quê ngoại và vào buôn Lung gặp A Ma Yun không?

- Có!

- Vậy có nói cho A Ma Yun biết cái cặp ngà voi tui đem tặng gia đình Loan không chứ?

- Tôi thấy không cần thiết phải nói chuyện này, vì Ma Rốt đã đổi nợ cho anh rồi nên anh tặng ai là quyền của anh chứ.

- Đúng đó, anh hiểu như vậy là đúng đó chứ.

Y Moan không phải vì sợ Duy nói cho A Ma Yun biết cặp ngà voi của Ma Rốt được đem về Sài Gòn tặng người khác. Đúng ra thì lúc đầu Y Moan cũng lo sợ như thế thật. Điều hấn lo là sợ Duy nói cho A Ma Yun biết cái chân đế cặp ngà voi là một tài sản lớn khiến A Ma Yun tức giận rồi làm lớn chuyện. Nhưng sau đó Y Moan lại nghĩ: Duy chưa có một bằng chứng, cơ sở nào để chắc chắn cái chân đế là một loại đồng đen quý hiếm cả nên Duy cũng không thể nói cho A Ma Yun đâu. Nhưng hấn nghĩ trong đầu Duy đã có nghi ngờ về điều này thì cũng rất nguy hiểm cho hấn.

Duy ra khỏi công ty Ban Mê rồi đón xe buýt về nhà ngoại mình. Ông bà ngoại chẳng ngạc nhiên lắm vì bà Lâm đã điện thoại cho biết trước Duy sẽ về làm việc ở Buôn Ma Thuột một thời gian. Biết bé Chim đang chăn bò trên rẫy, Duy chạy nhanh vào rừng buôn Lung. Đến thung lũng bên dưới suối buôn Lung, nơi mà bé Chim thường cho bò ăn cỏ với bạn bè mình, thì Duy đã thấy bé Chim.

- A..anh Duy! Em nghe nói hôm nay anh lên đây làm việc há?

Duy gật đầu rồi hỏi nhỏ:

- Mấy hôm nay H' Nhiêu có về hỏi anh không?

Bé Chim lắc đầu nguầy nguậy:

- Tự nhiên khi không..Tự nhiên khi không hỏi con ma làm em sợ quá! Em có ra khỏi nhà ban đêm nữa đâu mà gặp.

- Sao em không ra?

- Không..sợ lắm!

- Em nói con ma đẹp mà!

- Ủ, nhưng..nhưng em cũng sợ!

Duy buồn quá phóng chạy đến suối buôn Lung, tuy biết ban ngày thì không hy vọng gì gặp được H' Nhiêu. Nhưng tự nhiên Duy cảm thấy muốn nhìn tảng đá mà mình cùng với H' Nhiêu bên nhau ở trên đó. Thật tình cờ,

vừa xuống tuổi lại gặp ông Hiếu, Thành và Sa ở đây.

- Ô! - Hiếu reo lên - Lại gặp chú em ở đây nữa à?

- Dạ, em mới từ Sài Gòn lên...

- Mới lên đã thấy nhớ con ma H' Nhiêu nên chạy vào đây phải không? -
Hiếu cười, nói.

Duy cười thẹn. Ông Hiếu nói tiếp:

- Lên làm hợp đồng gì đó phải không?

- Dạ!

- Làm ở đâu vậy?

- Dạ làm ở công ty của Y Moan ạ.

Ông Hiếu trở mắt nhìn Duy. Duy vừa nói vừa móc túi đưa cho ông Hiếu, Thành và Sa mỗi người một cái danh thiếp:

- Có gì đâu ạ? Công ty Ban Mê của Y Moan thuê công ty em làm một công trình thì tụi em làm chứ!

Sau khi xem danh thiếp của Duy, Hiếu nói:

- Kỹ sư, giám đốc há?

Duy cười, nói:

- Dạ, cũng muốn bon chen làm ăn với người ta đó mà.

Hiếu nhập số điện thoại di động của Duy vào máy mình rồi “nhá” máy cho Duy và Duy cũng lưu số điện thoại của Hiếu vào máy mình. Xong, Hiếu đến vỗ vai thân thiện với Duy và nói:

- Ở Sài Gòn chú em biết gì về Y Moan nói cho anh nghe với được không nào?

- Em cũng chẳng biết gì nhiều về Y Moan đâu ạ.

- Thì chú em biết gì cứ kể nấy cho anh nghe đi có sao đâu!

- Y Moan về mở cơ sở kinh doanh ở Sài Gòn. Còn em làm việc cho một công ty có ông giám đốc quen với y Moan. Rồi ông giám đốc nhờ em đến lắp đặt máy vi tính cho cơ sở của Y Moan. Thế là Y Moan biết em rồi sau đó kí hợp đồng với em lên đây làm.

- Thế khi quen H' Nhiêu ở rừng buôn Lung này, chú em đã biết Y Moan chưa?

- Chưa ạ! Hồi đầu em thấy có nhóm người chuyên đi bắt H' Nhiêu. Em

nghĩ chắc H' Nhiêu là con ma bị nhiều lời đồn đoán ghê gớm nên họ truy bắt.

- Vậy chú em có tin con ma như thế không?

-Không thể tin được! – Duy nói như bực tức dồn nén – H' Nhiêu ngoan hiền như thế thì làm sao mà có lòng dạ xấu xa được chứ. Theo em nghĩ, H' Nhiêu không đủ khả năng và không dám thực hiện những điều táo tợn như thế đâu!

- Thế chú em không tin H' Nhiêu là con ma à?

- Em đã..hôn cô ấy, thậm chí em đã cắn cô ấy! Cô ấy cũng nhạy cảm và biết đau đớn như người bình thường. Em không tin cô ấy là ma đâu!

- Thế chú em nghĩ những nhóm đi bắt H' Nhiêu là ai?

- Sau này nghe người ta nói Y Moan lúc nào cũng muốn bắt H' Nhiêu về làm vợ. Hành động của Y Moan rất mờ ám. Có lần em thấy hành động lén lút của Y Ru, ai cũng biết Y Ru làm việc cho Y Moan đó mà, thế là em theo sau hẩn để thử xem có thấy H' Nhiêu đâu không. Nhưng không thấy H' Nhiêu đâu mà thấy chỗ bọn hẩn giấu gỗ lậu.

- Ở đâu? – Ông Hiếu tỏ vẻ vui.

- Ở gần đầu nguồn con suối này.

- Dẫn bọn anh tới đó ngay bây giờ nhé!

Duy gật đầu rồi dẫn Hiếu, Thành và Sa đi ngược lên con suối buôn Lung.

- Anh không hiểu sao chú em ở Sài Gòn mà lên đây dám vào rừng nửa đêm để gặp được con ma H' Nhiêu xinh đẹp chứ. - Hiếu cười, nói.

- Lúc đầu em chạy theo con bò của ông bà ngoại bị sổng chuồng nửa đêm, rồi bị lạc trong rừng buôn Lung. Nhưng sau đó vì..nhớ H' Nhiêu quá!

- Thì ra tội của chú em là tội quá nhớ con ma H' Nhiêu chứ gì!

Cả Duy, Thành và Sa đều bật cười vì câu nói của ông Hiếu.

Khi đến nơi, Duy vén những bụi cỏ lau rậm ở trong hốc suối lên và nói:

- Mấy hôm trước em, A Ma Yun và Y Bơ có đến đây xem lại nhưng không còn gỗ nữa mà chỉ thấy một cái máy phát điện nhỏ bị hư nằm dưới gốc rễ cây đa.

Sa chun vào gốc cây moi móc rồi lấy ra một cái máy phát điện nhỏ bị móp hư.

- Mang về! – Ông Hiếu nói với Thành và Sa.
- Qua cái hốc suối này vào sâu bên trong có một cái hang nữa thử trường ạ!
- Sa nói.

- Đâu? – Ông Hiếu nói – Chun vào xem thử!

Cả ông Hiếu, Thành và Sa chun vào sâu trong hang xem thử một lúc rồi chun ra. Ông Hiếu nói:

- Không có gì, có lẽ bọn chúng giấu gỗ lậu vào sâu trong hang nhưng đã chuyển đi hết rồi.

Duy bắt đầu nghĩ ông Hiếu, Thành và Sa là nhân viên an ninh. Bởi những hành động và công việc của họ sao giống như những công an điều tra đang đi thu lượm chứng cứ quá. Nhìn ánh mắt nghi ngại của Duy, Hiếu cười và vỗ vai Duy:

- Em biết thêm gì về bọn Y Moan thì cung cấp cho anh nhé! Em chỉ ra chỗ này và cái máy tang vật này là một chi tiết rất đắt cho bọn anh để tìm ra manh mối phạm tội đấy.

- Thế Y Moan phạm tội gì anh?

- Trong vòng điều tra thì chưa biết ai vi phạm pháp luật cả. Có khi đó không phải là Y Moan.

- Trước đây người ta đồn H' Nhiêu này nọ nhưng em không tin một chút nào!

- Em yêu H' Nhiêu thì em tin như thế thôi, chứ biết đâu được!

Duy lắc đầu tỏ vẻ không phục câu nói của ông Hiếu:

- Không phải yêu đâu mà bằng suy nghĩ của mình chứ!

Hiếu, Thành và Sa nhìn nhau cười rồi Hiếu trêu Duy:

- Chú em mù quáng rồi! Bị con ma H' Nhiêu dễ thương ám rồi!

Biết là các anh này đùa vui với mình nên Duy cũng cười theo.

- Nhưng chú em giữ kín nhé! - Hiếu nói – Vì chú em cung cấp chứng cứ, thông tin cho bọn anh nên bọn anh tin chú em đó.

Duy gật đầu:

- H' Nhiêu thì em không thể gặp được rồi. Coi như em đang yêu một ảo ảnh. Còn Y Moan là đối tác làm ăn nên chẳng liên quan gì đến chuyện riêng của hã thì nói với hã làm gì chứ! Nhưng Y Moan làm gì ảnh hưởng

đến H' Nhiêu là không được với em đâu!

- Ha ha...- Hiếu cười oà lên – Chú em làm gì hấn chứ? Hấn quen toàn quan chức lớn đó!

- Chẳng lẽ công lý đồng loã với cái sai? Nếu Y Moan bắt H' Nhiêu về làm vợ mà không có sự đồng ý của cô ấy thì em sẽ kiện hấn!

- Ha ha...- Hiếu lại cười lớn nữa – Y Moan làm đúng với luật lệ của sắc tộc mình. Có cả một tập thể dân làng các buôn đồng thuận đó nghe! Nhưng sao chú em không tin H' Nhiêu là ma nhỉ? Ai lại đi kiện cáo cho một con ma chứ!

Duy lặng thinh, bởi khi nói đến luật tục là như đề cập đến một nét văn hoá, một tín ngưỡng được lưu truyền từ xưa và ăn sâu trong tiềm thức của một dân tộc rồi thì rất khó mà làm thay đổi được. Chỉ hy vọng vào một tình yêu mãnh liệt thôi. Nhưng cái tình yêu mà Duy muốn bảo vệ cũng thật mong manh và ảo tưởng. Duy đã nhiều lần tự hỏi, phải chăng tình yêu thật ra là một ảo giác: Có khi nó mang đến hạnh phúc và rồi cũng chính nó lại mang đến đau khổ. Nếu như không yêu H' Nhiêu thì Duy có luôn ám ảnh điều tuyệt vọng không? Và nếu con tim Duy không thổn thức thì liệu Duy có được sự nhớ nhung khao khát H' Nhiêu không? Khi ấy chắc là một sự dừng dừng vô tình giữa người với người! Có lẽ chính quá sợ hãi về sự lạnh lùng tình người này mà cho dù biết tình yêu là một ảo ảnh, một ảo giác mù quáng nhưng con người tự nhiên phải tìm đến nhau, phải quyến rũ nhau chẳng? Có phải vì thế mà biết yêu là khổ nhưng người ta cứ lao đầu vào để yêu chẳng?

Hiếu, Thành và Sơn xách cái máy phát điện đi trở lại suối buôn Lung rồi vào lấy hai chiếc xe mô tô được giấu trong một đám tre lồ ô rậm. Duy cũng theo họ cho đến khi họ nổ máy xe phóng đi.

Định đi tìm gặp A Ma Yun mong biết thêm gì về H' Nhiêu nhưng thấy trời gần chiều mà Duy phải trở lên Buôn Ma Thuột để xem nhân viên của mình đã lo những thứ cần thiết và lên kế hoạch làm việc cho ngày mai chưa, Duy chạy ra ghé vào nhà ngoại một chút rồi vội ra đón xe lên Buôn Ma thuột.

Sau hai tuần thực hiện công trình thiết kế, lắp đặt máy tính tại công ty Y

Moan, Duy nay mới tự cho mình thử thả đôi chút. Mỗi đêm về, Duy rất muốn đến nấp ở ngoài ngôi nhà Y Moan để xem thử có thấy hoặc liên lạc được với H' Nhiêu không, nhưng công việc dường như cứ níu chân không cho Duy đi. Nhân viên thì cứ chờ Duy lên kế hoạch làm việc cho ngày mai và xem lại những gì đã làm trong ngày coi có sai sót chỗ nào không. Nhân viên kế toán ở Sài Gòn thì gửi qua email bảng chi tiết báo giá dài hàng chục trang của một công ty ở Bình Dương muốn công ty Duy hồi đáp sớm để nếu được sẽ kí kết thuê công ty Duy thiết kế lắp đặt mạng máy tính nội bộ. Nhưng nhờ thế mà Duy bớt nhớ H' Nhiêu hơn, bớt ngong ngóng đến ngôi nhà của Y Moan hơn. Hôm nay đã đi được hơn 1/3 công trình. Theo hợp đồng thì công ty Y Moan cũng phải thanh toán trước 1/3 tổng số tiền của công trình. Duy cũng ứng trước cho anh em một số tiền để tiêu xài thoải mái trong ngày nghỉ chủ nhật này.

Thấy thời gian rảnh nhiều, Duy gọi xe ôm đi Quốc lộ 21. Đến gần đầu hẻm vào ngôi nhà Y Moan, Duy xuống và vào quán cà phê có anh Hiếu tạm trú, ngồi uống cà phê với hy vọng gặp anh Hiếu. Duy biết ban ngày H' Nhiêu không xuất hiện thì vào ngôi nhà của Y Moan làm gì, rồi không khéo mà có thể xảy ra những điều không hay. Nhưng ngồi rất lâu, Duy cũng chẳng thấy ai trong nhóm anh Hiếu cả. Buồn quá, định đứng dậy trở lại phố thì Duy nghe phảng phất một mùi hương thơm dịu dàng quen thuộc. Duy mừng quá buột miệng thốt lên: “H' Nhiêu!”. Một cô gái người dân tộc Êđê đang ngồi uống cà phê với bạn bè mình bên bàn đối diện với Duy, chợt ngược lên nhìn Duy với ánh mắt kinh ngạc. Sau khi quan sát chung quanh từ ngoài vào trong quán, Duy chẳng thấy bóng dáng H' Nhiêu đâu thì chợt nhớ đến lần gặp H' Thi trong quán cà phê Văn Khoa bên trường ĐH – KHXH & NV ở Sài Gòn mà Duy cũng lầm tưởng như thế. Duy chợt vui khi nghĩ có thể H' Nhiêu cũng tặng một ai trong quán này một lọ nước hoa như đã tặng cho H' Thi. Thế là Duy và cô gái đang nhìn Duy với ánh mắt kinh ngạc cùng có một linh cảm như đã quen nhau rồi. Duy cười chào cô gái. Cô gái mặc váy đen, sọc ngang đỏ, màu truyền thống của dân tộc Êđê, nhưng phong cách, dáng vẻ và trang điểm của cô ta trông hiện đại hơn nhưng cô gái làm rẫy. Thấy Duy cười chào mình, cô gái nói:

- Anh nhìn lầm tui với ai đó chơ?

Duy gật đầu:

- Nhưng không lầm với mùi nước hoa đâu phải không?

- ...

- Tôi quen một cô gái tên là H' Nhiêu, có mùi thơm giống cô!

- Anh là ai...Anh..làm tui sợ quá mà! Bạn tui cũng tên H' Nhiêu, nhưng đã.. đã...

- Đã chết rồi phải không? – Duy cười nói – Và có cho cô một lọ nước hoa phải không?

Cô gài sừng sốt và gật đầu.

- Tôi là Duy! Có quen rất thân với H' Nhiêu của bạn đấy!

- Ở Giàng..Có phải anh là Duy ở Sài Gòn không?

Duy gật đầu. Cô gái reo lên:

- Em là H' Lang đây mà!

Duy mừng quá vì đã gặp được một người thân thiết với H' Nhiêu:

- H' Lang đang làm việc ở phòng cấp cứu bệnh viện Đắc Lắc, bạn học cùng lớp với H' Nhiêu đúng không?

- Đúng mà! H' Lang vui lắm đó!

H' Lang tách bạn bè qua ngồi bên bàn Duy:

- Có phải anh lên Buôn Ma Thuột để tham dự lễ hội sắp đến không?

- Lễ hội gì?

- Lễ hội cồng chiêng mà. Anh không thấy phố Buôn Ma thuột tự nhiên đông vui hơn đó sao chớ! Du khách khắp nơi lên đông vui quá mà!

- À! Duy lên đây mấy tuần rồi. Chỉ làm việc một thời gian rồi về lại Sài Gòn. Đúng là mấy hôm nay phố xá vui hơn. Du khách các nước cũng đến nhiều. Băng rôn, biểu ngữ giăng mắc khắp nơi nên Duy cũng biết. Nhưng cứ mãi miết làm công trình nên không nhớ.

- Sao anh lên mà không kêu H' Thi đi cùng cho vui. H' Thi mai một cũng lên mừng vui lễ hội đó!

- Chắc là không rủ đi được đâu, H' Thi còn bận đi học phải không? – Duy nói.

- Anh Duy làm việc ở đâu chơ?

- Làm cho công ty Y Moan!

- Ở giàng ời! Sao lại làm cho Y Moan chớ? – H’ Lang tỏ vẻ không hài lòng
– Cái thằng Y Moan này lúc H’ Nhiêu mới bị sốt, ghê lở mặt mày thôi, chưa chết, thì đã nói H’ Nhiêu là con ma rồi mà. Để tội nghiệp cho H’ Nhiêu phải chạy trốn lên rừng đó. Sau khi H’ Nhiêu chết rồi hẳn cũng không buông tha mà cứ đòi đi bắt cái hồn H’ Nhiêu về làm vợ đó chớ!

Nghe H’ Lang nói, Duy thấy tim mình như ai bóp nghẹt lại. Tại sao trời lại dày đọa H’ Nhiêu bất hạnh đến như thế rồi mà bây giờ lại xoay vần cho H’ Nhiêu phải chung sống với Y Moan nữa.

- Công ty Y Moan thuê thì mình làm chứ! – Duy nói – Còn Y Moan như thế nào thì đâu có liên quan đến mình phải không?

- Ủ! – H’ Lang nói – Y Moan bây giờ giàu lắm đó. Nếu H’ Nhiêu chưa chết mà cưới hẳn thì sướng chớ!

Duy định nói H’ Nhiêu đang ở với Y Moan trong một ngôi nhà gần đây thì bạn bè của H’ Lang gọi cô ta đi.

- Hẹn anh Duy vào ngày lễ hội cồng chiêng gặp lại thôi. Đêm đó đông lắm nghe. Chắc chắn là có dân làng buôn Lung lên tham dự nữa đó.

Càng gần đến ngày lễ hội, phố Buôn Ma Thuật càng nhộn nhịp hơn. Nhất là các con đường quanh Quảng trường Thành Phố - Tượng đài Chiến Thắng. Bởi có sáu ngả hội tụ người đến cái nơi được gọi là trung tâm thành phố này để vào nhà văn hoá thành phố, để uống cà phê ở khách sạn Biệt Điện, để tham quan công trình kiến trúc cổ toàn bằng gỗ quý của Toà tổng Giám mục địa phận Buôn Ma Thuật, để vào toà nhà Biệt Điện của Bảo Đại bây giờ là Bảo tàng các dân tộc Việt Nam ở Đắc Lắc, để đứng chuyện trò ở không gian xanh mát đầu đường Ngô Quyền... Các dân tộc khắp nơi trên đất nước Việt Nam cũng được mời lên tham dự lễ hội khiến phố xá Buôn Ma Thuật thật nhiều màu sắc bởi những bộ y phục truyền thống của họ. Những bộ cồng chiêng của các sắc tộc khắp nơi cũng được chở đến xếp hàng sau cánh gà khán đài sân vận động thành phố. Chắc chắn lễ hội được tổ chức ở sân vận động thành phố rồi. Người ta không chỉ thấy trên đường phố những du khách trong và ngoài nước, các sắc tộc mà còn có cả những ca sỹ, diễn viên, người mẫu. Nghe nói có một cuộc thi giữa những hoa hậu,

hoa khôi của các vùng miền để chọn ra một người đẹp nhất lễ hội nữa. Công ty Ban Mê của Y Moan cũng tất bật phục vụ cho lễ hội. Lễ dĩ nhiên, Y Moan không phải tự nhiên mà tài trợ chính cho lễ hội. Mục đích của Y Moan là quảng bá cho thương hiệu của hãng. Trên đường phố và trong sân vận động cũng nhan nhản tên thương hiệu của công ty hãng. Trước lễ hội cả tuần, Y Moan đã tổ chức những cuộc picnic cho từng đoàn du khách đi vui chơi đây đó mà trên mỗi tấm vé đều có mang tên thương hiệu của hãng.

A Ma Yun đã lên trước lễ hội một ngày để vui chơi cho thoải thích. Biết Duy đang làm ở công ty Y Moan, A Ma Yun đến tìm rồi cả hai ra uống cà phê trước cổng công ty Ban mê. Được một lúc thì một nhân viên của Y Moan đem ra đưa cho Duy một tấm vé mời hai suất đi chơi ở Thác Trinh Nữ. Thấy công trình cũng gần xong rồi, Duy rủ A Ma Yun đi cho vui. A Ma Yun rất thích. Thế là cả hai phải theo một nhóm du khách cũng đi chơi thác Trinh nữ do công ty Y Moan tổ chức.

Từ phố Buôn Ma Thuật theo quốc lộ 14, đi Dak Nông hướng về Sài Gòn chứ không phải về nhà ngoại Duy ở hướng đi Kon Tum. Thác Trinh Nữ chỉ cách huyện Cư Jut vài cây số. Thác cuộn cuộn chảy bên dòng Sêrepôk với những tầng lớp đá cao, nhiều hang động đẹp và đủ thứ hình thù. Một cảnh núi non sông nước thật sinh động, thuần khiết, hoang sơ và mộng mị thiên đường. Nhưng cũng có thể nói đây là một cái thác nguy hiểm. Những tảng đá lởm chởm, dòng nước chảy siết và độ cao dựng đứng cũng đã bẫy chết không ít người. Bởi thế mới có lời đồn đại rằng: Mỗi năm ở đây thường chết một cô gái còn trinh cho nên người ta gọi là thác Trinh Nữ. Thật ra thì còn có một câu chuyện truyền miệng khác nữa: Xưa kia, có một trinh nữ đã gieo mình xuống dòng thác để giữ trọn tình yêu...

Khi đến thác Trinh Nữ thì cả nhóm được uống rượu cần trước khi cưỡi voi băng qua thác. Một thanh niên đem một ché rượu nhỏ chỉ có hai chiếc vôi đến cho Duy và A Ma Yun. Duy chột giật mình nghĩ vì sao lại có sự biệt đãi này. Lại nhắm vào Duy và A Ma Yun, những người mà Y Moan muốn phải giữ im lặng. Duy để ý nhóm du khách thì chỉ vài người là du khách thật sự, còn lại thì thấy toàn là vẻ mặt gian manh hết. Nghĩ rằng nếu mình không uống ché rượu này thì bọn họ cũng tìm cách thủ tiêu mình,

Duy nói nhỏ với A Ma Yun: Cứ giả bộ hút rượu vào trong miệng nhưng đừng có nuốt rồi che miệng nhả hết xuống thác. A Ma Yun chẳng hiểu chuyện gì thì Duy nói tiếp: “Cứ làm theo đi, bộ chưa hiểu bụng dạ của Y Moan sao!”. Nói xong, Duy hút một ngụm, rồi đợi một lúc thì cúi xuống che miệng và nhổ hết xuống thác. A Ma Yun thấy thế cũng làm theo. Cả hai cứ tiếp tục như thế cho đến khi chén rượu gần cạn thì lăn ra nằm mê man. Vài người thật sự là du khách thì được cho cưỡi voi đi trước qua bên kia thác rồi. Vừa thấy Duy và A Ma Yun nằm ngã xuống, những người mà Duy nghi là du khách dóm vội chạy đến khiên Duy và A Ma Yun ném xuống thác cho dòng nước cuốn trôi đi. Duy thật không lường trước về điều này, bởi nghĩ bọn chúng mà đã thấy mình và A Ma Yun gục xuống thì lo sợ bị phát hiện nên chắc chắn sẽ nhánh chóng rời khỏi chỗ đó mà thôi. Còn độc hơn, bọn chúng quăng Duy và A Ma Yun ngay đoạn thác nước sắp đổ xuống vực.

Duy thấy mình bị cuốn xoáy lăn lóc trong dòng nước rồi hụt hẫng chơi vơi và một cú va đập thật mạnh vào người. Đỉnh hít thở một hơi dài thì thấy mình đã chìm ngìm thật sâu và dường như dòng nước đẩy mình đi đâu thật xa. Khi Duy trồi lên mặt nước để thở thì thấy một thác nước đổ xuống rầm rì, sừng sững phía trước. Biết là mình vừa rơi từ trên con thác này xuống mà chưa chết, Duy hú hồn. Duy nhìn quanh để tìm A Ma Yun. Thì ra A Ma Yun cũng lội lên ngồi trên một tảng gần đó với gương mặt đang còn hoảng hốt.

- Ở Giàng..Mình sợ quá mà! Cái thằng Y Moan là cố giết mình rồi! Nếu không có mày biết trước thì chắc cũng đã chết vì rượu rồi đó.

- Mình cũng đoán thế thôi chứ đâu có biết trước. Chắc là trong rượu có thuốc độc!

- Nhưng sao cái thằng Y Moan muốn giết mày chứ? Nó có biết mày thích con ma H' Nhiêu đâu?

Nói đến đây A Ma Yun thấy choáng váng và Duy cũng thế. Duy nói:

- Chết rồi, tuy mình nhả hết rượu độc ra, nhưng cũng còn dính chút trong miệng. Chắc là xuống bụng rồi!

Cả hai vội tìm cách đón xe trở lại phố Buôn Ma thuật. Từ thác Trinh Nữ

về phố khoảng 20 cây số nên chưa tới một giờ sau thì Duy và A Ma Yun đã đến trước cổng bệnh viện Đắc Lắc rồi. Tuy thế cả hai cũng gần như đi không nổi nữa. Tại phòng cấp cứu, Duy gặp H' Lang. A Ma Yun thì quá biết H' Lang ở trong buôn mình. Thế là cả hai được H' Lang quan tâm chăm sóc và được y bác sỹ cho uống nước thuốc súc ruột thì khoẻ lại. H' Lang cho biết cả hai chỉ bị nhiễm độc nhẹ thôi. Khi Duy và A Ma Yun khoẻ hẳn thì trời đã gần tối. Lúc này H' Thi từ Sài Gòn lên vui chơi với lễ hội công chiêng cũng đã ghé đến bệnh viện gặp H' Lang. Thế là cả bọn rủ nhau đi tham dự lễ hội. Duy muốn tìm gặp Y Moan để hỏi cho ra lẽ vì sao hẳn ám hại mình nên định bụng đến chỗ diễn ra lễ hội thì sẽ ghé qua công ty Ban Mê tìm hẳn.

Trên đường phố, từng đoàn người, từng nhóm người kéo nhau về sân vận động Buôn Ma Thuột. Đủ các tầng lớp, đủ nam nữ già trẻ, đủ các hội đoàn và đủ các sắc áo người dân tộc J'Rai, B'râu, Churu, M' nông, Êđê, Mạ, Sêđăng, Bahnar, Thái, Nùng, Chăm, Katu... Còn tại sân vận động thì cờ xí, băng rôn, quảng cáo đủ màu sắc giăng mắc khắp nơi. Những cái loa có công suất lớn đặt ở nhiều nơi quanh sân vận động luôn phát ra những giai điệu Tây Nguyên. Một khán đài cho quan khách tham dự với những hàng ghế bọc vải màu đỏ đen như màu áo váy truyền thống của người Êđê. Phía giữa sân gần khán đài, người ta làm một cái bục gỗ hình vuông cao chừng 50 phân, nhưng rộng đến 200 mét vuông để biểu diễn công chiêng. Những dàn công chiêng đủ loại chất liệu như đồng, bạc... có cả đá nữa, đã được xếp đặt theo sắc tộc của mình cạnh bên khán đài. Những nghệ nhân nâng niu, chùi rửa, chăm sóc công chiêng của mình như chăm sóc những người thân yêu. Có nghệ nhân vẫn còn chinh chiêng bằng hai cái búa nhỏ. Nghệ nhân Gia Rai còn nghề hơn, họ búng hoặc gõ ngón tay phải lên mặt chiêng. Khi âm thanh đang rung lên, họ vừa lắng tai nghe vừa liên úp bàn tay trái lên mặt chiêng. Họ nhẩn nại như thế suốt cả buổi để chinh chiêng. Một điều ngạc nhiên ở đây nữa là cứ tưởng nói đến công chiêng thì chỉ có ở các bộ tộc Tây nguyên mà thôi. Ai dè có cả dàn công chiêng 12 chiếc, 18 chiếc của người Kinh đến từ Bình Định, Quảng Nam nữa. Nghe nói những nghệ nhân dàn công chiêng người kinh này họ rất tự hào vì đã sản xuất ra công

chiêng cho các sắc tộc anh em Tây Nguyên sử dụng. Lễ hội cũng vươn ra khỏi tầm quốc gia về những dàn công chiêng tham dự, bởi người ta thấy có cả dàn chiêng của Lào, Campuchia, Indonesia... Một điều thú vị nữa là có những dàn công chiêng chỉ có một chiếc, hai chiếc hoặc ba chiếc. Dàn hai chiếc là của người B' râu. Họ gọi là chiêng chồng, chiêng vợ. Nhưng thú vị nhất là dàn chiêng ba cái có tên Tru, Trơ và Tê, nghĩa là Mẹ, cha và con, của ông Ma Rốt - cha của A Ma Yun. Ma Rốt rất tự hào về những dàn công chiêng của mình, bởi ông còn một dàn sáu chiếc nữa.

Khi A Ma Yun dõi mắt tìm những dàn công chiêng của buôn mình thì Ma Rốt đang cố kéo xê dịch dàn ba chiếc và bất ngờ sụp ngã. A Ma Yun vội chạy đến đỡ lên rồi cẩn thận khi thấy một cái chiêng bị móp chút xíu. A Ma Yun cẩn thận là phải vì hẵn rất quý cái dàn chiêng này. Khi thi rớt đại học, buồn quá, A Ma Yun theo học chính chiêng của một già làng người Sêđăng và được già làng đó đích thân về Bình Định đặt mua cho A Ma Yun cái dàn chiêng này. Ma Rốt cũng buồn vì ông nói dàn chiêng này có Giàng trú ngụ như dàn chiêng Tha một chiếc. A Ma Yun nắm bàn tay phải lại rồi đánh vào chiêng bị móp hai cái và nghiêng tai lắng nghe. Rồi A Ma Yun bật dậy chạy đến dàn chiêng Gia Rai, mượn nhóm nghệ nhân này một cái búa nhỏ. Khi trở lại, A Ma Yun gõ gõ búa nhẹ lên mặt chiêng, rồi vừa nắm bàn tay phải đánh lên mặt chiêng vừa nghiêng tai sát vào chiêng, lắng nghe. Một lúc sau, A Ma Yun nhìn Ma Rốt cười và nói:

- Hay hơn luôn rồi đó chơ! Đêm nay cha “gọ chieng pơ” (mời chiêng nói) nghe! “gọ tha pơ” (mời tha nói) cho hay đó!

- Phải cúng cho cái chiêng ăn, phải cúng cho cái chiêng uống, phải cúng cho Giàng làm chứng nữa đó. Mà tao không có cái tiền đâu mà!

Nghe thế, Duy móc túi đưa cho Ma Rốt vài trăm ngàn đồng rồi nói:

- Đi mua đồ về cúng để Giàng phù hộ chơ cho hay nha!

- Không có hay bằng cái thằng con A Ma Yun của tui đâu mà!

Thấy còn lâu mới diễn ra lễ hội, Duy nói với A Ma Yun, H' Lang và H' Thi ở đó chờ mình. Thế là Duy đi nhanh đến công ty Ban Mê.

Vừa bước vào phòng Y Moan là Duy đã thấy Loan, Mã Liên Huy, Hứa Văn Hoà và ông Vincent. Mã Liên Huy đang cãi vã với Y Moan điều gì còn

Loan và ông Vincent thì ngồi lặng thinh. Vừa thấy Duy, Loan mừng vui còn Y Moan thì ngỡ ngàng, hoảng hốt. Y Moan vừa nói vừa vội đứng dậy để đi:

- Tui mời các vị lên đây để tham dự lễ hội. Ngoài chuyện vui chơi với lễ hội thì đề nghị không đề cập gì đến chuyện khác. Bây giờ, tui rất bận rộn, không thể ngồi đây cãi cọ vô ích lắm đó. Các anh chị cũng biết tui là nhà tài trợ chính cho lễ hội rồi mà!

Mã Liên Huy tức tối nói:

- Nhưng anh phải để cho ông Vincent đây xem cái nồi đồng!

Y Moan hoảng hốt khi nghe Mã Liên Huy nói toạc ra điều mà hẳn không muốn cho ai biết. Rồi hẳn bật cười:

- Tui giao kèo với anh chứ có biết ông Vincent này đâu mà!

Ông Vincent bỗng nói:

- Nếu anh này không bằng lòng thì Mã Liên Huy phải trả các khoản tiền vay của tôi lại cho tôi ngay.

Mã Liên Huy đứng bật dậy chỉ vào mặt Y Moan và quát:

- Anh phải trả chứ không phải tôi đâu! Không có tiền thì phải giao tài sản bất động sản, văn phòng cho thuê, hàng hoá của anh tại Sài Gòn. Anh nên nhớ tôi cầm cán chứ không cầm dao đằng lưỡi như anh đâu!

Y Moan ú ớ một lúc rồi dịu giọng:

- Thôi được rồi, để qua lễ hội tui sẽ cho ông Vincent xem. Đêm nay tui rất bận rộn đó!

Y Moan nói xong vội bỏ đi nên Duy cũng chẳng hạch hỏi gì được nữa. Loan đến bên Duy:

- Anh đã xong công trình chưa?

Duy gật đầu. Loan nói tiếp:

- Y Moan có đưa nhiều vé mời ngồi trên khán đài đây, anh đi với bọn em đến xem lễ hội nha!

- Anh có một số bạn đang chờ. Thôi để anh đi cùng với các bạn anh. Còn em cứ ngồi trên khán đài với các ông đây cho vui!

- Đi với nhau cho vui nghe! – Ông Vincent thân mật vỗ vai Duy – Chúng ta đã hẹn gặp nhau nơi vùng đất này rồi, còn nhớ không?

- Dạ nhớ chứ!

Thế là tất cả cùng nhau đến sân vận động. Nhưng khi đến sân vận động thì Loan, Mã Liên Huy, Hứa Văn Hoà và ông Vincent lên ngồi trên khán đài, cách chỗ Y Moan vài hàng ghế. Y Moan ngồi hàng ghế thứ hai với một số quan chức trong tỉnh. Còn Duy đứng phía bên trái, gần bục diễn với A Ma Yun, H' Lang và H' Thi.

Sau những diễn văn, thủ tục, giới thiệu gì gì đó xong thì lễ hội bắt đầu. Cả sân vận động từ từ chìm trong bóng tối bởi những bóng đèn điện cao áp, những bóng đèn điện màu từ từ tắt hết. Nhưng chỉ vài phút sau, hàng ngàn ngọn đuốc bùng sáng lên bập bùng lung linh. Rồi một tiếng đọc Khan đơn độc, rền rền, văng vẳng như âm thanh kỳ bí dội về từ đại ngàn sâu thẳm; Một cảm giác linh thiêng như xuyên qua tâm tư của mỗi người. Không gian như hùng vĩ mà thình lặng, như dữ dội mà cháy ngầm, như hoành tráng mà giản dị. Một già làng Êđê, vận khố, ra giữa bục diễn cúng Giàng, vái trời đất, mời chiêng ăn uống và xin phép chiêng cho trình diễn. Trong lúc đó, những dàn chiêng chờ lên bục diễn cũng có một người, chắc là nhóm trưởng hoặc già làng cũng cúng vái với dàn chiêng của họ như vị trên bục. Vừa xong nghi thức này thì một hồi tù và rúc lên như một hiệu lệnh và một tràng cồng chiêng kéo dài trong nền nhạc reo rắc của tiếng đàn T' rưng. Kế đến dàn cồng chiêng Gia rai và dàn Bahnar lên bục trình diễn như một cuộc thi thố tài năng. Mỗi dàn 12 chiếc. Mỗi người đánh một chiếc như một nốt nhưng phải hoà nhập thành một tiết tấu, phải kết hợp thành giai điệu, thành bè, không thì rối loạn nhịp phách, âm thanh hoảng loạn. Họ tái hiện lễ đâm trâu, mừng được mùa lúa, mừng đám cưới...Tiếng cồng chiêng của Gia rai thì trầm hùng, giục giã; Tiếng cồng chiêng của Bahnar thì ngân nga khắp đại ngàn. Nghe như một sự hào hùng trời dậy; như chìm vào sự thiêng liêng của núi rừng, lễ hội, săn bắn, làm rẫy...Dàn cồng chiêng Gia rai chơi các bài Juan, Trum, Vang; Còn dàn cồng chiêng Bahnar đánh các bài Xa Trắng, Atâu, Tơ roi. Tiếp đến là dàn cồng chiêng của người Sêđăng lên trình diễn. Dàn cồng chiêng này tấu lên những âm thanh trầm hùng, mạnh mẽ như giục giã tinh binh xông trận, kèm theo một tiếng đọc vang vọng như kể chuyện với thần linh rằng: “Thuở xa xưa thú dữ tràn về phá rẫy bãi, buôn làng. Con trai Sêđăng cùng với dân buôn làng không thể nào tiêu diệt được

những con thú hung tợn này. Thế là họ cầu Giàng. Bỗng có 10 vật tròn tròn như mặt trời từ to đến nhỏ từ dưới đất trời lên. Dân buôn làng gõ vào vật ấy thì phát ra âm thanh nghe khác nhau. Vật tròn phát ra âm thanh trầm hùng, vật càng nhỏ phát ra âm thanh ngân nga vang vọng. Thế là họ đồng thanh gõ lên những khúc thăng trầm nghe như thác đổ, như sóng cuộn khiến thú dữ hoảng hốt bỏ chạy vào rừng sâu...”. Kết thúc phần trình diễn của dàn công chiêng Sêđăng thì một vài ca sĩ nổi tiếng lên bục hát những bài ca Tây Nguyên và giới thiệu 10 cô gái đẹp đã lọt vào vòng chung kết cuộc thi người đẹp Tây Nguyên. Sau đó, 5 cô được chọn vào vòng thi ứng xử. Và cuối cùng một cô được lên ngôi người đẹp nhất Tây Nguyên. Sau cuộc thi người đẹp, công chiêng Tây Nguyên lại biểu diễn tiếp tục. Người ta thấy Già làng Y Mút và Ma Rớt khệ nệ khiêng dàn chiêng 6 chiếc, dàn chiêng 3 chiếc và một cái trống lên bục diễn. Có lẽ là họ đại diện cho phần trình diễn công chiêng của dân tộc Êđê chẳng? Ma Rớt nhìn quanh tìm A Ma Yun. Ông bực mình vì vừa mới thấy A Ma Yun đây thì lại biến đi đâu mất rồi. Ông nhìn tới chỗ dân làng buôn Lung đang đứng cũng chẳng thấy A Ma Yun. Biết Ma Rớt tìm A Ma Yun, bọn Y Ru đang đứng gần đó chỉ tay tới bọn Duy. Đúng là khi thấy A Ma Yun, Ma Rớt chạy đến và nói lớn:

- Mà mày không lên đánh cái chiêng thì ai đánh chớ?
- Có già làng và cha đánh rồi đó!
- Tao đánh không hay! Già làng yếu rồi, đánh cũng không nhiều đâu!
Duy đẩy A Ma Yun lên và nói:
- Lên đi mà, có sao đâu!
- Hãy cho người ta biết tài nghệ đi A Ma Yun! – H’ Lang nói
- Chơi hay đi rồi H’ Lang mê thì mai một H’ Lang bắt về làm chồng đó! – H’ Thi nói.

H’ Lang nắm tay lại đánh vào vai H’ Thi về câu nói đùa, trong lúc A Ma Yun đã theo Ma Rớt lên bục diễn rồi. Sau khi vái chiêng xong thì già làng Y Mút đánh vào dàn ba chiêng một tràng và Ma rớt liền đánh vào trống một cái ngay hồi chiêng của Y Mút vừa dứt. Thế là A Ma Yun xoay người như múa đánh vào dàn sáu chiêng cái tiết tấu truyền thống mừng lễ hội một cánh nhịp nhàng, điệu nghệ. Sau một phút, A Ma Yun lại chuyển qua tiết

tấu truyền thống mừng được mùa lúa mới một cách rộn ràng, vui tươi. Cả sân vận động vỗ tay khen ngợi vũ điệu và tiết tấu của A Ma Yun. Nhưng người ta bị cuốn hút hơn khi Ma Rốt và Y Mút đã thấm mệt đứng qua một bên nhường chỗ cho A Ma Yun biểu diễn một mình với cả hai dàn chiêng chín cái và một cái trống lớn. Đúng ra công chiêng Tây Nguyên là hình thức hợp tấu tập thể bằng cách nghe nhau, quyện tâm hồn vào nhau theo một nguyên tắc nhất định. Có lẽ như nó xa rời với cái tôi của nghệ sỹ. Nhưng A Ma Yun đã vượt qua điều đó chẳng? Tiếng công chiêng của A Ma Yun lúc này như âm thanh của trời đất, rừng núi vừa thiêng liêng vừa độc đáo; Khi thì như đang nói chuyện với thần linh, khi như đang dâng tràn yêu thương. Chín cái chiêng của A Ma Yun trở thành chín nốt nhạc, tạo nên những âm giai quãng 9. Còn dùi đánh chiêng của A Ma Yun thì bít da hai đầu, chứ không phải một đầu bít để đánh còn đầu kia để cầm như thường thấy. A Ma Yun cầm gài giữa dùi rồi đánh đầu nọ bên chiêng nảy ngay đầu kia bên trống, nghe liền mạch rất thú vị như tiếng trống bas. A Ma Yun đánh lên những giai điệu, tiết tấu khác nhau khi thì dịu dàng say đắm, khi thì trầm hùng mạnh mẽ; lúc vui, lúc buồn; lúc nhịp nhàng lúc hoảng loạn, làm cho người nghe đầy tràn cảm xúc. Người ta càng ngạc nhiên hơn khi A Ma Yun đánh lên cả những tiết tấu đương đại như soul, Rock, pop ballad... Cả không gian lễ hội như lắng lại để nghe tiếng công chiêng của A Ma Yun nổi trên nền nhạc réo rắt của tiếng đàn T' Rưng. Một số cô gái dân tộc Êđê, Bahnar bị cuốn hút đã lên bục xếp hàng nhảy múa theo nhịp điệu công chiêng của A Ma Yun. Năm cô gái tốp đầu trong đó có cả cô vừa đạt danh hiệu người đẹp nhất Tây Nguyên cũng hoà vào nhảy múa với các cô gái Êđê, Bahnar...Bỗng từ đâu, một cô gái cũng ăn vận áo váy như người dân tộc Êđê nhưng không phải loại vải thổ cẩm truyền thống như ta thường thấy, mà nó mềm mại thướt tha, xuất hiện giữa vòng múa của các cô gái dân tộc và người đẹp với gương mặt lạnh lùng. Cô gái nhảy múa uyển chuyển sinh động với những động tác quyến rũ lạ lùng mà lại đúng theo như nhịp điệu công chiêng của A Ma Yun và giai điệu tiếng đàn T' Rưng. Cả Duy, A Ma Yun và Y Moan đều sững sốt thốt lên: "H' Nhiêu!". Duy nhìn lên khán đài thì thấy Y Moan đã đứng bật dậy. Nhưng chẳng hiểu sao

hắn ngồi xuống lại và móc điện thoại di động ra. Duy nhìn về phía bọn Y Ru để xem bọn hắn đang làm gì. Đúng là Y Ru đang nghe điện thoại. Chắc chắn là hắn đang nói chuyện với Y Moan. A Ma Yun thấy cô gái ở trong ngôi nhà của Y Moan mà mình nghĩ chắc là con ma H' Nhiêu bỗng nhiên xuất hiện nhảy múa những vũ điệu thật đẹp theo tiếng cồng chiêng của mình thì càng hào hứng hơn. A Ma Yun tấu lên những giai điệu nhanh hơn, cuồng nhiệt hơn. Thế là như một chất men say cuốn hút, H' Nhiêu quay cuồng với những vũ điệu quyến rũ mà hầu như chưa một người dân tộc Tây Nguyên nào thấy. Cũng đúng thôi, đây là những vũ điệu mà cô tự chế, tự tập để giải buồn khi một mình ở trong rừng. Lúc ở trong rừng, ngoài những âm thanh cây lá, gió mưa, sông suối và thú hoang ra thì hàng ngày cô vẫn thường nghe tiếng cồng chiêng từ các buôn làng vọng đến. Thế là cô múa theo cho đỡ buồn. Múa mãi cô thấy điệu múa Xoang đơn giản quá, cứ nắm tay nhau nhún chân bước tới rồi lại nhún bước lui, nên cô nghĩ ra thêm những động tác khác nữa để múa cho thấy hứng thú. Múa riết rồi thuần thục luôn. Lúc này cả lễ hội như say mê theo từng động tác sinh động của H' Nhiêu. Hình như cái gì trên cơ thể cô cũng chuyển động: Những ngón tay úp xoè; Từng mảng da, thớ thịt dầy sóng; Bộ ngực phập phồng; Cặp mông nhấp nhô; Bờ vai nhún nhảy. Nhất là đôi chân trần khi khép khi hở thật quyến rũ. Người ta tưởng chừng như tóc tai cô đang phất phơ trong gió là cô đang nói chuyện với thần mặt trời; Còn đôi bàn tay cô vung vít là như đang tuốt lúa; Chân cô dậm dật là cô đang gọi thần đất; Ngực cô ưỡn lên, miệng cô mở ra là gọi thần nước; Cả thân hình cô uốn lượn như dòng suối chảy qua ghềnh thác là cô đang khao khát yêu đương. Dường như ai cũng ngây ngất. Ai cũng thấy vũ điệu thật là độc đáo, mới lạ và quyến rũ. Đến lúc này người ta dồn hết tới bực diễn để xem H' Nhiêu múa. Các cô gái múa xoang và năm người đẹp đã giạt ra một bên để xem và ngưỡng mộ H' Nhiêu. Loan ở trên khán đài cũng chạy xuống tìm Duy rồi đứng bên cạnh Duy luôn. Duy quá lo lắng cho H' Nhiêu nên không để ý gì đến chuyện chung quanh nữa. Lúc này bọn Y Ru đang chực chờ ở phía dưới bực. Nếu không có công an, bảo vệ làm rào chắn chung quanh bực diễn thì chắc bọn hắn đã nhảy lên bắt H' Nhiêu rồi. Loan áp sát vào Duy và kề miệng vào tai

Duy rồi nói:

- Cô gái múa đẹp quá anh há!

Tự nhiên có một đôi trai gái tình tứ trước mặt mình khiến H' Nhiêu chú ý và nhận ra Duy. Cô thấy ngoài cô gái rất thân mật với Duy thì có cả H' Lang và H' Thi bạn mình nữa. Lòng dạ cô tự nhiên tràn ngập nỗi buồn. Lúc chiều tối, tự nhiên nhớ Duy quay quắc, cô muốn trốn thoát khỏi ngôi nhà của Y Moan cho rồi. Khi nhìn qua cửa sổ, cô thấy Y Moan ăn mặc chỉnh tề và chuẩn bị đi đâu đó. Cô nghĩ thường như thế thì Y Moan không về tối hôm đó. Thế là đợi cho Y Moan đi khỏi một lúc thì cô cũng thoát ra ngoài ngôi nhà của Y Moan luôn. Cô định đi xuôi buôn Lung nữa, nhưng khi ra quán cà phê thì không thấy ông Hiếu đâu. Đang buồn thì cô nhận thấy sao hôm nay người ta đổ xô về phố đông quá. Thế là cô cứ theo họ lên phố để xem chuyện gì. Đến sân vận động thì cô mới biết là lễ hội công chiêng. Khi nghe tiếng công chiêng thì tay chân cô đã muốn múa. Rồi nhìn lên bục diễn thấy A Ma Yun đang đánh công chiêng một cách cuồng nhiệt. Thế là cô không kiềm chế được lòng mình nữa. Khi cô nhảy lên bục diễn thì hàng rào công an, bảo vệ thấy cô nhảy điệu luyến quá tưởng cô là một diễn viên lên biểu diễn nên họ chẳng ngăn cản. Lúc này A Ma Yun thấy vũ điệu H' Nhiêu tự nhiên rời rạc, tưởng là cô đã thắm mệt nên chuyển qua tiết tấu chậm chậm. Thế là vũ điệu của H' Nhiêu cũng buồn theo đúng với tâm trạng của mình luôn. Rồi cũng chính hồn chiêng quyện với vũ điệu buồn man mác này khiến H' Nhiêu xúc động. Quá xúc động, H' Nhiêu cất tiếng hát. Cô vừa hát những lời mà cô thường hát khi ở trong rừng vừa đưa tay lột mặt nạ ra. Cô nhất định phải cho Duy biết cái vẻ đẹp của cô. Phải làm cho Duy thích cô hơn là thích cô gái kia:

Ơ... thần mặt trời!

Sao cứ đuổi em vào trong tấm tối.

Như con trăng chạy về phía núi

Để cho thú dữ chực muốn nuốt trôi

Để cho bão bùng dập vùi hoa rơi

Có khi nào tội tình em không

Có khi nào xót xa em không

Em cũng biết yêu như mọi người
cũng biết đau như cành lá
cũng biết buồn như con suối
cũng biết giận hờn như gió mây
Hay thần mặt trời ghen tức em thôi
Chắc thấy ngực em có ngọn lửa tình

Ơ.. thần mặt trời
Bây giờ em đâu còn sợ đêm đen
đâu còn sợ u tịch
đâu còn sợ răn rít
Vì trong em đã có một thần mặt trời
Bùng cháy dữ dội thiêu đốt ác quỷ
Dịu dàng ấm áp xanh đẹp cỏ cây
Ơ..còn gì hơn...

Có gì hơn anh thần mặt trời trong lòng em không

Cả lễ hội bật lên tiếng reo kinh ngạc khi H' Nhiêu lộ mặt nạ quăng đi. Họ sững sờ trước vẻ đẹp thanh thoát quyến rũ của H' Nhiêu. Làn da trắng mịn trong bộ váy mềm mại khiến gương mặt H' Nhiêu toả sáng đầy quyền năng. Cô đẹp như một thiên thần xuống làm mềm lòng ác quỷ. Đã thế, mái tóc đang xoã bay trong gió khiến cô có cái vẻ lung linh mộng mị. Không ai nhắc ai, tự nhiên mọi người lại nhìn qua cô gái vừa đạt danh hiệu người đẹp nhất Tây Nguyên để so sánh. Thế là người đẹp nhất Tây Nguyên trở nên lu mờ. Tuy Duy, A Ma Yun và Y Moan chẳng lấy làm kinh ngạc lắm, nhưng cả ba cũng xúc động trước vẻ đẹp của H' Nhiêu. Còn H' Thi, H' Lang, già làng Y Mút, Ma Rốt, dân làng buôn Lung và cả nhiều người đã từng thấy H' Nhiêu ở suối buôn Lung rồi thì bật lên tiếng kêu sững sốt: “Ơ..Giàng ơi...con ma H' Nhiêu!”. Thế là dân làng buôn Lung và những người lâu nay có đến suối buôn Lung mong chờ H' Nhiêu xuất hiện để xin cứu giúp bỗng nhiên chen chúc nhau chạy ập đến bực diễn. Hàng rào công an, bảo vệ trở nên bất lực. Duy nhảy lên bực chạy đến H' Nhiêu và thế là H' Nhiêu ào tới ôm chầm lấy Duy, úp mặt vào ngực Duy, khóc nức nở:

- Hãy mang em đi anh ơi! Em vừa thấy Y Moan trên khán đài!

Duy kéo tay H' Nhiêu nhảy xuống bụi diễn rồi chen vào đám đông để chạy thoát ra bên ngoài. Nhưng vừa ra gần đến cổng sân vận động thì H' Nhiêu hét lên: "A.. đừng đánh anh Duy!" khi thấy Y Moan, Y Ru và bọn "tay chân" của Y Moan ập đến sau lưng Duy rồi một thằng đã vung khúc cây phang vào người Duy. Không còn kịp nữa, Duy gục xuống ngất đi.

Y Moan cùng bọn Y Ru nhanh chóng đẩy H' Nhiêu lên xe ô tô của bọn hắn đang chờ bên ngoài rồi cho xe chạy nhanh về ngôi nhà của hắn. H' Nhiêu khóc rấm rứt vì lo cho Duy. Cô không biết A Ma Yun, H' Lang và H' Thi có chạy theo ra để cứu Duy không. Liếc nhìn Y Moan một cách căm tức, H' Nhiêu tự nhủ: "Mình thà chết chứ không bao giờ lấy cái thằng này đâu!".

Vì quá bức bối, Y Moan cũng quên mất là phải để xe bên ngoài những căn nhà gỗ như thường khi. Hắn cho xe chạy thẳng đến cổng nhà luôn nhưng hắn cũng không thèm gọi Ó đen hay H' Lên ra mở cổng vì đang còn tức tối hai người này đã để cho H' Nhiêu thoát ra khỏi ngôi nhà của hắn. Hắn bảo Y Ru xuống mở cửa mà quên rằng thường thì Ó đen hoặc H' Lên ở bên trong mới mở cửa được. Y Ru thì chưa lần nào biết đến ngôi nhà này lẫn những gì bên trong ngôi nhà này nên cứ xuống đẩy cổng vào. Ai ngờ cổng mở dễ dàng mà Y Moan cũng không để ý. Ngay cả chuyện hắn về mà chẳng thấy đàn chó ra chào đón như thường lệ, hắn cũng không nhớ ra luôn. Hắn cứ mãi lo chăm chăm hạch hỏi, dẫn vật H' Nhiêu:

- Cô đang lo lắng cho hắn ơ! Không ngờ cô đã lừa dối tui mà! Sao cô lại quen được với thằng Duy hả? Yêu hắn từ lúc nào chơ? Tui hỏi cô thì cô nói không biết, ai ngờ cô yêu hắn lâu rồi chơ! Nhưng sao cô lại ra khỏi được ngôi nhà này? Tui đối xử như thế mà cô phản bội tui đó. Cô có biết cô là vợ tui không...

Y Moan kéo H' Nhiêu xuống xe rồi bảo bọn Y Ru lái xe trở về công ty. Y Moan đẩy H' Nhiêu xuống căn hầm mà hắn cất giữ cái nồi đồng và cái chân đế trong căn nhà mới xây.

- Y Moan này không dễ dàng để cho cô rơi vào tay thằng khác đâu mà!

Thấy H' Nhiêu cứ lạng thinh, Y Moan xuống giọng:

- Anh yêu em lắm H' Nhiêu ơi! Tất cả những gì anh làm là đều vì em đó chứ. Sao mà em lại phản bội anh được...

Y Moan nhào đến ôm chầm lấy H' Nhiêu. Hắn thề nhất định đêm nay hắn sẽ cưỡng hiếp H' Nhiêu cho thoả mãn cái sự thèm muốn thân xác cô bấy lâu nay chứ không chờ đến khi H' Nhiêu bằng lòng cưới hắn nữa. H' Nhiêu vùng vằng rồi đạp Y Moan một cái khiến hắn ngã ra. Nhưng hắn lại bật dậy nhào đến ôm lấy H' Nhiêu nữa. Hắn điên cuồng giật tung áo váy của H' Nhiêu làm lộ ra cả thân thể trắng mịn của cô. H' Nhiêu hoảng hốt cắn vào tay trái hắn. Đau quá, Y Moan vung tay phải hết sức tát một cái thật mạnh vào mặt H' Nhiêu khiến H' Nhiêu loạng quạng ngã quy xuống đất và ngất đi. Hắn đặt H' Nhiêu nằm thẳng lại rồi cởi hết áo váy H' Nhiêu ra. Thân hình trắng mịn, cân đối gợi cảm của H' Nhiêu phơi bày hết trước mặt Y Moan khiến hắn thích thú. Hắn nghĩ đêm nay hắn sẽ chìm đắm trên bộ ngực mịn màng hồng phấn này, sẽ say sưa ngập lặn trong những đường nét cong cong lên xuống quyến rũ này. Y Moan vừa định cởi quần thì chợt thấy cánh cửa của cái hầm nhỏ bên góc phòng mà hắn xây để cất cái nôi đồng và cái chân đế cặp ngà voi bị ai cạy ra. Hắn hoảng hốt chạy lại mở toang cánh cửa. Cái nôi và cái chân đế đã biến đi đâu mất rồi. Hắn vùng dậy chạy ra ngoài gọi bà H' Lên và Ó đen. Bây giờ Y Moan mới nhận ra những điều khác thường ở trong ngôi nhà hắn. Đàn chó của hắn, mỗi con tự đi tìm một góc nhà hoặc dưới một gốc cây để nằm chết. Bà H' Lên và Ó đen cũng bị trói tay chân, nhét vải vào miệng và nằm gục trong bếp mà chưa biết còn sống hay chết. Y Moan chạy ra ngoài những căn nhà gỗ gọi bọn "tay chân" của hắn thì chỉ còn hai tên lớn tuổi đang say xỉn ở nhà còn hầu hết là đã đi xem lễ hội công chiêng. Y Moan tức quá quát tháo ầm ĩ và quyết lần này sẽ đuổi việc hết bọn này. Hắn lôi đầu hai tên đang xỉn dậy đi theo hắn ra khu rừng phía sau ngôi nhà hắn để tìm kiếm cái nôi đồng và cái chân đế.

Duy sau khi bị đánh gục xuống bất tỉnh thì A Ma Yun, H' Lang, H' Thi cũng vừa kịp chạy đến. Còn Loan thì bị lạc giữa đám đông nên quay lại

khán đài với ông Vincent và Mã Liên Huy. A Ma Yun công Duy ra đường định gọi xe chở Duy đến bệnh viện thì Duy tỉnh lại. Không thấy H' Nhiêu đâu, Duy hỏi:

- H' Nhiêu đâu?

- Bọn tui chạy đến thì có thấy H' Nhiêu đâu chớ! – A Ma Yun nói.

Duy vẫy tay gọi một xe ôm rồi nói:

- Mình phải chạy gấp đến ngôi nhà của Y Moan!

A Ma Yun nghe thế cũng gọi một chiếc xe ôm khác. Duy giục ông xe ôm:

- Chạy xuống cây số 3, về quốc lộ 21, nhanh đi anh!

Hai xe ôm chở Duy và A Ma Yun phóng đi để lại cho H' Lang và H' Thi một sự ngỡ ngác chẳng hiểu gì.

Duy và A Ma Yun chạy nhanh vào bên ngoài hàng rào ngôi nhà của Y Moan thì thấy cánh cửa cổng đang mở toang mà trong sân chẳng thấy con chó nào. Ngay lúc bình thường thì trong những căn nhà gỗ có lảng vảng mấy tên “tay chân” của Y Moan thì bây giờ cũng không thấy. Quá nóng ruột, sợ Y Moan bắt H' Nhiêu về hành hạ khi hẳn đã thấy Duy và H' Nhiêu ôm nhau trên khán đài, Duy chạy xông thẳng vào nhà của Y Moan luôn. A Ma Yun thấy vậy cũng chạy theo Duy. Thấy cánh cửa nhà mới xây của Y Moan đã hé mở, Duy lên vào. Khi thấy chung quanh vắng lặng, Duy định chạy ra tìm nơi khác thì nghe tiếng rên nho nhỏ lọt ra từ dưới nền nhà. Duy chú ý thấy một khe hở như cánh cửa bên chân tường giáp với nền nhà. Thế là Duy đến lật cánh cửa lên và thấy một bậc thang đi xuống. Vừa xuống khỏi bậc thang, Duy đã thấy H' Nhiêu đang nằm loả thể ở đó. Duy mặc áo váy lại cho H' Nhiêu rồi ãm H' Nhiêu chạy nhanh ra khỏi ngôi nhà của Y Moan. A Ma Yun thấy Duy ãm H' Nhiêu chạy đi thì cũng chạy theo. Duy vội nói:

- Chạy ra trước gọi một chiếc taxi dùm đi nhanh lên A Ma Yun!

A Ma Yun phóng chạy nhanh ra trước Duy. Ra tới lộ 21, A Ma Yun vẫy gọi một chiếc taxi. Xe taxi vừa trờ tới thì cũng đúng lúc Duy ãm H' Nhiêu

ra đến đầu hẻm. Thế là taxi đưa cả ba về phố Buôn Ma Thuật. Duy đưa H' Nhiêu vào trú trong một khách sạn. Lúc này H' Nhiêu đã tỉnh lại. Cô tự nhiên vui khoẻ hơn khi thấy Duy đang ở bên cạnh mình.

Trung kim
Yêu con Ma
Chương 13
Con Tạo xoay vần

Y Moan cùng hai tên “tay chân” của hãn lòng sục khắp khu rừng phía sau ngôi vườn nhà hãn suốt buổi vẫn chẳng thấy dấu vết hay điều gì liên quan đến chuyện mất cái nồi đồng và cái chân đế. Hãn chán nản quay về. Vừa bước vào nhà là Y Moan vội chạy xuống căn hầm. Thấy không có H’ Nhiêu nằm đó, Y Moan vội chạy lên căn gác của H’ Nhiêu và đập cửa vào. Sau khi hãn xáo tung căn gác của H’ Nhiêu vẫn không thấy H’ Nhiêu đâu. Hãn gầm lên rồi chạy xuống tìm khắp nơi trong vườn. Quá tức giận, hãn chạy xuống nhà bếp chửi vào bà H’ Lên và Ó đen đang nằm bất động trên nền nhà. Y Moan biết khi cái nồi đồng và cái chân đế không còn ở trong nhà nữa thì sẽ gọi điện thoại được, thế là hãn gọi điện thoại cho công an.

Đến rạng sáng thì công an có mặt tại ngôi nhà của Y Moan rồi. Công an thấy nhịp tim của Ó đen và bà H’ lên đang còn đập nên gọi xe cấp cứu chuyển cả hai đi bệnh viện. Người ta cũng nhận ra trong những nhóm có trách nhiệm đến làm việc tại nhà Y Moan cũng có nhóm anh Hiếu nữa.

Trong lúc đó, tại công ty Ban Mê, ông Vincent và Mã Liên Huy đang sốt ruột chờ Y Moan. Bởi hôm qua Y Moan đã hẹn sáng nay cho ông Vincent xem cái nồi đồng. Nãy giờ họ gọi điện thoại hoài cho Y Moan mà Y Moan không bắt máy.

- Tôi không tin tưởng cái anh Y Moan này lắm. – Ông Vincent nói.
- Ông yên tâm! – Mã Liên Huy trấn an – Tôi đã thấy tận mắt cái nồi đồng rồi.
- Anh thấy Y Moan để ở đâu? À, Y Moan là người ở buôn nào, huyện nào?

Mã Liên Huy ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Tôi nhớ là ở một con hẻm trên quốc lộ 21, gần đầu con hẻm có một quán cà phê. Nhà Y Moan ở biệt lập, sâu vào bên trong con hẻm. Hãn đã cho tôi

xem cái nồi ở trong ngôi nhà này.

- Tôi không có thời gian để chờ hăn nữa đâu. Mình tìm tới gặp hăn và để tiện xem cái nồi luôn!

Ông Vincent, Mã Liên Huy và Hứa Văn Hoà gọi taxi đi quốc lộ 21. Đến quán cà phê cạnh ngõ vào nhà Y Moan thì Mã Liên Huy nhớ ra. Cả ba đi bộ vào nhà Y Moan. Khi đến trước ngôi nhà của Y Moan thì cả ba thấy từ ngoài vào trong nhà Y Moan đều có nhân viên an ninh và quan chức chính quyền. Người dân cũng tụ tập rất đông bên ngoài hàng rào vườn nhà của Y Moan để nghe ngóng.

Mã Liên Huy hỏi một người phụ nữ đứng gần cánh cổng nhà Y Moan:

- Có chuyện gì thế chị?

- Nhà cái ông giám đốc công ty Ban Mê này bị cướp viếng thăm nhưng không lấy gì cả mà chỉ mất một cái nồi đồng nấu cơm thôi. Công an đến làm việc ì xèo này giờ đó.

Một người đàn ông đứng gần người phụ nữ cũng góp chuyện:

- Lấy một cái chân đế cặp ngà nữa...

- Ôi dào, cái ông giám đốc Y Moan này giàu lắm! - Người phụ nữ chận lời người đàn ông – Vàng bạc không lấy mà lấy mấy thứ đó làm gì để mất công rải bả giết đàn chó, rồi còn đánh người ta đến gần chết nữa chứ!

Ông Vincent, Mã Liên Huy, Hứa Văn Hoà rút lui khỏi ngôi nhà của Y Moan và gọi xe taxi trở về lại phố Buôn Ma Thuột. Khi trở về khách sạn rồi, họ gọi điện thoại cho Y Moan thử xem lần này Y Moan có bắt máy không. Nhưng lần này thì Y Moan bắt máy và hẹn một giờ sau sẽ đến khách sạn gặp họ. Trong lúc chờ Y Moan đến, Ông Vincent, Mã Liên Huy và Hứa Văn Hoà bàn chuyện lấy lại vốn đã cho Y Moan vay bằng cách chuyển nhượng tài sản bất động sản của Y Moan về cho ông Vincent. Làm như thế Mã Liên Huy cũng không còn mắc nợ ông Vincent nữa. Đồng thời thuận tiện cho ông Vincent cũng đang muốn về đầu tư làm ăn tại Việt Nam.

- Hay là chờ một thời gian xem Y Moan có tìm lại được cái nồi không? – Hứa Văn Hoà nói.

- Tôi nghĩ không cần phải chờ đâu! – Ông Vincent nói - Phải tiến hành thuê luật sư làm gấp thôi. Phải làm gấp trước khi cơ quan an ninh tìm ra cái nôi. Bởi có tìm ra thì chưa chắc Y Moan đã được giữ nó và tôi cũng khó mà sở hữu được nó. Như các ông biết cái nôi đồng là một loại vật chất hiếm có mà. Vậy thì nó là tài sản quốc gia cần được bảo mật rồi. Có ai dám giữ và được giữ nó chứ! Gặp Y Moan xong, các anh về Sài Gòn trước làm giúp tôi việc này. Dù Y Moan có định giá tài sản của hắn cao hơn thị trường thì vẫn cứ lấy. Tôi còn chút chuyện ở trên Tây Nguyên này nên sẽ về sau. Các chi phí giao dịch, tôi sẽ khấu trừ lại cho các anh sau.

- Tôi nghĩ làm các thủ tục chuyển nhượng thì phải có mặt anh để cho mau lẹ. – Mã Liên Huy nói.

Ông Vincent nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Thôi được, tôi cùng về với các anh. Khi xong việc, tôi quay lại đây cũng không sao!

Vừa lúc ấy, Y Moan đến trong tâm trạng chán nản. Hắn muốn buông thả hết tất cả mọi thứ. Nghĩ đến H' Nhiêu, Y Moan càng tức tối hơn. Hắn làm tất cả là vì H' Nhiêu thế mà cô ta phản bội hắn. Nếu H' Nhiêu không trốn thoát ra khỏi ngôi nhà để đến lễ hội thì chưa chắc hắn đã bị mất cái nôi đồng và cái chân đế. Hắn biết H' Nhiêu là người sống về đêm thì ai làm gì trong nhà, ngoài vườn trong đêm làm sao mà qua được mắt cô.

- Tôi nghĩ là anh không còn cái nôi đồng để cho tôi xem nữa đúng không? – Ông Vincent nói.

Y Moan ngạc nhiên và dò xét cả ông Vincent , Mã Liên Huy và Hứa Văn Hoà.

- Sao ông biết tui bị mất cái nôi đồng rồi chứ?

- Tụi tôi mới vừa đến nhà anh, thấy người nhiều quá nên quay về. - Mã Liên Huy nói.

- Đang nhờ công an truy tìm! – Y Moan nói – Các ông có thể chờ một thời gian nữa đó!

- Chúng tôi không muốn rắc rối! – Ông Vincent nói – Tôi không còn muốn xem và để mua cái nôi đồng của anh nữa. Tôi rất sợ những phiền hà, những rắc rối vận vào tôi.

- Như thế này anh Y Moan ạ! – Mã Liên Huy nói – Tôi muốn anh hoàn trả vốn vay và sẽ không lấy lãi của anh.

Y Moan ngẫm nghĩ một hồi rồi buông xuôi:

- Thôi được, tui sẽ trả lại cho các anh những khoản vay mà tui đã vay để đầu tư vào những gì ở Sài Gòn. Nhưng phải có thời gian để tui bán nó đã chớ. Làm gì có tiền sẵn chớ?

- Không cần chờ thời gian để bán đâu! - Mã Liên Huy nói – Ông Vincent đây sẽ mua cho anh. Như thế cũng thuận tiện cho tôi khỏi phải lo gom tiền của anh để trả nợ cho ông Vincent.

- Bây giờ tui chẳng biết phải làm gì hết đó! – Y Moan nói

- Anh khỏi cần phải làm gì! – Mã Liên Huy nói - Chỉ cần luật sư của chúng tôi đưa giấy tờ để anh kí, thì anh kí vào thôi.

- Thôi được! – Y Moan thở dài nói – Các anh cứ làm giấy tờ đi. Tui cũng chẳng thiết tha gì về làm ăn ở Sài Gòn nữa.

Y Moan đứng dậy để rời khỏi khách sạn thì ông Vincent nói:

- Anh có thể cho tôi biết, trước đây anh mua cái nồi đồng này ở đâu không?

Y Moan lặng thinh. Ông Vincent nói tiếp:

- Hoặc là vì đâu anh có nó chẳng hạn?

Y Moan lẳng lặng bỏ đi mà không trả lời câu hỏi của ông Vincent khiến ông Vincent hụt hẫng. Nhưng khi Y Moan ra khỏi khách sạn thì nhận được điện thoại của Mã Liên Huy: “Anh yên chí đi! Tôi cũng bị nạn trong vụ này. Bởi vì làm tưởng ông Vincent cần chất đồng đen vô giá mà hiện tại một số thương nhân đang lùng sục để mua nó. Ai ngờ không phải vậy! Trước mắt cứ giải quyết như thế, vì mình không có vốn, nhưng phải giữ mối làm ăn buôn bán các loại hàng hoá khác với ông Vincent nữa. Khi nào anh có lại cái nồi và cái chân đế thì tôi sẽ liên lạc với người khác để bán cho anh”.

Y Moan đến công ty Ban Mê rồi lấy xe mô tô ra phóng như bay về buôn Lung. Hắn vào nhà Ma Rốt tìm A Ma Yun với chủ ý là hỏi xem A Ma Yun có biết nhà ông bà ngoại Duy ở đâu ngoài làng người kinh và để xem

thái độ của A Ma Yun có nghi ngờ hẳn lập mưu giết Duy và A Ma Yun tại thác Trinh Nữ không. Hẳn nghĩ H' Nhiêu bây giờ không đại gì vào trú ẩn tại rừng buôn Lung nữa mà cũng có thể đang ở một nơi nào đó với những người thân quen. Người hẳn nghĩ đến nhiều nhất chính là Duy. Bởi hẳn đã thấy H' Nhiêu ôm chầm lấy Duy trên bục diễn rồi sau đó Duy đã kéo tay H' Nhiêu định trốn đi trước khi hẳn cướp lại H' Nhiêu. Hẳn đoán khi hẳn bận ra ngoài rừng tìm bọ trộm cái nôi và cái chân đế thì chắc là H' Nhiêu đã tỉnh dậy rồi quay trở lại lễ hội để tìm gặp Duy.

Người ta nói A Ma Yun đang ở trong nhà già làng Y Mút. Thế là Y Moan đến nhà già làng Y Mút. Ở đây có rất đông những người đàn ông trong buôn Lung đang tụ họp. Vừa thấy Y Moan, già làng Y Mút nói:

- Cả buôn làng, ai cũng thích A Ma Yun làm già làng sau khi tao không làm được nữa, mà có thích không Y Moan?

- Làm sao mà được chớ! – Y Moan nói – A Ma Yun đã già đâu mà làm già làng chớ!

- Thì mai một già chớ! – Già làng nói – Bây giờ chỉ nói dùm, làm dùm cho tao thôi!

- Tui không làm đâu! – A Ma Yun nói – Dân buôn làng thích thì nói vậy mà. Để Y Moan làm đi!

- Tao không rảnh để về đây làm già làng đâu! – Y Moan nói.

- Y Moan có biết đánh cái chiêng hay đâu mà! – Già làng nói.

Nhiều người rộ ràng lên:

- Cả lễ hội ai cũng thích A Ma Yun đánh cái chiêng đó!

- A Ma Yun cái gì cũng biết, biết cái chữ, biết cái máy vi tính, biết nói cái đúng đó chớ!

- Không ai biết chỉnh chiêng bằng A Ma Yun đó!

- Gia đình A Ma Yun có cặp vú của nữ thần Hơ Kroih nữa đó!

- A Ma Yun đánh chiêng lung tung hết! – Y Moan nói - Tiếng chiêng từ xưa tới nay chỉ có vài đoạn, vài bài đó thôi mà A Ma Yun đánh nhiều bài, nhiều điệu quá. Nghe hoảng hốt lắm chớ!

- Nhưng nghe hay là được đó! – Già làng nói – Ai cũng thích mà. Có ai

nghe hoảng hốt đầu chớ! Chơi chiêng hay, là nói chuyện được với Giàng. A Ma Yun đang nói chuyện với các Giàng. Giàng nghe hay, Giàng hiểu nên Giàng thích lắm!

Cuối cùng ai cũng đưa tay đồng ý A Ma Yun sẽ làm già làng khi Y Mút không làm được nữa, chỉ trừ Y Moan. Và ngay bây giờ, A Ma Yun cũng có quyền quyết định, nói dùm và làm dùm cho già làng Y Mút.

Khi mọi người giải tán, Y Moan đi theo A Ma Yun định hỏi có biết nhà ngoại Duy ở đâu ngoài làng người kinh hay không thì A Ma Yun đã nói:

- Tao không có nói chuyện với mày đâu. Tao và Duy đang tố cáo mày đã cho người giết bọn tao đó!

- Sao lại nói như vậy chớ? – Y Moan giả bộ kinh ngạc – Ai mà giết bọn mày làm gì chớ! Bằng chứng đâu chớ?

- Tao không biết, cái thằng Duy nói mày có tội. Nó đã làm đơn cho tao nộp ngoài chính quyền xã rồi. Thằng Duy còn tố cáo mày về tội bắt người, giam người trái phép nữa đó!

- Bắt ai chớ?

- Bắt giam H' Nhiêu chớ bắt ai nữa chớ!

Y Moan bật cười ha hả rồi nói:

- Bộ cái thằng Duy không biết H' Nhiêu là vợ tao theo tục nối dây hay sao chớ!

A Ma Yun lặng thinh không biết đáp trả sao cho phải. Rồi tức quá, A Ma Yun nói:

- Mày phải làm sao cho tao đừng có làm già làng nữa nghe. Nếu sau này tao mà làm già làng thì tao sẽ bỏ luật tục nối dây đó. Tao chỉ thực hiện luật tục này khi người nối dây để làm vợ mà đồng ý thì thôi!

- Tao nói cho mày biết, nếu tao không tìm ra H' Nhiêu thì tao sẽ bắt con H' Thanh cưới tao theo luật tục nối dây đó!

A Ma Yun bỏ đi không thèm nói thêm gì nữa với Y Moan. Y Moan phóng mô tô ra uỷ ban Xã. Vừa thấy Y Moan, Y bloc Ê Ban nói:

- Cái thằng A Ma Yun mới nộp đơn tố cáo mày đó. Hắn tố mày cố ý giết hắn và bạn hắn ở thác Trinh Nữ. Hắn nói trong đơn mày bắt con H' Nhiêu

là có tội.

Y Bloc Ê Ban nói xong lục trong cặp hồ sơ lấy một tờ đơn đưa cho Y Moan xem. Y Moan đọc xong, nói:

- Hăn không biết viết tờ đơn tố cáo này đâu! Hăn bị một thằng khác xúi giục đó. Nhưng cái thằng đó ganh ghét tui trong chuyện làm ăn nên xúi tằm bậy tằm bạ chứ thằng đó biết cái gì chơ! Tự nhiên nói tui cố ý giết hăn. Phải có một bằng chứng gì chơ! Thế mà ông cũng tin đó mà!

- Làm sao mà tin được chơ!

- Còn nói tui bắt con ma H' Nhiêu? Ở Giàng..Sao lại tố cáo người đi bắt con ma chơ!

- Hăn nói H' Nhiêu không phải là con ma.

- Cho là H' Nhiêu không phải con ma cũng được, nhưng H' Nhiêu là vợ tui thì tui có quyền bắt về chơ! Ông thấy tui nói có đúng không đó?

- Ủ, đúng đó!

- Vậy là tố cáo tằm bậy rồi, ông dẹp tờ đơn đó đi không thôi người ta cười ông lắm đó!

Y Bloc Ê Ban gật đầu và Y Moan kéo Y Bloc ra quán nhậu rồi nhét cho ông một số tiền khiến ông rất mừng.

Vừa thấy Y Moan phóng xe đến, H' Mây và H' Thanh ngồi thụp xuống dưới những hàng cây lúa để trốn. Nhưng Y Moan đã thấy rồi, hăn đi tới và nói:

- Dì có thấy H' Nhiêu đâu không?

- Lâu rồi, không có thấy con ma H' Nhiêu đâu mà!

Y Moan cười khinh rồi vừa nhìn vào trong chòi và chung quanh rẫy vừa nói:

- Dì không nói với H' Nhiêu về lại với tui thì tui phải bắt con H' Thanh cưới tui làm chồng đó!

H' Mây hoảng hốt:

- Tui không có thấy H' Nhiêu đâu mà!

Y Moan cầm tay H' Thanh kéo lại gần mình khiến H' Thanh khóc thét lên.

Nhưng Y Moan lại buông tay H' Thanh ra và nói:

- Tui cho đi một thời gian để đi nói với H' Nhiêu. Sau vài tuần mà tui không thấy H' Nhiêu nữa thì tui sẽ về bắt H' Thanh đó!

Nói xong, Y Moan phóng xe đi để lại cho H' Mây một nỗi niềm bức xúc lo lắng. Thật ra thì H' Mây cũng không muốn H' Nhiêu làm vợ Y Moan. Vì cô cũng thương yêu H' Nhiêu như con mình. Hồi mẹ H' Nhiêu chết, H' Mây nguyện sẽ lo lắng cho H' Nhiêu ăn học đến khi thành cô giáo dạy cái chữ như ước nguyện của mẹ H' Nhiêu. Nhưng số phận của H' Nhiêu bất hạnh quá. Đủ thứ bệnh tật giáng xuống đầu H' Nhiêu khiến cho H' Mây khóc hết nước mắt. Phần thì thằng Y Moan lúc nào cũng mưu toan lấy H' Nhiêu làm vợ mà H' Nhiêu thì không yêu thương gì hẳn. Rồi bỗng một hôm nhận được quà và thư của cha H' Nhiêu bên Pháp gửi về. H' Mây và H' Nhiêu mừng quá vì từ đó H' Nhiêu được quan tâm lo lắng đầy đủ. Nhưng chẳng được bao lâu thì H' Nhiêu ngã bệnh bất thành linh và chết. H' Mây báo tin cho cha H' Nhiêu biết thì ông đau buồn vô cùng. Ông nhờ H' Mây để cái nôi đồng, kỷ vật của ông với mẹ H' Nhiêu, vào trong quan tài chôn theo với H' Nhiêu. Nhưng H' Mây đã không làm theo như thế và giấu ông luôn. Sau lá thư mà H' Mây báo cho ông biết là H' Nhiêu và tất cả những gì chôn theo H' Nhiêu đều biến mất thì từ đó không còn liên lạc gì với ông được nữa. Rồi sau này H' Mây lại khóc hết nước mắt với H' Nhiêu khi biết được cô vẫn còn sống. H' Mây thương cho nỗi bất hạnh phải trốn nhui trốn nhủi trong rừng của H' Nhiêu quá, vì ai cũng nói H' Nhiêu là một con ma. Bây giờ Y Moan lại đưa ra yêu sách giữa H' Nhiêu và H' Thanh thì phải hy sinh một người khiến H' Mây đau đớn hơn. H' Thanh là con ruột của chị thì chị phải làm sao bây giờ? Nếu cứ để cho H' Thanh cưới Y Moan làm chồng thì sớm muộn gì Y Moan cũng làm cho H' Thanh chết. Vì mục đích của Y Moan là H' Nhiêu. Thà hy sinh H' Nhiêu thì may ra H' Thanh tránh được cái chết oan. Nghĩ thế, H' Mây vội chạy tới rẫy của Ma Rốt tìm A Ma Yun. Chị nghĩ, chắc chắn A Ma Yun có biết chỗ trốn của H' Nhiêu. Bởi chị nghe Y Ru nói đêm lễ hội tại Buôn Ma thuật, A Ma Yun đánh công chiêng cho H' Nhiêu múa.

Mã Liên Huy gọi Y Moan phải về Sài Gòn gấp để giải quyết chuyện nợ nần và các thủ tục pháp lý về chuyện nhượng tài sản. Trong lời nói của Mã Liên Huy có cả sự răn đe kiện cáo với cơ quan pháp luật. Y Moan buộc phải làm theo ý của Mã Liên Huy, bởi hắn không còn cách nào khác. Y Moan vay tiền của Mã Liên Huy thì đã rõ trên các loại giấy tờ. Giấy tờ vay nợ cũng nêu rõ nội dung là Y Moan phải hoàn trả nếu như Mã Liên Huy cần vốn bất cứ lúc nào. Mã liên Huy nói rằng ông cũng không muốn như thế nhưng ông cũng không muốn rắc rối về mặt pháp lý đối với ông Vincent, hơn nữa ông muốn giữ mối liên hệ làm ăn với ông Vincent. Mặt khác, Y Moan cũng phải về Sài Gòn để giải quyết chuyện hàng hoá mà hắn đang gửi trong các kho hàng của công ty Đông Á. Bởi nếu Y Moan lấy lại tiền mà hắn đã đưa cho Vũ Giang đầu tư vào cổ phiếu của công ty Đông Á để có đủ vốn trả cho Mã Liên Huy thì chắc chắn Vũ Giang sẽ không cho Y Moan lưu hàng hoá tại những kho hàng của công ty Đông Á nữa. Y Moan nghĩ chắc lần này phải bán tháo cà phê, gỗ... cho Hứa Văn Hoà thôi. Nhưng Y Moan đang lo lắng cái khoản tiền đưa cho Vũ Giang mà lấy lại chắc khó, vì công ty Đông Á của Vũ Giang làm ăn chẳng ra gì thì cổ phiếu bán ai mua. Trong trường hợp này Y Moan tự hỏi, chẳng biết ông Vincent và Mã Liên Huy có chịu lấy cổ phiếu mà Vũ Giang đang nắm giữ để trừ nợ cho hắn luôn không. Y Moan mong ông Vincent và Mã Liên Huy đồng ý để hắn thoát khỏi rắc rối về chuyện nợ nần trước đã. Sau này, khi công an tìm lại được cái nồi và cái chân đế, thì hắn sẽ trở lại mở rộng làm ăn kinh doanh ở Sài Gòn. Hắn biết chất đồng đen của cái nồi và cái chân đế là vô giá. Không ông Vincent và Mã Liên Huy thì cũng có nhiều thương nhân đang sẵn lòng mua nó.

Trước khi về Sài Gòn, Y Moan gọi điện thoại mời một số công an ở quận và tỉnh mà hắn quen biết đến ăn nhậu tại nhà hàng rồi nhờ họ điều tra truy tìm mau lẹ để cho hắn nhanh chóng thu hồi cái nồi đồng và cái chân đế về.

Duy điện thoại gọi H' Lang định nhờ H' Lang thường xuyên đến chơi

với H' Nhiêu cho vui, bởi Duy phải về Sài Gòn để kí kết và thực hiện một hợp đồng với một công ty ở Bình Dương mà trước đây đôi bên đã thoả thuận giá cả. Trước đó, Duy đã mua cho H' Nhiêu một cái laptop và một cái điện thoại di động để học tiếng Anh, lên mạng nghe nhạc, xem phim, chat và liên lạc với Duy nữa.

- Em vui quá rồi, khoẻ quá rồi. Đừng gọi ai nữa. Em chỉ cần mình anh thôi mà!

- Anh gọi H' Lang đến chơi với em cho vui. Hơn nữa cố ấy là y sĩ phòng cấp cứu ở bệnh viện, vừa đến chơi với em vừa để ý đến sức khoẻ cho em luôn. Anh phải về Sài Gòn vài bữa rồi sẽ lên ngay!

H' Nhiêu nghe thế xịu mặt:

- O..em không biết đâu, không có anh chắc em khóc hoài đó mà!

- Sao lại khóc, xong việc anh sẽ lên ngay mà! Biểu theo anh về Sài Gòn luôn thì em nói là để xem Y Moan có về buôn bắt H Thanh không đã.

- Biết khi nào anh xong việc chơi!

- Thì cuối tuần anh sẽ lên được chưa? Anh còn phải lên thanh toán tiền bạc với Y Moan nữa!

- Ủ..

- Lần sau lên là anh sẽ đưa em về Sài Gòn ở luôn đó. Bây giờ về Sài Gòn, anh nói trước với ba mẹ cho ba mẹ khỏi bất ngờ.

H' Nhiêu say đắm nhìn Duy và vít cổ Duy nằm xuống:

- Chỉ cần anh yêu em là em đã mang ơn anh rồi...

Thế là cả hai lại chẳng cưỡng được ngọn lửa tình đã khao khát bấy lâu nay. Sự nhớ nhung vô hình chất chứa quá nhiều đến nỗi sự cọ xát hữu hình dường như chưa thoả mãn cho cái ước nguyện nhập thể hai nửa cùng một khiến cả hai cứ cuống quít vào nhau như sóng gió.

Một lúc sau, khi ngọn lửa yêu đương đốt cháy hết nỗi khát khao rồi lắng xuống, Duy nhéo vào bầu ngực của H' Nhiêu khiến cô “Á” lên một tiếng:

- Bây giờ đừng nói với anh, em là một con ma nữa đó nhé!

H' Nhiêu chột buồn, nói:

- Ma còn đỡ hơn là cái bệnh giống như..ma! Nhìn thấy ghê lở, phỏng rộp, nhầy nhụa máu mủ gớm ghiếc, ai cũng sợ hơn ma đó chứ! Lúc em chưa

chết, mới phát bệnh, dân buôn làng nhìn thấy em đã hoảng hốt sợ hãi nên đã gọi em là con ma rồi. Thế là họ xua đuổi em vào rừng không cho em về cái buôn nữa. Do vậy khi em chết, rồi đêm đó em sống lại tại khu nhà mồ thì em đâu dám về buôn nữa. Họ nói em là con ma về ám họ đó mà...

Nói đến đây, H' Nhiêu xúc động chìm dần trong ký ức bất hạnh của mình: Dì H' Mây khóc thét lên khi phát hiện H' Nhiêu chết nằm trong xô góc. Dân buôn làng chạy đến xem và hoảng hốt vội đi tìm một bi gỗ khô rồi khoét lỗ ở giữa thành một quan tài. Khi bỏ H' Nhiêu vào thì chưa có nắp, nhưng họ cũng vội đem H' Nhiêu lên khu nhà mồ trước để sáng mai làm cái nắp sau, vì lúc đó trời cũng gần tối rồi mà dân buôn làng thì không dám để xác cô lại trong buôn. Khi trăng sáng mờ mờ đục giữa đêm sương khuya, người ta thấy cái quan tài dường như đang động đậy và một tiếng khóc ai oán từ đó vọng ra. Rồi từ trong quan tài, một cô gái xõa tóc, áo váy trắng toát từ từ đứng dậy. Chợt một làn gió lay động mạnh khiến cô gái biến mất. Nhưng một lúc sau thì trong quan tài lại lộ từ từ lên cô gái xõa tóc nữa. Đó chính là H' Nhiêu. H' Nhiêu tỉnh lại thì thấy mình nằm trong cái gì mà chật chội quá rồi còn chất chung quanh mình toàn áo quần vật dụng và cả lổ nước hoa do cha mình gửi từ Pháp về nữa. H' Nhiêu chồm đầu dậy thì thấy mình đang nằm trong một quan tài để trong khu nhà mồ khiến cô hoảng hốt. Cho dù rất sợ nhưng không thể nằm như thế mãi, cô đứng dậy định bước ra thì nghe tiếng động đậy của gió khiến cô hoảng quá nằm xuống lại. Nhưng cuối cùng cô cũng rời khỏi cái quan tài. Lúc bấy giờ cô sợ tất cả mọi thứ trong đêm, nhất là tiếng gió hú và tiếng kêu của con chim cú. Cô liền trở về buôn nhưng ngay đêm hôm đó một vài người thức giấc đã thấy cô và sợ quá đã muốn giết cô rồi. Trong lòng họ đã coi như H' Nhiêu là một con ma về quấy phá, ám hại họ.

- Em buồn quá phải chạy trở lại vào rừng chứ biết chạy đi đâu nữa! - H' Nhiêu nói – Dù lúc đó em sợ lắm..Lúc đó em muốn chết cho rồi...

-Thôi ..bây giờ đã có anh rồi, em cứ yên tâm nhé!

H' Nhiêu gật đầu rồi rúc mặt vào ngực Duy như muốn Duy che chắn.

- Lúc đầu mới gặp em, anh có sợ không? – H' Nhiêu nói

- Ngay lúc gặp đã yêu em rồi thì còn sợ gì nữa!
- Ờ.. đừng có không thật cái bụng đó nghe! Hay là anh lại nhớ cái đêm..cái đêm em không có cái áo, cái quần mà chạy tới anh đó chớ!
- Ừ.. đêm đó anh nhớ nhất! – Duy trêu chọc - Ai lại không che cái phải che, mà đi che cái mặt...
- Vậy là lúc đó.. anh thấy hết rồi đó chớ!

H' Nhiêu thẹn quá đấm thùm thụp vào người Duy:

- Em chỉ hỏi lúc đầu gặp em, anh có sợ không sao anh nói lung tung làm em xấu hổ quá..
- Ừ.. đôi lúc anh thấy em cũng giống con ma thật! Như có lần anh thấy em đi trên đồi mà hồng chân hoặc không có đầu. Hoặc có lần anh chỉ thấy cặp đùi trắng nõn của em mà chẳng thấy người.

H' Nhiêu bật cười khúc khích:

- Trong đầu ai cũng nghĩ em là con ma nên có ấn tượng như thế. Chứ trên đồi xa xa, sương phủ dày đặc, mờ mờ ảo ảo như thế thì làm sao thấy hết toàn thân chớ! Còn chỉ thấy cặp đùi em thôi là vì cái người của em đã bị cành lá che mất rồi.

H' Nhiêu nhìn Duy say đắm hỏi:

- Anh thích em vì cái gì?
- Vì..vì ì.. À, vì em có những cái mà anh không có!
- Ừ..trả lời như thế thì em không hiểu đâu...
- Cụ thể như em có đôi mắt đẹp mà anh không có, hoặc em có làn da mịn màng mà anh thì..thì...Thế thì em thích anh cái gì?
- Thì..thì cũng thích những gì mà em không có!

Duy bật cười ha ha rồi trêu H' Nhiêu:

- Cụ thể là cái gì em không có?

H' Nhiêu hiểu ý Duy ám chỉ đến “cái đó” của Duy nên quê quá rượt đuổi Duy chạy lòng vòng trong phòng. Chợt có tiếng gõ cửa khiến cả hai dừng lại. Duy mở cửa phòng thì thấy không chỉ H' Lang mà cả A Ma Yun đến. Bây giờ cả hai biết H' Nhiêu là người chứ không phải là ma nên chẳng còn sợ gì H' Nhiêu nữa. Trái lại, cả hai thường đến chơi với H' Nhiêu cho vui. Nhất là thấy H' Nhiêu vừa đẹp thanh thoát dễ thương vừa thông minh hoà

nhã khiến cho cả hai rất hãnh diện. H' Lang đã nhờ một bác sỹ khám bệnh cho H' Nhiêu và vị bác sỹ này chẩn đoán: Có thể H' Nhiêu bị mắc một chứng bệnh gọi là Viêm da ánh sáng thực vật. Bệnh này dị ứng với thực vật dưới tác động của ánh sáng mặt trời. Có thể H' Nhiêu lên rừng chơi và bị nhiễm bụi phấn các loại cây cỏ độc như cây Sơn, cây Xương Rồng...Mà làn da trắng mịn của H' Nhiêu thì rất nhạy cảm với ánh sáng. Chính tác động của ánh nắng sẽ làm tăng sắc tố ở những vết nhiễm độc gây mụn mủ, lở loét và lan rộng nhanh.

H' Lang đưa ra một túi xộp đựng nhiều loại thuốc, nói:

- Bác sỹ cho thuốc đây. Thấy H' Nhiêu đẹp quá ông không lấy tiền, làm mình cũng thấy tự hào ghê đi!

H' Nhiêu thẹn thùng đánh một cái vào vai H' lang rồi nói:

- Đừng có nói quá mà xấu cái mặt lắm đó nghe!
- Có nói quá đâu anh Duy há! – H' lang cười nói.

Duy gật đầu. A Ma Yun nói:

- Có xấu đẹp gì thì cũng của thằng Duy này rồi mà!

H' Nhiêu lén nhìn Duy rồi cúi xuống mà lòng tràn đầy hạnh phúc. A Ma Yun nói tiếp:

- Thằng Y Moan tìm H' Nhiêu khắp nơi không thấy nên tức quá nói với H' Mây là nếu sau một thời gian nữa mà H' Nhiêu không về với hãnh thì hãnh sẽ bắt con H' Thanh.

Nghe A Ma Yun nói thế, H' Nhiêu bật khóc. Cô tội nghiệp cho dì H' Mây đã bao bọc, che chở, nuôi ăn và giấu nhem cô suốt một thời gian qua mà phải chịu nhiều khổ cực với Y Ru, với mọi người. Thế mà bây giờ, H' Thanh con dì phải bị thế thân vì cô, phải gánh bất hạnh cho cô nữa.

- Duy ơi! – H' Nhiêu khổ sở nói - Chắc mình phải hy sinh để cứu H' Thanh thôi. Mục đích của Y Moan là em phải về với hãnh đó mà. Hãnh đòi lấy con gái, đàn bà nào trong gia đình em là chỉ vì muốn em mà thôi. Xưa kia, hãnh đâu có thích chị H' Lo. Hãnh nói thích em nhưng em từ chối. Thế là hãnh nghĩ muốn lấy em thì phải lấy chị của em trước. Khi chị của em chết thì em phải lấy hãnh theo tục nối dây đó mà. Bởi vậy chị H' Lo chết là em nghi hãnh lắm đó... Nếu em chịu cưới hãnh thì...

Duy cắn chặt môi kiềm chế bức tức. Chưa bao giờ Duy thấy buồn đến bế tắc như vậy. Vừa mới có được H' Nhiêu trong tay thì hạnh phúc như đang chực bay.

- Em như một bóng ma! – H' Nhiêu nói tiếp - Chỉ sống về đêm. Ban ngày phải trốn chạy ánh nắng mặt trời. Cuộc đời như thế làm sao mang lại hạnh phúc cho anh...

Nói đến đây H' Nhiêu bật khóc nữa khiến H' Lang cũng khóc theo. Thấy thế A Ma Yun an ủi:

- Cứ để từ từ rồi tính chớ. Cái thằng Y Moan này chưa dám bắt con H' Thanh đi đâu! Nó hẹn một thời gian nữa đó mà!

Tuy nghe A Ma Yun nói thế nhưng Duy cũng không yên tâm. Duy muốn chính quyền phải can thiệp vào chuyện này. Bởi có những luật tục trong các bộ tộc thiểu số nhiều khi phi lí mà dân làng tuân theo như một điều thiêng liêng có khi chính quyền địa phương không biết hoặc là sợ mất lòng dân nên làm ngơ. Duy nói với A Ma Yun:

- H' Thanh chưa đủ tuổi lấy chồng. Nếu Y Moan làm như thế là vi phạm pháp luật. Khi nào Y Moan lộ hành như thế thì nhờ A Ma Yun ra kêu công an xã dùm nha!

- Đúng rồi đó! – A Ma Yun nói - Phải kêu chính quyền bắt chớ! Mà dân làng bây giờ nghe mình rồi. Họ bầu mình làm già làng khi mình già đó chớ!

- Em đừng vội quyết định điều gì, cứ để anh lo mọi chuyện nha em! - Duy nói với H' Nhiêu.

H' Nhiêu gật đầu nhưng ánh mắt cố cứ lắt phất nỗi tuyệt vọng.

Duy về Sài Gòn và cùng với nhân viên của mình bắt tay ngay vào công việc lắp đặt thiết kế tại một công ty Bình Dương mà lòng cứ nghĩ về Buôn Ma Thuột. Do cứ lo sợ H' Nhiêu vì thương dì H' Mây và cháu H' Thanh mà quay trở lại với Y Moan, Duy hể rảnh một chút là gọi điện thoại cho H' Nhiêu. H' Nhiêu thì lúc nào cũng ngong ngóng điện thoại hoặc chat của Duy nên nghe Duy gọi là cô vui lắm. Tuy đã yêu nhau nhiều rồi nhưng cứ nghe tiếng nhạc chuông điện thoại báo lên thì tim gan cô đập loạn xạ.

Một hôm, Duy đang tất bật cho xong hết một công đoạn lắp đặt theo kế hoạch để yên tâm cuối tuần bay lên Buôn Ma Thuột thăm H' Nhiêu thì ông

Vincent gọi điện thoại nhờ Duy đến coi dùm cái laptop của ông nữa. Thấy ông Vincent trông cậy vào mình quá, Duy giao việc cho nhân viên mình rồi phóng xe đến chỗ ông Vincent. Khi Duy chỉnh sửa laptop thì ông Vincent cứ hỏi han về chuyện học hành, hạnh kiểm của Duy từ cấp tiểu học cho đến tốt nghiệp đại học. Hết chuyện học vấn, ông lại hỏi qua chuyện họ hàng cha mẹ làm gì, nguồn gốc ở đâu; Thậm chí hỏi cả tôn giáo của gia đình Duy. Rồi sau đó, ông muốn Duy dẫn ông về nhà chơi và tiện thể thăm cha mẹ Duy luôn. Thấy ông Vincent cũng thật tình muốn thân thiện với mình, Duy dẫn ông Vincent về nhà.

Khi cuộc chuyện trò giữa ông Vincent và ba mẹ Duy trở nên thân thiện thì ông Vincent nói:

- Thật ra thì tôi có điều này muốn nói với cháu Duy và gia đình giúp mà không biết các vị có chịu không. Qua tìm hiểu, tôi thấy cháu Duy đây là người đứng đắn, có lòng tự trọng, có học hành đàng hoàng và có hạnh kiểm đạo đức tốt. Tôi thường tin tưởng và trọng dụng những người như thế. Vì vậy tôi muốn cháu Duy đây đứng tên dùm cho tôi một khối tài sản của tôi tại Việt Nam. Sở dĩ tôi làm như thế vì đứng tên tôi là một người nước ngoài hiện nay ở Việt Nam khó khăn quá. Hằng tháng, tôi sẽ trả cho cháu Duy đây một khoản tiền, tạm gọi là tiền thuê đứng tên. Nếu sau này tài sản mà đi vào hoạt động kinh doanh thì có thể để cho cháu Duy đây tổng quản lý hoặc tổng giám đốc gì gì đó lại càng thuận tiện hơn. Tôi thấy cháu Duy đây rất có năng lực.

- Dạ... – Duy cười nói – Sao bác lại tin cháu thế ạ? Bác không sợ cháu lấy mất luôn tài sản của bác à?

- Đâu có dễ vậy cháu? – Ông Vincent cười – Bác là một doanh nhân làm ăn mấy chục năm nay rồi. Nhân viên của bác có tới cả chục ngàn nên bác nhìn người rất tinh. Và lại, nếu cháu đồng ý thì giữa cháu và bác còn có một hợp đồng, một văn bản riêng nữa chứ!

- Dạ, cháu hiểu rồi, cụ thể văn bản đó nói cháu chỉ đứng tên trên danh nghĩa thôi chứ tài sản vẫn là của bác phải không ạ?

- Đại loại là như thế!

Ông bà Lâm mừng quá vì nghĩ chẳng thiệt thòi gì mà còn có thêm một

khoản tiền thu nhập không nhỏ nữa nên giục Duy đồng ý cho ông Vincent vui lòng. Duy thấy ông Vincent cũng không có ý đồ gì khác, chẳng qua là các thủ tục, các luật lệ của Việt Nam còn khó khăn trong chuyện cho người nước ngoài đứng tên sở hữu tài sản bất động sản trong nước nên mới nhờ mình đứng tên, chứ sau này nhà nước thông thoáng dễ dàng rồi thì chắc cũng chuyển tên về lại cho ông thôi.

Mấy hôm sau, tại một phòng công chứng, có Duy, ông Vincent, Mã Liên Huy, Hứa Văn Hoà, Y Moan, Loan và hai luật sư của bên A và B, tiến hành các thủ tục pháp lý và xác thực kí kết chuyển nhượng tài sản. Tuy bất ngờ nhưng Duy có thể hiểu được chuyện Y Moan là người chuyển nhượng tài sản lại cho ông Vincent mà Duy đứng tên. Nhưng Y Moan bất ngờ nhiều hơn Duy. Hắn lăm lăm li li mà chẳng thèm nhìn mặt Duy. Một toà nhà mới xây cả trăm phòng cho thuê ở quận 7, Sài Gòn và một biệt thự thoáng mát ở quận 2, Sài Gòn mà hắn xây thật đẹp để đưa H' Nhiêu về ở với hắn, bây giờ buộc phải chuyển nhượng cho Duy. Mặc dù hắn biết đây là tài sản của ông Vincent. Nhưng hắn tức tối bởi Duy là người đứng tên, người mà hắn nghĩ đã cướp đi H' Nhiêu của hắn. Nhưng Y Moan cũng tỏ ra khôn khéo biết nén bức bối trong lòng không cho ai biết điều đó. Duy thì đang mừng vì sự có mặt của Y Moan ở Sài Gòn này thì H' Nhiêu ở Buôn Ma Thuột được yên ổn hơn. Chứ hắn mà ở trên đó thì thế nào cũng bằng mọi cách để tìm cho ra H' Nhiêu.

Xong việc, Duy định gặp riêng Y Moan để hỏi cho ra lẽ, vì sao lập mưu ám hại mình và A Ma Yun thì Loan đã kéo tay Duy và Y Moan đi theo cô vào một quán cà phê.

- Sao các anh làm cho em bị nhiều bất ngờ quá: Khối tài sản của anh Y Moan thì phải chuyển nhượng cho Duy, còn cô gái mà anh Duy yêu trên Tây Nguyên mà đã có lần nói với em là một cô gái đẹp hơn cả hoa hậu.

Duy và Y Moan lặng thinh. Loan nói tiếp:

- Thú thật khi thấy anh Duy và cô gái ôm nhau trên bục diễn, em thấy sốc thiệt...

- Anh có biết H' Nhiêu hiện ở đâu không? – Y Moan ngắt lời Loan và hỏi Duy.

- Nếu tôi biết thì tôi cũng không được phép nói với anh, đúng không?
  - Cô ấy là vợ tui! – Y Moan bực bội nói.
  - H' Nhiêu đã đồng thuận đến phường xã đăng ký kết hôn với anh chưa? Cô ấy đã chịu lấy anh làm chồng chưa? Có yêu anh không?
  - Các anh nói gì, em chẳng hiểu gì cả! – Loan nói – Có phải H' Nhiêu là cô gái mà anh ôm trên bục diễn đó không anh Duy?
- Duy gật đầu với Loan và nói tiếp với Y Moan:
- Tôi có điều này hỏi anh nữa là vì sao anh âm mưu sát hại tôi và A Ma Yun?
  - Tui có sát hại ai đâu chớ?
  - Anh không thể chối cãi trước toà án đâu! Anh đã cho người đánh lén tôi tại lễ hội công chiêng...
  - Bằng chứng đâu chớ?
- Y Moan đứng dậy bỏ đi. Duy nói với theo:
- Tôi nói cho anh biết, Anh bắt H' Nhiêu giam lỏng trong nhà là anh phạm thêm tội bắt giam người trái phép đấy!
  - Cứ để cho Y Moan đi! - Loan nói – Có lẽ hẳn đang bực tức vì chuyện phá sản. Hẳn cũng bảo em giải thể văn phòng chi nhánh công ty của hẳn, không thuê mặt bằng nhà em nữa. Em cũng chán hẳn nợ tiền của nhân viên nhiều quá, mà nhân viên thì cứ dí vào em để đòi. À..mà anh nói gì về ám hại anh và chuyện gì về H' Nhiêu, em chẳng hiểu gì cả?
- Duy kể đại khái về những gì xảy ra với mình ở thác Trinh Nữ và Y Moan lợi dụng luật tục nối dây bắt H' Nhiêu về giam giữ để ép làm vợ như thế nào cho Loan nghe. Loan nói:
- Thật không ngờ Y Moan lại như thế!
- Loan tự nhiên lặng thinh. Cô tỏ vẻ ân hận vì đã có đôi lần buông thả ân ái với Y Moan. Một lúc sau, Loan xúc động nói:
- Em rất yêu anh..nhưng..từ lúc em thấy anh và cô ấy ôm nhau trên bục diễn thì em biết em là người thừa thãi rồi. Cô ấy đẹp quá khiến em nhận ra em chẳng còn chỗ nào trong tim anh nữa...
  - Anh ..xin lỗi!
  - Anh có lỗi gì đâu! Ngay lúc đầu anh nói cho em hiểu lòng anh rồi. Chỉ tại

em thôi. Nhưng..em không hối tiếc vì đã..dâng hiến cho anh, vì đã..một thời yêu anh...

Loan chột rớm khóc khiến Duy cũng không biết phải đối xử như thế nào, chỉ biết nói lí nhí lời xin lỗi.

Trước khi lên Buôn Ma thuật, Duy nói với ông bà Lâm:

- Kỳ này ba mẹ cho con cưới vợ nhé!

Ông bà Lâm mừng quá. Bà Lâm nói:

- Ai..ai thế con?

- Mẹ đã gặp rồi đó!

- Gặp hồi nào? Con Loan à?

- Cô gái xuất hiện trong rừng, mẹ không nhớ sao, H' Nhiêu đấy!

Ông bà Lâm trố mắt kinh ngạc. Bà Lâm chao đảo suýt ngã khiến Duy phải nhào đến đỡ bà đứng vững.

- Con..con..- Bà Lâm lắp bắp nói – Con đừng làm cho mẹ sợ quá! Cô gái ấy là ma, là..là..cõi trên, sao con lại ăn nói như thế chứ!

Duy bật cười:

- Mẹ ơi, cô ấy là một người bình thường chứ chẳng ma, quỷ, thánh thần cao siêu gì cả. Bây giờ con vội lắm, phải đi! H' Nhiêu đang chờ con trên Buôn Ma Thuật. Có thể con sẽ đưa H' Nhiêu về đây luôn đó mẹ!

- Ôi.. ôi..con..con..

- Ba mẹ cứ tin con đi mà! Ông Vincent đầy kinh nghiệm, đầy tiền bạc như thế mà cũng tin con đó thấy không!

Nói rồi, Duy xách ba lô vội chạy nhanh ra khỏi nhà, gọi taxi ra bến xe.

Trung kim
Yêu con Ma
Chương Cuối
Điệp khúc an lành

Vừa thấy Duy, H' Nhiêu xúc động quá, vỡ òa vào lòng Duy và lặng đi một lúc lâu.

- Nhớ anh quá mà! Sao lâu quá anh mới lên đó! Cái bụng em nôn nao lắm chớ!
- Anh cũng nhớ em lắm. Nhưng không thể ngưng công việc được. Lần này anh phải đưa em về Sài Gòn luôn!

H' Nhiêu nghe thế vui quá, níu mặt Duy vào môi mình và thế là cả hai đắm đuối như muốn nuốt trọn lẫn nhau.

Khi cả hai đã thoả mãn cơn khao khát nhớ nhung. H' Nhiêu thần thờ nghĩ ngợi. Thấy vậy, Duy hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy?
- Em làm sao mà đi với anh về Sài Gòn cho yên cái bụng được khi Y Moan ở đây bắt con H' Thanh chớ?
- Anh sẽ gặp dì H' Mây và thuyết phục dì ấy không cho hấn bắt con H' Thanh mà đi báo cho chính quyền xã biết.
- Cái thằng Y Moan này quen hết đó. Chính quyền không nghe mình đâu mà!
- Chính quyền xã không nghe thì còn chính quyền huyện, tỉnh nữa chứ. Nhà nước này có pháp luật, có toà án mà!

Duy móc điện thoại trong túi quần ra rồi gọi cho Y Moan để xem hấn đã về Buôn Ma thuật chưa. H' Nhiêu hốt hoảng:

- O..Giàng! Sao anh lại gọi cho hấn chớ!
- Y Moan còn 1/3 số tiền theo hợp đồng chưa thanh toán cho anh. Anh phải đến công ty của hấn để lấy chứ! Gặp hấn, luôn tiện anh sẽ cảnh báo cho hấn biết, nếu hấn bắt con H' Thanh thì anh sẽ tố cáo cho hấn đi tù.

- Không không... em sợ lắm. Chẳng làm gì được hắn đâu. Hắn sẽ giết anh đó!

Y Moan trả lời rằng hắn đang có mặt tại công ty và hẹn Duy sáng mai đến nhận nốt số tiền còn lại của hợp đồng.

Đến sáng mai, sau khi thuyết phục H' Nhiêu rằng Y Moan chẳng dại dột gì mà ám hại Duy giữa ban ngày ban mặt, giữa nhiều người nên H' Nhiêu cũng yên lòng để cho Duy đến gặp Y Moan.

Duy đến công ty Ban Mê thì được một nhân viên hẹn đến ngày mai nữa, vì Y Moan vừa bận công chuyện đi gấp. Biết là Y Moan tráo trở, Duy quyết ngày mai cũng sẽ đến gặp hắn nữa.

Ra khỏi công ty, Duy đón xe buýt về thẳng buôn Lung.

A Ma Yun thấy Duy thì mừng quá. Duy rủ A Ma Yun đến rẫy của H' Mây. Nhưng khi đến một khu rừng lồ ô rậm rạp gần suối buôn lung thì bất thần cả hai bị những cú đập lén thật mạnh từ sau lưng khiến cả hai gục xuống bất tỉnh.

Duy tỉnh dậy thì thấy mình và A Ma Yun nằm dưới nền đất đá ẩm ướt trong một cái hang còn hai tay thì bị trói cặp hai cùi chỏ ra sau lưng. Đoán là Y Moan đã cho người theo dõi mình từ khi mình ra khỏi công ty của hắn, Duy nghĩ cũng may mình không trở về khách sạn với H' Nhiêu, chứ không thì hẳn biết chỗ H' Nhiêu rồi. Chợt nghe tiếng nói chuyện, Duy liền nhắm mắt lại làm bộ còn bất tỉnh:

- Mày ở đây canh hai thằng này để bọn tao đi lấy máy phát điện!

Nói rồi bọn chúng lục đục đi. Duy hé mắt, thấy thằng còn lại đứng tần ngần một hồi thì cũng bỏ ra ngoài miệng hang ngồi hút thuốc. Nhìn qua, thấy A Ma Yun vừa tỉnh lại, Duy nói nhỏ:

- Đây có phải là chỗ bọn nó giấu gỗ không?

Nhìn quanh một lúc, A Ma Yun gật đầu. Duy nói nhanh:

- Nghe này, chắc chắn là bọn Y Moan ám hại mình. Trước đây bọn hắn đã

cố tình giết mình rồi, thì bây giờ trước sau gì hấn cũng giết mình thôi. Nhưng bọn hấn chưa thực hiện là vì muốn mình khai ra H' Nhiêu đang ở đâu. Nếu nói ra là mình càng chết sớm hơn đấy!

Duy cố xoay tay phải dứt vào túi quần móc ra cái điện thoại di động, bấm số rồi cúi nghiêng tai xuống và cố đưa điện thoại lên gần miệng. Vừa nghe tiếng “Alô!” bên kia, Duy liền nói: “Anh Hiếu ơi đến cứu bọn em. Chúng sắp giết bọn em ở chỗ chúng giấu cái máy phát điện gần suối buôn Lung”. Mới nói được như thế thì đã nghe có tiếng chân đi vào, Duy nhanh chóng nhét điện thoại vào túi quần rồi nói gấp với A Ma Yun:

- Cứ làm bộ còn ngất đi!

Thế là cả hai gục đầu xuống làm bộ như đang còn ngất lịm.

Có bốn thằng lăm lăm lì lì, xách theo một máy phát điện nhỏ đi vào. Chúng trói tay chân Duy và A Ma Yun đứng thẳng vào hai cây cột rồi tuột quần cả hai xuống hết dưới chân. Lúc này chúng biết Duy và A Ma Yun đã tỉnh lại nên chúng nhét giẻ chịt miệng cả hai. Chúng lấy một vòng lò xo có nối một sợi dây điện cực dương đi qua một bộ xung điện đến máy phát điện và tròng lò xo vào đầu dương vật của Duy. Kế đến, chúng dán sợi dây điện cực âm vào người Duy. Xong, chúng cho máy phát điện nổ và mở bộ xung điện theo hướng tăng dần khiến Duy bị kích thích rùng rùng toàn thân cùng lúc với dương vật của Duy bỗng nhiên cương lên rồi chúng tắt bộ xung điện đột ngột và nói:

- Con H' Nhiêu đang ở đâu? Mà y gật đầu thì bọn tao lấy giẻ ra cho mà nói và cho mà sống để về Sài Gòn!

Bỗng chuông điện thoại trong túi quần của Duy reo lên khiến Duy hoảng hốt. Một tên có râu quai nón lục túi quần Duy lấy điện thoại ra và bấm nút, nghe. Tiếng H' Nhiêu đầu dây bên kia nói:

- Duy ơi, anh đang đi đâu vậy chơ? Em chờ anh quá mà...

Tên râu quai nón quát vào điện thoại:

- Này con ma, lo mà trở về với Y Moan đi. Còn không thì thằng Duy phải

thế mạng mà đẩy!

- ...

- Không tin há, cho mà nói chuyện với thằng bồ mà nè!

Hắn rút giẻ trong miệng của Duy ra và áp máy điện thoại vào mặt Duy. Duy hét vào máy:

- Em cứ ở yên đó, đừng đi đâu nha!

Hắn tức quá rút tay lại rồi ném cái điện thoại vỡ toang và thoi một đấm vào bụng Duy khiến Duy hự lên một tiếng đau đớn.

- Mà muốn chết hả. Tao cho mà chết!

Thế là hắn mở bộ xung điện và tăng biên độ dần lên cao khiến Duy rung bần bật. Dương vật của Duy bây giờ đã cương cứng quá mức. Không còn sức để chịu đựng được nữa, Duy ngất đi. Bọn chúng lại tròng cái vòng lò xo qua đầu dương vật của A Ma Yun. A Ma Yun mặt mày tái mét vì sợ nhớ trước đây Y Lo và Y Can cũng chết trong tình trạng trần truồng và dương vật cương cứng như thế.

- Ê! - Một thằng trong bọn chúng hỏi A Ma Yun - Nếu mà nói chỗ ở của con H' Nhiêu thì bọn tao tuốt cái vòng cương này ra cho mà.

A Ma Yun nghĩ Duy nói đúng: Nếu nói ra thì chúng càng giết mình sớm hơn. Vì chúng đã có ý muốn thủ tiêu mình trước đây rồi. A Ma Yun lắc đầu tỏ ý không biết. Bọn chúng cười gằn rồi cũng làm như đã làm với Duy để buộc A Ma Yun phải nói ra chỗ ở của H' Nhiêu. Được một lúc thì A Ma Yun cũng ngất luôn.

Thấy Duy và A Ma Yun đã ngất lịm, chúng bỏ ra ngoài hang ngồi nói chuyện.

Vừa nghe nhiều tiếng xe mô tô phóng đến từ phía suối buôn Lung thì bọn "tay chân" của Y Moan thoát đi đâu mất. Nhóm ông Hiếu đến chỗ mà trước đây đã thu lượm cái máy phát điện nhỏ bị hư rồi nháo nhác tìm quanh. Đúng là không dễ gì thấy được cái mồm hang. Nó được phủ kín bởi

những lùm cỏ mui cao và rậm rạp. Nhìn giữa khe suối thì cứ tưởng là cái lưng đồi mà thôi. Nhưng cũng may là đã có lần được Duy chỉ nên nhóm anh Hiếu cũng biết đến cái hang này rồi.

Duy và A Ma Yun tỉnh lại thấy anh Hiếu, Thành và Sa thì mừng quá. Anh Hiếu mở trói cho Duy và nói:

- Mẹ kiếp, bọn chúng đã tẩu thoát! – Hiếu bật cười - Mà sao chúng cởi tròng chú em vậy? Bọn chúng giết người cũng tinh vi nhỉ. Thảo nào mà trước đây, ai cũng nghĩ con ma H' Nhiêu cường hiếp đàn ông đến chết chứ!

- Dạ.. – Duy nói - Tụi em cảm ơn các anh nhiều lắm. Nếu các anh không đến kịp thì...

- Thì tiêu “của hồi môn” để đi cưới H' Nhiêu rồi! – Hiếu cười, nói – Cũng may mà dòng điện của máy phát yếu, chứ không thì chú em phải nhường con ma lại cho Y Moan thôi.

- Dạ... - Duy cười.

- Cơ quan điều tra đang tự hỏi không biết chúng giết người bằng cách nào mà “cái đó” lại cương cứng như thế trong lúc chẳng có dấu vết gì về cưỡng dục. – Hiếu nói.

- Nhưng tại sao chúng không giết người bằng cách khác nhỉ? – Sa nói.

- Mục đích của hắn là đổ tội cho con ma H' Nhiêu cưỡng dục ám hại thì có lý hơn. Vừa đánh lạc hướng người ta, vừa dồn H' Nhiêu vào bước đường cùng chỉ còn cách về sống với hắn. – Hiếu nói – Bây giờ hắn giết A Ma Yun và Duy theo cách này cũng mục đích đó thôi, vì ai cũng thấy con ma H' Nhiêu múa hát quyến rũ cả hai chú em này trên bục diễn lễ hội công chiêng mà. Nhưng sở dĩ hắn chưa châm điện cho chết luôn, là vì muốn để cả hai anh này nói ra chỗ ở của H' Nhiêu trước đã.

A Ma Yun về buôn còn Duy định theo ông Hiếu về phố. Nhưng Duy chợt nhớ chưa gặp dì H' Mây để thuyết phục dì ấy đừng để cho Y Moan bắt H' Thanh đi. Duy nói với anh Hiếu để mình ghé nhà thăm ông bà ngoại một chút rồi lên phố sau. Đợi cho nhóm anh Hiếu đi khuất, Duy tìm đến rẫy H' Mây. Nhưng khi vào rẫy H' Mây thì nghe H' Thanh nói dì H' Mây đã

dẫn ai đó qua bên khu nhà mồ. Chạy qua khu nhà mồ thì Duy quá đỗi ngạc nhiên khi thấy H' Mây đang đứng với ông Vincent trên sà nhà mồ của mẹ H' Nhiêu.

H' Mây đã biết Duy nhưng ngạc nhiên khi thấy Duy cũng có quen với ông Vincent. Còn ông Vincent thì hơn hở thốt lên:

- Ô..Duy! Cũng có quen biết với H' Mây nữa sao?

Duy gật đầu. Ông Vincent chỉ vào ngôi mộ và nói:

- Đây là ngôi mộ của vợ tôi! Tôi cũng có một đứa con gái với bà ấy. Nhưng con gái tôi đã chết rồi. Dì H' Mây nói đã thành ma rồi...

Duy quá vui mừng khi nghe ông Vincent nói vậy và cũng ngạc nhiên vì sao H' Mây lại nói H' Nhiêu đã chết thành ma, trong lúc dì ấy biết rõ H' Nhiêu hơn ai hết. Nhưng nhìn vẻ mặt lúng túng, khổ sở của H' Mây thì Duy đã hiểu. Chắc chắn là H' Mây sợ ông Vincent biết được H' Nhiêu còn sống thì sẽ mang H' Nhiêu đi. Và như thế chẳng khác nào giao mạng sống của con mình cho Y Moan.

- Tôi ở bên Pháp khi nghe H' Nhiêu chết thì tôi buồn quá! Lại nghe con tôi biến mất xác trong đêm thì chẳng hiểu sự tình như thế nào. Định qua Việt Nam một chuyến thì tôi lâm trọng bệnh nan y phải qua Mỹ định cư lâu dài để thuận tiện cho việc chữa bệnh. Ôn chúa nên qua một thời gian chữa trị thì tôi cũng đã thoát bệnh...

H' Mây như sợ ông Vincent hỏi thêm gì nữa nên vội chào ông và Duy rồi bỏ đi nhanh như chạy trốn. Ông Vincent gọi lại nhưng H' Mây làm như không nghe.

- Tôi không thể hiểu nổi dì ấy! – Ông Vincent đưa hai tay lên tỏ vẻ thất vọng – Thật ra là tôi chẳng biết thêm thông tin gì về con gái của tôi cả!

- H' Nhiêu vẫn còn sống bác ạ!

Ông Vincent trở mắt nhìn Duy rồi lắp bắp:

- Cháu nói..nói cái gì thế?

- Con sẽ dẫn bác đi gặp H' Nhiêu!

Ông Vincent vẫn chưa tin vào Duy:

- Làm sao mà...

- Bác cho con mượn điện thoại của bác để con gọi H' Nhiêu rồi bác nói chuyện nhé! Chắc chắn là H' Nhiêu rất vui! Con cũng rất hạnh phúc bác ạ!

Duy gọi hoài nhưng chuông báo mãi mà không nghe H' Nhiêu bắt máy. Duy nói:

- Chắc H' Nhiêu ngủ!

- Này, bác nghĩ cháu đâu có biết đùa phải không?

- Dạ không, chính bác làm con ngạc nhiên quá! H' Nhiêu nói rằng ba cô ấy là người Pháp. Trong lúc, Mã Liên Huy giới thiệu bác là người Mỹ.

- Thế không thấy tên của bác là Vincent sao? Nhưng như lúc này bác đã nói với H' Mây là bác qua Mỹ ở để chữa bệnh và nhập quốc tịch Mỹ luôn nên ai cũng tưởng bác là người Mỹ. À..cháu có thể nói cho bác biết một chút về H' Nhiêu được không? Cụ thể là vì sao H' Mây nói đã chết, thành ma? Rồi sao cháu lại nói còn sống?

- Bây giờ bác đi với con lên phố Buôn Ma Thuột gặp H' Nhiêu kéo trời cũng gần tối rồi. Trên đường đi con sẽ kể hết mọi chuyện cho bác nghe.

Nghe xong chuyện của H' Nhiêu, ông Vincent xúc động nói:

- Con gái bác gặp nhiều bất hạnh quá! – Ông Vincent thở dài - Thật ra thì bác cũng đã nghi ngờ về bệnh tình và cái chết mất xác của H' Nhiêu rồi. Chính cái bệnh quái ác của bác đã cho bác suy đoán như thế. Các giáo sư bác sĩ ở Mỹ nói rằng bác mắc một căn bệnh mà trên thế giới rất ít người mắc phải. Họ gọi đó là bệnh Porphyria, mà xưa kia người ta còn gọi đó là bệnh Ma Cà Rồng. Triệu chứng của bệnh là sợ ánh sáng mặt trời, bởi khi bị tia cực tím chiếu vào cơ thể thì da thịt sẽ bị lở loét, mụn nhọt và đau nhức dữ dội. Bởi thế người bị bệnh này chỉ xuất hiện vào ban đêm, còn ban ngày thì nhốt mình trong phòng kín. Bệnh liên quan đến gene, máu nên có tính di truyền. Nếu bệnh không diễn tiến nặng thì chữa trị bằng cách truyền máu có thể hết. Như bác chẳng hạn. Bác sĩ nói nhiều lắm nhưng bác quên hết. Bác chỉ nhớ điều này để hình dung ra trường hợp của H' Nhiêu: Ở vùng chậm tiến bộ, người ta dễ đem một người còn sống mắc chứng bệnh này đi chôn vì tưởng họ đã chết. Thật ra thì họ nhầm lẫn, bởi khi người bị bệnh

này lên cơn thì cơ thể cứng đờ, nhịp tim và hơi thở suy yếu như đã ngưng hẳn. Bác truy tìm cái nồi đồng cũng vì thế. Khi nghe H' Nhiêu chết, bác nhờ H' Mây chôn theo cái nồi đồng, kỷ vật giữa bác và mẹ của H' Nhiêu. Nhưng khi nghe H' Mây báo là H' Nhiêu biến mất xác cùng với những gì chôn theo thì bác luôn nghĩ có thể con gái bác chưa chết. Rồi thời gian đang chữa trị tại Mỹ thì bác gặp Mã Liên Huy. Mã liên Huy thường về buôn bán ở Việt Nam với đủ loại hàng hoá. Thấy bác có quen biết làm ăn với những quan chức, những thương gia lớn ở Mỹ, Mã Liên Huy gợi ý xem bác có mua một cái nồi bằng đồng đen không. Chợt nghĩ đến cái nồi đồng đen mà bác nhờ H' Mây chôn theo H' Nhiêu thì bác tự hỏi, liệu nó có phải là kỷ vật của mình với mẹ H' Nhiêu không. Nếu đúng là nó thì có thể biết ra thông tin về H' Nhiêu. Thế là bác tung tiền ra cho Mã Liên Huy vay với mục đích nếu đúng là kỷ vật của mình thì mình sẽ mua lại và đồng thời sẽ biết thông tin về H' Nhiêu luôn. Ai ngờ..H' Mây biết rõ như thế mà giấu bác.

- H' Nhiêu kể với con là dì H' Mây nợ Y Moan rất nhiều tiền. Mà Y Moan đã hứa với dì H' Mây, nếu H' Nhiêu cưới Y Moan làm chồng thì hẳn sẽ xoá hết nợ cho dì. Và lại, dì H' Mây cũng rất sợ H' Thanh con ruột của dì phải lấy Y Moan. Thế nên lúc nào dì H' Mây cũng mong muốn H' Nhiêu lấy Y Moan. Con nghĩ dì H' Mây giấu không cho bác biết, chắc cũng vì sợ bác sẽ mang H' Nhiêu đi đó thôi!

- Thảo nào H' Mây không những giấu bác mà còn không liên lạc gì với bác nữa khiến bác cứ đinh ninh rằng con gái bác có thể chết tiêu xác trong rừng hoặc đang sống vất vưởng trôi giạt đến một phương trời nào đó. Lại không may nữa là đang lúc bác phải ra sức chữa trị cho hết hẳn bệnh nên không thể về Việt Nam được.

- H' Nhiêu nói dì H' Mây không bỏ cái nồi đồng theo quan tài là vì dì cho rằng chính cái nồi làm H' Nhiêu phát bệnh.

- Vậy mà H' Mây cũng giấu bác luôn đấy!

Ông Vincent nhìn ra ngoài đường để xem xe chạy đến đâu rồi.

- Bác nóng lòng muốn thấy con gái bác quá!

- Bác đã thấy rồi!

Trố mắt nhìn Duy, ông Vincent nói:

- Bác thấy rồi sao?

- Vâng! – Duy cười, nói – Cô gái làm cho cả lễ hội công chiêng sừng sốt khen ngợi trong đó cũng có bác nữa chính là H' Nhiêu đấy!

- Ôi..- Ông Vincent xúc động nói – Con gái bác mà tuyệt vời như thế sao?

Duy gật đầu. Nhìn ông Vincent lúc này, Duy mới nhận ra cái nét lai lai của H' Nhiêu. Cái mũi thon, gọn, cao và hai hàng mi cong vút lấn hàm răng trắng đều của H' Nhiêu giống ông Vincent như đúc. Chỉ có làn da của ông Vincent thì trắng toát nhưng làn da của H' Nhiêu thì mịn màng trắng dịu trông cuốn hút như muốn tắm hồn vào nó. Duy nghĩ chắc giữa màu da trắng toát của ông Vincent và nước da ngăm ngăm của mẹ H' Nhiêu kết hợp cho ra một làn da quyến rũ của H' Nhiêu chăng?

Duy lại mượn điện thoại của ông Vincent gọi cho H' Nhiêu nữa nhưng vẫn bật vô âm tín. Duy bắt đầu lo lắng:

- Hay là có chuyện gì xảy ra với H' Nhiêu rồi!

- Chuyện gì? – Ông Vincent cũng lo lắng theo.

- Con lo là thằng Y Moan biết được chỗ ở của H' Nhiêu.

Duy và ông Vincent định đi nhanh lên phòng H' Nhiêu thì nhân viên khách sạn đã trao cho Duy cái laptop, điện thoại di động và một lá thư của H' Nhiêu. Duy vội mở lá thư ra xem: “Anh ơi, cái bụng em đau xót quá, cái lòng em buồn quá! Chúng ta phải hy sinh tình yêu của mình để cho dì H' Mây, cho cháu H' Thanh hạnh phúc thôi. Đừng để H' Thanh gánh lấy bất hạnh của em, anh ạ! Em khóc quá không viết thêm được gì nữa. H' Lang gọi điện cho em nói tối nay Y Moan vào nhà dì H' Mây bắt con H' Thanh đi, nên dì H' mây đã đem con H' Thanh qua buôn Lung trốn. Nhưng thằng Y Moan thế nào cũng biết H' Mây chạy về nhà mình ở buôn lung thôi. Em...”. Đọc đến đây, Duy vội kéo ông Vincent đi:

- Bác ơi, phải trở lại buôn lung gấp bác ạ!

- Thế còn..H' Nhiêu?

- Cô ấy đã về đó để nộp đời mình cho thằng Y Moan rồi!

Duy và ông Vincent gọi taxi về buôn Lung. Trên xe, Duy cố nhớ lại số điện thoại của ông Hiếu để liên lạc với ông ta. Ông Hiếu bảo Duy cứ yên tâm. Hoá ra từng đường đi nước bước của Y Moan là đã có trinh sát theo dõi rồi.

Màn đêm vừa buông xuống, người ta thấy trước nhà sàn của mẹ H' Nhiêu đông người tụ tập. Nhiều người đã thắp đuốc lên để thấy, để nghe cuộc xung đột náo động giữa Y Moan và H' Mây. Già làng Y Mút, Ma Rốt, A Ma Yun, Y Bơ, Y Sa, H' Lang...cũng có mặt. Y Moan cùng "tay chân" của hắn đòi bắt con H' Thanh lên xe, còn H' Mây thì nắm tay con H' Thanh giữ lại. Y Ru thì mặt mày bức bối đứng lặng cầm nhìn cuộc giành giật. H' Thanh thì khóc lóc cầu cứu. Khi nghe tiếng khóc thảm thiết của H' Thanh thì Y Ru bỗng nhiên nhảy vào đẩy Y Moan một cái khiến Y Moan bật ngã. Y Moan quát lên:

- Mà mày phản bội tao hớ?

- Không có phản bội chi đâu! Mày bắt con tao làm vợ mày thì cái bụng tao không chịu được. Tao không làm cho mày nữa!

- O..Mày và H' Mây biết lấy cái gì để trả nợ cho tao đó chứ!

- Lấy cái đi tù để trả nợ cho mày. Tao hối hận rồi. Mày bắt tao làm cái chuyện ác đức, vì tao ngu nên tao đi tù thôi. Mày bắt bọn tao giết thằng Y Lo. Y Can. Châm điện vào "cái bắt nước" của thằng Y Lo , Y Can để cho người ta tưởng con ma H' Nhiêu hiếp dân. Mày bắt bọn tao ăn cướp cà phê, gỗ quý. Mày hứa hẹn cho tao nhiều mà có cho cái chi. Mày nói không đòi nợ H' Mây nữa mà mày cứ đòi...

- Cho mày đi ăn chơi với con gái đó!

- Tao không sợ H' Mây biết nữa. Tao sẽ vào tù để phạt cái tội lỗi của tao. Mày cứ nói cho con vợ H' Mây của tao biết. Nhưng không được bắt con H' Thanh đi. Tao sẽ sống chết với mày đó!

Già làng Y Mút và dân buôn làng nghe thế thì chưng hửng. Họ quá kinh ngạc khi biết lâu nay những tội ác mà họ ăn ngủ không yên đó lại do Y

Moan, Y Ru gậy ra. Già làng hét lên định chạy lại đánh Y Moan nhưng bọn “tay chân” của Y Moan đẩy ông ra. Y Ru nói với già làng Y Mút:

- Con H' Leo chết là cũng do cái thằng Y Moan này lấy thuốc đau đầu nghiền vụn ra rồi trộn với thuốc phiện cho H' Leo uống đó. Cái ông thầy cúng Y Sa có biết gì đâu chứ! Cái gì hăn cũng muốn đồ tôi cho con ma H' Nhiêu thôi.

- H' Nhiêu không phải là một con ma đâu! – A Ma Yun nói lớn.

A Ma Yun vừa cất tiếng thì mọi người đều hướng về A Ma Yun. Họ nghĩ lại trước đây A Ma Yun đã từng xung đột với Y Moan và những điều A Ma Yun nói như chuyện phải đem con H' Leo đi bệnh viện vì bị sốt rét chứ chẳng phải ma ám gì.v.v. bây giờ lại đúng. Hơn nữa, lúc này họ xem A Ma Yun như là một già làng tương lai nên họ tin những gì A Ma Yun nói.

A Ma Yun nói tiếp:

- H' Nhiêu là một người bình thường thôi. Cô ấy bị một chứng bệnh mà khi lên cơn là bị lở loét, không ra nắng được mà ngất đi làm cho bà con tưởng chết rồi, tưởng thành ma rồi. Chính Y Moan đã biết rõ mà lại tạo ra này nọ để cho người ta tưởng H' Nhiêu là ma mà sợ để đuổi H' Nhiêu vào rừng. Cái thằng Y Moan này đã âm mưu giết tui và bạn tui hai lần rồi. Chính ngày hôm nay, hăn đã cho người giết tui và bạn tui như cách hăn đã giết Y Lo và Y Can, may mà công an cứu kịp đó!

Nghe A Ma Yun nói xong, mọi người đổ dồn cặp mắt tức giận vào bọn Y Moan. Y Moan hoảng hốt nói:

- Mà đừng có vu khống tao đó nghe!

Lúc này, tuy dân làng quá tức giận Y Moan nhưng họ không dám làm gì Y Moan. Bởi họ thấy “tay chân” của Y Moan dữ tợn quá. Nhiều thằng đã rút mã tấu và dao ra để chực nhảy đến chém A Ma Yun và Y Ru. Thấy tình thế không có lợi cho mình, Y Moan ra hiệu cho “tay chân” bắt H' Thanh lên xe đi. H' Mây khóc ré lên và níu H' Thanh lại. Bỗng từ đâu, H' Nhiêu xuất hiện ra giữa sân và nói:

- Y Moan thả H' Thanh ra đi! Tui trở về nhà ông rồi mai mốt cưới ông là được rồi phải không?

Cả không gian và thời gian như lắng đọng. Mọi con mắt đều đổ về H' Nhiêu. Lẽ dĩ nhiên ai cũng biết H' Nhiêu rồi. Y Moan vui mừng ra mặt:

- Ở Giàng..Chỉ cần như thế là mọi chuyện chẳng có gì xảy ra nữa đâu mà!

- Còn nữa! – H' Nhiêu nói – Hãy thả bạn Duy của tui ra!

- Y Moan đâu có bắt thằng Duy chứ! – Y Moan nói.

A Ma Yun tức quá hét lên:

- Chính bọn mày đã bắt Duy và tao lúc sáng, nếu không có công an đến thì bọn mày đã giết tui tao rồi!

H' Nhiêu hỏi A Ma Yun:

- Thế anh Duy đâu rồi, A Ma Yun?

- Duy trở về phố Buôn Ma thuật rồi đó!

Nghe A Ma Yun nói vậy thì H' Nhiêu đã yên tâm rồi. Cô nghĩ thế nào đọc lá thư của mình xong, Duy sẽ rất đau buồn. Nhưng thà như thế để Y Moan không còn theo ám hại Duy nữa. Trưa nay, H' Nhiêu chờ mãi không thấy Duy về thì trong lòng sốt ruột chẳng biết Y Moan có làm hại gì Duy không. Phần thì H' Lang gọi điện nói rằng H' Lang về buôn Lung thấy dì H' Mây dẫn H' Thanh qua trốn tại buôn Lung vì sợ thằng Y Moan tối nay vào nhà dì bắt con H' thanh đi. H' Nhiêu muốn chạy ra khỏi phòng để tìm Duy quá nhưng lúc này mặt trời chưa đi ngủ thì làm sao? Sợ chưa gặp được Duy thì cô đã bị ánh nắng hành hạ mà gục ngã giữa đường rồi. Cô lấy điện thoại ra và gọi Duy. Nghe những câu đe dọa của một giọng nói lạ trong cái điện thoại của Duy khiến cô hoảng hốt. Chấn chấn là Duy đã bị Y Moan bắt rồi. Nước mắt cô cứ thế tuôn trào. Chỉ vì cô thôi mà đã làm khổ lụy đến những người cô yêu thương nhất....

- Được rồi Y Moan! – H' Nhiêu nói - Tui đã về với ông rồi thì từ nay ông không được bắt bố làm hại ai nữa và phải trừ hết nợ cho dì H' Mây đó!

- Không có làm hại ai đâu mà! Chẳng có chuyện gì xảy ra nữa đâu mà!

Y Moan thả H' Thanh ra. H' Thanh chạy nhanh đến ôm chầm lấy H'

Mây khóc nức nở. Trong lúc đó, H' Nhiêu cũng khóc. Cô nhìn A Ma Yun và dân làng một lượt rồi thần thờ đi lại xe của Y Moan. Y Moan đang mở cửa xe chờ H' Nhiêu bước vào. H' Nhiêu tự nhiên thấy tủi thân nên nước mắt tuôn trào nhiều hơn. Cô ước gì lúc này có Duy để cô nhìn Duy lần cuối: “Anh Duy ơi..Hãy tha thứ cho em. Em biết như thế là anh đau đớn lắm. Cái bụng em cũng rối rắm quá, xót đau quá! Em khóc nhiều quá rồi sao vẫn không thấy vui đi nỗi buồn này. Nhưng em là của anh rồi thì mãi mãi vẫn là của anh thôi. Và ngày mai em không còn trên cõi đời này nữa thì em vẫn nhớ anh...”

Bỗng người ta nghe tiếng xe hơi thảng kít lại. Trên xe, Duy và ông Vincent chạy đến. Thấy H' Nhiêu bước vào xe của Y Moan, Duy hét lên:
- Không cần phải như thế đâu H' Nhiêu! Mọi chuyện đâu có dễ dàng theo ý hần!

H' Nhiêu thấy Duy thì như vừa được cứu vãn như vừa lo sợ an toàn cho Duy. Cô vừa hốt hoảng vừa sung sướng nhào đến ôm chầm lấy Duy, khóc:
- Duy ơi..Sao anh đến đây làm chi. Chúng có để cho anh yên đâu chớ!

Y Moan thấy có sự xuất hiện của ông Vincent nữa khiến hần cũng thắc mắc. Nhưng trong lúc này, hần chẳng thèm bận tâm đến điều đó. Hần bất thần đâm vào mặt Duy một cái khiến Duy không kịp đỡ. Duy ngã xuống thì hần đẩy H' Nhiêu một cái khiến H' Nhiêu ngã chúi vào xe. Nhưng Y Moan chưa kịp đóng cửa lại thì A Ma Yun đã nhảy vào đâm đá hần túi bụi. Bọn “tay chân” của Y Moan thấy thế định nhảy vào hành hung A Ma Yun thì nghe tiếng còi hụ của nhiều chiếc xe công an và tiếng hô lớn:
- Tất cả đứng yên!

Nhiều anh công an đã nhảy đến chĩa súng vào bọn Y Moan. Ông Hiếu cùng với một sĩ quan công an nữa gọi Y Ru đến đứng chung với bọn Y Moan. Vị sĩ quan công an đọc lệnh bắt giam Y Moan, Y Ru và đồng bọn về tội giết người, cướp của, buôn lậu gỗ quý, bắt giam người trái phép, lừa đảo...

Khi lực lượng công an đã đưa bọn Y Moan đi, dân buôn làng đến hỏi han H' Nhiêu và an ủi mẹ con H' Mây. H' Nhiêu lúc này đang hạnh phúc ở trong vòng tay của Duy mà không chú ý gì đến ông Vincent đang xúc động ngắm nghía cô. Duy thấy ông Vincent như thế thì sực nhớ:

- Ôi quên! Em có biết ai đây không?

H' Nhiêu nhìn ông Vincent rồi lắc đầu. Duy nói:

- Là cha của em đấy!

Ông Vincent nhìn H' Nhiêu một cách trìu mến yêu thương, trong lúc H' Nhiêu vẫn còn ngơ ngác, bỡ ngỡ. Ông Vincent nói:

- Cha là Vincent, là cha của con đây mà!

H' Nhiêu hết nhìn ông Vincent rồi đến nhìn Duy. Cô quá bất ngờ và chưa hiểu gì cả. Đúng cha cô tên là Vincent. Nhưng vì sao Duy lại biết hơn cả cô.

Tình máu mủ thiêng liêng nhạy cảm thật, mới nhìn thấy nhau thì lòng dạ tràn ngập yêu thương, che chở và trách nhiệm lẫn cả hy sinh, H' Nhiêu ôm chầm lấy cha mình khóc nức nở như trút bao nỗi bất hạnh lâu nay cho cha mình; như mới tìm được nguồn cội yêu thương bao la; như cảm nhận được một sức mạnh vô biên sẽ che chở mình qua bao sóng gió.

- Cha rất có lỗi với con... – Ông Vincent nghẹn ngào – Cha để lại cho con một nỗi bất hạnh, một căn bệnh di truyền khiến con phải lao đao, khổ lụy vì nó...

H' Mây đến nói với ông Vincent:

- Em xin lỗi vì đã giấu anh nhiều chuyện quá đó!

- Tôi đã hiểu vì sao như thế nên không giận dì H' Mây đâu. Bỏ qua hết để cho H' Nhiêu vui nha! – Ông Vincent nói.

H' Nhiêu hớn hờ nói với H' Mây:

- Dì H' Mây ơi, từ lúc sinh ra đến nay con mới biết mặt cha con. Con vui lắm đó!

Lễ cưới của Duy và H' Nhiêu thật đặc biệt. Người ta chọn ngày lành tháng tốt, còn Duy và H' Nhiêu thì chọn ngày có trăng lên vào đúng 8 giờ

đêm tại buôn Lung. Khách mời có cả người Kinh và người Êđê. Bà con ngoài làng ngoài Duy cũng vào dự chung với dân làng buôn Lung. Anh Hiếu, Thành và Sa cũng phóng xe mô tô từ trên phố về. Đám cưới thấp toản đèn cây và đuốc. Không có dàn nhạc điện tử, chỉ nghe tiếng cồng chiêng, tiếng đàn T' rưng, tiếng xào xạc của lá cây và tiếng róc rách của suối nước. Thức ăn phần nhiều chế biến nấu nướng trong ống tre và thức uống là rượu cần. Cô dâu không mặc áo cô dâu mà chỉ mặc một chiếc váy màu trắng kem mỏng đơn giản. Dì H' Mây đã chuẩn bị một chén rượu và một vòng đồng để già làng Y Mút cúng Giàng. Y Mút cầm chiếc vòng đồng lên hỏi Duy có thích lấy H' Nhiêu làm vợ không. Duy gật đầu. Thế là ông biểu Duy và H' Nhiêu cùng để tay trên chiếc vòng đồng tượng trưng cho lời thề chung sống trọn đời với nhau rồi ông đọc một câu gì như kể Khan. Ông biểu A Ma Yun lấy máu con heo bôi vào dưới bàn chân của Duy và H' Nhiêu khiến H' Nhiêu nhột quá cười khúc khích. Sau đó, H' Nhiêu dâng tặng cho bà Lâm một cái chén đồng gọi là để trả công bà đã tắm cho Duy lúc còn nhỏ; Một cái chăn để trả công bà đã cõng Duy đi chơi và tám vòng đồng tượng trưng quãng thời gian bà nuôi nấng cúng lễ cho Duy khôn lớn trước khi lập gia đình. Đang ngần ngừ chưa hiểu ất giáp gì về phong tục tập quán của người Êđê thì bị A Ma Yun tạt cho một xô nước vào người khiến Duy sững sốt. H' Nhiêu lại bật cười khúc khích, nói:

- A Ma Yun chúc cho đôi mình hạnh phúc đó mà!

H' Nhiêu đang nói thì nhiều gáo nước của Y Bơ, H' Lang' H' Thi...tạt vào Duy và H' Nhiêu khiến cả hai ướt sũng. Cái váy mỏng ướt ôm sát đường nét cơ thể cân đối quyến rũ và những giọt nước long lanh trượt xuống trên mái tóc mềm mượt buông xoã của H' Nhiêu dưới ánh trăng sáng vắng vạc làm cho H' Nhiêu đẹp như một thiên thần ảo ảnh. Duy không kiềm chế được trước cái vẻ đẹp đầy gợi cảm của H' Nhiêu nên cứ nhìn H' Nhiêu mãi miết. Thấy Duy cứ đăm đõi nhìn mình, H' Nhiêu mắc cỡ quá vội đưa hai bàn tay bụm lại che mặt. Cử chỉ này làm Duy lại nhớ đến cái đêm H' Nhiêu vì sợ bọn Y Moan mà hốt hoảng trần truồng chạy đến chỗ mình ẩn nấp. Quá yêu với cử chỉ đó, Duy lại nói nhỏ với H' Nhiêu:

- Cái đáng che thì không che, sao lại đi che cái mặt chứ!

H' Nhiêu nhéo Duy một cái rồi níu mặt Duy xuống và cả hai chìm vào một nụ hôn đắm đuối triền miên khiến cho cả buôn làng vỗ tay.

Lẽ dĩ nhiên, cả hai phải tiến hành thêm một lễ kết hôn trong nhà thờ tại Sài Gòn theo ý của ông Vincent và ông bà Lâm nữa.

Sau đám cưới, ông Vincent đưa H' Nhiêu qua Mỹ chữa bệnh để lại cho Duy một nỗi buồn đơn độc. Một buổi tối, Duy về nơi biệt thự mà trước đây Y Moan xây dành cho H' Nhiêu và bây giờ cũng coi như là của H' Nhiêu. Duy muốn đến đây một mình để nhớ H' Nhiêu, để nhớ những đêm ân ái ngọt ngào trong tuần trăng mật cũng tại nơi đây với H' Nhiêu. Chưa kịp bật đèn thì thấy mập mờ một cô gái xoa tóc, áo chùng trắng thụng xuống đứng phía cuối phòng khiến Duy hết hồn. Một tiếng cười khúc khích làm Duy không còn hoảng nữa mà lại vui mừng:

- Ô..sao em lại về? Sao không báo cho anh biết?

H' Nhiêu ập đến ôm Duy và nói:

- Muốn cho anh bất ngờ đó mà.

- Em lúc nào cũng như một bóng ma làm anh hú hồn.

H' Nhiêu cười oà vào ngực Duy rồi nói:

- Em nhớ anh không thể chịu được nên cha đã thuê luôn cả nhóm bác sĩ và công cụ máy móc lẫn cả mua thuốc men và máu nữa, theo em về Việt Nam để chữa trị cho em tại Việt Nam luôn đó.

- Vậy là em khỏi phải qua Mỹ nữa à?

- Không, ở đây với anh.

- Vậy là em hơn cả bà hoàng rồi đấy!

- Ư..- H' Nhiêu thì thào vào tai Duy - Yêu em đi anh!

Duy ẵm H' Nhiêu vào phòng và cả hai lại yêu nhau nữa.

Hơn một năm sau, người ta thấy H' Nhiêu lái xe hơi mui trần cùng với Duy trên một bãi biển Bà Rịa - Vũng Tàu dưới ánh nắng ban mai tươi đẹp.

H' Nhiêu chọn một nơi vắng người rồi xuống tắm biển và nằm phơi nắng thoả thích. Cô gần như khoả thân hoàn toàn cho Duy ngắm nghía, cho gió vuốt ve, cho thoả mãn sự thèm khát những tia nắng ấm sau một thời gian dài phải trốn chạy ánh sáng mặt trời.

Trung Kim, 10/02/2008

* Có tham khảo một số sách:

- *Tìm Về Bản Sắc Văn Hoá Việt Nam của phó giáo sư, tiến sĩ khoa học Trần Ngọc Thêm.*
- *Một số tư liệu của Bách Khoa toàn thư mở Wikipedia.*
- *Một số tư liệu khác trên mạng google.*
- *Một số các già làng và bạn bè ở các buôn thuộc tỉnh Đắklăk – Buôn Ma Thuột*

Xin chân thành cảm ơn quý vị!

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 28 tháng 12 năm 2009